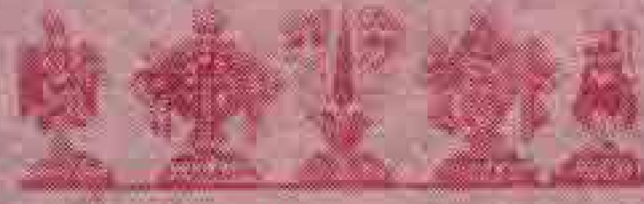
ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு

விசதவாக்சிகாமணிகளான ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
வ்யாக்யானத்துடன் கூடியது

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமியால் பதிப்பிக்கப்பெற்றது

பிரபாவ வருஷம் ஐப்பசித் திருமூலம் – 1966

மறுபதிப்பு :
1. ஸ்ரீ ஸுதர்சனர் ட்ரஸ்ட்
5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி–620 017.

2. ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ
214, கீழ உத்தரவீதி (விக்ரமசோழன் திருவீதி), திருவரங்கம்,
திருச்சி–6. ☎ : 434398

வெளியீடு 4.7.2001 விஷு வருஷம் ஆனித்திருமூலம்

விலை ரூபாய் 120/–

தபால் செலவு தனி

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு

விபாதவாக்சிகாமணிகளான ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்துடன் கூடியது

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமியால் பதிப்பிக்கப்பெற்றது

ப்ரபாவ வருஷம் ஐப்பசித் திருமூலம் – 1966

மறுபதிப்பு :

1. ஸ்ரீ ஸுதர்சனர் ட்ரஸ்ட்
5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

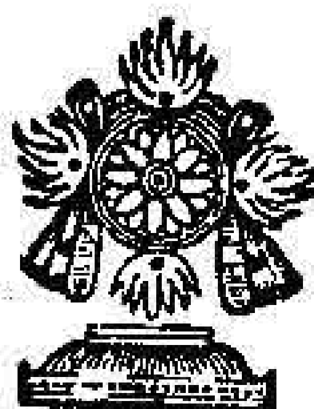
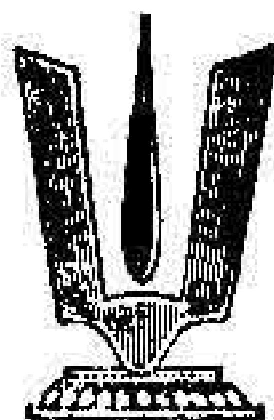
2. ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ
214, கீழ உத்தரவீதி [விக்ரமசோழன் திருவீதி], திருவரங்கம்,
திருச்சி-6. ☎ : 434398

வெளியீடு 4.7.2001 விஷு வருஷம் ஆனித்திருமூலம்

விலை ரூபாய் 120/-

தபால் செலவு தனி

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருதயம்.

பொதுத் தனியன்கள்

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.
லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம்
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாய மேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா.

பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸாரகுலசேகரயோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரிரேணுபரகாலயதீந்த்ரமிச்ராந்
ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

ஆசார்யஹ்ருதயத் தனியன்கள்

ஆசார்யஸ்வாந்தவக்தாரமபிராமவராபிதம்,
ஸ்ரீக்ருஷ்ணதநயம் வந்தே ஜகத்குருவராநுஜம்.
த்ராவிடாம்நாயஹ்ருதயம் குருபர்வக்ரமாகதம்,
ரம்யஜாமாத்ருதேவேந தர்சிதம் க்ருஷ்ணஸூநுநா.

பணவாளரவணைப்பள்ளிபயில்பவர்க்கெவ்வுயிரும்
குணபோகமென்றுகுருகைக்கதிபனுரைத்ததுய்ய
உணர்பாவினுட்பொருளொன்றுமறியாவுலகறிய
மணவாளன்மாறன்மனமுரைத்தான்வண்முடும்பைவந்தே.

மாதவத்தோன்மாறன்மனங்கூறும்மணவாளன்
தோதவத்தித்தூய்மறையோரானபெற்றார்—நீதியினா
லாங்கவர்தாள்சேர்பெற்றாராய்மணவாளமுனி
பூங்கமலத்தாள்கள்நெஞ்சேபோற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில்
மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருதய வ்யாக்யாநத்தின் அவதாரிகை

ச்ரிய: பதியாய் ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன், நிரதிசயாநந்த மயமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, 'நித்ய நிர்மலஜ்ஞாநாதிகுணகராய் ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்திஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி பேதரான நித்யஸூரிகளாலே அநவரதபரிசர்யமாணசரணநளிநனாய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிராநிற்க, லீலாவிபூதியிலுள்ளார் அவர்களோபாதி தன்னை யநுபவிக்க ப்ராப்தி யுண்டாயிருக்க இழந்துகிடக்கிறபடியைக்கண்டு அதிவ்யாகுலனாய், இவர்களை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலுண்டான நசையாலே, *அசித்விசேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரைர் கடயிதும் தயமாநமநா:* என்கிறபடியே, கரணகளேபர விதுரராய் அசிதவிசேஷிதராய் அதஏவ போகமோக்ஷ சூந்யராய்க் கிடக்கிற தசையிலே தயமாந மநாவாய்க்கொண்டு, ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோபகரணமான கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்து ஜ்ஞாந விகாஸத்தையும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்தியையு முண்டாக்கி இந்த ஜ்ஞாநகார்யமான த்யாஜ்யோபாதேய விவேகபரிகரமாக *மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி* என்கிறபடியே, வேதப்ரதாநத்தைப்பண்ணி, அநந்தரம் மந்வாதிகளுக்கந்தர்யாமியாய் நின்று, சேதநருடைய விசிஷ்ட வேஷவிஷயமான சாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டருளி, அந்த சாஸ்த்ராப்யாஸம் அநேக யோக்யதாஸாபேக்ஷமாய், சிரகால ஸாத்யமுமாயிருக்கையாலே துஷ்கரமாயிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம் பற்றி தாத்ருசயோக்யதா நிரபேக்ஷத்வாதிகளாலே ஸுகரமுமாய் சேதந நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ விஷயமுமான திருவஷ்டாக்ஷரப்ரஹ்மவித்யையை ஸ்வயமேவ வெளிப்படுத்தினவளவிலும் கார்யகரமாகாமையாலே, ஓலைப் புறத்திற் செல்லாத ராஜ்யத்தை எடுத்துவிட்டுச் செலுத்திக்கொள்ளும் ராஜாக்களைப் போலே நாமே சென்று திருத்தக்கடவோமென்று ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரமுகேந இவர்களிருக்கிற விடத்திலே தான்வந்து திருத்தப் பார்த்தவிடத்திலும், ஒருவரும் திருந்தக் காணாமையாலே விஜாதீயரான நம்மாலொருபடியாலும் இவர்களைத் திருத்தப் போகாதாயிருந்தது; இனி, இணக்குப்பார்வையிட்டு ம்ருகம்பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதீயரைக்கொண்டே காரியம்கொள்ளுவோமென்று அறுதியிட்டு அதுக்கு, * ஆமுதல்வரையுண்டாக்குகைக்காக ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான தன்னுடைய நிர்ஹேதுக ப்ரஸாதத்தாலே எங்கும்பார்த்து இலக்குக்காணாமல் வாராநிற்க, அந்தப் பார்வை தனக்குப்பள்ளமடையான தென்திசையிலே யானவளவிலே, *மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து* என்கிறபடியே ஜந்ம பரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போருகிற இவர்மேலேபட, அந்த நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விசேஷலப்த திவ்யஜ்ஞாநபக்திகரானவாழ்வார், தத்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளை விசத விசததர விசததமமாக அநுபவித்து அவ்வநுபவ பரீவாஹ ரூபேண பேசுகிற பாசுரமானது சோகவேக ஜநிதமான * மாநிஷாதேத்யாதி ச்லோகம் ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே லக்ஷணோபேதமானாப்போலே பகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஸர்வலக்ஷணோபேதமான ப்ரபந்தமாய்த் தலைக்கட்டிற்று.

இதுதானும், த்ராவிடவேததயா விஸ்தீர்ணமாய் அநேகார்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்கையாலே, இதில் தாத்பர்யார்த்தம் ஸர்வர்க்கும் ப்ரதிபத்தி விஷயமாகை அரிதென்று பார்த்து, இதிலர்த்த விசேஷங்களையும், இவற்றில் ஆழ்வார் திருவுள்ளக் கருத்தின் ப்ரகாரத்தையும் இவ்வாசார்ய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தமே யெல்லார்க்கும் தஞ்சமென்னுமத்தையும், இவர் தம்முடைய பரமக்ருபையினாலே ப்ரகாசிப்பியாநின்றுகொண்டு ஆசார்ய பரம்பராப்ராப்தமான இவ்வர்த்தங்கள் எல்லார்க்கும் ப்ரதிபத்தியோக்யமாம்படி அநதிஸங்க்ரஹாநதிவிஸ்தரமாக இவ்வாசார்யஹ்ருதய ப்ரபந்தமுகேந அருளிச்செய்கிறார்.

* ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே:* என்கிறபடியே வைதிகஸந்தாநத்துக்கு ப்ரதமாசார்யரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களில் அவருடைய திருவுள்ளக் கருத்துக்களைச் சொல்லுகையாலேயிறே இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஆசார்யஹ்ருதயமென்று நிருபகமாய்த்து. இப்ப்ரபந்தத்தில் இவரருளிச் செய்கிற வாக்யங்களெல்லாம் அருளிச்செயல் சந்தைகளைச் சேர்த்தருளிச் செய்கிறது—* மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர்கள் பேசின திவ்யஸூக்திகளாகையாலே ஆப்ததமமுமாய் அத்யந்தபோக்யமுமாயிருக்கிறவிதுவே தமக்கு அநவரதாபிமதமாகையாலும், முகமறிந்தவன் கோத்த முத்து பெருவிலையனுமாப்போலே சந்தைகளைத் தாம் சேர்த்தசாதுரியாலே அருளிச்செயலில் ரஸஜ்ஞர்க்கு இதில் அர்த்தத்திலுங் காட்டில் சப்தந்தானே மிகவு மினிதாயிருக்குமென்னு மபிப்ராயத்தாலும். ஆகையாலிப்ப்ரபந்தம் சப்தார்த்தங்களிரண்டின் ரஸத்தாலும் விசேஷஜ்ஞஜநமநோஹரமாயிருக்கும். .... *

அவதாரிகை முற்றிற்று.

1. இதில் முதல்சூர்ணையாலே *ஹர்த்தும் தமஸ் ஸதஸதீ ச விவேக்துமீசோ மாநம் ப்ரதீப மிவ காருணிகோ ததாதி* என்கிறபடியே, ஆகஸ்மிகக்ருபாவானான ஸர்வேச்வரன் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிசேதநர்க்கு ஸதஸத் விவேக பரிகரமாக சாஸ்த்ரப்ரதாநத்தைப் பண்ணியருளினபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

(மூலம்.) காருணிகனான ஸர்வேச்வரன் அறிவிலாமனிசர் உணர்வென்னும் சுடர் விளக்கேற்றிப் பிறங்கிருள் நீங்கி மேலிருந்த நந்தா வேத விளக்கைக் கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு மறையாய்விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில்கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை நீர்மையினாலருள்செய்தான். 1

(காருணிகனான ஸர்வேச்வரன்)—க்ருபா விசிஷ்டஸ்வதந்த்ரனென்றபடி. க்ருபாவானானாலும் ஸ்வதந்த்ரனன்றாகில் தான் நினைத்தபடி கார்யம் செய்யப் போகாது; கேவல ஸ்வதந்த்ரனானாலும் ஸம்ஸார மோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவான ஸ்வாதந்த்ர்யம் சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமான க்ருஷிக்கு உறுப்பாகமாட்டாது; ஆனபின்பு க்ருபாவிசிஷ்டமான ஸ்வாதந்த்ர்யமேயிறே ஸம்ஸாரிசேதநோஜ்ஜீவந விஷயமாக அவன் பண்ணும் க்ருஷிக்கு ஹேதுவாவது; அதவா, ஸர்வேச்வரனென்று ஈசேசிதவ்யஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். * க்ருபாயோகாச்ச சாச்வதாத் * என்றவநந்தரம், *ஈசேசிதவ்ய ஸம்பந்தாத் அநிதம்ப்ரதமாதபி* என்கையாலே க்ருபாயோகமும் ஸம்பந்தமும் இரண்டும் ஸம்ஸாரி சேதந ஸம்ரக்ஷணார்த்த ப்ரவ்ருத்திஹேதுவிறே. க்ருபாயோகத்துக்கு மேலே ஸம்பந்தம் உக்தமாகையாலே ஸம்பந்த ப்ராதாந்யம்

சொல்லிற்றுகிறது. இத்தால், இவை நம்முடையவையன்றோவென்கிற அபிமாநத்தோடே பரது:க்காஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான க்ருபையும் கூடுகையாலே உத்தரோத்தரம் சேதநோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிப் போருமவனென்றதாய்த்து.

(அறிவிலா மனிசர்)—*அறிவிலா மனிசரெல்லாம்* என்கிறபடியே அஜ்ஞாந தமோயுக்தரான சேதநர். *அந்தம் தம இவாஜ்ஞாநம்* என்னக்கடவதிறே. *ஹார்த்தும் தம:* என்று அஜ்ஞாநத்தைத் தமச்சப்தத்தாலே அருளிச்செய்தாரிறே. இத்தால் அநாத்யஜ்ஞாநாந்தகாரத்தாலே அபிபூதராய், அத்தாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் முதலானவொரு விவேகமுமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸம்ஸாரிசேதநரென்கை.

(உணர்வென்னும் சுடர்விளக்கேற்றி)—*உணர்வென்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றி* என்றும், *ஞானச் சுடர்விளக்கேற்றினேன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தைலவர்த்திகளாலுண்டான அழுக்கன்றிக்கே திணுங்கின தேஜஸ்ஸாயிருக்கிற ஜ்ஞாநமாகிற உஜ்ஜ்வலதீபப்ரகாசத்தை உடைத்தாய். ஜ்ஞாநத்தை விளக்கென்கிறது, ஸ்வபர ப்ரகாசகத்வமாகிற ஸ்வபாவ ஸாம்யத்தாலே.

(பிறங்கிருள் நீங்கி)—*பிறங்கிருள் நிறங்கெட* என்றும் *பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள்நீங்க* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மிகுந்த அஜ்ஞாநாந்தகாரம்போய்.

(மேலிருந்த நந்தா வேதவிளக்கைக் கண்டு)—*வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு* என்றும் *நந்தாவிளக்கு* என்றும் *வேதவிளக்கினை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வேதாந்தங்களில் ஸர்வஸ்மாத்பரனாக ப்ரகாசியாநிற்பானுமாய்; நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையனுமாய், வேதைக ஸமதிகம்யனுமான தன்னை, *என்தக்கஞானக்கண்களாலே கண்டு* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநசக்ஷுஸ்ஸாலே தர்சித்து.

(நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு)—*இவையன்றே நல்ல இவையன்றே தீய* என்கிறபடியே, ஸதஸத் விவேகம் பண்ணுகைக்கு. *ஸதஸதீ ச விவேக்தும்* என்றாரிறே, "நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு" என்கிற இது ஸாமாந்யேந விலக்ஷண விலக்ஷண விவேகத்தைக் காட்டுமேயாகிலும், இவ்விடத்தில், பகவத்விஷயம் நன்று, ஸம்ஸாரம் தீது என்று விவேகிக்கையைக் காட்டக்கடவது. "நந்தாவேத விளக்கைக் கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு" என்கையாலும், விவேக பலமான த்யாக ஸ்வீகாரவிஷயங்கள் ஸம்ஸார மோக்ஷங்களாகவே மேல்சொல்லுகையாலும். பகவத் விஷயத்தைக் கண்டபின்பு ஸதஸத்விவேகம் பண்ணுகையாவது என்னென்னில்? ப்ரதிகோடி கண்டாலொழிய அதின்தோஷம் யதாவாகத் தோற்றாமையாலும், இத்தைப்பற்ற இது நன்று இது தீது என்னும்போது உபயகோடியும் கண்டுகொள்ள வேண்டுகையாலும் சொல்லிற்று.

(மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை)-*மறையாய் விரிந்த விளக்கை* என்றும் *துளக்கமில் விளக்கம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே *அகாரோ வை ஸர்வா வாக்* என்கையாலே வேதரூபேண விஸ்த்ருதமாய்த் தது தானென்னும்படி ஸகலவேத காரணமாய், தனக்கொரு காரணமில்லாமையாலே சலநமின்றிக்கே ஸகலார்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கிற அகாரத்தில் நின்று முத்பந்நமாய்,

தீபாதுத்பந்ந ப்ரதீபம்போலே *மாநம் ப்ரதீபமிவ* என்கிறபடியே த்யாஜ்யோபாதேயார்த்தங்களை ஸ்புடதரமாக ப்ரகாசிப்பியா நின்றுள்ள, *பன்னுகலை நால்வேதம்* *கலைகளும் வேதமும்* இத்யாதியாலே சொல்லப்படுகிற ச்ருதியும் ததுபப்ரும்ஹணங்களுமான சாஸ்த்ரங்களை. *மறையாய் விரிந்த விளக்கை* *துளக்கமில் விளக்கமாய்* என்று அகாரத்தை ஈச்வரனோடே ஸமாநாதிகரித்தது *அ இதி ப்ரஹ்ம* என்கிறபடியே வாச்ய வாசக ஸம்பந்தத்தாலே.

(நீர்மையினாலருள்செய்தான்)-நீர்மை-ஸ்வபாவம் தன் ஸ்வபாவத்தாலே கொடுத்தானென்கை. அதாவது, தன் சேஷித்வஸ்வபாவத்தாலேயென்னுதல், காருணிகனை ;தன் க்ருபையாகிற ஸ்வபாவத்தாலே என்னுதல், ஸமுச்சயமாதல். பூர்வயோஜனை—நீர்மையினாலென்கிறதற்குப் பூர்வர்களிட்ட [பெரிய திருமொழி 2-8-5.] வ்யாக்யாநத்திற்கும், "இந்த உதிரத்தெறிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம்" என்றிவர்தாம் மேலருளிச் செய்கிறதற்கும் சேரும் நடுவில் யோஜனை, காருணிகனை என்றிவர் ப்ரதமத்திலே யெடுத்ததுக்கும் *காருணிகோ ததாதி* என்று பட்டருளிச் செய்ததற்கும் சேரும். மூன்றாம்யோஜனை, "காருணிகனை ஸர்வேச்வர" னென்கிற விடத்தில் சொன்ன இரண்டாம் யோஜனைக்குச் சேரும். ஆக இச்சூர்ணையால் அஜ்ஞான ஸம்ஸாரி சேதனர் ஜ்ஞாநப்ரகாசத்தையுடையராய் அந்தவஜ்ஞாநம் நீங்கித் தன்னைக்கண்டு ஸதஸத்விவேகம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாக ஈச்வரன் சாஸ்த்ர ப்ரதாநம் பண்ணினபடியை தந்நிதாநத்தோடே அருளிச் செய்தாராய்த்து. ... ... (1)

2. இவ்விவேகத்திற்குப் பலமேதென்னச் சொல்லுகிறது; (விவேகேத்யாதி.)

(மூலம்.) விவேகபலம் விடுபற்று. 2

அதாவது இப்படியவன் கொடுத்த சாஸ்த்ர ஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்குப்பலம், த்யாஜ்யத்தை விடுகையும் உபாதேயத்தைப் பற்றுகையுமென்கை. த்யாக ஸ்வீகார மென்னாதே விடுபற்றென்கையாலே * வீடுமின் முற்றவும் * அற்றிறைபற்று * என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய்தமை தோற்றுகிறது. .... (2)

3. த்யாஜ்யோபாதேயங்கள்தாமெவையென்னச் சொல்லுகிறது - (த்யாஜ்யேத்யாதி.)

(மூலம்) த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் ஸுகதுக்கங்கள். 3

அதாவது:— * ஸுகீ பவேயம், துஃக்கீ மா பூவம் * என்று ஸர்வர்க்கும் துஃக்கம் அநிஷ்டமாய் ஸுகம்இஷ்டமாகையாலே துஃக்கம் த்யாஜ்யம், ஸுக முபாதேயம் என்கை. ... ... (3)

4. இவைதான் கர்மாநுகுணமாக நின்ற நின்ற நிலைகளிலே யுண்டாகையாலே இவற்றின் பரமாவதியைச் சொல்லுகிறது (இவற்றுக் கித்யாதி.)

(மூலம்.) இவற்றுக்கெல்லை இன்புதுன்பளி பன்மா மாயத்தழுந்துகையும்,
களிப்புங் கவர்வுமற்றுப் பேரின்பத்தின்புறுகையும்.

அதாவது து:க்கத்துக்குப் பரமாவதி "இன்பு துன்பளி" என்று தொடங்கி- ஸுக து:க்காவஹங்களாய் அநாதியாய் துஸ்தரமாயிருந்துள்ள ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிபந்தநமான ஜந்மங்களில் நின்றும் ஒருகாலும் நீங்காமைக்குறுப்பானவையாய், பலவகைப்பட்டிருப்பனவாய், அகப்பட்டார் தப்பவரிதாமவையாய் *இன்னமுதெனத் தோன்றி எத்தனையேனும் அறிவுடையாரையும் கலங்கப்பண்ணுகையாலே ஆச்சர்யங்களாயிருந்துள்ள சப்தாதி விஷயங்களிலே அகப்பட்டு *அழுந்துமா* என்கிறபடியே *அநந்தக்லேச பாஜநமான ஸம்ஸாரத்திலே யழுந்துகை. ஸுகத்துக்குப் பரமாவதி * களிப்பும் கவர்வுமற்று * என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிற அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷ துஷ்டமான விஷய லாபத்தாலே வரும் கர்வமும் தத‌லாபத்தாலே வரும் க்லேசமும் கழிந்து ஷட்பாவவிகாரங்களும் நீங்கி சுத்த ஸத்வமயா ப்ரகாசமாயிருக்கிற அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தைப் பெற்று *அந்தமில்பேரின்பம்* என்கிறபடியே அபரிமிதாநந்த மயமான பரம பதத்திலே அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடி *சூழ்பட்டோடுஞ்சுடர்ச் சோதிவெள்ளத்து இன்புற்று* என்கிறபடியே அநவரத பகவதநுபவத்தாலே ஆநந்த நிர்ப்பரனாயிருக்கை யென்கை. ... ... (4)

5. ஏவம்பூத து:க்கமும் ஸுகமும் இவனுக்குண்டாகைக்கு ஹேது ஏதென்னச் சொல்லுகிறது (அநந்தேத்யாதி.)

(மூலம்.) அநந்தக்லேச நிரதிசயாநந்த ஹேது—மறந்தேன் அறியகிலாதே உணர்விலேன் ஏணிலேன் அயர்த்தேன்றும், உய்யும்வகை நின்றவொன்றை நன்கறிந்தனன் உணர்வினுள்ளே ஆம்பரிசென்றும் சொல்லுகிற ஜ்ஞாதவ்ய பஞ்சகஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள். 5

அதாவது, *ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம் அநந்த க்லேச பாஜநம்* என்கிற ஸம்ஸார ப்ரயுக்த—அனந்த து:க்கஹேது—*மறந்தேனுன்னை முன்னம்* என்கிற பரவிஷயாஜ்ஞாநமும், *என்னையறியகிலாதே* என்கிற ஆத்மவிஷயாஜ்ஞாநமும், *ஓடியுமழன்று முயிர்களே கொன்றேனுணர்விலேன்* என்கிற விரோதி விஷயாஜ்ஞாநமும், *பிறவிநோயறுப்பானேணிலேனிருந்தேன்* என்கிற உபாய விஷயாஜ்ஞாநமும், *ஆழியங்கையம்மானை யேத்தாதயர்த்து* என்கிற புருஷார்த்த விஷயாஜ்ஞாநமுமாகிற ஜ்ஞாதவ்யார்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாநாபாவம். *நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷண* என்கிற பகவத் ப்ராப்திரூபமோக்ஷப்ரயுக்த நிரதிசயஸுகஹேது, *நின்னை நெஞ்சிலுய்யும் வகையுணர்ந்தேன்* என்கிற பரவிஷயஜ்ஞாநமும், *நின்றவொன்றையுணர்ந்தேன்* என்கிற ஆத்ம விஷயஜ்ஞாநமும், *அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்க ளாமவை நன்கறிந்தனன்* என்கிற விரோதிவிஷயஜ்ஞாநமும், *அவனருளாலுறல் பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்* என்கிற உபாய விஷயஜ்ஞாநமும் *ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு* என்கிற புருஷார்த்த விஷயஜ்ஞானமுமாகிற ஜ்ஞாதவ்யார்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநமென்கை. இத்தால் *ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ: அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:* ஆகையாலே:, *ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந: ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தே: ததா ப்ராப்திவிரோதி ச; வதந்தி ஸகலா வேதாஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா:; முநயச்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்த வேதிந:* என்கிறபடியே ஸகலசாஸ்த்ர தாத்பர்யமாய் ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு அவச்யஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையும் அறியாமையும் அறிகையுமே ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ஹேதுவென்றதாயிற்று. ... ... (5)

6. இவ்வஜ்ஞாநாதிகள் தனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (இவற்றுக்குக் காரண மித்யாதி).

(மூலம்.) இவற்றுக்குக் காரணம் இரண்டிலொன்றினில் ஒன்றுகைகள். 6

அதாவது—இவ்வர்த்தபஞ்சக—அஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணம் *மூந்திறத்து வாணியத்திரண்டிலொன்றுகையாகிற ரஜஸ்தம:ப்ரசுரதை. இவ்வர்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணம்* மூக்குணத்திரண்டலவையகற்றி ஒன்றினில் ஒன்றுகையாகிற ஸத்வப்ரசுரதை யென்கை. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ஹேதுவாய், ஸத்வம் யதாஜ்ஞாநஹேதுவாயிறேயிருப்பது. ... ... (6)

7. இவற்றுக்கு நிதாநமேதென்னச்சொல்லுகிறது—(ஸத்வேத்யாதி).

(மூலம்.) ஸத்வாஸத்வநிதாநம் இருள்தரும் அமலங்களாகவென்னும் ஜன்மஜாயமாந காலகடாக்ஷங்கள். 7

அதாவது ஸத்வேதரங்களான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு நிதாநம் இருள்தருமா ஞாலத்துளினிப்பிறவி*என்கிற அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தில் ஜந்மம். ஸத்வத்துக்கு நிதாநம் *ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதந:, ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்தசிந்தக:* என்கிறபடியே ஜாயமாந காலத்தில் *அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும்* என்கிற நிர்மலத்வகரமான பகவத்கடாக்ஷமென்கை. ... ... (7)

8. இவைதனக்கு மூலமேதென்னச் சொல்லுகிறது—(இவற்றுக்கு மூலமித்யாதி).

(மூலம்.) இவற்றுக்கு மூலம் இருவல்லருள் நல்வினைகள். 8

அதாவது—இஜ்ஜந்மத்துக்கு மூலம், *சார்ந்தவிருவல்வினை* என்று ஆத்மாவோடு பிரிக்க வொண்ணாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற ப்ரபலங்களான புண்யபாபங்கள். இக்கடாக்ஷத்துக்கு மூலம் *தொல்லருள் நல்வினை* என்கிற அவனுடைய ஸ்வாபாவிக க்ருபையாகிற ஸுக்ருதம் என்கை. (இருவல்லருள் நல்வினைகள்) என்றது இருவல்வினையும் அருள்நல்வினையுமென்றபடி. ... ... (8)

9. இவைதனக்கடியேதென்னச் சொல்லுகிறது—(கர்மேத்யாதி)

(மூலம்.) கர்மக்ருபாபீஜம் பொய்ந்நின்ற அருள்புரிந்த வென்கிற அவித்யாஸௌஹார்தங்கள். 9

அதாவது—கர்மத்துக்கு பீஜம், *பொய்ந்நின்ற ஞானம்* என்கிற அவித்யை; க்ருபைக்கு பீஜம் *அருள்புரிந்த சிந்தை* என்கிற ஸௌஹார்தம்—என்கை. *ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்தம்* என்று இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு அவன் க்ருஷி பண்ணுகையில் இழிகைக்கு மூலகாரணமாக ஸௌஹார்தத்தைச் சொல்லிற்றிறே. இஸ் ஸௌஹார்த்தமடியாகவாயிற்று இவ்வாத்மவிஷயமாக அவன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் பிறப்பது. ... ... (9)

10. இந்த அவித்யாஸௌஹார்தங்கள் தனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (ஏதந்நிமித்த மித்யாதி)

(மூலம்.) ஏதந்நிமித்தம் முன்னமே முதல்முன்னமேயான அசிதயநாதி ஸம்பந்தங்கள். 10

ஏதச்சப்தத்தாலே இரண்டையும் பராமர்சிக்கிறது. அதாவது—அவித்யைக்கு நிமித்தம், *மூதாவியில் தடுமாறுமுயிர் முன்னமே* என்கிற அநாதியான அசித்ஸம்பந்தம். ஸௌஹார்தத்துக்கு நிமித்தம், *அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே* என்கிற அநாதியான அயநஸம்பந்தமென்கை. அயந சப்தத்தாலே ஈச்வரனைச் சொல்லுகிறது. *நாராயணனிறே. ஆக அநாத்யசித்ஸம்பந்தமடியாக அவித்யையாய் அதடியாக புண்யபாபரூபகர்மமாய், அதடியாக அஜ்ஞாந ஹேதுவான ஜந்மமாய், அதடியாக ரஜஸ்தமோவ்ருத்தியாய் அத்தாலே அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநாபாவமாய், அதடியாக *அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:* என்கிறபடியே ஸம்ஸார துःக்கம் வரும். அநாத்யயநஸம்பந்தமடியாக பகவத்ஸௌஹார்த முண்டாய், அதடியாக க்ருபையுண்டாய், அதடியாக விசேஷகடாக்ஷ முண்டாய்; அதடியாக ஸத்வவ்ருத்தியுண்டாய், அதடியாக அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாந முண்டாய் அதடியாக *ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:* என்கிறபடியே மோக்ஷஸுகமுண்டாமென்றதாய்த்து. ... ... (10)

11. இவ்வுபயஸம்பந்தமும் ஆத்மவஸ்துவுக்குச் செய்யுமவற்றைச் சொல்லுகிறது மேல் (இவை என்று தொடங்கி.)

(மூலம்.) இவை கிட்டமும் வேட்டுவேளானும்போலே ஒண்பொருள் பொருளல்
லாத(வை) என்னாதே நானிலாத யானுமுளனவனென்கிற ஸாம்யம்
பெறத் தின்றாதி அந்தமும் வாழ்வுமாகிற ஹாநிஸத்தைகளையுண்டாக்கும். 11

அதாவது—அசித்ஸம்பந்தம்—தன்னோடே சேர்ந்தமாணிக்யத்தை ஒளியறத் தின்று உருவழித்துத் தன்னைப்போலேயாக்கும் கிட்டம்போலே, *அந்நலத்தொண்பொருள்* என்கிற விலக்ஷணஜ்ஞாநகுணகமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான வஸ்துவென்று இதின்சீர்மை பாராதே, *இல்லது* என்றும், *யந்நாஸ்தி* என்றும் சொல்லுகிற தன்னோடே, *நானிலாத* என்கிற ஸாம்யம் பெறும்படியாக ஜ்ஞான லேசமறத் தின்று, *அந்தமும் வாழ்வும்* என்கிறவற்றில் அந்தமாகிற ஹாநியை யுண்டாக்கும்—*அஸந்நேவ ஸ பவதி* என்கிறபடியே ஸத்தாஹாநியைப் பண்ணுமென்கை. அயநஸம்பந்தம், *கீட: பேசக்ருதா ருத்த: குட்யாந்தரநுசிந்தயந், ஸம்ரம்ப பயயோகேந விந்ததே தத்ஸரூபதாம்* என்கிறபடியே ஏதேனுமொரு கீடத்தைக் கொண்டு வந்து வைத்தூதி ஸ்வஸாம்யாபந்நமாக்கும் வேட்டுவேளானைப் போலே, *பொருளல்லாதவென்னை* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அவஸ்துசப்தவாச்யமாய்க் கிடக்கிறவிதின் சிறுமை பாராதே ஸ்வரூபேண விபுவான தன்னோடு *பரமம் ஸாம்யமுபைதி* என்கிறபடியே, *உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனாவன்* என்று ஜ்ஞாநத்வாரா வரும் விபுத்வஸாம்யம் பெறும்படி தன்னிறமாகவூதி வாழ்வாகிற ஸத்தையை யுண்டாக்குமென்கை. *ஸந்தமேநம் ததோ விது:* என்று பகவத்ஜ்ஞாநாநந்தரம் ஆத்மஸத்தாஸித்தியாகச் சொல்லிற்றிறே. ... ... (11)

12. இப்படி அநாதியாகச்சொன்ன உபயஸம்பந்தமும் ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருக்குமோவென்கிற சங்கையிலே சொல்லுகிறது.—(ஒன்றித்யாதி.)

(மூலம்.) ஒன்று கூடினதாய்ப் பற்றறுக்க மீண்டொழிகையாலே
பழவடியேனென்னுமதொன்றுமே ஒழிக்கவொழியாதது. 12

அதாவது அசித்ஸம்பந்தம், *பெருந்துயரிடும்பையில் பிறந்து கூடினேன்* என்கையாலே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமன்றிக்கே வந்தேறியாய், *வினைபற்றறுக்கும்* என்று ஒரு ஸர்வசக்தி ஸவாஸநமாகப்போக்க, *அடைந்தவருவினையோடல்லல் நோய் பாவம் மிடைந்தவை மீண்டொழிய* என்கிறபடியே நிவ்ருத்தமாய் விடுகையாலே, *திருமாலே நானு முனக்குப் பழவடியேன்* என்னும்படி அநாதியா யிருக்கிற சேஷசேஷிபாவரூப பகவத்ஸம்பந்தமொன்றுமே, *உறவேல் நமக் கிங்கொழிக்க வொழியாது* என்கிறபடியே ஈச்வரனும் சேதநனும் கழிக்கப் பார்த்தாலும் கழிக்கப்போகாததென்கை. இத்தால், அசித்ஸம்பந்தம் ஆகந்துகமாய் கர்மோபாதிகமாகையாலே அநித்யமாயிருக்கும். அயகஸம்பந்தம் அநாதியாய் நிருபாதிகமாகையாலே நித்யமாயிருக்குமென்றதாயிற்று. ஆனால் ஆகந்துகமான வித்தை அநாதியென்பானென்னென்னில்; வந்தேறின காலத்துக்கு அடி தெரியாமையாலே அநாதியென்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகையாலே. ஒருநாள்வரையிலே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அது கழியக் காண்கையாலே வந்தேறி யென்னுமிடம் ஸித்தமிறே. .... (12)

13. இவ்வயகஸம்பந்தமே கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்த்ரப்ரதாநத்துக்கு ஹேது வென்கிறார் மேல்—இந்தவித்யாதி).

(மூலம்.) இந்த உதரத்தரிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம். 13

அதாவது—இந்த நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான குடல்துடக்கு, *த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:* என்கிறபடியே ஸத்வரஜஸ்தமோரூப குணத்ரயவச்யரான சேதநரை விஷயமாகவுடைய வேதங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கு ஹேதுவென்றபடி. தம:ப்ரசுரராயும் ரஜ:ப்ரசுரராயும் ஸத்வப்ரசுரராயுமிருக்கும் சேதநருடைய ருச்யநுகுணமான புருஷார்த்த— தத்ஸாதநங்களையிறே பூர்வபாகத்தில் பரக்கச் சொல்லுகிறது. ஆகையால் (த்ரைகுண்யவிஷயமானவை) என்கிறது. இத்தால் (நீர்மையினால் அருள் செய்தான்) என்று கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்த்ரப்ரதாநத்துக்கு ப்ரதாநஹேது ஸம்பந்த மென்றதாயிற்று. .... (13)

14. இப்படி ஸம்பந்தமடியாகச் செய்தானாகில் மோக்ஷஹேதுவான சாஸ்த்ரங்களையே காட்டாதே ஐஹிகபாரலௌகிக போக ஸாதநவிதாயகதயா பந்தஹேதுவான சாஸ்த்ரங்களையும் காட்டுவானென்னென்னச் சொல்லுகிறது (வத்ஸலேயித்யாதி.)

(மூலம்.) வத்ஸலையான மாதா பிள்ளை பேகணியாமல் மண்தின்னவிட்டு ப்ரத்யௌ
ஷதமிடுமாபோலே எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமானவிவனும்
ருசிக்கீடாகப் பந்தமும் பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுமிறே. 14

அதாவது, வாத்ஸல்யயுக்தையான பெற்றதாயானவள் மண்ணையாசைப்பட்ட பிள்ளை பேகணியாமல் முந்துற மண்ணைத்தின்னவிட்டுப் பின்னை அதுக்கு மாற்று மருந்திடுமாபோலே, *எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்* என்றும், *தாயிருக்கும் வண்ணமே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலாத்மாக்களளவிலும் மாத்ருவத் வத்ஸலனான இவனும் சேதநருடைய ருசிக்கீடாக பந்தகங்களையும் தர்சிப்பித்து, பின்னை பந்த நிவர்த்தகபேஷஜமானவற்றையும் தர்சிப்பிக்குமிறேயென்கை. இத்தால் இப்படிச் செய்தது ஸம்பந்தப்ரயுக்த வாத்ஸல்யகார்யமாகையாலே ஸம்பந்தக்கொத்தை வாராதென்றதாயிற்று. .... (14)

15. இப்படி வாத்ஸல்யத்தாலே செய்தானாகிலும் குணத்ரய வச்யரான சேதநருக்கு ருச்யநுகுணமான பலஸாதநங்களை விதிக்கிற பந்தகசாஸ்த்ரங்களையும் தர்சிப்பித்தால் அவர்கள் ஸம்ஸரித்தே போகைக்குடலாகாதோவென்ன அதுவும் க்ரமேண அவர்களீடேற்கைக்கு இட்டவழி யென்கிறார் மேல்—(அதுதானு மித்யாதி).

(மூலம்.) அதுதானும் ஆஸ்திக்ய விவேக அந்யசேஷத்வஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்யங்களையுண்டாக்கின வழி. 15

அதாவது—மோசகசாஸ்த்ர மாத்ரத்தை தர்சிப்பியாதே ச்யேநவிதி முதலான பந்தக சாஸ்த்ரங்களையும் தர்சிப்பித்ததுதானும் தம:ப்ரசுரராய் அர்த்தார்ஜநத்துக்காகப் பரஹிம்ஸாசீலராய்த் திரிகிற நாஸ்திகரைக்குறித்து மோக்ஷத்தை விதித்தால், அவர்களுக்கு அது ருசியாமையாலே அந்த பரஹிம்ஸா ரூபமான அபிசாரகர்மத்தை, *ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத* என்று விதித்து தத்பலஸித்தியாலே அவனுக்கு 'சாஸ்த்ர முண்டு' என்கிற ஆஸ்திக்யத்தை யுண்டாக்கி, ஆஸ்திகனான பின்பு *ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்ககாமோ யஜேத* இத்யாதிகளாலே ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்த தத்ஸாதநங்களை விதித்து அவ்வழியாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகத்தையுண்டாக்கியும் இப்படி ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம் பிறந்த பின்பு ஆத்ம போகத்துக்கு வழிகாட்டி அவ்வழியாலே அந்ய சேஷத்வநிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கி, அநந்தரம் பரமாத்ம போக வைலக்ஷண்யத்தையும் தத்ப்ராப்தி ஸாதந பக்தியையும் காட்டி, அவ்வழியாலே ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கியும், அநந்தரம் உபாயாந்தர துஷ்கரத்வாதிகளாலே தளருமளவில் ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திரூப ப்ரபத்தியிலே மூட்டி ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமான பாரதந்த்ர்யத்தையுண்டாக்கியும் இப்படி க்ரமத்திலே ஈடேறுகைக்கு இட்டவழியிறே என்றபடி. (இவை கிட்டமும் வேட்டுவேளானும் போலே—சூ—11) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, ஸம்ஸார மோக்ஷகாரண பரம்பரைகளிலே சரமாவதிகளான அசிதயநஸம்பந்தங்கள் ஆத்மவஸ்துவுக்குச் செய்யுமவைகளும், அதில் அசித்ஸம்பந்தம் அநித்யம் அயநஸம்பந்தமே நித்யமென்றும், அந்த அயந ஸம்பந்தம் கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்த்ரப்ரதாநத்துக்கு ஹேதுவென்றும், அதில் மோசக சாஸ்த்ரமாத்ரமன்றிக்கே பந்தகசாஸ்த்ரத்தையும் தர்சிப்பித்தது, வத்ஸலனானமை யாலே சேதநருச்யநுகுணமாகவென்றும், அதுதானும் க்ரமத்திலே அவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு இட்டவழியென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. .... (15)

16. இனிமேல் சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷங்களை ஸங்க்ரஹேண ப்ரதிபாதித்துக்கொண்டு, ஏவம்பூத சாஸ்த்ராப்யாஸம் அநேக யோக்யதாஸாபேக்ஷதயா துஷ்கரமென்று தானே திருவுள்ளம்பற்றி ஈத்ருசாநேகயோக்யதா நிரபேக்ஷத்வேந ஸுகரமாய், சாஸ்த்ரதாத்பர்யமுமான திருமந்த்ரத்தை ஈச்வரன் வெளியிட்டருளின படியை அருளிச்செய்கிறார்—(சதுர்விதேத்யாதி சூர்ணையாலே).

(மூலம்.) சதுர்விதமான தேஹவர்ணாச்ரமாதிகார பல மோக்ஷ ஸாதந கதி யுகதர்ம வ்யூஹ ரூப க்ரியாதிகளை அறிவிக்கிற பாட்டுப் பரப்புக்குப் பெரிய திவினில் ஒன்பதாம் கூறும் மானிடப் பிறவியும் ஆக்கைநிலையும் ஈரண்டி லொன்றும் இளமையு மிசைவு முண்டாய் புகுவரேலு மென்கிறதுக்குள்ளே விக்நமற நின்றவாத்ஸைப் ப்ரமாதியைக் கொண்டு அறக்கற்கை அரிதென்றிறே வேதஸாரோபநிஷத்

**ஸாரதாரநுவாக ஸாரதம காயத்ரியில் முதலோதுகிற பொருள் முடிவான
சுருக்கைத் தெய்வவண்டாய் அன்னமாய் அமுதம் கொண்டவன் சாகை
களிலும் ஓதம்போல்கிளர் நால்வேதக் கடலிலும் தேனும் பாலு மமுதுமாக
வெடுத்துப் பெரு விசும்பருளும் பேரருளாலே சிங்காமை விரித்தது.** 16

சதுர்விதமான வென்கிறது மேற்சொல்லுகிறவை யெல்லாவற்றிலு மநுவர்த்திக்கிறது; அதாவது-தேவமநுஷ்யதிர்யக்ஸ்த்தாவராகாரேண நாலு வகைப்பட்ட தேஹம், ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைச்ய சூத்ர ரூபேண நாலு வகைப்பட்ட வர்ணம், ப்ரஹ்மசர்ய கார்ஹஸ்த்ய வாநப்ரஸ்த்த ஸந்ந்யாஸாத்மகதயா நாலு வகைப்பட்ட ஆச்ரமம், *ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ* என்கிற நாலு வகைப்பட்ட அதிகாரம், தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட பலம், ஸாலோக்ய ஸாமீப்ய ஸாரூப்ய ஸாயுஜ்யங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட மோக்ஷம், கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட ஸாதநம், பஞ்சாக்நிவித்யோக்தப்ரகாரேண வரும் கர்ப்பகதி யாம்யகதி தூமாதிகதி அர்ச்சிராதிகதியென்கிற நாலு வகைப்பட்ட கதி, க்ருத த்ரேதா த்வாபர கலிகள் என்கிற நாலுவகைப்பட்ட யுகம், *த்யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞைஸ் த்ரேதாயாம் த்வாபரேர்ச்சயந், யதாப்நோதி ததாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேசவம்* என்று சொன்ன த்யாந யஜந அர்ச்சந ஸங்கீர்த்தநங்களாகிற நாலு வகைப்பட்ட யுகதர்மம், வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்நாநிருத்தர்களாகிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹம், க்ருதாதி யுகங்களில், *பாலின் நீர்மை* இத்யாதிப்படியே சொல்லுகிற ஸித பீத ச்யாம நீலதயா நாலு வகைப்பட்ட ரூபம், ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார மோக்ஷப்ரதத்வங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட க்ரியை. ஆதிசப்தத்தாலே மற்றும் சதுர்விதமான ப்ரமேய விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. வாஸுதேவாநுத்பந்நரான கேசவ நாராயண மாதவர்கள், ஸங்கர்ஷணாநுத்பந்நரான கோவிந்த விஷ்ணு மதுஸூதநர்கள், ப்ரத்யும்நாநுத்பந்நரான த்ரிவிக்ரம வாமந ஸ்ரீதரர்கள், அநிருத்தாநுத்பந்நரான ஹ்ருஷீகேச பத்மநாப தாமோதரர்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹாந்தரம், ஆமோத ப்ரமோத ஸம்மோத வைகுண்ட ரூபேண நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹஸ்த்தாநம் முதலானவை பலவுமுண்டிறே. ஆக இப்படி சதுர்விதமான அர்த்த விசேஷங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கிற *பாட்டும் முறையும்* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர விஸ்தாரத்துக்கு.

(பெரிய தீவினி லித்யாதி) *நாவலம் பெரிய தீவு* என்கிற போகமோக்ஷஸாதநாநுஷ்ட்டாந பூமியாகையாலே த்வீபாந்தரங்களில் உத்க்ருஷ்டமான ஜம்பூத்வீபத்தில் நவ கண்டத்திலும் வைத்துக்கொண்டு வர்ஷாந்தரங்களைப் போலே பௌமமான ஸ்வர்க்கமென்னலாம்படி போக பூமியாயிராதே ஸ்வர்க்கமோக்ஷ ரூபமான பலங்களுக்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகைக்கிடான ஸ்தலமாய், *காயந்தி தேவா: கில கீதகாநி தந்யாஸ்து யே பாரதபூமிபாகே, ஸ்வர்க்காபவர்க்காஸ்பதமார்க்க பூதே பவந்தி பூய: புருஷாஸ் ஸுரத்வாத்* என்று தேவர்களும் ச்லாகிக்கும்படியான நவமகண்டமான பாரத வர்ஷமும், *துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ:* என்றும் *அத்ர ஜந்மஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ரைரபி ஸத்தம, கதாசித் லபதே ஜந்து: மாநுஷ்யம் புண்யஸஞ்சயாத்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, *மானிடப் பிறவியந்தோ* என்று துர்லபமாகச் சொன்ன

மநுஷ்ய ஜந்மமும், *மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர:* என்கிறபடியே, *மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்* என்று அஸ்த்திரமாகச் சொன்ன சரீரத்தினுடைய ஸ்த்தைர்யமும், சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநயோக்ய வர்ணங்களில் ப்ரதம கண்யமாய், *குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்று* என்கிற ப்ராஹ்மண ஜந்மமும், *தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா* என்கிறபடியே புத்தி கொழுந்துவிட்டு அப்யஸிக்கைக் குறுப்பான *இளரொளியிளமை* என்கிற பால்யமும், *யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்* என்கிறபடியே எல்லாத்துக்கும் இசைவு வேண்டுகையாலே இதில் மூளுகைக் குறுப்பான இச்சையுமுண்டாய், *வேத நூற்பிராயம் நூறு மனிசர் தாம் புகுவரேலும்* என்று—*சதாயுர் வை புருஷ:* என்று வேதசாஸ்த்ரோக்தமான ஆயுஸ்ஸு நூறும் மநுஷ்யர்கள் தாங்கள் புகுந்தார்களாகிலுமென்கிற இவ்வாயுஸ்ஸுக்குள்ளே, *அநந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம் அல்பச்ச காலோ பஹவச்ச விக்நா:* என்றும், *ச்ரேயாம்ஸி பஹு விக்நாநி பவந்தி மஹதாமபி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சாஸ்த்ராப்யாஸம் பண்ணவொண்ணாதபடி வரும் விக்நங்களுமற்று, *நின்றவா நில்லா நெஞ்சு* என்றும், *சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒரு விஷயத்தில் அரைக்ஷணமும் நில்லாதே இவனையடர்த்துத் தன் வழியே யிழுக்கும் மநஸ்ஸைக் கொண்டு, *கலையறக் கற்ற மாந்தர்* என்கிறபடியே ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரங்களைத் தாத்பர்யம் கைப்படும்படி அதிகரிக்கை, *ஆமாறறிவுடையாராவதரிதன்றே* என்று தாத்பர்யத்திலே பற்றுகிற்கை, யுக்தமாம்படி அறிவுடையராகை அரிதன்றோ வென்கிறபடியே அரிதென்று திருவுள்ளம் பற்றியிறே. (வேதஸாரோபநிஷதித்யாதி) *அஸாரமல்ப ஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே ரத்நாகர இவாம்ருதம்* என்று ஸாரதமமான சாஸ்த்ரத்தை பஜிப்பானென்கையாலே வக்ஷ்யமாணத்தின் ஸாரதமத்வத்தை தர்சிப்பிக்கிறார்; (வேதஸாரோபநிஷத்) என்றது பூர்வபாகத்தில் ஸாரமான வேதாந்தமென்றபடி. அயதார்த்த ப்ரதிபாதகமாகையாலே அஸாரமான பாஹ்ய சாஸ்த்ரங்கள் போலன்றிக்கே யதா பூதவாதியாயிருந்ததேயாகிலும், ச்யேந விதி முதலாக ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளீறாக ஐஹிக பாரலௌகிக புருஷார்த்த ஸாதநங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வபாகம், க்ஷுத்ர புருஷார்த்த தத்ஸாதந ப்ரதிபாதகமாகையாலும் சாஸ்த்ராஸ்திக்யம் ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் இவற்றைப் பிறப்பிக்கும் மாத்ரமாகையாலும் அல்ப ஸாரமாயிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே அநந்தஸ்த்திர பல ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளையும் தத்ப்ராப்தி ஸாதநத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே உபநிஷத் பாகம் ஸாரமாயிருக்கும். அது தன்னிலும் அவ்வுபநிஷத்துக்களிற் சொல்லுகிற பரம்ப்ரஹ்ம பரதத்வ பரஞ்ஜ்யோதி: பரமாத்மாதி ஸாமாந்யவாசி சப்தங்களாலும் விசேஷவாசியான சம்பு சிவாதி சப்தங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறான் நாராயணனே யென்று பகவத்பரத்வத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கிற அநந்யபரமான நாராயணாநுவாகம் ஸாரதரமாயிருக்கும். அது தன்னிலுங் காட்டில் ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்துக்குப்ரதாநலிங்கமான அவனுடைய ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிப்பதாய், அவ்யாபகமான ஸகல பகவந் மந்த்ரங்களிலும் ச்ரேஷ்ட்டமாயிருக்கிற வ்யாபக மந்த்ரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற விஷ்ணு காயத்ரி ஸாரதமமாயிருக்கும்.

இப்படியிருந்துள்ள காயத்ரியிலே வ்யாப்யாத்யாஹாராதி ஸாபேக்ஷமான வ்யாபகாந்தரங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாகையாலே, *நாராயணாய வித்மஹே* என்று

ஆதாரம் தோற்ற ப்ரதமத்திலே ஓதப்படுகிற *ஓத்தின் பொருள் முடிவு மித்தனையே—மாதவன் பேர் சொல்லுவதே யோத்தின் சுருக்கு* என்கிறபடியே வேதாந்த தாத்பர்யமாய், *ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநிச, ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம்* என்கிறபடியே ஸகல வேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தை, (தெய்வவண்டாயித்யாதி) வேதஸாரமாய், *தேனும் பாலுமமுது மாய திருமால் திருநாமம்* என்னும்படியிருக்கிறவித்தை வேதத்தில் நின்றும் அவன் க்ரஹிக்கிறபோது க்ரஹித்த ப்ரகாரத்தை த்ரிப்ரகாரமாக வர்ணித்தருளிச் செய்கிறார். அதாவது, *அவியம் புன்னுடைத் தெய்வவண்டாகையாலே ஷட்பதமானது சாகாஸஞ்சாரம் பண்ணி மதுவை யெடுக்குமாபோலே ஸாரபூத ஸமஸ்தார்த்த போதகதயா ஸர்வ ரஸமான தேன்போலே யிருக்கிறவித்தை வேதசாகைகளிலே தேனை க்ரஹிக்குமாபோலே க்ரஹித்தபடியும், *அன்னமாயன்றங் கருமறை பயந்தான்* என்கிறபடியே ஹம்ஸ ரூபியானவனுகையாலே அன்னமானது நீரிலே கலந்துகிடக்கிற பாலை விவேகித்தெடுக்குமாபோலே, *நானும் சொன்னேன் நமரு முரையின்* என்னும்படி யிருக்கையாலே ஸர்வாதிகாரமான பால்போலே யிருக்கிறவித்தை, *ஓதம்போல்கிளர் வேதநீரிலே பாலை க்ரஹிக்குமாபோலே க்ரஹித்தபடியும், *அமுதங்கொண்ட பெருமான்* என்கிறபடியே அஸுரபயபீதராய் அமரத்வ ஸாபேக்ஷரான தேவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக க்ஷீராப்தியை மதித்து அம்ருதத்தை வாங்கினுப்போலே ஸம்ஸாரபீதராய் அம்ருதத்வ காமரானவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக விலக்ஷண போக்யமாய் விரோதிநிரஸநமாகையாலே அம்ருதம்போலே யிருக்கிற வித்தை *நால்வேதக் கடலிலே அம்ருதத்தை க்ரஹிக்குமாபோலே க்ரஹித்தபடியும் சொல்லுகிறது. ஆக விப்படி வேதஸாரமான வித்தை ஸ்வயமேவ எடுத்து, *அமரர் பெரு விசும்பருளும் பேரருளாளன்—வதரியாச்சிராமத்துள்ளான்* என்கிறபடியே நித்ய ஸூரிகளுக்கு போக்யமாய் பரமாகாச சப்த வாச்யமான பரமபதத்தைக் கொடுப்பதான நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே, *நரநாரணனு யுலகத் தறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்* என்கிறபடியே ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே நரநாராயண ரூபேண அவதரித்துத் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று ஸ்வரூப சாஸ்த்ரம் ஸங்குசிதமாகாமல் உபதேசாநுஷ்டாநங்களாலே விஸ்த்ருதமாம்படி பண்ணிற்று—(அறக்கற்கை யரிதென்றிறே) என்றத்தோடே அந்வயிக்கிறது. ... . (16)

17. ஆக ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே ஸம்ஸாரி சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக சாஸ்த்ரத்தையும் சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தையும் வெளியிட்டானென்று நின்றது கீழ். இவை யிரண்டையும் வெளியிட்ட ப்ரகாரமேதென்? அவற்றுக்கு விஷயமேது? என்னுமாகாங்க்ஷையிலே தத்ப்ரகாரங்களையும் தோற்றுவித்துக்கொண்டு விஷயங்களையும் சொல்லுகிறது (முனிவரை யித்யாதி)

(மூலம்.) முனிவரை யிடுக்கியும் முந்நீர் வண்ணனும் வெளியிட்ட சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களுக்கு விசிஷ்ட நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷங்கள் விஷயம். 17

அதாவது, *இருள்கள் கடியும் முனிவர்* என்கிற ஸ்மர்த்தாக்களான வ்யாஸாதிருஷிகளை, *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும், கோ ஹ்யந்ய: புண்டரீகாக்ஷாத் மஹாபாரதக்ருத் பவேத்* என்கிறபடியே தானுகச் சொல்லைம்படி அந்தர்யாமியாய் எடுத்து நின்று தம்முகேந வெளியிட்ட சாஸ்த்ரத்துக்கு சேதந

ருடைய தேஹ விசிஷ்ட வேஷம் விஷயம். *வதரியாச்சிரமத்துள்ளானைக் கருங் கடல் முன்னீர் வண்ணனை* என்கிறபடியே ஸ்ரீ பதரிகாச்ரமத்திலே ஸ்வேந ரூபேண நின்று வெளியிட்ட (சாஸ்த்ர) தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷம் விஷயமென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ரத்துக்கு தேஹத்திலே நோக்கு, தாத்பர்யத்துக்கு ஸ்வரூபத்திலே நோக்கு என்றதாய்த்து .... (17)

18. ஏவம்பூதமான இவை யிரண்டும் ஸர்வாதிகாரமோ, அதிக்ருதாதிகாரமோ வென்னச் சொல்லுகிறது-(தோல்புரை யித்யாதி)

(மூலம்.) தோல்புரையே போமதுக்குப் பழுதிலா யோக்யதை வேணும்;
மனமுடையீரென்கிற ச்ரத்தையே அமைந்த மர்மஸ்பர்சிக்கு
நானும் நமருமென்னும்படி ஸர்வருமதிகாரிகள். 18

அதாவது, விசிஷ்ட வேஷ விஷயமாகையாலே ஆந்தரமான ஸ்வரூபத்தி லூற்றமின்றியே மேலெழ தேஹத்திலே நோக்காய் நடக்கிற சாஸ்த்ரத்துக்கு, *பழுதிலா வொழுகலாறு* என்கிறபடியே நெடுகப் போருகிற வம்ச ப்ரவாஹத்திலே உத்பத்தியிலேயாதல், ஆசாரத்திலேயாதல் ஒரு பழுதற்றிருக்கையாகிற யோக்யதை வேணும்; *கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்* என்றும், *ச்ரத்தைவ காரணம் பும்ஸாம் அஷ்டாக்ஷரபரிக்ரஹே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ச்ரத்தாமாத்ரமே அமைந்த ஸ்வரூபஸ்பர்சியான தாத்பர்யத்துக்கு, *நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோ நாராயணமே* என்று சொல்லும்படி யோக்யா யோக்ய விபாகமற ஸர்வருமதிகாரிகளென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களின் அதிக்ருதாதிகாரத்வ ஸர்வாதிகாரத்வங்களை தத்தேது ஸஹிதமாகச் சொல்லிற்றாயிற்று. .... (18)

19. இனிமேல் இந்த சாஸ்த்ர நிஷ்டராயும் தாத்பர்ய நிஷ்டராயு மிருக்கும் முமுக்ஷுக்கள் படிகளைச் சொல்லுகிறது—(சாஸ்த்ரிக ளித்யாதி.)

(மூலம்.) சாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையு மிடுக்கிப்
பிறவிக்கடலை நீந்த ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே
இருகையும் விட்டுக் கரைகுறுகும் காலமென்னுவர்கள். 19

அதாவது—*ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய* *ஆத்மேத்யேவோபாஸீத*, *ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத* என்று ஸம்ஸார நிவ்ருத்திபூர்வக பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநமாக பகவதுபாஸநத்தை விதித்து, *அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:* *பலமத உபபத்தே:* என்று பகவானே அதுக்கு பலப்ரதனாகவும் சொல்லும் சாஸ்த்ரத்திலே நிஷ்டரானவர்கள் ஆறு நீஞ்சுவார் தெப்பத்தை ஒரு கையிலே யிடுக்கித் தாங்களும் ஒருகை அழாவுமா போலே ஸ்வயத்நமும் தத்ஸாத்ய பகவத் க்ருபையுமாகிற உபயத்தையுமவலம்பித்துக்கொண்டு, *பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே* என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடக்கத் தேட, ஸ்வயத்நநிஷேத பூர்வகமாக ஆத்மாவின் பகவதேகோபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரஸாரமான திருமந்த்ரஜ்ஞரானவர்கள், ஓடமேறினவர்கள் நிரகமநார்த்தமான ஸ்வயத்நத்தையும் தெப்பத்தையும் கைவிட்டு 'கரை குறுகுவது எப்போது' என்று பார்த்துக்கொண்டு அதின் விட்டத்திலே யிருக்குமாபோலே, *விஷ்ணுபோதம்* என்கிறபடியே அக்கரையும் இக்கரையும் நடுருவ நின்று ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடத்தும் *வைகுந்த

னென்பதோர் தோணியை ஸம்ஸார நிஸ்தாரகமாகப் பற்றி, தத்ஜ்ஞாந சக்த்யாத்யநு ஸந்தானத்தாலும் ஸ்வபாரதந்த்ர்யத்யநு ஸந்தானத்தாலும் நிர்ப்பரராகையாலே இரண்டு கையும் விடுமாபோலே, ஸ்வயத்நரூபோபாஸநாதியையும் தத்ஸாத்ய பகவத் க்ருபையையும் அவலம்பிக்கையை விட்டு கேவல பகவத் க்ருபையே உத்தாரக மென்றத்யவஸித்து, *கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ* என்றும், *ஆக்கை விடும் பொழுதெண்ணே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்ப்ராப்தி யாகிற கரையைக் குறுகுகைக்கீடான கால சிந்தனை பண்ணு கிற்பர்களென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ரஜ்ஞருடையவும் ஸாரஜ்ஞருடையவும் ப்ரதிபத்திக்ரமம் சொல் லிற்றாயிற்று. ... . (19)

20. இவர்களுக்கு இவ்வாகாரங்களுண்டாகைக்கு அடி இன்னதென்கிறது—(இவையித்யாதி.)

(மூலம்.) இவை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந் துணரவும்
உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணரவுமுண்டாம். 20

அதாவது சாஸ்த்ரிகளானவர்களுக்கு, *உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன்றுயர்ந் துருவியந்த விந்நிலைமை யுணர்ந்துணர்ந்துணரிலும்* என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூ பத்தை ஜ்ஞப்திமாத்ரமன்றிக்கே நித்யஜ்ஞாந குணகமாய் அந்த ஜ்ஞாநத்தாலே எங்குமொக்க வ்யாபித்து தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்டிருக்குமதாய் அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வபலாயாத கர்த்ருத்வ (போக்த்ருத்வ) ஸஹிதமாய் பகவச்சேஷமாயிருக்கு மென்று ச்ரவணமநநங்களாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கவே ஸ்வயத்நத்தாலே ஸம்ஸார நிஸ்தரணம் பண்ணத் தேடுகையாகிற விது உண்டாம். ஸாரஜ்ஞரானவர்களுக்கு ஆத்ம ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தை தர்சிப்பிக்கைக்கு உடலாக, *உணர்வு மூயிரு முடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழுதேயாமுணர்வைப் பெறவூர்ந்து* என்கிறபடியே வைஷயிகஜ்ஞாநமும் ப்ராணனும் சரீரமும் மற்றுமபரிச்சேத்யமான ப்ராக்ருதி விகாரங்களும் ப்ரக்ருதியும் ஹேயமென்னு மறிவைப் பெறும்படி நிர்ஹேதுகமாக ஈச்வரன் நடத்த, *மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து* என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தேஹாதி விலக்ஷணமாய் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகுணகமாய் ததிய சேஷத்வபர்யந்த தச்சேஷத்வயுக்தமாய் தத்காஷ்ட்டையான பாரதந்த்ர்ய யோக்ய தைக வேஷமாயிருக்குமென்று உணரவே ஸ்வபரத்தை அவன் மேலே போகட்டு ஸ்வயத்நரஹிதரா யிருக்கையாகிற விது உண்டாமென்கை. இத்தால் இவர்களுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞாநதாரதம்யமே கீழ்ச்சொன்ன வாகாரங்கள் இவர்களுக்கு உண்டா கைக்கு ஹேதுவென்றதாயிற்று. ஆக முனிவரை யிடுக்கியும் [சூ. 17.] என்று தொடங்கி இவ்வளவாக சாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களின் விஷய பேதமும் அதிகாரி பேதமும் அவ்வதிகாரிகளின் ப்ரதிபத்தி பேதமும், அதுக்கடியான ஜ்ஞாநதாரதம் யமும் சொல்லப்பட்டது. .... (20)

21. ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமென்றும் ஸ்வரூப யதாத்ம்யஜ்ஞாநமென்றும் ஆத்ம ஸ்வரூப விஷய ஜ்ஞாநத்திலே தாரதம்யமுண்டிறே அதில், *பதிம் விச்வஸ்ய* *யஸ்யாஸ்மி* என்றும், *நஹி விஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதேர் விபரிலோபோ வித்யதே, ஜ்ஞாத்ரேவாயம் புருஷ:* என்றும் ஆத்மாவுக்கு பகவச்சேஷத்வத்தையும் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் சொல்லி அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வகார்யமான போக்த்ருத்வப்ரயோஜநமாக, *ஸோச்நுதே

ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா* என்று பகவதநுபவத்தையும் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர முகத்தாலே ஸ்வரூபத்தையறியுமளவில் பகவச் சேஷத்வமும் பகவதநுபவ போக்த்ருத்வமுமிறே ப்ரகாசிப்பது. அந்த சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தில் உள்புக்காலிறே பாரதந்த்ர்ய போக்யதா ரூபமான ஸ்வரூப யாதாத்ம்யம் ப்ரகாசிப்பது. இதுவே ஸ்வரூப யாதாத்ம்யமென்னுமிடத்தை யறிவிக்கிறார் மேல்—(சேஷத்வேத்யாதியால்.)

(மூலம்.) சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள். 21

சேஷத்வமாவது 'இஷ்டவிநியோகார்ஹதாமாத்ரம். பாரதந்த்ர்யமாவது சேஷிக்கு இஷ்டமானபடியே விநியோகப்படுகை. 'கட்டிப் பொன்போலே சேஷத்வம், பணிப்பொன்போலே பாரதந்த்ர்யம்' என்னக்கடவதிறே, (ஆகையாலே சேஷவஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமானபடியே விநியோகப்படுத்துமது பாரதந்த்ர்யம்?) போக்த்ருத்வமாவது ஜ்ஞாத்ருத்வ பலத்தாலே போகதசையிலே விளைகிற ரஸங்களுக்குத் தான் போக்தாவாகை. போக்யதையாவது பதார்த்த கதமான ரஸவர்ணாதிகள் போக்தாவுக்கே போக்யமாயிருக்குமாபோலே ஆத்மகதமான ஜ்ஞாநாதிகளும் ஈச்வரனுக்கே போக்யமாயிருக்கை ஆகையால் இஷ்டவிநியோகார்ஹதாமாத்ரமான சேஷத்வம் போலன்றே, இவ்வஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமானபடி விநியோகப்படுத்திக் கொடுக்கிற பாரதந்த்ர்யம்; போகத்தில் ஸ்வார்த்ததா புத்தி ஹேதுவான போக்த்ருத்வம் போலன்றே அந்த போக்த்ருத்வத்தை சேஷியுடைய ப்ரியோபயோகியாக்கிக் கொடுக்கிற போக்யதை யென்றபடி. .... (21)

22. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ப்ரகாசகமான திருமந்த்ரத்திலே தர்சிப்பிக்கிறார் (ஜ்ஞாநேத்யாதியாலே.)

(மூலம்.) ஜ்ஞாந சதுர்த்திகளின் மேலேயிறே ஆநந்தஷஷ்டிகளுக்கு உதயம். 22

அதாவது, ஆத்மவாசியான மகாரத்திலே (மந—ஜ்ஞாநே) என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமா யிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தின் மேலேயிறே, அந்த மகாரவிவரண ரூபமாய் போக்யதாப்ரகாசகமான சதுர்த்தியில் ஆநந்தத்துக்கு உதயம். ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சேஷத்வவாசியான சதுர்த்தியின் மேலேயிறே பாரதந்த்ர்ய ப்ரகாசகமான நமஸ்ஸுக்கு உதயமென்கை. இத்தால் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் உதித்திருக்கச் செய்தே அதின்மேலே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமாக உதித்தவையாகையாலே சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களில் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளுக்கு வெடுவாசியுண்டென்றதாயிற்று. இந்த யோஜனைக்கு அல்பம் அநுபபத்தியுண்டு. ஷஷ்டியென்கிறவிது முக்யவ்ருத்தியாலேயாதல் கௌணவ்ருத்தியாலேயாதல் நமஸ்ஸைக் காட்டமாட்டாமையாலே; ஷஷ்ட்யந்த பதமென்கிறதை ஷஷ்டியென்று சொல்லிற்றாகாதோவென்னில், அது சேராது. ந:ம: என்று இரண்டு பதமாகையாலும் அதில் உத்தரபதமே ஷஷ்ட்யந்தமாகையாலும். ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்னில்; இன்னம் ஒரு யோஜனை சொல்லப்படுகிறது; அதாவது—த்ருதீயாக்ஷரத்தில் [மந—ஜ்ஞாநே] என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநத்தின் மேலேயிறே மகாரவிவரணமான சதுர்த்தியில் சொல்லப்படுகிற போகத்தில் காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே நமச்சப்தத்தாலே கழிக்கப்

படுகிற ஸ்வப்ரயோஜநத்வ ப்ரயுக்தமான ஆநந்தத்துக்கு உதயம். ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சேஷத்வவாசியான சதுர்த்தியின் மேலேயிறே நந்ஞாலே நிஷேதிக்கப்படுகிற ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஹேதுபூத ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரகாசிகையான ஷஷ்டிக்கு உதயமென்கை. இத்தால் சேஷத்வ ப்ரகாசகமான சதுர்த்தியின் மேலே ஸ்வரக்ஷண ஹேதுபூத ஸ்வாதந்த்ர்ய வாசியான ஷஷ்டி உதிக்கையாலும், போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநத்தின் மேலே போகஸ்வார்த்ததா புத்தி மூலமான ஆநந்தம் உதிக்கையாலும் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹங்களாயிருக்கும். நமஸ்ஸிலே பாரதந்த்ர்யம் உதித்தபின்பு ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்நம் நிவ்ருத்தமாகையாலும், நமச்சப்தாநுக்ருஹீதையான சரமசதுர்த்தியிலே ஈச்வரனுக்கு போக்யமாயிருக்கையே ஆத்மாவுக்கு வேஷமென்று தோற்றினபின்பு ஸ்வப்ரயோஜநம் நிவ்ருத்தமாகையாலும் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள் ஸ்வவிரோத்யுதய ஸஹங்களன்று. ஆகையால் ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹங்களான சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே அத்தை ஸஹியாதபடியிருக்கும் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள் என்றதாயிற்று. .... (22)

23. இப்படி ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநதசையில் தோற்றுகிற பாரதந்த்ர்யாதிகள் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநதசையில் தோற்றுகிற சேஷத்வாதிகளைத் திரஸ்க்ருதமாக்கும்படி சொல்லுகிறது—(முளைத்தெழுந்த வித்யாதி,)

(சூ.) 23. முளைத்தெழுந்த ஸூர்யதுல்யயாதாத்ம்யாரமம் விதியில் காணும் ப்ரதமமத்யமதசைகளைப் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்.

அதாவது, *முளைத்தெழுந்த திங்கள் தானாய்* என்றும், *யதா ஸூர்யஸ் ததா ஜ்ஞாநம்* என்றும் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்தினுடைய யாதாத்ம்யா வஸ்தையான சரமமென்று ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமாகப் பின்பு சொன்ன பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்துக்கு சந்த்ரனை த்ருஷ்டாந்தமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது தமக்கு பகவத் ப்ரஸாத லப்தமாகையாலே அயத்நஸித்தமாகையாலும், அந்த ஜ்ஞாநந்தான் ஆஹ்லாதகரமாயிருக்கையாலுமிறே. இங்கும் (உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணரவு மூண்டாம். ஸூ. 20) என்று இந்த ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநம் பகவத் ப்ரஸாத லப்தமாக விறே சொல்லிற்று. *யதா ஸூர்ய:* என்கிற விதிலே ஸ்வபத்நத்தால் வந்த க்லிஷ்டதை தோற்றிற்றாகிலும் இவ்விடத்தில் அது அவிவக்ஷிதம். ஜ்ஞாநத்தினுடைய ப்ரகாசாதிசயம் சொல்லுகிற மாத்ரமே அபேக்ஷிதம். ஏவம்பூதமாயிருந்துள்ள ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்தினுடைய யாதாத்ம்யா வஸ்த்தையில் ப்ரகாசிக்கிற பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளாகிற சரமங்கள், (ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணரவும். ஸூ. 20.) என்று கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயத்திலே, *விதியில் காண்பார்* என்கிறபடியே சாஸ்த்ரவிதிப்ரகாரேண ச்ரவணமநநாதிகளாலே தர்சிக்கப்படுகிற ப்ரதமதசையான சேஷத்வத்தையும் மத்யமதசையான போக்த்ருத்வத்தையும் - பகல் விளக்கும் மின்மினியும் போலே அப்ரயோஜநமாகவும் அல்ப ப்ரகாசமாகவும் பண்ணுமென்கை. ப்ரணவோதிதமான ஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்யத்வேந மத்யம சரம பதங்களிலே பின்பு உதிக்குமவையாகையாலே பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளை சரமங்களென்கிறது. ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியிலே ப்ரதமமேவ சேஷத்வம் உதிக்கையாலும் அநந்தரம் ததாச்ரயவாசியான சரமாக்ஷரத்தில் உத்தர பதத்வயத்தில்

பாரதந்த்ர்ய போக்யதோதயத்துக்கு முன்னே நடுவே ஜ்ஞாத்ருத்வ பலாயாத போக்த்ருத்வம் உதிக்கையாலும் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களை ப்ரதமமத்யமதசைகளென்கிறது. ஆக இவ்வாக்யத்தால் ஸ்வப்ரயோஜநகந்தாஸஹங்களாய் ஸ்வசேஷிபோகாத்யந்தாநுகூலங்களாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபத்தை நிறம்பெறுத்தும் இப்பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள் இவ்வாகாரங்களில்லாத சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களைத் திரஸ்க்ருதமாக்கித் தானே மேலாயிருக்குமென்றதாயிற்று. ... . (23)

24. இப்படியிருந்துள்ள ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தையும் ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தையுமுடையராய் *சாஸ்த்ரிகள்* (ஸூ. 19) இத்யாதி வாக்யத்தில் ப்ரவர்த்திபராகவும் நிவ்ருத்திபராகவும் சொல்லப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ப்ரவர்த்தக நிவர்த்தகங்களின்னதென்கிறது மேல்—(நாலிலித்யாதி.)

(ஸூ) 24. நாலில் ஒன்று ப்ரவர்த்தகம்; ஒன்று நிவர்த்தகம்.

அதாவது, சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களும் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளுமாகிற நாலிலும் வைத்துக்கொண்டு சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களே ஆத்மாவுக்கு ஸ்ரூவபமென்று சர்சித்த சாஸ்த்ரிகளை, போக்த்ருத்வமானது—போக்தாவானவன் போக்ய ஸித்திக்கு யத்நம் பண்ணவேண்டாவோவென்னும் நினைவாலே போக்யபூத பகவத் விஷயலாபார்த்தமான உபாய ப்ரவ்ருத்தியிலே மூள்விக்கும் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளையே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமென்று தர்சித்த ஸாரஜ்ஞரை, போக்யதையானது.—(போக்தாவான ஈச்வரனன்றோ ஸ்வபோக்யமான இவ்வஸ்துவைப் பெறுகைக்கு யத்நம் பண்ணுவான்; தத்போக்யபூதமான இவ்வஸ்துவுக்கு தல்லாபத்துக்கு யத்நிக்க ப்ராப்தியில்லை என்னும் நினைவாலே உபாயப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் மீள்விக்குமென்கை. ... ... (24)

25. ஆனால் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள்தான் இவர்களுக்குமுண்டே செய்வதென்னென்னச் சொல்லுகிறது—(முற்பாடர்க்கித்யாதி.)

(ஸூ.) 25. முற்பாடர்க்கு க்ரியாங்க மானவை யிரண்டும் செயல் தீர்ந்தார் வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பந்தமறுக்கும்.

அதாவது—சாஸ்த்ரிகளென்று ப்ரதமத்திலே சொல்லப்பட்ட உபாஸகர்க்கு போக்த்ருத்வமானது போக்யஸித்திக்குடலான யத்நத்திலே மூட்டுகையாலும், அது தான் ஆத்ம ஜ்ஞாந பூர்வகமாக யத்நிக்கவேண்டுகையாலே சேஷத்வமும் அதுக்கு உறுப்பாகையாலும் உபாஸந ப்ரதமபாவியான கர்மத்துக்கு உத்பத்தியிலே ஸஹகரித்துக்கொண்டு ததங்கங்களாயிருக்கிற அவை யிரண்டும், *செயல் தீரச் சிந்தித்து வாழ்வார்* என்கிறபடியே, 'இவ்வாத்மா செய்யக் கடவதொன்றுமில்லை எம்பெருமானே நிர்வாஹகன்' என்றநுஸந்தித்து உபாய ரூபப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ருத்தரான ப்ரபந்நருடைய கைங்கர்ய ரூபப்ரவ்ருத்தியில் அவனுகப்பைப் பின்செல்லுகை தொழிய, தங்கள் நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்குமென்கை. *பரகதாதிசயாதாநேச்சய உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ:* என்கிறபடியே பராதிசயகரத்வ ரூபமான சேஷத்வம் ஸ்வாச்ரயேச்சயா வரும் ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்குமிறே. இவ போக்த்ருத்வம், ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்கையாவது—பாரதந்த்ர்ய போக்யத ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுடைய போக்த்ருத்வமாகையாலே ஸ்வரஸத்துக்கு உடல நிக்கே சேஷிரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கை. 'ஆநந்தம் அவன் ப்ரீதியைத் தல

செழுப்ப' என்கிறபடியே இவனுடைய போக்த்ருத்வம் சேஷியானவன் ப்ரீதிக்கு வர்த்தகமாயிறே இருப்பது. ஆகையிறே, அஹமந்நமஹமந்நம்* என்று ஸ்வபோக்ய தையை முன்னிட்டு சேஷியை உகப்பிக்க இழிந்தவன், *அஹமந்நாத:* என்று ஸ்வபோக்த்ருத்வத்தையும் புரஸ்கரிக்கிறது. இப்படியல்லாதபோது ஒரு சேதநனோடு அநுபவித்ததாயிராதிறே. இவற்றையெல்லாத்தையு முட்கொண்டாய்த்து (வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பந்தமறுக்கும்) என்றருளிச் செய்தது. ... . (25)

26. இந்த க்ரியாவ்ருத்தி சப்தங்களால் சொன்ன கர்ம கைங்கர்யங்கள் இவர்களுக்கு எதுக்கு அநுகுணமாயிருக்குமென்னச் சொல்லுகிறது—(கர்மேத்யாதி.)

(மூ.) 26. கர்மகைங்கர்யங்கள் ஸத்யாஸத்ய நித்யாநித்ய வர்ண தாஸ்யாநுகுணங்கள்.

அதாவது—கர்மம் அஸத்யமுமாய் அநித்யமுமான வர்ணத்துக்கு அநுகுணமாயிருக்கும்; கைங்கர்யம் ஸத்யமுமாய் நித்யமுமான தாஸ்யத்துக்கு அநுகுணமாயிருக்குமென்கை. வர்ணத்தை அஸத்யம் அநித்யம் என்கிறது ஆத்மாவுக்குள்ள வேஷமல்லாமையாலே ஸததைக ரூபமன்றிக்கே ஔபாதிகமுமாய் அநித்யமுமாய் நச்வரமுமான தேஹாவதியாய்ப் போருகையாலே; தாஸ்யத்தை ஸத்யம் நித்யமென்கிறது ஆத்மாவுக்குள்ள வேஷமாகையாலே ஸததைக ரூபமாய் யாவதாத்மாநுவர்த்தியாகையாலே. வர்ணாநுகுணமென்றது - வர்ணத்துக்குச் சேர்ந்ததென்றபடி. தாஸ்யாநுகுணமென்றதும் - அப்படியே. ... ... (26)

27. இவையிரண்டுக்கும் ப்ரேரகங்கள் எவையென்னச் சொல்லுகிறது—(இவற்றுக்கித்யாதி.)

(மூ.) 27. இவற்றுக்கு விதிராகங்கள் ப்ரேரகங்கள்.

அதாவது—*யஜேத, ஜுஹுயாத்* இத்யாதியான சாஸ்த்ரவிதி கர்மத்துக்கு ப்ரேரகம். அசேஷ சேஷதைகரதியாகிற ராகம் கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரேரகமென்கை. *பகவதநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதமிறே கைங்கர்யம். *உகந்து பணி செய்து* என்னக் கடவதிறே. ... ... (27)

28. இவற்றுக்கு ஆச்ரயமாரென்னச் சொல்லுகிறது—(மண்டினுருமித்யாதி).

(மூ.) 28. மண்டினாரும் மற்றையாருமாச்ரயம்.

அதாவது—*கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டினார்* என்று உகந்தருளின நிலங்களிலே அத்யபிநிவிஷ்டராயிருக்கிற ப்ரபன்னர்—கைங்கர்யத்துக்கு ஆச்ரயம். *விளக்கினை விதியில் காண்பார்* என்று கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன மற்றையாரான உபாஸகர் கர்மத்துக்கு ஆச்ரயமென்கை. இத்தால் கர்மகர்த்தாக்களையும் கைங்கர்ய கர்த்தாக்களையும் சொல்லிற்றாய்த்து. .... (28)

29. இவற்றுக்கு விஷயமேதென்னச் சொல்லுகிறது—(அருள்முடியவித்யாதி).

(மூ.) 29. அருள் முடிய நிறுத்தி அடைய நின்றதும் நல்லதோரருள்தன்னாலே நன்று மெளியனாகிறதும் விஷயம்.

அதாவது—*எத்தவம் செய்தார்க்கும் அருள் முடிவதாழியான்பால்* என்கிறபடியே ஆச்ரயண பலஸித்தி தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலேயாம்படி, *தன் மூர்த்தி நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக* என்கிறபடியே தனக்கு தநுபூதரான தேவதைகளை நிறுத்தி *அவரவர் விதிவழியடைய நின்றனர்* என்கிறபடியே ஆச்ரயிக்கிற சேதநர்

வித்யுக்தப்ரகாரேண ஆச்ரயித்து பலம் பெறும்படி தேவதாந்தர்யாமியாய் நின்ற விடம் கர்மத்துக்கு விஷயம்; *நல்லதோரருள் தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம்* என்றும் *கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கேவல ஸ்வ க்ருபையாலே அத்யந்த ஸுலபனாய்க் கொண்டு அர்ச்சாவதாரமாய் நிற்கிற விடமே கைங்கர்யத்துக்கு விஷயமென்கை. ... ... (29)

30. இவ்வேர்நிலைகளை விஷயமாக வுடைத்தாகையாலே கர்ம கைங்கர்யங்கள் இப்படி சொல்லப்பட்டன வென்கிறார்—(இவற்றாலே யித்யாதி).

(மூ.) 30. இவற்றாலே ஸாதாரண மஸாதாரண மென்னும்.

அதாவது—இப்படி தேவதாந்தர்யாமியையும் அர்ச்சாவதாரத்தையும் விஷய மாகவுடைய இவ்வாகாரங்களாலே ஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை விஷயமாக வுடைய கர்மத்தை ஸாதாரணமென்றும், அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை விஷய மாகவுடைய கைங்கர்யத்தை அஸாதாரணமென்றும் சொல்லுமென்கை. .... (30)

31. இவ்வஸாதாரண ஸேவையிலே அதிகரித்தார்க்கு ஸாதாரணமானவதில் அந்வயம் தன்னடையே கழியும்படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்—(ஜாத்யாச்ரமேத்யாதி).

(மூ.) 31. ஜாத்யாச்ரமதீக்ஷைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே அந்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நழுவும்.

அதாவது—*ஸ்வகர்ம ப்ராஹ்மணஸ்ய அத்யயநம், அத்யாபநம், யஜநம் யாஜநம் தாநம் ப்ரதிக்ரஹணம், தாயாத்யம் ஸிலோஞ்ச்ச: அந்யச்ச அபரிக்ருஹீதம், ஏதாந்யேவ க்ஷத்ரியஸ்ய அத்யாபந யாஜந ப்ரதிக்ரஹணாநி பரிஹார்யாணி; தண்டயுத்தாதிகார:, க்ஷத்ரிய வத் வைச்யஸ்ய, தண்டயுத்தவர்ஜம் க்ருஷி கோரக்ஷணவாணிஜ்யாதிகம் க்ராஹ்யம்* என் கையாலே, அத்யயநாத்யாபந யஜநயாஜந தாநப்ரதிக்ரஹ ரூப ஷட்கர்மமும் ப்ராஹ் மணனுக்கு கர்த்தவ்யமாய், க்ஷத்ரிய வைச்யர்களுக்கும் அத்யாபநாதி த்ரயமொழிய அத்யயநாதித்ரயமே கர்த்தவ்யமாய், அவர்கள் தங்களுள்ளும் தண்டயுத்தங்கள் க்ஷத்ரியனுக்கே அஸாதாரணமாய், க்ருஷிகோரக்ஷண வாணிஜ்யங்கள் வைச்ய னுக்கு அஸாதாரணமாய், *சுச்ரூஷா சூத்ரஸ்ய இதரேஷாம் வர்ணாநாம்* என்கையாலே சூத்ரனுக்கு த்ரைவர்ணிக சுச்ரூஷையே தர்மமாய், இப்படி தத்தஜ்ஜாத்யநுகுணமாக ஒருவனுக்கு உபாதேயமானது ஒருவனுக்கு த்யாஜ்யமாய்க்கொண்டு தர்மங்கள் பேதித்திருக்குமிறே. ப்ரஹ்மசாரியான தசையில் உபாதேயமான பிக்ஷாசரண ஸமிதாதாநாதிகள் க்ருஹஸ்தனான தசையில் த்யாஜ்யங்களாய், அக்நிஹோத்ர-அதிதி ஸத்காராதிகள் உபாதேயமாகையாலும் வநஸ்தனான தசையில், *ஸந்த்யஜ்ய க்ராம்ய மாஹாரம் ஸர்வஞ்சைவ பரிச்சதம்* என்கையாலே பூர்வாச்ரமத்திலுபாதேயமான க்ராம்யாஹார பரிச்சதாதிகள் த்யாஜ்யமாய், *வஸீத சர்ம சீரம் வா* என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்ட சர்ம சீரவஸநத்வ ஜடிலத்வ ச்மச்ருலோம நகதாரண வந்யா ஹாரங்கள் உபாதேயமாகையாலும், ஸந்யாஸியான தசையில் பூர்வாச்ரமோ பாதேயமான அக்நிஹோத்ராதிதி ஸத்காராதிகளும் ஜடிலத்வாதிகளும் த்யாஜ்யமாய் *அநக்நிரநிகேதஸ் ஸ்யாத்* இத்யாதிப்படியே அநக்நித்வாநிகேதத்வாஸஹாயத்வாதி களுபாதேயமாகையாலும் ப்ரத்யாச்ரமம் தர்மம் பேதியா நின்றதிறே. ஜ்யோதிஷ்டோ மாதிகளிலே தீக்ஷித்தவனுக்கு வர்ணத்ரயாச்ரம சதுஷ்டய ஸாதாரணமாய் அகரணே

ப்ரத்யவாயதயா அவச்ய கர்த்தவ்யமாய்ப் போரும் நித்யகர்மம் அநநுஷ்டேயமாய் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மமே அநுஷ்டேயமாகையாலே தீக்ஷையிலே தர்மம் பேதித்திருக்குமிறே. ஆக இப்படி ப்ராஹ்மணாதி ஜாதிகளிலும் ப்ரஹ்மசர்யாத் யாச்ரமங்களிலும் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மாந்தர தீக்ஷைகளிலும் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே அஸாதாரண விக்ரஹஸஹிதேச்வர விஷயமாகையாலே அஸாதாரணமாய், அதஏவ, *அத்தாணிச் சேவகம்* என்று அந்தரங்க ஸேவையாயிருக்கிற கைங்கர்யத்திலே அதிகரித்தவர்களுக்கு தேவதாந்தர்யாமி விஷயமாய் தச்சரீர பூத தேவதாத்வாரா ததாராதகமாகையாலே ஸாதாரணமாயிருந்துள்ள கர்மம் உறங்குவான் கைப்பிண்டம்போலே தன்னடையே நழுவுமென்கை. இத்தால் வர்ணாச்ரமாதி நிஷ்டர்க்கு தத்ததிகாராநுரூப தர்மமொழிய அநநுகுணமானது த்யாஜ்யதயா கழிக்கப்படுமா போலே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சிகளானவர்களுக்கு ததநுரூப தர்மமொழிய அநநுரூபமானது த்யாஜ்யமாய் தன்னடையே விட்டுக்கழியுமென்றதாயிற்று. இப்படியிருக்கச் செய்தே சிஷ்டர்கள் அநுஷ்ட்டித்துப் போருகிறது— ஸ்வாநுஷ்ட்டாநத்தைப் பின்சென்று லோகம் நசிக்கவொண்ணாதென்னு மாந்ருசம்ஸ்யத்தாலேயிறே. *யதி ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித:, மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச:, உத்ஸீதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்மசேதஹம், ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:* என்கிறபடியே பரார்த்தமாகவிறே இவர்களுமநுஷ்ட்டிப்பது. .... (31)

32. இந்த கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர்க்கு கர்ம நிஷ்ட்டரோடு சேர்த்தியில்லாமையைச் சொல்லுகிறது—(ஸாதநேத்யாதி).

(மூ.) 32. ஸாதநஸாத்யங்களில் முதலும் முடிவும் வர்ணதர்மிகள் தாஸவ்ருத்திகளென்று துறைவேறிடுவித்தது.

அதாவது—ஸாதநத்தில் முதலடியான கர்மமும் ஸாத்யத்தில் முடிந்த நிலமான கைங்கர்யமும்—இந்த நெடுவாசியறிந்தவர்களை, 'நீங்கள் வர்ணதர்மிகள், நாங்கள் தாஸவ்ருத்திகள்' என்று உறவறுத்துத் துறைவேறிட்டுப் போகப்பண்ணிற்றென்கை. அதாவது—திருவயிந்திரபுரத்திலே, 'வில்லிபுத்தூர்ப் பகவர்' என்பாரொருவர், எல்லாருமொரு துறையிலே அநுஷ்ட்டாநம் பண்ண, தனியே ஒரு துறையிலே அநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுவாராய், ஒருநாள் அநுஷ்ட்டாநம் பண்ணி மீளாநிற்கச் செய்தே இருந்த ப்ராஹ்மணர் 'ஜீயரே! எங்கள் துறையிலே அநுஷ்ட்டாநம் பண்ணவாராதொழிகிறதென்?' என்ன, *விஷ்ணுதாஸா வயம் யூயம் ப்ராஹ்மணா வர்ணதர்மிண:, அஸ்மாகம் தாஸவ்ருத்தீநாம் யுஷ்மாகம் நாஸ்தி ஸங்கதி:* என்று துறைவேறிட்டுப் போனாராய்த்து. .... (32)

33. கீழ், (ஜாத்யாதிகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே. ஸூ 31) என்றவித்தாலே ஸூசிதமான அதிகார பேதத்துக்கும் துறைவேறிட்டுப் போகும்படியான நெடுவாசிக்கும் ப்ரகாசகமான கர்ம கைங்கர்ய நிஷ்ட்டரிருவர்க்குமுண்டான ஜந்மாதி விசேஷத்தை தர்சிப்பிப்பதாகக் கோலி, ப்ரதமம் ஜந்ம விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது—(வேதவித்துக்களித்யாதி).

(மூ.) 33. வேதவித்துக்களும் மிக்க வேதியரும் ச்சந்தஸாம் மாதாவாலும் அதுக்குந் தாயாய்த் தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறப்பிக்குமது இருவர்க்கும் சிரேஷ்ட்ட ஜந்மம்.

அதாவது—*யேச வேதவிதோ விப்ரா:* என்கிற வேதவித்துக்களான பூர்வபாக நிஷ்ட்டர், *காயத்ரீம் ச்சந்தஸாம் மாதா* என்கிறபடியே ச்சந்தஸ்ஸுக்களுக்கு மாதாவா

யிருக்கிற காயத்ர்யுபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது—கர்ம நிஷ்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம். *யேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா:* என்கிற மிக்க வேதியரான வேத தாத்பர்ய வித்துக்கள்; *ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநிச, ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம்* என்று ஸகல வேதஸங்க்ரஹமாகையாலே அந்த காயத்ரிக்கும் மாத்ருபூதமாய், *பெற்ற தாயினுமாயின செய்யும்* என்கிறபடியே சரீரோத்பாதிகை யான மாதாமாத்ரமன்றிக்கே உஜ்ஜீவநத்துக் குறுப்பான ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கும் திருமந்த்ரோபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது கைங்கர்ய நிஷ்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மமென்கை. *ஸாஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்ட்டம் ஜந்ம* என்கையாலே கேவல ஜந்மமென்னாதே ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மமென்கிறது. அது வர்ணாநுகுணமான விதிவிஷேதங்களுக்கும் ததநுரூபாநுஷ்ட்டாநத்துக்கும் ததநுகுண பலப்ராப்திக்கும் உறுப்பாகையாலே அவர்களுக்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம். இது ஸ்வரூபாநுரூபமான விதிவிஷேதங்களுக்கும் ததநுரூபாநுஷ்ட்டாநத்துக்கும் ததநுரூப பலப்ராப்திக்கும் உறுப்பாகையாலே இவர்களுக்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம். ... . (33)

34. இப்படி ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மாக்களான இருவர்க்கும் நிரூபகங்கள் இன்ன தென்கிறது—(அந்தணரித்யாதி).

(ஸூ) 34 அந்தணர் மறையோரென்றும் அடியார் தொண்டரென்றும் இவர்களுக்கு நிரூபகம்.

அதாவது—*சாதியந்தணர்* *துணை நூல் மார்வினந்தணர்* *ஓம்பு கைமறையோர்* *நந்தாவன்கை மறையோர்* என்று விசேஷணபூத சரீரத்வாரா வந்த வர்ணமும், தத்ப்ரயுக்தமான வைதிகத்வமும் அவர்களுக்கு நிரூபகம். *திருமாலடியார், *அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார்* *திருமாலுக்குரிய தொண்டர்* *நாரணன் தொண்டர்* என்று ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களிற் காட்டில் அந்தரங்க நிரூபகமான சேஷத்வமும் தத்ப்ரயுக்த கிஞ்சித்கரத்வமும் இவர்களுக்கு நிரூபகமென்கை. ... ... (34)

35. கேவலம் இவையோ நிரூபகம். க்ராம குலாதிவ்யபதேசங்களுமில்லையோ? என்னச் சொல்லுகிறது—(ஒருதலையிலித்யாதி).

(ஸூ.) 35. ஒருதலையில் க்ராமகுலாதிவ்யபதேசம் குலந்தருமென்னும் மாசிற் குடிப் பழியென்று பதியாகக் கோயிலில்வாழுமென்பர்கள்.

அதாவது—கர்மநிஷ்ட்டரென்று சொல்லப்பட்ட வொருதலையில் சரீராநுபந்திகளான க்ராம குலாதிகளையிட்டு வ்யபதேசிக்கும் அந்த வ்யபதேசத்தை, கைங்கர்ய நிஷ்ட்டரான மற்றைத்தலையிலுள்ளவர்கள், *குலந்தரும்* என்கிறபடியே திருமந்த்ர வித்த பகவத் ஸம்பந்தஜ்ஞாந ப்ரயுக்தமாய், *மாசில் குடி* என்று சேஷத்வ விரோதியான அஹங்காராதிகளில்லாமையாலே நிர்தோஷமாயிருக்கிற இக்குலத்துக்கு அவத்யகரமென்று கருதி, *வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்காள்* *கோயில் வாழும் வைட்டணவன்* என்று பகவதந்வயமுள்ள தேசஸம்பந்தத்தை யிட்டு வ்யவஹரிப்பர்களென்கை. இது பகவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டும் பகவதீய ஸம்பந்தத்தையிட்டும் வ்யபதேசிக்குமதுக்குமுபலக்ஷணம். *ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:, விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி* என்னக் கடவதிறே. ... ... (35)

36. இனி உபயருடையவும் கூடஸ்தரைச் சொல்லுகிறது—(விப்ரர்க்கித்யாதி)

(மு.) 36. விப்ரர்க்கு கோத்ரசரணஸூத்ரகூடஸ்த்தர் பராசர பாராசர்ய போதாயநாதிகள்; ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்த்தர் பராங்குச பரகால யதிவராதிகள்.

அதாவது—அந்தணர் மறையோர் என்கிற ப்ராஹ்மணர்க்கு கோத்ரகூடஸ்த்தர் பாராசராதிகள்; கோத்ரமாவது = அபத்யஸந்ததி. *ஸந்ததிர்கோத்ரஜநநகுலாந் யபிஜநாந்வயௌ* என்னக் கடவதிறே. அந்த கோத்ரந்தான் அநேகமாய், தத்தத் கூடஸ்தரான வஸிஷ்ட்ட காச்யப பரத்வாஜ வத்ஸ ப்ரப்ருதிகள் பலருண்டாகையாலே பாராசராதிகளென்கிறது. சரண கூடஸ்த்தர் பாராசர்யாதிகள். சரணங்களாவன—வேதசாகைகள்; ததத்யாயிகளையும் கௌணமாக சரண சப்தத்தாலே சொல்லக்கடவது. *சரணசப்த: கடககாலாபாதி சாகாவிசேஷேஷு முக்ய:, ததத்யாயிஷு புருஷேஷு கௌண:* என்கையாலே. இவ்விடத்தில் சாகைகளைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வ சாகைகளுக்கும் ப்ரதாநப்ரவர்த்தகன் பாராசர்யனாயிருக்கச்செய்தேயும், பின்பு தத்தச்சாகைகளுக்கு தனித்தனி ப்ரவர்த்தகரான கட கலாப கண்வாதிகளுமுண்டாகையாலே பாராசர்யாதிகளென்கிறது. ஸூத்ரகூடஸ்த்தர்கள் போதாயநாதிகள். ஸூத்ரமாவது—கர்மாநுஷ்டாநப்ரதிபாதகமான கல்பம். *சீக்ஷாயாம் வர்ணசிக்ஷா* என்று தொடங்கிச் சொல்லிவருகிறவளவிலே, *கல்பேநுஷ்ட்டாநமுக்தம்* என்றதிறே. அதுதானும் பலவாய் தத்தத்கர்த்தாக்களான ஆபஸ்தம்பாச்வலாயநாதிகளுமுண்டாகையாலே போதாயநாதிகளென்கிறது. ஆக, இவர்கள் விப்ரர்க்கு கூடஸ்த்த புருஷர்கள். *அடியார், தொண்டர்* என்கிற ப்ரபந்நஜனங்களுக்கு கூடஸ்த்தர், *பத்யு: ச்ரிய: ப்ரஸாதேந ப்ராப்தஸார்வஜ்ஞ்ய ஸம்பதம், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த்தம் ப்ரபத்யே ஸ்ரீபராங்குசம்* என்கிற நம்மாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார்களும் எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களுமென்கை. கூடஸ்த்தராகிறார்—மூலபூதரிறே உபதேசாநுஷ்ட்டாநங்களாலே ப்ரபத்திமார்க்கத்தைத் தழைப்பெறுத்தி வளர்த்தவர்களாகையாலே இவர்களை ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த்தர்களென்கிறது. .... (36)

37. இனி இரண்டுதலைக்கும் ப்ராஹ்மண்ய வைஷ்ணவத்வ ஸித்திஹேதுநியமங்களை தர்சிப்பிக்கிறார்—(அத்யயநேத்யாதியால்).

(மு.) 37. அத்யயநஜ்ஞாநா நுஷ்டாநங்களாலே ப்ராஹ்மண்யமாகிறப்போலே சந்தங்களாயிரமுமறியக் கற்றுவல்லாரானால் வைஷ்ணவத்வஸித்தி.

அதாவது—*ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய:* என்கிறபடியே ப்ரதமம் வேதத்தை ஆசார்யோச்சாரணாநுச்சாரணமுகேந அக்ஷரராசிக்ரஹணம் பண்ணுகையாகிற அத்யயநத்தைப்பண்ணி மீமாம்ஸாச்ரவணாதிகளாலே ததர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்து ததநுரூபமான அநுஷ்டாநமுண்டானால் ப்ராஹ்மண்யம் ஸித்திக்குமாபோலே, *சந்தங்களாயிரம்* என்கிறபடியே ச்சந்தோரூபமாய் ஸஹஸ்ரசாகையாயிருக்கிற திருவாய்மொழியை, *அறியக்கற்று வல்லார் வைட்டணவர்* என்கிறபடியே, *அந்யேநவ்யம் த்விஜச்ரேஷ்டை: வேதரூபமிதம் க்ருதம்* என்கிற ப்ரகாரத்திலே ஆசார்யோச்சாரணாநுச்சாரணமுகேந அப்யஸிக்கையாகிற அத்யயநத்தைப்பண்ணி, உபதேசமுகத்தாலே ததர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்து ததநுரூபமாக அநுஷ்ட்டிக்கவும் வல்லரானலாய்த்து வைஷ்ணவத்வம் ஸித்திப்பதென்கை. .... (37)

38. அந்த வேதாத்யயநாதிகளுடையவர்களுக்கு இந்த வேதாத்யயநாதிகள் இல்லாதவளவில் வைஷ்ணவத்வாஸித்தி யொழிய ப்ராஹ்மண்யஹாநி இல்லையேயென்னச் சொல்லுகிறது (இந்தவித்யாதி)

(மூ.) 38. இந்தவுட்பொருள் கற்றுணர்ந்து மேலைத்தலைமறையோராகாதாரை அயற்சதுப்பேதிமாரென்று உத்பத்திநிரூபிக்கும்.

அதாவது—*மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள்* என்று உபநிஷத்குஹ்யமான இந்த த்ராவிடவேதார்த்தத்தை, *கற்றுணர்ந்த மேலைத்தலைமறையோர்* என்கிறபடியே ஆசார்யோபதேசமுகேந கற்றறிந்து உத்க்ருஷ்டரான வேதாந்திகளாகாதாரை, *அயல்சதுப்பேதிமார்* என்று, வேதாத்யயநப்ரயோஜநம் ஈச்வரனையுள்ளபடியறிந்து ஸ்வரூபாநுரூப புருஷார்த்தம் கைங்கர்யமென்றிருக்கையாயிருக்க இந்த ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே நாலு வேதங்களையும் அதிகரித்திருக்கச்செய்தே அந்த வேதத்தோடு தங்களுக்கு ஒட்டின்றி அதுக்கு அசலானவர்களென்று அறுதியிட்டு, *விஷ்ணுபக்தி விஹீநோ ய: ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தவேத்யபி, ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய தபவேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிரூப்யதாம்* என்கிறபடியே இவர்கள் ப்ராஹ்மணரல்லரென்று உத்பத்தி ஆராயப்படுமென்கை. *ய: புத்ர: பிதரம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்யரேதஸம், யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்யரேதஸம்* என்னக்கடவதிறே. ஆக, (கர்ம கைங்கர்யங்கள்) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக இரண்டும் இன்னதுக்கநுகுணமென்றும், இவற்றுக்கு ப்ரேரக-ஆச்ரய-விஷயபேதங்களும் இவற்றின் ஸாதாரணஸாதாரணத்வமும் அஸாதாரணாந்வயத்தில் ஸாதாரண நிவ்ருத்தியும், கைங்கர்ய நிஷ்டர்க்கு கர்மநிஷ்டரோடு பொருந்தாமையும், அதுக்கடியான இருவருடையவும் ஜந்மநிரூபக கூடஸ்தபேதங்களும், இருவர்க்கும் ப்ராஹ்மண்ய வைஷ்ணவத்வ ஸித்திஹேதுக்களும் த்ராவிடவேதார்த்த ஜ்ஞாநாபாவத்தில் ஸ்வாதீதவேதாநந்வயராய் நிஹீநத்வபுத்த்யர்ஹராம்படியும் சொல்லிற்று. .... (38)

39. இனிமேல், *சந்தங்களாயிரம்* என்று திருவாய்மொழிக்குச் சொன்ன வேதத்வத்தை ஸாதிக்கக்கோலி ப்ரதமம் ஏவம்விதமாயிருப்பதொரு வேதமுண்டோவென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணுகிறார்—(எவ்வுலகத்தித்யாதியால்.)

(மூ.) 39. எவ்வுலகத்தெவ்வெவையுமென்கையாலே வேதம் பஹுவிதம்.

அதாவது—*ஓதுவாரோத்தெல்லா மெவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்* என்கையாலே வேதமானது அத்யேதாக்களினுடைய பேதத்தாலும் லோகபேதத்தாலும் பஹுவிதமாயிருக்குமென்கை. ஆகையால் அதிலே இதுவும் ஒருவிதமென்றுகருத்து.

40. ஆனால் ஏகபாஷையாயிருக்க வேண்டாவோ? ஸம்ஸ்க்ருதமும் த்ராவிடமுமாய் அந்யோந்யம் பேதித்திராநின்றதீயென்னச் சொல்லுகிறது—(இதிலித்யாதி.)

(மூ) 40. இதில் ஸம்ஸ்க்ருதம் த்ராவிடமென்கிறபிரிவு ருகாதிபேதம்போலே.

அதாவது, இப்படி பஹுவிதமான இவ்வேதத்தில் 'ஸம்ஸ்க்ருதவேதம், த்ராவிடவேதம்' என்கிற பிரிவு, ஸம்ஸ்க்ருதாம்சந்தன்னில் ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், அதர்வணவேதம் என்கிறபிரிவுபோலேயென்கை. இத்தால் வேதராசி ஒன்றாயிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாரூபமானவதுதன்னிலே ருகாதிரூபேண பலபடியாகப்பிரிந்தாப்போலே பாஷாபேதேநவும் இப்படி பிரிந்திருக்குமென்றபடி.

41. அப்படி சொல்லலாமோ? ஸம்ஸ்க்ருதபாஷைபோலே த்ராவிடபாஷை அநாதியன்றே, ஆகஸ்த்யமன்றோவிது? என்னச்சொல்லுகிறது-(செந்திறத்தவித்யாதி).

(மூ.) 41. செந்திறத்த தமிழென்கையாலே ஆகஸ்த்யமு மநாதி.

அதாவது—*செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி* என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தோடே ஸஹபடிதமும் ப்ரதமோக்தமுமாகையாலே அகஸ்த்ய ப்ரகாசிதமான மாத்ரங்கொண்டு ஆகஸ்த்யமென்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிடமும் அநாதியாயுள்ளதென்கை. இத்தால் அநாதித்வம் ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிடஸாதாரணமென்றதாய்த்து. .... (41)

42. ஆனால், அந்தபாஷை அநாதியாகிறது; திருவாய்மொழிக்கு வேதத்வ ப்ரகாசகமான வசநமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது—(வடமொழியித்யாதி.)

(மூ.) 42. வடமொழிமறையென்றது தென்மொழிமறையை நினைத்திறே.

அதாவது—'மறை' என்று கேவலவேதவாசி சப்தத்தாலே சொல்லவமைந்திருக்க, *வடமொழிமறை* என்று ஸம்ஸ்க்ருதவேத மென்றது—த்ராவிடவேதமு முண்டென்று நினைத்திறேயென்கை. ப்ரதிகோடியில்லாதபோது இப்படி விசேஷிக்கவேண்டியதில்லையிறே யென்றுகருத்து. .... (42)

43. ஆனால் அந்த வேதத்துக்கு அங்கோபாங்கங்களுண்டான வோபாதி இதுக்கும் அவையுண்டோவென்னச் சொல்லுகிறது—(வேத சதுஷ்டயேத்யாதி.)

(மூ.) 43. வேதசதுஷ்டயாங்கோபாங்கங்கள் பதினாலும்போலே இந்நாலுக்கும் இருந்தமிழ்நூற்புலவர்பனுவலாறும் மற்றையெண்மர் நன்மாலைகளும்.

அதாவது—ருகாதிவேத சதுஷ்டயத்துக்கும் சிக்ஷாவ்யாகரண நிருக்தச்சந்த: கல்பஜ்யோதிஷங்களாகிற ஆறங்கங்களும் மீமாம்ஸாந்யாய புராணதர்மசாஸ்த்ராத்யுபாங்கங்களெட்டுமாயிருக்குமுள்ள பதினாலும்போலே இந்த த்ராவிடவேத சதுஷ்டயத்துக்கும், *இருந்தமிழ்நூல்புலவன் மங்கையாளன்* என்று ஒருவரால் கரைகாணவொண்ணாதபடி யிருக்கிற த்ராவிடவேதசாஸ்த்ரத்தைக் கரைகண்ட ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையுடையரான திருமங்கையாழ்வாருடைய *கலியன் வாயொலிசெய்த பனுவல்* என்று சாஸ்த்ரரூபமான ப்ரபந்தங்களாறும், மற்றையாழ்வார்கள் எண்மருடையவும் விலக்ஷணமான ப்ரபந்தங்களுமென்கை. (நன்மாலைகள்) என்றது *பயின்றதன் மாலை* என்று முதலாழ்வார் ப்ரபந்தத்தி லருளிச்செய்தது எல்லா ப்ரபந்தத்துக்கு மொக்குமென்று நினைத்து.

பொய்ந்நின்ற ஞானமும் இத்யாதியாலே ஸ்வரூபவிரோதியாய் வந்தேறியான தோஷங்களை முதலடியிலே பேசினாப்போலே, ப்ரதமத்திலே, *வாடினேன்* இத்யாதியாலே ஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷங்களைக்கண்டு நொந்து பேசுகையும், பகவத்ப்ராவண்யப்ராசுர்யமும், அதில் அர்ச்சாவதாரத்திலூற்றமும், கலவியும் பிரிவும் மாறி மாறி வருகையும், அந்யாபதேசப்பேச்சும், அதுதன்னில் ராத்ரிவ்யஸநம், தூதப்ரேஷணம், அநுகாரம், மடலெடுக்கை, தோழி தாய் மகள் என்னுமவஸ்தாத்ரயாபத்திகளும், இந்த்ரியபயாக்ரோசம், ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்ய பயம், அஸக்ருத்ப்ரபத்திகரணம், ஆர்த்தியினுடைய கரைபுரட்சிகளும், பரது:க்காஸஹிஷ்ணுதையாலே பலகாலும் ஹிதம் சொல்லுகையும் தொடக்கமான கட்டளையாலே மற்றையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களிலும்காட்டில் இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயார்த்த ஜ்ஞாபகமாயிருக்கையாலே திருமங்கையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களை இதுக்கு அங்கங்களென்கிறது; மற்றையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களும் ஏததர்த்தாநுஸாரிகளாய், இதிலர்த்த நிர்ணயத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே இதுக்கு உபாங்கங்களென்கிறது. ஆக, *சீக்ஷாயாம் வர்ணசிக்ஷா பதஸமதிகமோ வ்யாக்ரியா நிர்வசோப்யாம் சந்தச் சந்தச்சிதௌ ஸ்யாத் கமயதி ஸமயம் ஜ்யோதிஷம் ரங்கநாத, கல்பேநுஷ்டாந முக்தம் ஹ்யுசித கமிதயோர் ந்யாய மீமாம்ஸயோஸ் ஸ்யாதர்த்தவ்யக்தி: புராணஸ்ம்ருதிஷு ததநுகாஸ் த்வாம் விசிந்வந்தி வேதா:* என்கிறபடியே அவை அந்த வேதசதுஷ்டயத்துக்கும் உபகாரகங்களாயிருக்குமாபோலே இவையும் கீழ்ச்சொன்னபடியே இந்த வேதசதுஷ்டயத்துக்கும் உபகாரகங்களாயிருக்கு மென்றதாய்த்து. .... (43)

44. வித்யாந்தரங்களில் வேதத்துக்குண்டான ஆதிக்யம் இதுக்குமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது—(ஸகலேத்யாதி.)

(மூ.) 44. ஸகலவித்யாதிகவேதம்போலே இதுவும் திவ்யப்ரபந்த ப்ரதாநம்.

அதாவது—*அங்காநி வேதாச் சத்வாரோ மீமாம்ஸா ந்யாயவிஸ்தர:, புராணம் தர்ம சாஸ்த்ரஞ்ச வித்யா ஹ்யேதாச் சதுர்தச* என்று ஸஹபடிதமாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வாங்கோபாங்கங்களான ஸகலவித்யைகளிலும் ஸ்வவைபவத்தால் மேலாயிருக்கும் வேதம்போலே திவ்யப்ரபந்த கணனையில் ஸஹபடிதமாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வாங்கோபாங்கங்களான ஸகல திவ்யப்ரபந்தங்களிலும் ஸ்வவைபவத்தாலே இதுவும் மேலாயிருக்குமென்கை. .... (44)

45. ஆனால், அந்த வேத வைபவத்துக்கு உடலான சாஸ்த்ரத்வ பகவதாஜ்ஞாரூபத்வ நிர்தோஷத்வ ச்ருதித்வ ஸத்யத்வாநாதிநிதநத்வங்கள் இதுக்குமுண்டோவென்னச் சொல்லுகிறது—(வேதநூலித்யாதி.)

(மூ) 45. வேதநூல் இருந்தமிழ்நூல் ஆஜ்ஞையாணை வசையிலேதமில் சுருதி
செவிக்கினிய ஓதுகின்றதுண்மை பொய்யில்பாடல் பண்டைநிற்கும்
முந்தையழிவில்லாவென்னும் லக்ஷணங்களொக்கும்.

அதாவது—*வேதநூல்* என்று அத்தை வேதசாஸ்த்ர மென்றாப்போலே இத்தையும், *இருந்தமிழ்நூல்* என்று பெரிய த்ராவிடசாஸ்த்ர மென்கையாலும் அத்தை *ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா* என்று பகவதாஜ்ஞாரூபமாகச் சொன்னாப்போலே இத்தை *ஆணையாயிரம்* என்று ததாஜ்ஞாரூபமாகச் சொல்லுகையாலும், அத்தை, *வசையில் நான்மறை* என்று விப்ரலம்பாதி தோஷரஹித மென்றாப்போலே இத்தையும், *ஏதமிலாயிரம்* என்று நிர்தோஷமாகச் சொல்லுகையாலும் அத்தை, *சுடர்மிகுசுருதி* என்று *ச்ரூயதே இதி ச்ருதி:* என்கிறபடியே பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரமத்திலே ச்ரவணைகக்ராஹ்யத்தாலே க்ரஹிக்கப்படுமதாகச் சொன்னாப்போலே இத்தையும், *செவிக்கினிய செஞ்சொலலே* என்று ச்ராவ்யமாகச் சொல்லுகையாலும், அத்தை *வேதநூலோதுகின்றதுண்மை* என்று—சொல்லுமதிலொருபொய்யில்லை யென்றாப்போலே இத்தையும், *பொய்யில்பாடல்* என்று அஸத்யகந்தரஹிதமென்கையாலும், அதை, *பண்டைநான்மறை* நிற்கும் நான்மறை* என்று அநாதியாகவும் மேல் அழிவில்லாததாகவும் சொன்னாப்போலே இத்தையும், *முந்தையாயிரம், *அழிவில்லாவாயிரம்* என்று அநாதியாய் அழிவற்றிருக்குமதாகச் சொல்லுகையாலும் இந்த லக்ஷணங்களெல்லாம் இரண்டுக்கு மொக்குமென்கை. .... (45)

46. ஆனால் அந்தவேதம்போலே இதுவும் அஸ்ம்ருத கர்த்ருகமாயிருக்கவேண்டாவோ? ஆழ்வார் இதுக்கு கர்த்தா வெனகையால் நித்யத்வாபௌருஷேயத்வங்கள் கூடாதியென்னச் சொல்லுகிறது—(சொல்லப்பட்டவித்யாதி.)

(மூ.) 46. சொல்லப்பட்டவென்றவிதில் கர்த்ருத்வம் ஸ்ம்ருதி அத்தை ஸ்வயம்பூ
படைத்தானென்றதுபோலே.

அதாவது—*சடகோபன் சொல்லப்பட்டவாயிரம்* என்று இதில் ஆழ்வாருக்குச் சொன்ன கர்த்ருத்வம், *அநாதிநிதநா ஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா* என்று ஸ்ம்ருதி அந்தவேதத்தை ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டித்தா னென்று சொன்ன வோபாதியென்கை. ஸ்வயம்பூஸ்ருஷ்டித்தா னென்னாதே (படைத்தான்) என்றது, *முன்னம் திசைமுகனைத்தான் படைக்க மற்றவனும் முன்னம் படைத்தனன நான்மறைகள்* என்ற ஆழ்வார்ஸூக்தியையும் தர்சிப்பிக்கைக்காக. அநாதிநிதநமான ஸந்தர்ப்பம் ப்ரஹ்மாவின் வாக்கில்நின்றும் ஆவிர்ப்பவித்தமாத்ரங்கொண்டு ப்ரஹ்மாவுக்கு அதில் சொன்ன கர்த்ருத்வத்தோபாதி இதிலும் ஆழ்வார்க்குச் சொன்ன கர்த்ருத்வமாகையாலே இத்தால் இதின் நித்யத்வாபௌருஷேயத்வஹாநி வாராதென்று கருத்து. (46)

47. பூர்வஸந்தர்ப்பப்ரக்ரியையை இவர் தர்சித்துப் பேசினதேயுள்ளதென்னுமிடத்தை அறிவிக்கிறார்—(நால்வேதமித்யாதியால்.)

(மு.) 47. நால்வேதங்கண்ட புராணரிஷி மந்த்ரதர்சிகளைப்போலே இவரையும் ரிஷி முநி கவி யென்னும்.

அதாவது—[நால்வேதம்கண்ட புராண ருஷி] *நால்வேதங்கண்டானே* என்னும்படி ஈச்வரன் தானடியில் செய்தாப்போலே நாலு வேதங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து, *அஷ்டாதசபுராணாநாம் கர்த்தா ஸத்யவதீஸுத:* என்கிறபடியே அஷ்டாதச புராணங்களினுடைய ஆநுபூர்வியையும் தர்சித்துச்சொன்ன வேதவ்யாஸ பகவானைச் சொல்லுகிறது.

நால்வேதங்கண்டான் என்கிறவிடத்தில் ஸ்வேந ரூபேண நின்று தர்சித்தமையன்றிக்கே வ்யாஸரூபேண நின்று தர்சித்தமைதன்னைச் சொல்லுகிறதென்று இவருக்குக் கருத்தாகவுமாம். *ஸங்கீர்ணபுத்தயோ தேவா ப்ரஹ்மருத்ர புரஸ்ஸரா:, சரண்யம் சரணம் ஜக்மு: நாராயணமநாமயம். தைர் விஜ்ஞாபிதகார்யஸ்து பகவாந் புருஷோத்தம: அவதீர்ணோ மஹாயோகீ ஸத்யவத்யாம் பராசராத்* என்றும், *க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்* என்றும் பகவதாவேசாவதாரதயா பகவான் தானாகச் சொல்லக்கடவதிறே.

இப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானை வேதங்களின் பூர்வஸித்தாநுபூர்வியை தர்சித்துச் சொன்னபடியாலே, *தர்சநாத் ருஷி:, மநநசீலோ முநி:, கவி: க்ராந்ததர்சீ* என்கிறவர்த்தங்களை நினைத்துக்கொண்டு, *ச்ருயதாம் ஸிம்ஹநாதோயம் ருஷேஸ்தஸ்ய மஹாத்மந:, தர்மே சார்த்தே ச காமே ச மோக்ஷே ச பரதர்ஷப* என்றும் *ஏவம்விதம் பாரதம் து ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மநா, ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி:* என்றும் *ஸாக்ஷால்லோகாந் பாவயமாந: கவிமுக்ய: பாராசர்ய:* என்றும் ருஷி முநி கவி என்றும் சொல்லிற்றிறே. மந்த்ரதர்சிகளானவர்களை பூர்வஸித்த ஸந்தர்ப்பத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்துச் சொன்னவர்களென்னுமிடம் தோற்ற *நம ருஷிப்யோ மந்த்ர க்ருத்ப்ய:* என்றும், *பகவாந் சௌநகமுநி:* என்றுமித்யாதிகளிலே ருஷி முநி என்று சொல்லிற்றிறே. இவர்கள் விஷயத்திலும் கவிசப்தப்ரயோக முண்டாகில் வந்த ஸ்தலங்களிலே கண்டுகொள்வது.

. ஆக இப்படி இவர்களைச் சொன்னாப்போலே த்ராவிடமானவிதின் பூர்வஸித்தாநுபூர்வியை ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பேசின இவ்வாழ்வாரையும் *ருஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வமிவோதிதம், ஸஹஸ்ரசாகாம் யோத்ராக்ஷீத் த்ராவிடீம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம்* என்றும், *சடகோபமுநிம் வந்தே சடாநாம் புத்திதூஷகம், அஜ்ஞாநாம் ஜ்ஞாநஜநகம் தீர்த்தாம் மூலஸம்ச்ரயம்* என்றும், *உலகம் படைத்தான் கவியாயவனேற்கு* என்றும் முன்புண்டான ஸந்தர்ப்பத்தை தர்சித்துப் பேசினவரென்னுமிடம் தோற்ற ருஷியென்றும் முனியென்றும் கவியென்றும் சொல்லுமென்கை. .... (47)

48. இன்னமும் இதினுடைய அநாதித்வ ஸூசகமான தொன்றை தர்சிப்பிக்கிறார்—(படைத்தானித்யாதி).

(மு.) 48. படைத்தான்கவி யென்றபோதே இதுவும் யதாபூர்வகல்பநமாமே.

அதாவது—*உலகம் படைத்தான்கவி* என்கையாலே *ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான்* என்கிறபடியே ஒருப்பட்டொருப்பட்டு மேன்மேலும் லோக ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுமிடத்தில், *ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத்* என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டிதோறும் சந்த்ரஸூர்யாதிஸகல பதார்த்தங்களும் யதாபூர்வ கல்பநமாய் வருமாபோலே த்ராவிடவேதமான இப்ப்ரபந்தமும் ஸ்ருஷ்டிதோறும் யதாபூர்வ கல்பநமாய் வருமென்று தோன்றுமிறேயென்கை. .. ... (48)

49. ஏவம்பூதமானவிது பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஆழ்வாருக்கு ஸித்தித்து ஆழ்வார் ப்ரஸாதத்தாலே இவ்வருகுள்ளார்க்கு உபஜீவ்யமாய் இவரைபிட்டு நிரூபிக்கும்படியானமையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்—(உறக்கமித்யாதியால்).

(மு.) 49. உறக்கந்தலைக் கொண்டபின்னை மறைநான்குமுணர்ந்த தங்களப்பனோடே யோதின சந்தச்சதுமுகன் சலங்கலந்த வெண்புரிநூல் மாணுரி திரிதந் துண்ணும் காமனுடலிருக்கிலங்கு ஜ்யேஷ்ட புத்ராதிகளுக்கு மறை பயந்தாப்போலே ஆதுமில் காலத்தெந்தையான வாய்முதலப்பன் பிரம குருவாய் இராப்பகல் முன்சொல்லக் கற்றனமேயென்றவிவரும் நாவினால் நன்மையாலென்னு மோதவல்லபிராக்களைக் கன்மின்களென்று சொல் பயிற்ற, வேதம். ஓதுவாரோத்தாகையாலே ஆதர்வணாதிகள்போலே இதுவும் பேர்பெற்றது.

அதாவது—*உன்னியயோகத்துறக்கம் தலைக்கொண்ட பின்னை* என்கிற படியே ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில் நாமரூப விபாகாநர்ஹமாய் ஸதவஸ்த்தமாய்க் கிடந்த வித்தை ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே விபக்தமாக்கி மஹதாதி ஸகல தத்வங்களையும் அண்டத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து சதுர்முக ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னாக ஏகார்ணவத்திலே "இவை நல்வழியாய்க் கரைசேரும்விரகேதோ" என்று அநுஸந்திக்கையாகிற யோகநித்ரையைச் செய்தவநந்தரம், *உணர்ந்தாய் மறைநான்கும்* என்கிறபடியே ஸுப்தப்ரபுத்த ந்யாயத்தாலே ஸம்ஸ்காரகதமாய்க்கிடந்த நாலு வேதங்களையும் ஆநுபூர்வீதப்பாதபடி ஸ்மரித்த *திசைமுகனார் தங்களப்பன்* என்கிறபடியே தனக்கு ஜநகனான ஸர்வேச்வரனோடே, *யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை* என்னும் படி ஓதின *சந்தச் சதுமுகன்* என்கிறபடியே ச்சந்தஸ்ஸை நிரூபகமாகவுடைய சதுர்முகன், *சலங்கலந்த செஞ்சடை* வெண்புரிநூல்மார்வன் *மாணுரியதளுமுடையவர்* பிறர் மனை திரிதந்துண்ணும்* *காமனுடல் கொண்டதவத்தார்* இருக்கிலங்கு திருமொழிவாயெண் தோளீசர்* என்று நித்யஸ்நாநோபவீத க்ருஷ்ணாஜிநதாரண பிக்ஷாந்நபோஜந இந்த்ரியஜய ஸதாத்யயநபரத்வங்களான ப்ரஹ்மசர்ய லக்ஷண யுக்தனாய், *ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்ட்டாய* என்கிறபடியே தனக்கு ஜ்யேஷ்ட்ட புத்ரனான ருத்ரன் முதலானார்க்கும், *சரணமறைபயந்த* என்கிறபடியே புருஷார்த்த ததுபாய ஜ்ஞாநஸாதநமான வேதத்தை ஓதுவித்தாப்போலே, *ஆதுமில்காலத் தெந்தை* என்று *ஒன்றும் தேவும்* இத்யாதிப்படியே ஒன்றுமில்லாத ஸம்ஹார காலத்திலே நாமரூபங்களை இழந்தவோபாதி ஸத்தையுமிழந்துபோகாமே எந்தையான முறையாலே தன் மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கி மீளவும் கரணாதிகளைத் தந்து ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைப் பண்ணின *வாய்முதலப்பன்* என்கிற வாய்த்த காரண பூதனான உபகாரகன் *பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி* என்கிறபடியே தானே ஆசார்யனாய், *இராப்பகலோதுவித்து* என்கிறபடியே திவாராத்ரவிபாகமற, *என் முன் சொல்லும்* என்கிறபடியே முன்னுருச் சொல்ல, *திருநாமச் சொல்கற்றனமே* என்று அநுச்சாரணம் பண்ணினேனென்று இப்படியே அவனோடே ஓதினவிவரும், *நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினேன்* என்று தொடங்கி, *குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசை பாடித்திரிவன்* என்று ஸ்வாசார்ய ப்ரேமத்தையும், *நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதும்படியான என்னை *அன்னையாயத்தனாய் என்னை ஆண்டிடும் தன்மையான் சடகோபன்* என்று க்ருதஜ்ஞதையை முன்னிட்டுக்கொண்டு, *ஓதவல்லபிராக்கள்* என்று இத்தை அப்யஸிக்கவல்ல உபகாரகரென்னும்படி ச்ரத்தாபூர்வகமாக ஓதும் ஸ்ரீமதுரகவிகள் போல்வாரை, *கன்மின்களென்றும்மை யான்* என்கிறபடியே "இத்தை அப்யஸியுங்கோள்" என்று சொல்லி *சொல்பயிற்றிய* என்கிறபடியே இச்சப்தத்தை அப்யஸிப்பிக்க, வேதமானது *ஓதுவாரோத்து* என்று அத்யேதாக்களையிட்டு நிரூபிக்கப்படுமதாகையாலே ஆதர்வணம் தைத்திரீயம் காண்வம் என்று பேர்பெற்றாப்போலே இவர்

இதுக்கு ப்ரதாநத்யேதாவானது கொண்டு இதுவும் *சடகோபன்சொல்* என்று பேர்பெற்றதென்கை. ஆக (அந்யபாந. சூ. 37) இத்யாதிவாக்யத்தில் 'சந்தங்களாயிரம்' என்று ப்ரஸ்துதமான திருவாய்மொழியின் வேதத்வத்தை (எவ்வுலகத்து சூ. 39) இத்யாதிவாக்யம் தொடங்கி இவ்வளவாக ஸாதித்தாராய்த்து. ... (49)

50. திருவாய்மொழி ஒன்றுக்குமன்றே வேதத்வம் ஸாதித்தது; இவருடைய ப்ரபந்தங்கள் நாலுக்குமொக்குமிறே. ஆகையிறே, (வேதசதுஷ்டய. ஸூ. 43). இத்யாதிவாக்யத்தில் இவர்ப்ரபந்தங்கள் நாலையும் நாலு வேதத்தினுடைய ஸ்தாநே யாக வருளிச்செய்தது. அதில் எந்த ப்ரபந்தம் எந்த வேதத்தினுடைய ஸ்தாநத்திலே யென்னவருளிச்செய்கிறார்—(இயற்பாவித்யாதி).

(மூ) 50. இயற்பா மூன்றும் வேதத்ரயம்போலே; பண்ணார்பாடல் பண்புரை யிசைகொள் வேதம்போலே.

அதாவது—இயற்பாவான திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதி யென்கிற ப்ரபந்தங்கள் மூன்றும்—அடைவே ருக் யஜுர் அதர்வணங்களாகிற மூன்று வேதத்தினுடையவும் ஸ்தாநத்திலே; *பண்ணார்பாடல்* என்று பண்ணோடே சேர்ந்திருந்துள்ள இசையையுடைய திருவாய்மொழி, *பண்புரைவேதம்* என்றும், *இசைகொள்வேதம்* என்றும் பண்ணையும் இசையையுமுடைத்தான ஸாமவேதம்போலே யென்கை. வ்யாக்யாநங்களில் "பண்புடைவேதம்" என்றொழிய 'பண்புரை வேதம்' என்று பாடமும், இசைகொள்வேதம்' என்கிறதுக்கு ஸாமவேத பரத்வமும் கண்டதில்லையேயாகிலும், ஆப்ததமரான இவர் இப்ப்ரபந்தத்திலே இப்படி யருளிச் செய்கையாலே இப்படியும் கொள்ளவேணும். அப்போதைக்கு அவ்வவஸ்தலங்களில் ஸாமவேத வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற இத்தைச் சொன்னதேயுள்ளது. மற்றையவற்றுக்கும் இது உபலக்ஷணமென்று கொள்ளக்கடவது.

(பண்புரைவேதம்) என்றது—பண்ணைப்புரைந்திருக்கிற வேதமென்றதாய் அப்பண்ணுக்காச்ரயமான வேதமென்றபடி. "இசைகொள்வேதம்" என்றது இசையை யுடைத்தான வேதமென்றபடி. *பண்ணார்பாடல்* என்று திருவாய்மொழி பண்ணையும் இசையையுமுடைத்தாகையாலே ஸாமவேதத்துக்குப் பண்ணும் இசையுமுண்டென்னுமிடம் அறிவிக்கைக்காக வாய்த்து ஸாமவேதபரமான சந்தைகள் வேண்டுவதுண்டாயிருக்க இவற்றை இப்போது இவரெடுத்தது. .... (50)

51. ஆனால் அந்த சதுஷ்டயத்தில் ருக்கு ஸாம ரூபேண விஸ்த்ருதமாமாகாரம் இங்குமொக்குமோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலேயருளிச் செய்கிறார்—(ருக்சீத்யாதி).

(மூ.) 51. ருக்கு ஸாமத்தாலே ஸரஸமாய் ஸ்தோபத்தாலே பரம்புமாபோலே சொல்லார் தொடையல் இசை கூட்ட அமர்சுவையாயிரமாயிற்று.

அதாவது—ஸாமஸங்க்ரஹமான ருக்கானது ஸ்வவிவரணமாய், *ருசஸ் ஸாம ரஸ:* என்கிறபடியே தனக்கு ரஸமாயிருந்துள்ள கான ரூபமான ஸாமத்தாலே ரஸஸஹிதமாய் *ஹாவு ஹாவு ஹாவு* இத்யாதியான ஸ்தோபத்தாலே விஸ்த்ருதமாமாபோலே ருக்வேதஸ்தாநேயாயிருக்கிற *சொல்லார் தொடையலான திருவிருத்தம் நூறு பாட்டும், *இசைகூட்டி* என்கிறபடியே இசையிலே கூட்டினவாறே ஸாம வேதஸ்தாநேயாய், *அமர்சுவையாயிரம்* என்கிறபடியே ஸரஸமாயிருந்துள்ள வாயிரம் பாட்டாகப் பரம்பிற்றென்கை. ... ... (51)

52. இனி இந்த ஸாமந்தான் அநேகவிதமாகையாலே இது எந்த ஸாமத்தோடொக்குமென்ன வருளிச் செய்கிறார்மேல்.

(மூ.) 52. சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து யாழ் பயில் காநஸ்வரூபியைப் பாலையாகியென்று விசேஷிக்கையாலே வேதகீதச் சாமி நானென்ற ஸாமந்தோன்ற உத்கீத ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறுடிச் சரமகதிமுடிவாகத் தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாந்நமாக்கி மஹாகோஷநல்வேத வொலிபோலே மஹாத்யயநமென்னப் பாடுகையாலே இத்தைச் சாந்தோக்யஸாம மென்பார்கள்.

(சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து) அதாவது—*சாமவேத கீதனை, *சாமியப்பன், *ஸாமவேதோஸ்மி* என்று அபியுக்தரும் அவன்தானும் சொன்ன ஸாமம் ஸாமாந்யமாகாமல், *சந்தோகன் பௌழியன் ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி* என்கிறவிடத்தில் 'சாமவேதி' யென்று மேல் சொல்லாநிற்க, 'சந்தோகன்' என்று முதலிலே பிரித்தென்கை. இது நினைவன்றாகில் 'சாமவேதி' என்றதுக்குள்ளே இந்த ஸாமமும் அந்தர்ப்பவிக்குமாயிருக்க இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லவேண்டாவிறே என்று கருத்து.

(யாழ் பயில் காந ஸ்வரூபியைப் பாலை யாகி யென்று விசேஷிக்கையாலே) அதாவது *யாழ் பயில் நூல் நரம்பின் முதிர்சுவை* என்று யாழ் விஷயமாக அப்யஸிக்கப்படுவதான சாஸ்த்ரத்திற் சொன்ன லக்ஷணத்தையுடைய நரம்பிலே பிறந்த பண்பட்ட ரஸமென்னும்படி காநஸ்வரூபம்போலே இனியனானவனை, காநஸாமாந்யமாகாமல் *யாழ் நரம்பில் பெற்ற பாலையாகி* என்று அந்த ச்சந்தோக ஸாமத்தின் திறமான பாலையாமென்கிற பண்ணையிட்டு விசேஷிக்கையாலே யென்கை. இப்போது இது சொலலிற்று — *சாமவேதகீதன்* என்கிறவிடத்தில் வேதத்தோடன்றிக்கே இதின் கீதத்தோடே ஸமாநாதிகரிக்கையாலே அந்த கீதமும் ச்சந்தோக ஸாமகீதமென றறிவிக்கைக்காக.

(வேதகீதச்சாமி நானென்ற ஸாமந்தோன்ற) அதாவது இப்படி விசேஷிக்கையாலே பச்வதிகரணந்யாயத்தாலே *சாமவேதகீதன், *சாமி, *ஸாமவேதோஸ்மி* என்று சொன்ன ஸாமாந்யமான இஸ்ஸாமசப்தமும் கீதசப்தமும் கீழ்ச்சொன்ன ச்சந்தோக தத்கீதங்களாகிற விசேஷத்திலே பர்யவஸிக்குமிறே. ஆனபின்பு ச்சந்தோகஸாமமே இத்தால் சொல்லப்பட்டதாகையாலே இப்படி அபியுக்தரும் தானும் தன்னோடு ஸமாநாதிகரிக்கும்படி உத்க்ருஷ்டமாய் அவனுக்கு ஆதரணீயமான ச்சந்தோகஸாமம் ஈதென்னுமிடம் தோன்றும்படியாகவென்கை.

(உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறுடி) அதாவது, ஒரு ஸாமந்தனக்கே ப்ரஸ்தாவம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதநம் என்று அஞ்சு பாகங்களுண்டாகையாலே, அவற்றுக்குள்ளே ஒன்றாயிருக்கச் செய்தே, *ஸாம்ந உத்கீதோ ரஸ:* என்று ஸாமத்துக்கு ரஸமாகச் சொல்லப்படுமதாய், ப்ரணவபூர்வகமாக காநம் பண்ணப்படுமதாயிருப்பதொன்றிறே உத்கீதம்; ஆகையால், அந்த உத்கீதாவயவமான ப்ரணவத்தை, *ஓமித்யேதத்க்ஷரமுத்கீதமுபாஸீத* என்று சாந்தோக்யந்தன்னில் ப்ரதமத்திலே யெடுத்தாப்போலே இங்கும் ப்ரதமத்திலே யெடுக்கிறவளவில் ஓம் என்று ஸம்ஹிதாகாரேண வெடுத்தால் அதிக்ருதாதிகாரமாமென்று அஸம்ஹிதாகாரேண அக்ஷரத்ரயத்தையும் ப்ரதம த்விதிய த்ருதீய பாதங்களில் எடாநிற்கச் செய்தே ப்ரதமாக்ஷரமான அகாரம் முதலாகவெடாதே உகாரம் முதலாகவெடுக்கையாலே அக்ஷரக்ரமத்தை மாறுடியென்கை.

இப்படி உகாரம் முதலாகவெடுத்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் அந்த ச்சாந்தோக்யஸாமான உத்கீதத்துக்கு நோக்கான 'உத்' என்கிற திருநாமம் இதுக்கு உள்ளுறையானமை தோன்ற உகாராதியாகவெடுத்து "உயர்ந்தே" என்று தகாராந்தமாக முடிக்கை. இதுதான் மேலில் சூர்ணையிலே வ்யக்தம். ஆக இப்படி அக்ஷரத்ரய ரூபேண ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே கீர்த்தியா நிற்கச்செய்தே ஏததபிப்ராயேண அக்ஷரக்ரமத்தை மாருடி.

(சரமகதிமுடிவாக) அதாவது—ச்சாந்தோக்யமத்யே சொன்ன அர்ச்சிராதியான சரமகதியை *சூழ்விசும்பணிமுகிலிலே பேசுகையாலே சரமகதியை முடிவாகக் கொண்டென்கை. இத்தை சரமகதியென்கிறது—கர்ப்ப யாம்ய தூமாதிகள் போலன்றிக்கே எல்லாநிலமான முக்திமார்க்கமாகையாலே. (தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாந்நமாக்கி) அதாவது—அந்தஸாமம், *ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்கிறபடியே பகவதநுபவஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு வீடாக *ஹாவு ஹாவு ஹாவு* இத்யாதிப்படியே ஸாமகாநம் பண்ணி, *அஹமந்நாத:* என்று களிக்கும் நித்யமுக்தரான தேவர்களுக்கு போக்யமாமாபோலே, *தொண்டர்க்கமுதுண்ண* என்கிறபடியே இதுவும் பகவதநுபவசபலர்க்கு போக்யமாம்படியாக்கியென்கை.

(மஹாகோஷ நல்வேதவொலிபோலே மஹாத்யயநமென்னப் பாடுகையாலே) அதாவது—*ஸர்வேப்யோபி ஹி வேதேப்ய: ஸாமகோஷோ மஹாநபூத்; அந்வகோஷய தத்யர்த்தம் தேந ப்ரஹ்மாண்டமண்டப:* என்றும் *பாடுநல்வேதவொலி* என்றும் சொல்லுகிற பெரிய கோஷத்தை யுடைத்தான ஸாமவேதம்போலே பெரிய திருவத்யயன மென்னப்பாடுகையாலே யென்கை (இத்தை ச்சாந்தோக்யஸாமமென்பர்கள்) ஆக இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களைக் கொண்டு இத்தை ச்சந்தோகஸாமத்தில் உபநிஷத்பாகமான ச்சாந்தோக்யத்துக்கு ஸமமென்று அபியுக்தர்கள் சொல்லுவர்களென்கை. .... (52)

53. (உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாருடி) என்று கீழ்ச்சொன்னதின் கருத்தை ஆப்தோபதேசமுகேந அறிவிக்கிறார் மேல்—(புரவியேழித்யாதி சூர்ணையாலே.)

(மு.) 53. புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே திருச்சக்கர மொத்துக் கால சக்கரச் செங்கோல்நடாவி ஜ்யோதிச்சக்ர வொளிசுருக்கி அக்நீஷோமீயதேஜோம்ருதத்துக் கூற்றும் மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும் முக்தி மார்க்கத்தலை வாசலும் கண்ணுவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும் த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே தண்டாமரை சுமக்கத் தோள்வளையும் குழையும் திருச்செய்ய முடியு மாரமும் படையும் திகழும் பொன்மேனியும் செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண்ணும ... அணிநிறமூர்த்தியீதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிறமாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே அருக்கன்மேவின ஸதாத்யேயதேஜஸ்ஸின் ஸாமஸ்தோத்ர நாம முள்ளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை ஆயிரமுகத்தினலருளின தீர்த்தம்போலே தீர்த்தங்களாயிரமுமாக விஸ்தரிக்கிறரென்று வேதகுருபதேசம்.

(புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே) அதாவது—*காரார்புரவியேழ் பூண்ட* என்றும், *ஒருகாலுடையதேர்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, காயத்ரீ, ப்ருஹதீ, உஷ்ணிக், ஜகதீ, த்ரிஷ்டுப், அநுஷ்டுப், பங்க்தி: என்கிற ஏழு ச்சந்தஸ்ஸுக்களும்

ஏழுகுதிரைகளாய்க்கொண்டு வஹிக்கையாலே ஸப்தாச்வ யுக்தமாய், காலசக்ர மயமான ஏகசக்ரத்தையுமுடையதான ரதத்திலே யென்கை. *ஸப்த யுஞ்ஜந்தி ரதமேக சக்ரம்* என்றும், *ஹயாச்ச ஸப்த சந்தரம்ஸி தேஷாம் நாமாநி மே ச்ருணு, காயத்ரீ ச ப்ருஹத் யுஷ்ணிக் ஜகதீ த்ரிஷ்டுபேவ ச, அநுஷ்டுப் பங்க்திரித்யுக்தா: ச்சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவே:* என்றும் சொல்லக் கடவதிறே *ஏகோ அச்வோ வஹதி ஸப்தநாமா* என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் ஏததநுகுணமாக வ்யாக்யாதமான விடங்களிலே கண்டுகொள்வது. *த்ரிநாபிமதி பஞ்சாரே ஷண்ணேமிந்யக்ஷயாத்மகே, ஸம்வத்ஸரமயே க்ருத்ஸ்நம் காலசக்ரே ப்ரதிஷ்டிதம்* என்கிறபடியே சாதுர்மாஸ்யத்ரயாத்மகமான நாபியை யுடைத்தாய் ஸம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இதாவத்ஸரம், அநுவத்ஸரம், இத்வத்ஸரம் என்று சொல்லப்பட்ட அஞ்சுவத்ஸரத்தையும் அரங்களாகவுடைத்தாய், வஸந்த க்ரீஷ்ம வர்ஷா சரத்தேமந்த சிசிரங்களாகிற ஆறு ருதுக்களையும் நேமியாக வுடைத்தாய், ப்ரவாஹ பரிவ்ருத்தியாலே அக்ஷயரூபமாயிருக்கிற காலசக்ரத்திலே *ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டித மென்கையாலே இந்த ஏகசக்ரம் காலசக்ரபரமாயிறே யிருப்பது. ஆக இப்படி யிருந்துள்ள ஸப்தாச்வங்களையும் ஏக சக்ரத்தையு முடைத்தாகையாலே இதரவ்யாவ்ருத்த வைபவமான ரதத்திலே யென்றபடி.

இனிமேல் மண்டலத்தை வர்ணிக்கிறது—(திருச்சக்கரமொத்து) அதாவது—*அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமால் திருக்கைத்திருச்சக்கர மொக்கும்* என்னும் படி வ்ருத்தாகாரதையாலும் தேஜோவிசேஷத்தாலும் திருவாழியோடொத்திருக்கை. (காலசக்கரச் செங்கோல் நடாவி) அதாவது—*திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனுமிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்* என்கிறபடியே உபய விபூதியிலும் ஈச்வரன் தன் ஆஜ்ஞையை நிர்வஹிக்கைக்கு உபகரணமான திருவாழியைப்போலே *காலசக்கரத்தாய்* என்னும்படி காலசக்ர நிர்வாஹகனவனுடைய காலசக்ர விஷயமான ஆஜ்ஞையை *தனிவார் செங்கோல் நடாவு* என்கிறபடியே நடத்துகை. (ஜ்யோதிச்சக்) வொளிசுருக்கி அதாவது—*சுடரொளி பரந்தன சூழ்திசை யெல்லாம்* என்னும்படி ஸர்வதோதிக்கமாக வ்யாப்தமான ஸ்வதேஜ: ப்ரகர்ஷத்தாலே—*துன்னிய தாரகை மின்னொளி சுருங்கி* இத்யாதிப்படியே நக்ஷத்ராதியான ஜ்யோதிர்கணங்களின் தேஜஸ்ஸை ஸங்கோசிப்பிக்கை. (அங்கேஹாமீய தேஜோம் ருதந்துக் கூற்றும்.) அதாவது—அக்நிம் வாவாதித்யஸ் ஸாயம் ப்ரவிசதி, தஸ்மாதக்நிர் தூராந் நக்தம் தத்ருசே. உபே ஹி தேஜஸீ ஸம்பத்யேதே* என்றும், *ப்ரபா விவஸ்வதோ ராத்ரௌ அஸ்தம் கச்சதி பாஸ்கரே, விசத்யக்நிமதோ ராத்ரௌ வஹ்நிர் தூராத் ப்ரகாசதே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஸ்தமய ஸமயத்திலே தன்னுடைய ப்ரபையை அக்நியிலே ப்ரவேசிப்பித்து ராத்ரியில் அக்நிக்கு தேஜோவ்ருத்தியை யுண்டாக்குகையாலே அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு ஊற்றென்கிறது. *க்ஷீணம் பீதம் ஸுரைஸ் ஸோமம் ஆப்யாயயதி தீப்திமாந், மைத்ரேயைககலம் ஸந்தம் ரச்மிநைகேந பாஸ்கர:, க்ரமேண யேந பீதோஸௌ தேவைஸ் தேந நிசாகரம், ஆப்யாயயத்யநுதிநம் பாஸ்கரோ வாரிதஸ்கர:* என்கிறபடியே அபரபக்ஷத்தில் ப்ரதமை தொடங்கி சதுர்தசி யளவும் நித்யம் ஒரு கலையாக அம்ருதமயமான பதினாலு கலைகளையும் தேவர்கள் புஜித்து பதினஞ்சாவது கலையை பஞ்சதசியினன்று அபராஹ்ணத்திலே பித்ருக்கள் புஜிக்க, இப்படி க்ஷீணனான சந்த்ரனுக்கு பூர்வ பக்ஷப்ரதமை தொடங்கி நித்யம் ஒரு கலையாக பஞ்சதசியளவும் பதினஞ்சு கலைகளையும் தன்னுடைய ரச்மிகளாலே வர்த்திப்பிக்கை யாலே ஸோமனுடைய அம்ருதத்துக்கு ஊற்றென்கிறது. ஆக இப்படி அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸோமனுடைய அம்ருதத்துக்கும் உத்பத்திஸ்தானமாயிருக்குமென்கை.

(மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும்) அதாவது—மந்தேஹரென்பார் சில ராக்ஷஸர் ஸந்த்யாஸமயத்திலே ஆதித்ய ரதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு போகவொட்டாதே ஆதித்யனோடே மஹாயுத்தம் பண்ணி அவனைக் கொல்லத் தேடுவர்களாய், அவ்

வேளையிலே ப்ராஹ்மணர் காயத்ர்யபிமந்த்ரிதைகளான அப்புக்களை அர்க்யரூபேண ஊர்த்வமாக ப்ரக்ஷேபிக்க, அந்த காயத்ரீபூதார்க்ய சக்தியாலே ஆதித்ய மண்டலத்திலே ஜ்வலித்துக்கொண்டு தோற்றின சிவந்தவக்னியிலே விழுந்து முடிந்து போவர்களென்று, *மீண்டவற்று எரிகொள் செந்தீவீழ்க்கரைப்போல* என்றும் வார் அருளிச் செய்கையாலே மந்தேஹர்க்கு ஜ்வலிக்கிற அக்னியாயிருக்கு மென்கிறது. ராக்ஷஸரை அஸுரரென்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது—*தானவனாகம் தரணியில்புரள* என்றும், *தானவன் வாளரக்கன்* என்றும் சொன்னவைபோலே ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான ஆகாரத்தாலே. *தத்ர வை ஏதே ப்ரஹ்மவாதிந: பூர்வாபிமுகா: ஸந்த்யாயாம் காயத்ரியாபிமந்த்ரிதா ஆப ஊர்த்வம் விக்ஷிபந்தி* என்றும், *ஸந்த்யாகாலே து ஸம்ப்ராப்தே ரௌத்ரே பரமதாருணே மந்தேஹா ராக்ஷஸா கோரா: ஸூர்யமிச்சந்தி காதிதும், ப்ரஜாபதிக்ருதச் சாபஸ் தேஷாம் மைத்ரேய ரக்ஷஸாம், அக்ஷயத்வம் சரீராணாம் மரணம் ச தினே தினே, ததஸ் ஸூர்யஸ்ய தைஸ்ஸார்த்தம் யுத்தமாஸீத் ஸுதாருணம், ததோ த்விஜோத்தமாஸ் தோயம் ப்ரக்ஷிபந்தி மஹாமுநே ஓங்கார ப்ரஹ்ம ஸம்யுக்தம் காயத்ர்யா சாபிமந்த்ரிதம், தேந தஹ்யந்தி தே பாபா வஜ்ரீபூதேந வாரிணா* என்றும்—ப்ராஹ்மணர் இங்கு ப்ரக்ஷேபிக்கிற அர்க்யஜலந்தானே வஜ்ரீபூதமாய்க்கொண்டு அந்த ராக்ஷஸரை நிரஸிக்கு மென்று ச்ருதியிலும் புராணத்திலும் சொல்லுகையாலும், அந்த அர்க்யஜலம் ஆதித்ய மண்டலத்தையும் ஜ்வலிப்பித்து அணுகச் செல்லில் நசிக்கும்படியாக்கு மென்றும் சொல்லலாமிறே.

(முக்திமார்க்கத் தலைவாசலும்) அதாவது—அர்ச்சிராதிகதியாகிற முக்தி மார்க்கந்தானே போமளவில், *அர்ச்சிஷமேவாபிஸம்பவந்தி* இத்யாதிப்படியே அர்ச்சிராதிகளைச் சென்று கிட்டிப்போகிற மாத்ரமன்றிக்கே, *பித்வா ஸூர்யஸ்ய மண்டலம்* என்றும், *தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு, *வெங்கதிர்ப்பரிதி வட்டத்தூடுபோய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இம்மண்டலத்தூடே போகையாலும், அண்டகடாஹத்தை பேதித்துப் புறப்படுமதுக்கு முற்பட்டதாகையாலும் இத்தை இம்மார்க்கத்துக்குத் தலைவாசலென்கிறது.

(கண்ணாவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும்)—அதாவது *கண்ணாவா னென்றும் மண்ணோர்விண்ணோர்க்கு* *சக்ஷுர் தேவாநாமுத மர்த்யாநாம்* என்கிறபடியே ஸர்வர்க்கும் த்ருஷ்டிபூதனான ஸர்வேச்வரன் கண்ணிலே *சக்ஷோஸ் ஸூர்யோ அஜாயத* என்கிறபடியே ஜனிப்பதும் செய்து, *ஜகதேக சக்ஷுஷே* என்கிறபடியே ஜகத்துக்கு த்ருஷ்டிபூதருமாயிருக்கு மென்கை. (த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே) அதாவது—*த்ரயீமயாய* என்கிறபடியே வேதமயமாயிருக்கிற ஆதித்ய மண்டலத்திலே யென்கை. இத்தால், *த்யேய: ஸதா ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ நாராயண: ஸரஸிஜாஸந ஸந்நிவிஷ்ட:, கேயூரவாந் மகரகுண்டலவாந் கிரீடீ ஹாரீ ஹிரண்மயவபு: த்ருதசங்க சக்ர:* என்கிறவிதில் அவனெழுந்தருளியிருக்கிற ஸவித்ருமண்டலத்தை வர்ணித்தாராயிற்று.

இனி அதிலெழுந்தருளி யிருக்கிறபடியை வர்ணிக்கிறார் (தண்டாமரைசுமக்க) அதாவது—*தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமான்* என்கிறபடியே ஸரஸிஜாஸந ஸந்நிவிஷ்டனாயிருக்கை. (தோள் வளையும் குழையும்) இத்தால் *கேயூரவாந் மகர குண்டலவாந்* என்றதைச் சொல்லுகிறது. (திருச் செய்யமுடியு மாரமும் படையும்) இத்தால் *கிரீடீ ஹாரீ த்ருத சங்கசக்ர:* என்றதைச் சொல்லுகிறது. (திகழும் பொன் மேனியும்) அதாவது—*ஆரமும் படையுந்திகழ* என்கிறபடியே கீழ்ச் சொன்ன ஆபரணாயுதங்களெல்லாம் விளங்கும்படி யிருப்பதாய், *பொன்மேனி கண்டேன்* என்னும்படி ஹிரண்மயமான திருமேனியும், *ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே ஹிரண்யச்மச்ரு ஹிரண்யகேச ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:* என்றும், *ஹிரண்மயவபு:* என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண்ணுமாய்) அதாவது—*அஞ்சுடர வெய்யோனணி நெடுந்தேர் தோன்றாதால்* என்ற வகந்தரம், *செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண் செல்வ னும் வாரான்* என்றது—அந்த ஆதித்யமண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறவனை யிறே. ச்ருதியும், *தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணீ* என்றது அவ்விருப் பிலே யிறே. ஆகையால் ஆதித்ய கிரணங்களாலே விகஸிதமானபோதைச் சிவந்த வொளியை யுடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்களுமா யென்கை. (அணிநிற மூர்த்தி யீதென்னும்படி இரண்டையும் நன்னிற மாக்குநிற செய்யாளான வித்யையோடே) அதா வது—*திருக்கண்டேன்* என்று முதலிலே தன்னைக் கண்டவகந்தரம், *ருக்மாபம்* என்னும்படியிருக்கிற அவன் திருமேனியைக்கண்டு, *பொன்மேனி கண்டேன்* என் றிருக்கச் செய்தேயும் தன் திருமேனி நிறத்தில் வ்யாப்தியாலே இளவெய்யில் கலந் தாப்போலே விளங்கி தர்சநீயமாயிருக்கிற அவன் திருமேனி நிறத்தைக் கண்டு, *திகழுமருக்கனணி நிறமும் கண்டேன்* என்னும்படியாகவும், *செய்யதோர் ஞாயிற் றைக் காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தி யீதென்னும்* என்று அந்த மண்டலவாஸியான தன் விக்ரஹ தேஜோ வ்யாப்தியாலே சிவந்த வொளியாலே அத்விதீயமா யிருக்கிற படியைக் கண்டு ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு இதென்று ப்ரமித்துச் சொல்லும்படியாகவும் பகவத் விக்ரஹமும் ஆதித்ய மண்டலமுமாகிற இரண்டையும் தன்னிறமாம்படி பண்ணுகிற சிவந்த நிறத்தையுடையளாகையாலே, *ஹிரண்ய வர்ணாம்* இத்யாதிப் படியே, *கமல மலர்மேல் செய்யாள்* என்று நிருபகமாம்படி யிருப்பாளாய் *வித்யாஸஹாய மாதித்ய ஸம்ஸ்தம் வித்யாப்ரஸாதகம்* என்றும், *வித்யாஸஹாயவந்தம் மாம் ஆதித்யஸ்தம் ஸநாதநம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வித்யாசப்த வாச்யை யான பிராட்டியோடே கூட.

(அருக்கன்மேவின) அதாவது—*வானிடையருக்கன் மேவி நிற்பாற்கு* என்கிற படியே ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தியான *ய ஏஷோந்த ராதித்யே* என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஸதாத்யேய தேஜஸ்ஸின்) அதாவது—*த்யேயஸ் ஸதா* என்கிறபடியே ஸர்வகாலமும் த்யாநம் பண்ணுவார்க்கு விஷயமாய், ஹிரண்மயச் சுருநீர் ப்ரஹ்ம நாம. யேந ஸூர்யஸ் தபதி தேஜஸேத்த:* என்றும், *தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் பர்க்க:* என்றும் *தேஜ: பரம் தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் தாம்நா பரேணப்ரணகாத் ஸுவர்ணம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேஜோமயமாயிருக்கிற வஸ்துவினுடைய. (ஸாமரஸோத்காந நாம மூள்ளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே) அதாவது—*ஸாம்ந உத்கீதோ ரஸ:* என்கை யாலே ச்சந்தோக ஸாமத்துக்கு ரஸமாயிருந்துள்ள உத்காந முண்டு—உத்கீதம், அதில் உத் என்று சொல்லப்பட்ட *தஸ்ய உதிதி நாம* என்கிற திருநாமம் இதுக்கு உள்ளுறையானமை தோற்றும்படியான ஆத்யந்தங்களை உடைத்தா யிருக்கையாலே யென்கை. *உயர்வு என்று எடுத்து *உயர்ந்தே* என்று தலைக்கட்டுகையால் உகாரம் ஆதியும் தகாரம் அந்தமுமாயிறே யிருக்கிறது. (ஆத்யந்தங்களாலே) என்றது மேல் சொல்லுகிறதுக்கு ஹேது இதென்று தோற்றுகைக்காக.

(ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை) அதாவது—*ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும் பேரா யிரம்* என்கிறபடியே ஒரு திருநாமமே ஆயிரமுகமாக நின்று ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ண வல்ல திருநாமங்களிலே ஒரு திருநாமத்தை. (ஆயிரமுகத்தினலருளின வித்யாதி) அதா வது—*ஆயிரமுகத்தினலருளி மந்தரத்திழிந்த கங்கை* என்று கங்கைதானும் ஒன்றா யிருக்க, லோகபாவநார்த்தமாக ஸஹஸ்ர முகமாக ப்ரவஹித்தாப்போலே, *தீர்த்தங் களாயிரம்* என்கிறபடியே லோகபாவநமான ஆயிரம்பாட்டாக விஸ்தரிக்கிறாரென்று வேதாசார்ய பட்டர் உபதேசித்தருளும்படி யென்கை. விஸ்தரிக்கிறாரென்ற கர்த்ருத்வத்தை அபௌருஷேயத்வ விரோதமறக் கீழ்ச்சொன்னபடியே கொள்வது.

ஆக (எவ்வுலகத் தெவ்வெவையும் ஸூ. 39, என்று தொடங்கி இவ் வாழ் வார் ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் வேதரூபத்வமும் அங்கோபாங்க ஸாஹித்யமும்,

சாஸ்த்ரத்வாதிவேதலக்ஷணஸாம்யமும் இதில். இவர்க்குத் தோற்றுகிற கர்த்ருத்வத்தால் இதின் நித்யத்வாபௌருஷேயத்வ ஹாநியில்லாமையும் இவற்றில் இன்ன ப்ரபந்தம் இன்ன வேதஸ்த்தாநே யென்னுமதுவும்; அதில் ஸாமவேதஸ்த்தாநீயமான திருவாய்மொழி—ஸாமவேதச்ரேஷ்டமான ச்சந்தோக ஸாமோபநிஷத்ஸமமென்னுமதுவும் சொல்லிற்றாய்த்து. .... (53)

54. ஆக இப்படி இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் வேத ஸாம்யத்தை ஸாதித்தார் கீழ்; இங்ஙனன்றிக்கே இதனக்கு வேதோப ப்ரம்ஹணஸாம்யமும் சொல்லுவர்களென்கிறார் மேல்—(அன்றிக்கே யென்று தொடங்கி).

(மூ.) 54. அன்றிக்கே ஸ்வரூபகுண விபூதிசேஷ்டிதங்களை விசதமாக்குகிற பஞ்சராத்ர புராணேதிஹாஸங்கள் போலே நிலயாருபோக்தி தெரியச் சொன்ன வேதோபப்ர்ம்ஹண மென்பர்கள்.

அதாவது—இப்படி வேதஸாம்யம் சொல்லுகையன்றிக்கே பகவத் ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதி சேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரதிபாதகமாயிருக்குமுள்ள வேதத்தில், *யத்த தத்ரேச்ய மக்ராஹ்ய மகோத்ர மவர்ண மசக்ஷுச்ச்ரோத்ரம் ததபாணி பாதம், நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் ததவ்யயம் யத் பூதயோநிம் பரிபச்யந்தி தீரா:* *ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம* *நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் சாந்தம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம்* நிர்குணம்* இத்யாதிகளால் சொல்லப்படுகிற ஸ்வரூபத்தையும், *யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்* பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச *ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:* இத்யாதிகளால் சொல்லப்படுகிற குணங்களையும், *ச்ருணு தத் பரமம் ஸூக்ஷ்மம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வப்ருத் ததா. ஜ்ஞாநரூப மநாத்யந்த மவிகாரி நிராமயம். அசக்ஷுச்ச்ரோத்ர மஸ்பர்ச மபாணிசரணம் த்ருவம், நாமஜாத்யாதிரஹித மவர்ண மகுணம் த்வபி, விச்வச்ரவோ விச்வசக்ஷுர் விச்வபாணிபதம் பரம், அஸக்தமசரம் சாந்தம் ஸ்வயம்ஜ்யோதி ரரூபகம், தூரஸ்த்த மந்திகசரம் ஜ்ஞாந கம்யம் நிரஞ்ஜநம், பூதபர்த்ருஸமம் ஜ்யோதிர் ஜ்யோதிஷாம் தமஸ: பரம், அக்ஷரம் ஸர்வபூதஸ்த்தம் தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்* இத்யாதிகளாலும், *அப்ராக்ருத குணைஸ்ஸார்வாத் நிர்குணம் பரிகீயதே, ச்ருணு நாரத ஷாட்குண்யம் சுத்த்யாமாநம் மயாநக, அஜடம் ஸ்வாத்மஸம்போதி நித்யம் ஸர்வாவகாஹநம், ஜ்ஞாநம் நாம குணம் ப்ராஹு: ப்ரதமம் குண சிந்தகா:, ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மணஸ் தச்ச குணச்ச பரிகீயதே, ஜகத்ப்ரக்ருதிபாவோ ய: ஸா சக்தி: பரிகீர்த்திதா. கர்த்ருத்வம் நாம யத் தஸ்ய ஸ்வாதந்த்ர்ய பரிப்ரும்ஹிதம், ஐச்வர்யம் நாம தத் ப்ரோக்தம் குணதத்வார்த்த சிந்தகை:, ச்ரம ஹாநிஸ்து யா தஸ்ய ஸததம் குர்வதோ ஜகத், பலம் நாம குணஸ் தஸ்ய கதிதோ குணசிந்தகை:, தஸ்யோபாதாநபாவேபி விகாரவிரஹோ ஹி ய:, வீர்யம் நாம குணஸ் ஸோயம் அச்யுதத்வாபராஹ்வய:, ஸஹகார்யநபேக்ஷா யா தத் தேஜஸ் ஸமுதாஹ்ருதம்* இத்யாதிகளாலும் விசதமாக்குகிற, பஞ்சராத்ரம்போலேயும், *யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி* *ப்ராஹ்மணோஸ்ய முகமாஸீத், பாஹூ ராஜந்ய: க்ருத:, ஊரு ததஸ்ய யத் வைச்ய:, பத்ப்யாம் சூத்ரோ அஜாயத* *அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம்* *பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி* இத்யாதியாலும், *ஸ ஹோவாச. மஹிமாந ஏவைஷாம். ஏதே த்ரயஸ்த்ரிம்சத்தேவ தேவா இதி, கதமேதே த்ரயஸ்த்ரிம்சதிதி, அஷ்டௌ வஸவ: ஏகாதச ருத்ரா:, த்வாதசாதித்யா: த ஏகத்ரிம்சத். இந்த்ரச்சைவ ப்ரஜாபதிச்ச, த்ரயஸ்த்ரிம்சத்* இத்யாதியாலும், *பௌதிமாஷ்யோ கோபவநாத் கோபவந:. கௌசிகாத் கௌசிக:, கௌண்டிந்யாத் கௌண்டிந்ய:, சாண்டில்யாத் சாண்டில்ய:, கௌசிகாச்ச கௌதமாச்ச கௌதம:, ஆக்நிவைச்யாதாக்நிவைச்ய: சாண்டில்யாத்* இத்யாதியாலும், ஜகஜ்ஜந்மாதி

களையும் ப்ராஹ்மணாதிவர்ணங்களையும் தேவஜாதியில் வைவித்யத்தையும் ருஷி வம்சாதிகளையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யங்களால் சொல்லப்படுகிற விபூதியை, *ஸர்க்கச்ச ப்ரதிஸர்க்கச்ச வம்சோ மந்வந்தராணி ச, வம்சாநுசரிதஞ்சைவ புராணம் பஞ்சலக்ஷணம்* என்கிற படியே ஸர்க்காதிகளையும் வம்சங்களையும் மந்வந்தரங்களையும் வம்சாநு சரிதங்களையும் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிற மூகேந விசதமாக்குகிற புராணம்போலவும், *உத்தீர்நாஸி வராஹேண*, *இதம் விஷ்ணுர் விசக்ரமே த்ரேதா நிதத்தே பதம்* இத்யாதிகளாலே சொல்லப் படுகிற அவதாரசேஷ்டிதங்களை *ராமாயணம், *நாராயண கதம்* என்னும்படி ராம க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், *அத விஷ்ணுர் மஹாதேஜா அதித்யாம் ஸமஜாயத, வாமநம் ரூபமாஸ்த்தாய வைரோசநிமுபாகமத், த்ரீந் க்ரமாந்அத பிக்ஷித்வா ப்ரதிக்ருஹ்ய ச மாதவ:, ஆக்ரம்ய லோகாந் லோகாத்மா ஸர்வலோக ஹிதே ரத:, மஹேந்த்ராய புந: ப்ராதாத் நியம்ய பலிமோஜஸா* இத்யாதிகளாலே ப்ராஸங்கிக மாக அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும் ஸ்ரீராமாயணத்திலே சொல்லுகையாலும்.

மோக்ஷதர்மத்திலே ஸ்ரீஜந்மரஹஸ்யத்திலே *நாரதேநைவ முக்தஸ்து ப்ரத்யுவாச ஜநார்தந:* என்று தொடங்கி, *பூர்வம் மத்ஸ்யோ பவிஷ்யாமி ஸ்தாபயிஷ்யாமி மேதிநீம், வேதாம்ச்சைவோத்தரிஷ்யாமி மஜ்ஜமாநாந் மஹார்ணவே, த்விதீயம் கூர்மரூபேண ஹேமகூட ஸம்ப்ரபம், மந்தரம் தாரயிஷ்யாமி அம்ருதார்த்தே த்விஜோத்தம* இத்யாதியாலே தசாவதார சேஷ்டிதங்களையும் விசதமாக்குகிற இதிஹாஸம் போலவும், *நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா* *மநோமய: ப்ராணசரீரோ பாரூப:* இத்யாதிகளாலே விக்ரஹத் தைச் சொன்ன வித்தை ஆதிமத்யாந்தம் விக்ரஹத்தைப் பலவிடங்களிலும் வர்ணித் துக்கொண்டு பேசுகையாலே, *தெரியச் சொன்ன* என்கிறபடியே விசதமாகச் சொன்ன வேதோபப்ர்ம்ஹணமென்று இத்தைச் சொல்லுவர்களென்கை.

இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும், *முழுநீர் முகில் வண்ணன்* மைப்படிமேனி* *பச்சைமேனி—தாமரைக்காடு *நற்பூவைப் பூவின்ற* *கார்கலந்த மேனி* துயரறு சுடரடி *புனக்காயாநிறத்த* என்று உபக்ரமமே பிடித்து உபஸம்ஹாரபர்யந்தம் விக்ரஹத்தை வர்ணித்துக் கொண்டு செல்லாநிற்குமிறே. *தெரியச் சொன்ன* என்கிறவிது—திருவாய்மொழிச் சந்தையேயாகிலும்—உபப்ர்ம்ஹணத்வம் ப்ரபந் தாந்தரங்களுக்கும் ஒக்குமென்றே கொள்ளவேணும். வேதத்வம் சொல்லுகிற போது ஸாதாரணமாகச் சொன்னது இங்குமொக்குமிறே. பஞ்சராத்ரபுராணேதி ஹாஸங்களிலும் இப்ப்ரபந்தத்திலும் ஸ்வரூபாதிஸமஸ்தார்த்தங்களும் சொல்லப் பட்டதேயாகிலும் இவ்வோவர்த்தங்களிலே இவற்றுக்கு நோக்காகையாலே இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக்குறையில்லை. .... (54)

55. உபப்ர்ம்ஹணத்வ ஸாம்யமுண்டானாலும், இவ்வாழ்வார் ப்ரபந்தங்களுக் குள்ள வேற்றம் ஆர்ஷமான புராணாதிகளுக்கில்லை யென்னுமிடத்தை அறிவிக் கைக்காக, உபயத்திநுடையவும் உத்பத்தி மூலங்களை அருளிச்செய்யக் கோலி, ப்ரதமம் ஆர்ஷப்ரபந்தோத்பத்தி மூலத்தை அருளிச்செய்கிறார்—(கல்பாதியிலென்று தொடங்கி).

(மூ.) 55. கல்பாதியில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் சதுர்முகன் சந்தஸ்ஸும், மோஹ சாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகன் பிணச்சுடலை வெந்நீறக்கு மாறுமணிந்து ஏறேறிச் சுழன்றுடுமாலமமர்பிச்சுத் தெளிந்து தான் வணங்குமாறுரைக்கக் கேட்ட ஸஜாதீயர் ப்ரஸாதமும் ஆர்ஷமூலம்.

அதாவது—*யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா, தஸ்ய தஸ்ய து மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே* என்கிறபடியே குணத்ரய வச்யனான

தனக்கு காலபேதேந குணத்ரயமும் ஸங்கீர்ணமாயும், அதிலொரு குணம் ப்ரசுரமாயிருக்கும் விசேஷத்தையிட்டு *ஸங்கீர்ணாஸ் ஸாத்விகாச்சைவ ராஜஸாஸ் தாமஸாஸ் ததா* என்று ஸங்கீர்ணங்களென்றும் ஸாத்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் சொல்லப்படுகிற அஹஸ்ஸுகளாகிற கல்பங்களினுடைய அதிகளிலே உத்ரிக்தமான குணாநுகுணமாக ப்ரதிபந்நமானபடியே, *அக்நேச் சிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்திதம், ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது:, ஸாத்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதிகம் ஹரே:, தேஷ்வேவ யோக ஸம்ஸித்தா கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம், ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா: பித்ருணாஞ்ச நிகத்யதே* என்கிறபடியே தாமஸ கல்பங்களில் அக்நிசிவர்களுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ராஜஸ கல்பங்களில் தன்னுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ஸாத்விக கல்பங்களில் ஸர்வேச்வரனுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ஸங்கீர்ண கல்பங்களில் பித்ர்ஸரஸ்வதிகளின் மாஹாத்ம்யத்தையும் வர்ணியாநிற்கும் சதுர்முகனுடைய *மச்சந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ* என்கிறபடியே இவன் வாக்கிலே இச்சப்தம் பிறக்கைக்கடியான அநுக்ரஹ கார்யமான நினைவும். சந்தஸ்ஸென்கிறவிது நினைவென்றே இவ்விடத்தில் கொள்ளவேணும். ச்சந்தமென்றே நினைவுக்கு வாசகம்; ச்சந்தஸ்ஸென்கிறவிதுவும் நினைவுக்கு வாசகமாக வந்தவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படியிருந்துள்ள சதுர்முகன் நினைவும், *அந்யம் தேஹி வரம் தேவ ப்ரஸித்தம் ஸர்வஜந்துஷு, மர்த்யோ பூத்வா பவாநேவ மாமாராதய கேசவ. பாம் வஹஸ்வ ச தேவேச! வரம் மத்தோ க்ருஹாண ச, யேநாஹம் ஸர்வபூதாநாம் பூஜ்யாத் பூஜ்யதரோபவம்* என்று வரம் வேண்டின ஸ்வோத்கர்ஷ காமனாகையாலே, *த்வஞ்ச ருத்ர! மஹாபாஹோ மோஹசாஸ்த்ராணி காரய* என்று பகவான் நியோகித்தது வ்யாஜமாக ஆகமாதி மோஹ சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகனான ருத்ரன், *பிணங்களிடு காடதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞகன்* என்றும், *சுடலையில் சுடுநீறன்* என்றும். *வெந்தாரென்பும் சுடுநீறும் மெய்யிற் பூசி* என்றும், *அக்கும் புலியினதளுமுடையார்* என்றும், *ஆறும் பிறையும் அரவமுமடம்பும் சடைமேலணிந்து* என்றும், *ஏறேறி* என்றும், *சுழன்றாடும் கொன்னவிலும் மூவிலைவேல் கூத்தன்* என்றும், *ஆலமமர் கண்டத்தான்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தம:ப்ரசுரனாகையாலே நிஹீனவ்ருத்திபரனாய், *உந்மத்தவந்ந்ருத்யந் ப்ரபு: ப்ரபவதாமபி, ராத்ரௌ ச்மசாநேப்யடதி தத் கிமேதத் தவேச்வர* இத்யாதியாலே, 'ச்மசாநபர்யடநம் தொடக்கமான நிஹீனவ்ருத்திகளை நீ அநுஷ்டிக்கைக்கு ஹேதுவென்' என்று தேவி கேட்கும்படி ச்மசானங்களிலே ஸஞ்சரித்து, சவபஸ்மத்தை உடம்பெங்கும் பூசி, அஸ்த்திமாலையைப்பூண்டு, வ்யாக்ர சர்மத்தை யுடுத்து, நதீ சந்த்ர ஸர்ப்பாதிகளை ஜடையிலே யணிந்து ஸர்வேச்வரன் தன் ஸார வஜ்ஞ்யாநுகுணமாக வேதமயனான விஹகேச்வரனை மேற்கொண்டு உலாவுமா போலே தன்னறிவுகேட்டுக்கநுகுணமாக ஜ்ஞாந ஹீநமான ரிஷபத்தை வாஹநமாக உடையவனாய், மத்தர் களித்து ந்ருத்தம் பண்ணுமோபாதி சக்ப்ரமம் போலே சுழன்றாடுவது, விஷத்தைக் கண்டத்திலே தரிக்கையாலே நம்மிற்காட்டில் அதிசயித சக்திகரில்லையென்று தன்னை ஈச்வரனாக நினைத்திருப்பதாகிற ப்ராந்தி நீங்கி, ஸத்வ குணம் தலையெடுத்து, *ஸத்வம் விஷ்ணுப்ரகாசகமாகையாலே, *ஆல்மேல் வளர்ந்தானைத் தான் வணங்குமாறு—நால்வர்க்கு மேலையுகத்துரைத்தான்* என்கிறபடியே அகடிதகடநாஸமர்த்தனான ஸர்வேச்வரனைத் தான் உபாஸிக்கும் ப்ரகாரத்தை உபதேசிக்கக் கேட்டவர்களாகையாலே ஸத்வநிஷ்டராய் ருஷித்வத்தால் வந்த மாஹாத்ம்யத்தையுமுடையரான அகஸ்த்ய புலஸ்த்ய தக்ஷ மார்க்கண்டேயர்கள் நால்வரிலே ஒருவனான புலஸ்த்யன், *புராண ஸம்ஹிதாகர்த்தா பவாந் வத்ஸ பவிஷ்யதி, தேவதா பாரமார்த்யஞ்ச யதாவத் வேத்ஸ்யதே பவாந்* என்று ஸ்ரீபராசரபகவானுக்கு வரப்ரதானம் பண்ணுகையாலே ஸஜாதீயரான ருஷிகள் ப்ரஸாதமும் ருஷிப்ரோக்தங்களான ப்ரபந்தங்களினுடைய உதயத்துக்கு மூலமென்கை.

ஸ்ரீவால்மீகி பகவானுக்கு அநுக்ரஹகரனை ப்ரஹ்மாவைப் போலே விஜாதியனன்றிக்கே ஸ்ரீபராசரபகவானுக்கு வரப்ரதனை புலஸ்த்யனும் ருஷியாகையாலே இவனுக்கு ஸஜாதியனென்னத் தட்டில்லையிறே. மற்றுண்டான இதிஹாஸ புராண கர்த்தாக்களுடைய ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலமும் ஆராய்ந்தால் இப்படியிலேயாயிருக்கு மத்தனையல்லது அத்வாரக பகவத் ப்ரஸாதம் ஒரு விஷயத்திலுமில்லையென்று நினைத்திறே ஆர்ஷமூல மென்று திருவருளிச் செய்தது. .... (55)

56. இனி இவ் வாழ்வார்ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலம் இன்னதென்கிறார்—(பரமஸத்வேத்யாதியால்.)

(மூ.) 56. பரமஸத்வத்தோடே உள்ளியுரைக்கும் நிறைஞானத்தயனுஞ் சிவனுந் திருமாலருள் கொண்டு இவர் பாடினர்.

அதாவது—கல்பாதியில் உத்ரிக்தமான குணநுகுணமாகத் தோற்றிற்று வர்ணிக்குமெல்லாறதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி பரமஸத்வத்தோடே * உள்ளியுரைத்த * என்று ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடும் தத்ஸஹபடிதமான ஸத்வத்தோடும் அந்வயமின்றிக்கே, * பரமஸத்வஸமாச்ரய: * என்கிறபடியே தனக்குமேல் இல்லையென்னும்படியான சுத்தஸத்வயுக்தனாய், தான் சொல்விற்றடைய வேதார்த்தமாயிருக்கச் செய்தே சடக்கெனச் சொன்னால் 'வாய்வந்தபடி சொன்னான் நிரூபியாதே' என்பர்களென்று சேதனர்பக்கல் வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலே இவர்களுக்கு ஆப்திக்குறுப்பாக *தெரியுள்ளியுரைத்த* என்கிறபடியே வேதமார்க்கத்தை விசாரித்து அருளிச்செய்யுமவனுமாய், பிச்சுத் தெளிந்து சொன்னவன் வார்த்தை கேட்டுண்டான ஜ்ஞாநமாத்ரத்தையுடையவர்களைப்போலன்றியே *நிறை ஞானத்தொரு மூர்த்தி* என்கிறபடியே பரிபூர்ணஜ்ஞானத்தை நிரூபகமாகவுடையனுமாய் *அயனும் சிவனும் திருமாலால்* என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நின்று அவ்வவகார்யங்களை நிர்வஹிக்கையாலே தத்தச்சப்த வாச்யனாய் ஸர்வாதிகனான ச்ரிய:பதியினாலே, *அருளப்பட்ட சடகோபன்* என்கிறபடியே *மயர்வறமதிநல மருளப் பெற்றவராய், *அருள் கொண்டாயிர மின்தமிழ்பாடினான்* என்கிறபடியே அந்த அத்வாரகபகவத் ப்ரஸாதத்தை மூலமாகக் கொண்டு இவர் இப் ப்ரபந்தங்கள் பாடியருளினாரென்கை. .... (56)

57. அவர்களுடைய ப்ரஸாதம் ஆர்ஷமூலமென்னுமிடம் *மச்சந்தாதேவ*புராணஸம்ஹிதா கர்த்தா* இத்யாதியாலே ப்ரபந்தவக்தாக்களானவர்கள் வசநஸித்தமாயிருந்தது; அப்படியே இவர் ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலம் பகவத் ப்ரஸாத மென்னுமது இவர் வசநஸித்தமோ வென்னுமபேக்ஷையிலே அத்தை மூதலிக்கிறார் - (கருவுளென்று தொடங்கி.)

(மூ.) 57. கருவுள்வேறலாமை அரனயனெனச் செய்யுமவைபோலே மூவுருவா முதல்வன் துப்பரவாலே பரமகவிகளால் பாடுவியாது நேர்படச் சொல்லும் நீர்மையிலாவென்னைத் தன்னுக்கி யென்நாமுதல்வந்து புகுந்து தப்புதலைத் தன்னை வைகுந்தனுகத் தன்சொல்லால் தானே துதித்து மலக்கு நாவியல் மொய்யசொல்லால் சொல்லவல்லே னென்று நானுஞ் சொல்லி நாடுங் கையெடுக்கும்படி என்சொல்லால் யான் சொன்ன இன்கவியென் பித்தா னென்றாரிறே.

அதாவது—*ஸ்ருஷ்டம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிச்ய ப்ரஜாபதே* *கல்பாந்தே ருத்ரரூபீ யோ க்ரஸதே ஸகலம் ஜகத்* *விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ:* என்கிறபடியே, *திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்* என்றும், *வெள்ளை நீர்ச்சடையானும் நின்னிடை வேறலாமை விளங்க நின்றதும்* என்றும் சொல்லும்படி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராதிகளைப் பண்ணுவிக்கச் செய்தே, *அரனயனென வுலகழித்து அமைத்துளனே* என்று ஜகத்ஸ்ருஷ்டி வேதோபதேசம் ஜகத்ஸம்ஹாரம் த்ரிபுர தஹநமாகிற இவற்றை ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் தாங்களே செய்தார்களாக லோகத்தார் சொல்லும்படி செய்தாப்போலே, *மூவுருவா முதல்வனே* என்று ஸ்வேந ரூபேண நின்று கார்யம் செய்யுமிடத்தில் தனக்குத்தானே அடியானாப்போலே ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் தானே அடியாய் அவர்களை சரீரமாகக் கொண்டு நின்று ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணி அவர்கள் செய்தார்களென்று ப்ரஸித்தமாக்குமவன்.

திறத்துக்கே துப்பரவாம் என்கிறபடியே ஏதேனுமொரு காரியத்திலும் வந்தால் ஒருத்ருணத்தைக்கொண்டு கார்யம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுமுடையவனாகையாலே *இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால் தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாது* என்று சொல்லுகிறபடியே தன்னைக் கவிபாடுவிக்க வேண்டினால் அதுக்கீடான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் குறைவற்றவர்களாய் இனிய கவிகளைப் பாடவல்ல மேலான கவிகளான வ்யாஸபராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளும், *செந்தமிழ் பாடுவாரான முதலாழ்வார்களுமுண்டாயிருக்க, அவர்களைக் கொண்டு பாடுவித்துக் கொள்ளாதே *நேர்பட யான் சொல்லும் நீர்மையிலாமையில்* என்கிறபடியே தனக்குத் தகுதியாம்படி வாய்க்கச் சொல்லுகைக் கடியான ஜ்ஞாநாதிகுணங்கள் எனக்கின்றிக்கேயிருக்க *என்னைத்தன்னாக்கி* என்கிறபடியே என்னைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞாநசக்திகளையுடையனாம்படி பண்ணி, *என் நாமுதல்வந்து புகுந்து* என்கிறபடியே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய் வந்து புகுந்து.

என்னாகியே தப்புதலின்றி என்கிறபடியே என்னை உபகரணமாகக் கொண்டு பாடாநிற்கச் செய்தே என்னுடைய ஸ்பர்சத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாதபடியாகக் கொண்டு, *தன்னை வைகுந்தனாகப் புகழ* என்கிறபடியே நான் புகழ்ந்தவித்தாலே ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாய் அங்குத்தை ஐச்வர்யம் பெற்றானாக நினைத்து, *தன் சொல்லால் தான் தன்னைக் கீர்த்தித்த* என்றும், தன்னைத்தானே துதித்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, 'சொல்லும் தன்னது, *சொன்னானும்தான், சொல்லிற்றும் தன்னை' என்னும்படி எனக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று தன்னைத்தானே ஸ்துதித்து.

வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்கமிவையுடை மால்வண்ணனை மலக்கு நாவுடையேற்கு என்று ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாத ஸர்வாதிகனை என்னுக்தி மாத்ரத்தாலே விக்ருதனாம்படி பண்ணவல்ல நாவீறுடைய வெனக்கென்றும், *நாவியலாலிசை மாலைகளேத்தி நண்ணப் பெற்றேன்* என்று நெஞ்சொழியவாக் ப்ரவ்ருத்தி மாத்ரத்தாலே இசைமாலைகளைக் கொண்டு ஸ்துதித்துக் கிட்டப் பெற்றேனென்றும், *மொய்ய சொல்லாலிசை மாலைகளேத்தி யுள்ளப்பெற்றேன்* என்று செறிந்த சொல்லாலேயுண்டாய் இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளாலே யேத்தி அநுஸந்திக்கப் பெற்றேனென்றும், *வானக் கோனைக் கவி சொல்ல வல்லேற்கு* என்று ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கவிசொல்லவல்ல வெனக்கென்றும் நான்பாடினேனாக நினைத்து நானும் சொல்ல, *சடகோபன் சொல்* என்றவாறே நானித்தைப் பாடினேனாக நினைத்து நாடும் அஞ்ஜலிபண்ணும்படி, *என் சொல்லால் யான் சொன்ன வின்கவி யென்பித்து* என்கிறபடியே என்னுடைய வசநவ்யக்தியாலே நான் கர்த்தாவாகச் சொன்ன இனிய கவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கின

னென்று அருளிச்செய்தாரிறே யென்கை. ஆகையால் இவர் ஸர்வேச்வரனரு ளடியாகவே பாடினமை நிச்சிதமென்று கருத்து. .... (57)

58. இப்படி இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலவைலக்ஷண்யத்தாலே வந்தவேற்ற முண்டென்றறிவித்தவளவு மன்றிக்கே வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தால் வந்த வேற்றமு முண்டென்று அறிவிக்கைக்காக ருஷிகளிற் காட்டில் ஆழ்வார்க்குண்டான வ்யா வ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்—(தர்மவீர்யஜ்ஞாநத்தாலே என்று தொடங்கி).

(மூ.) 58. தர்மவீர்யஜ்ஞாநத்தாலே தெளிந்து ஹ்ருஷ்டராய் மேலே மேலே தொடுப் பாரைப்போலன்றே அருளின பக்தியாலே உள்கலங்கிச் சோகித்து மூவாறு மாஸம் மோஹித்து வருந்தியேங்கித் தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவர்.

அதாவது—*ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதிர்யா யச்ச சேஷ்டிதம், தத் ஸர்வம் தர்ம வீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி* என்கிறபடியே தாம் தாம் அநுஷ்டித்த தபோரூப மான தர்மத்தினுடைய சக்தியாலே ஜனித்த ஜ்ஞாநத்தாலே, *கண்டும் தெளிந்தும்* என்கிறபடியே ஜ்ஞாதவ்யங்களைத் தெளியவறிந்து, அதுதான், *ந போதாத் அபரம் ஸுகம்* என்னும்படி யிருக்கையாலே ஹர்ஷயுக்தராய், அந்தத் தெளிவும் ஹர்ஷமு மடியாக உத்தரோத்தரம் சப்தங்களைத் தொடுக்கும் ருஷிகளைப்போலன்றே, தர்ம வீர்யத்தால் வந்ததுக்கும் அதுதான் ஜ்ஞாநமாத்ரமானதுக்கும் எதிர்த்தட்டாம்படி *மயர்வறமதிநலமருளினன்* என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே வந்ததாய் ஜ்ஞாநவிபாகரூபையான பக்தியாலே. தெளிவுக்கும் ஹர்ஷத்துக்கும் எதிர்த்தட்டாம்படி *மதியெல்லாமுள்கலங்கி* என்கிறபடியே விரஹவ்யஸநையாலே ஜ்ஞாநமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி, யதாமநோரதம் பகவதநுபவம் பெறாமையாலே சோகித்து மேலே மேலே தொடுக்குமதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி *எத்திறம்* என்றும் *பிறந்தவாறும்* என்றும், *கண்கள் சிவந்து* என்றும் ஸர்வாதிகனாய் அவாப்த ஸமஸ்த காமனாயிருக்கச் செய்தே க்ஷுத்ரராய் சபலரா யிருப்பாரைப்போலே அவன் செய்த நவநீத சௌர்யவ்ருத்தாந்தத்தையும், அகர்ம வச்யனா யிருக்கச் செய்தேயும் கர்மவச்யரைப்போலே பிறந்தபடியையும், *மாயக் கூத்தனில் தாம் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்தாப்போலே தம்மைப் பிரிகையாலே அவன் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து தம்மோடு கலந்த பின்பு அவை தன்னிறம் பெற்றபடியை யும் அநுஸந்தித்து 'ஈதென்ன ப்ரகாரம்! ஈதென்ன ப்ரகாரம்!' என்று ஓரொன்றில் அவ்வாறுமாஸமாக மூவாறுமாஸம் மோஹித்து, *வருந்தி நான் வாசகமாலை கொண்டு* என்கிறபடியே ஒரு சொல்லெடுக்கும்போது ஒருமலை யெடுக்குமாபோலே வருத்தப் பட்டு *என்றென்றேங்கியழுதக்கால்* என்கிறபடியே அநுபவாலாபக்லேசத்தாலே அவன்படிகளைப் பலகாலும் சொல்லிப் பொருமிப் பொருமி அழுது *அங்கே தாழ்ந்த சொற்களால்* என்கிறபடியே *எங்கே காண்கேன்* என்கிற மஹச்சைதில்யத்தாலே கத்கதஸ்வரமான சப்தங்களாலே *வண்டமிழ் நூற்கநோற்றேன்* என்று இப்ப்ர பந்தத்தை நிர்மிக்கிறவிவரென்கை. .... (58

59. இப்படி பகவத் ப்ரேமத்தாலே ருஷிகளில் வ்யாவ்ருத்தரான வளவன் றிக்கே இதரவிஷய வைராக்யத்தாலும் அவர்களில் இவர் வ்யாவ்ருத்தர் என்கிறார்—(ஸ்வாத்யாயேத்யாதியால்).

(மு.) 59. ஸ்வாத்யாய யோகங்களைக் கற்றுந் தெளிந்தும் கண்ட மைமைப்பாலே ஓதி யுணர்ந்தவர் இன்று மாசாபாசபத்தர்; அவன் வழங்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே நேரே கார்செறிந்த நீருடி கட்கரிய அரும்பொருளைக் கண்டபோதே யாமுறாமை யென்னும்படி இவர்க்கு வன்பாசங்கள் நீங்கிற்று.

அதாவது—*ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாஸீத யோகாத் ஸ்வாத்யாயமாமநேத், ஸ்வாத்யாய யோகஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாசதே, தத்க்ஷணாய ஸ்வாத்யாயச் சக்ஷுர்யோகஸ்தத்ர பரம், நயாம்ஸசக்ஷுஷா த்ரஷ்டும் ப்ரஹ்மபூதஸ் ஸ சக்யதே* என்கிறபடியே ஸ்வாத்யாய யோகங்களாகிற இரண்டு த்ருஷ்டிகளாலுமொழிய மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸால் பரமாத்மாவைக் காணப்போகாமையாலே ஸ்வாத்யாய சப்தவாச்யமான வேதத்தை ஓதியும், யமநியமாத்யஷ்டாங்க யோகத்தை அப்யஸித்தும் அவ்வழியாலே ததுபயவிஷயமான பரமாத்மாவை ஏவம்பூதனென்று தெளிந்தும் இம்முகத்தாலே ஸ்வயத்நேந கண்ட காட்சியில் (அ)வைசத்யத்தாலே *ஓதியுணர்ந்தவர்* என்கிறபடியே வேத சாஸ்த்ரங்களையோதி த்யாஜ்யோபாதேயங்களை யுணர்ந்திருக்கிற ருஷிகள் இன்றளவும் *ஆசாபாச சதைர் பத்தா:* என்கிறபடியே ஸாம்ஸாரிக போகவிஷயங்களான *ஆசாக்ய பாசசதங்களாலே பந்திக்கப்பட்டிருப்பர்கள், *திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு:* என்கிறபடியே தன்னைக்காண்கைக்கு ஸாதநமாக அவன் கொடுத்த திவ்ய ஜ்ஞாநரூப சக்ஷுஸ்ஸாலே, *நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான்* என்றும் *கார் செறிந்த கண்டத்தானெண்கண்ணானுங் காணான்* என்றும், *நீருடி தான் காணமாட்டாத தாரகலச்சேவடி* என்றும், *கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திரனென்றிவர்க்கும் கட்கரிய கண்ணனை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்வருகுள்ளாரிற் காட்டில் ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளாலதிகராய, *தாமோதரனைத் தனி முதல்வனை ஞாலமுண்டவனை—ஒருவர்க்குத் தரமறியலாமோ* என்று தங்களையொழிய ஒருவர்க்கு மறியப்போகாதென்றிருக்கும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் காணவரியனாய், *அறிந்தனவேதவரும் பொருள் நூல்கள் அறிந்தன கொள்க அரும்பொருளாதல்* என்கிறபடியே *யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்* இத்யாதியாலே வேதங்களும் அறியவரிய வஸ்துவென்றே அறியும்படியாய் *கேட்பார்க்கரும்பொருளாய் நின்ற* என்று, *நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந* என்கிறபடியே தம் ப்ரஸாதமொழிய ஸ்வயத்நத்தாலே ச்ரவணாதிகள் பண்ணுவார்க்கு துர்லப வஸ்துவான ஸர்வேச்வரனை, *கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்* என்கிறபடியே அவன் தானே காட்டுகையாலே விசததமமாகக் கண்டபோதே *பொய்ந்நின்ற ஞானமும்* என்று தொடங்கி, *இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை* என்று அவித்யாதிகளை விடுவித்தருளவேணுமென்று அவனைக் கால்கட்டும்படி இவர்க்கு *மற்ற வன்பாசங்கள்* என்று ஸ்வயத்ந நிவர்த்யமல்லாதபடி ப்ரபலமான பாஹ்யஸங்கங்கள் *பாசங்கள் நீக்கி* என்னும்படி தத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸவாஸநமாக விட்டகன்றதென்கை. (59)

60. இவ்வளவு மன்றிக்கே தாரகாதிவைலக்ஷண்யத்தாலும் அவர்களில் இவர்க்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச் செய்கிறார்—(அவர்களுக்கித்யாதியாலே.)

(மு.) 60. அவர்களுக்குக் காயோடென்னுமிவையே தாரகாதிகள்; இவர்க்கெல்லாம் கண்ணனிறே.

அதாவது—ருஷிகளானவர்களுக்கு *காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசுகடுங்கால் நுகர்ந்து* என்றும் *வீழ்கனியு மூழிலையு மென்னு மிவையே நுகர்ந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பலமூலபத்ரவாயு தோயங்களே தாரகபோஷக போக்யங்கள்;

ருஷிம் ஜுஷாமஹே என்று இவரையும் ருஷியென்று சொல்லிற்றாகிலும் நாரதாதிகள் அவையன்று; க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வமான இவர்க்கு *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்* என்கையாலே தாரகபோஷகபோக்யங்களெல்லாம் க்ருஷ்ணனேயிறே யென்கை. ... .. (60)

61. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் நசையற்று பகவதேகபரரானவிவர் தத்விரஹத்தில் படுமதெல்லாம் அவர்கள் ப்ராக்ருதவிஷய ஸங்கம் அருமையாலே அவ்விஷயங்களினுடைய விரஹத்திலே படுவர்களென்கிறார்—(அழு நீர் இத்யாதியால்.)

(சூ.) 61. அழுநீர் துளும்பக் கடலும் மலையும் விசும்புந்துழாய் திருமாலென்று எங்கே காண்கேனென்னுமிவரலமாப்பு அவர்களுக்குப் புத்ர வியோகத்திலே.

I 14 (அதாவது—*செயரிக்கண் அழுநீர் துளும்ப அலமருகின்றன* என்றும், *கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்* என்றும், *சிந்தை கலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன்* என்றும், *எங்கே காண்கேனீன் துழாயம்மான் தன்னை* என்றும், *உன்னைக்காண்பான் நானலப்பாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்விரஹ வ்யஸநத்தாலே கண்ணும் கண்ணீருமாய் அபரிச்சேத்யமான கடலோடு நீர்விவரமான மலையோடு அச்சமான ஆகாசத்தோடு வாசியற எங்கும்தேடி ஹ்ருதயம் கலங்கி 'ச்ரிய:பதியே! என்று கூப்பிட்டு எங்கே காணக் கடவேனென்று இவர் படுமலமாப்பு, ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் புத்ரவியோக க்லேசத்தாலே, *ஸ மேரு கூடாதாத்மாநம் முமோச பகவாந் ருஷி:, சிரஸ் தஸ்ய சிலாயாஞ்ச தூலராசாவிவாபதத், ந மமார ச பாதேந ததா ஸ முநிஸத்தம:, ததாக்நிமித்த்வா பகவாந் ஸ விவேச மஹாவநே, தம் ததா ஸுஸமித்தோபி ந ததாஹ ஹுதாசந:, தீப்யமாநோப்யமித்ரக்நம் சீதோக்நிரபவத் ததா ஸ ஸமுத்ரமபி ப்ரேக்ஷ்ய சோகாவிஷ்டோ மஹாமுநி:, கண்டே பத்த்வா சிலாம் குர்வீம் நிபபாத ததம்பஸி* என்கிறபடியே மலையிலே ஏறிவிழுவது, நெருப்பிலே புகுவது, கழுத்திலே கல்லைக் கட்டிக் கடலிலே விழுவதாகையாலும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் புத்ரவிரஹம் பொறுக்கமாட்டாமல *த்வைபாயநோ விரஹகாதர ஆஜுஹாவ புத்ரேதி* என்கிறபடியே புத்ரனே! யென்று வாய்விட்டுக்கூப்பிட்டு அழுது கொண்டு காணப்பெறாமையால் அலமந்துதிரிகையாலும் அவர்களுக்குப் புத்ரவிசலேஷத்திலே நடக்குமென்றபடி.

62. இம்மாத்ரமேயன்றியே பலஸாதநாதிகளில் ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தாலும் இரண்டு தலைக்குமுண்டான நெடுவாசியை அருளிச் செய்கிறார் மேல்—(பலஸாதநேத்யாதியால்.)

(சூ.) 62. பலஸாதந தேவதாந்தரங்களில் இவர்கள் நினைவு பேச்சிலே தோன்றும்.

அதாவது—*ஸ்ரேஷ்டாதிசயாஹ்லாதலக்ஷண பாவைகலக்ஷணா, மோக்ஷஞ்ச பகவத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா, தஸ்மாத் தத்ப்ராப்தயே யத்ந: கர்த்தவ்ய: பண்டிதைர் நரை:, தத்ப்ராப்தி ஹேதுர் ஜ்ஞாநஞ்ச கர்ம சோக்தம் மஹாமுநே* இத்யாதிகளாலே பகவத்ப்ராப்தியே பலமாகவும், கர்மஜ்ஞாநாதிகளே உபாயமாகவும், இந்த்ராதிதேவதாந்தர்யாமியான ஈச்வரனே உத்தேச்யனாகையாலே இந்த்ராதிதேவதைகள் அநுவர்த்தநீயராகவுமிறே ருஷிகள் சொல்லுவது. *தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே* *வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டு நாம்* என்று கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமாகவும், தத்ஸாதநமும் *நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்* அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்கிற ப்ரபத்தியாகவும், *மற்றொரு தெய்வம் தொழாள்* என்று தேவதாந்தரங்கள்

அநுவர்த்தகரல்லராகவுமிறே இவரருளிச் செய்தது. ஆகையால் பலத்திலும் ஸாதநத்திலும் தேவதாந்தரங்களிலும் அவர்கள் ப்ரதிபத்தியும் இவர் ப்ரதிபத்தியும் இரண்டுதலையில் பேச்சிலும் தெரியுமென்கை.

ஸகல வேதஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதத்தாலே சேஷத்வைக நிரூபணீயமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தம் சரமபதத்தில் சதுர்த்தியால் சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யமேயாகையாலும், மத்யமபத ப்ரதிபாதிதமான பகவதத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்துக்கு ததேகோபாயத்வ மொழிய ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி சேராமையாலும் மத்யமாக்ஷரப்ரதிபாதிதமான பகவத நந்யார்ஹத்வத்துக்கு தேவதாந்தராநுவர்த்தநகந்தமும் ஸஹியாமையாலும் பகவத் ப்ராப்திமாத்ரம் பலமாகவும், ஸ்வயத்நரூபகர்மாதிகள் உபாயமாகவும், அஹங்கார யுக்ததேவதைகள் பகவத் விசேஷணதயா உபாதேயராகவும் கொள்ளுமது ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சிகளுக்குப் பரித்யாஜ்யமாயிறே யிருப்பது. ஆனபின்பு பலாதித்ர யத்தில் அவர்கள் ப்ரதிபத்திக்கும் இவர் ப்ரதிபத்திக்கும் வெடுவாசியுண்டாகையாலே இவ்வழியாலும் அவர்களில் இவர் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தர் என்றதாயிற்று. ... (62)

63. ஆக, தர்மவீர்யேத்யாதி (58) வாக்யம் தொடங்கி இவ்வளவும் இப்ப்ரபந்த வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரதிபாதித்தார் கீழ். இனி இப்ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யந் தன்னை ப்ரதிபாதிக்கிறார் மேல்—(ராமாயணமென்று தொடங்கி.)

(மூ.) 63. ராமாயணம் நாராயண கதையென்று தொடங்கி கங்காகாங்கேய ஸம்பவாத்யஸத் கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய் சுத்திபண்ணுமல் திருமால வன்கவியெஸற வாயோலைப்படியே மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு உரிய சொல்வாய்த்தவிது வேதாதிகளில் பௌருஷ மாநவ கீதா வைஷ்ணவங்கள்போலே அருளிச் செயலில் ஸாரம்.

அதாவது—*காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் சத்ருசை: கரவாண்யஹம்* என்று ராம கதையைச் சொல்லுவதாக ராமாயணமென்று உபக்ரமித்து கங்காஸம்பவ ஸ்ப்ரஹ்மண்யோத்பத்தி புஷ்பகவர்ணநரூப கதைகளைப் பரக்கப் பேசுகையாலே அஸத்கீர்த்தநம் பண்ணி வாக்சுத்திவந்ததிறே ஸ்ரீ வால்மீகி பகவானுக்கு. *நாராயண கதாமிமாம்* என்கிறபடியே நாராயண கதையென்று உபக்ரமித்து ஸம்பவ பர்வத்திலே காங்கேயரான ஸ்ரீ பீஷ்மருடைய உத்பத்தி தொடக்கமாக அநேகருடைய உத்பத்திப்ரகாரங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், 'பூசல்பட்டோலை' என்னும்படி பாரதயுத்த ப்ரகாராதிகளையே பரக்க நின்று வர்ணித்த படியாலும்' அஸத்கீர்த்தநத்திலே மிகவும் பரந்து அசுத்தையான வாக்கை, *அஸத் கீர்த்தநகாந்தார பரிவர்த்தநபாம்ஸுலாம், வாசம் சௌரிகதாலாபகங்கயைவ புநீமஹே* என்று அஸத் கீர்த்தநமாகிற காட்டிலே அலைந்து புழுதி படைத்த வாக்கை பகவத் கதாலாபமாகிற கங்கையாலே சுத்தமாக்குகிறேனென்று சுத்தி பண்ணினனிறே ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவான். ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் இப்படி அநுதபித்து வாக்சுத்தி பண்ணிற்றிலனாகிலும் இந்த ந்யாய மவனுக்கு மொக்குமென்று நினைத்திறே இவர் கூட்டியெடுத்தது. ஆக இப்படி உபக்ரமித்ததுக்குச் சேராதபடி அஸத்கீர்த்தனத்தைப் பண்ணி வாக்கை அசுத்தையாக்கி, அதுக்கு சுத்தி பண்ணவேண்டாதபடி, *திருமாலவன் கவியாது கற்றேன்* என்று ச்ரிய:பதியினுடைய கவியென்று அடியில் வாயோலையிட்ட ப்ரகாரத்திலே *மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு* என்கிறபடிறய அப்பரமான சப்தங்கள் ஒன்றும் ஊடுகலசாதபடி சப்தங்களைத் தெரிந்தெடுத்து *உரிய சொல்லாலிசை மாலைகளேத்தி* என்கிறபடியே விஷயத்துக்குத் தகுதியான சொல்லாலே சொல்லப் பட்டதாய் *வாய்த்தவாயிரம்* என்று வாச்யனை ஸர்வேச்வரனுக்கு வாய்த்த இப்

ப்ரபந்தம், *வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் தர்ம சாஸ்த்ரேஷு மாநவம், பாரதே பகவத் கீதா புராணேஷு ச வைஷ்ணவம்* என்று வேதங்களில் புருஷ ஸூக்தமும், தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் மநுப்ரணீதமும், மஹாபாரதத்தில் ஸ்ரீ கீதையும், புராணங்களில் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணமும் ஸாரமாயிருக்குமாபோலே, அந்யகதாகந்த ரஹிதமான அருளிச் செயலில் ஸாரமாயிருக்குமென்கை. இத்தால் *நீதிலந்தாதி* என்கிறபடியே கதாந்தர ப்ரஸ்தாவ தோஷ ராஹித்யத்தாலே ஆர்ஷ ப்ரபந்தங்களில் வ்யாவ்ருத்த மாய், பகவத் ப்ரதிபாதக ஸாமர்த்யத்தாலே பகவதேகபரமான மற்றையாழ் வார்கள் ப்ரபந்தங்களிலும் ஸாரமாயிருக்குமென்று இப்ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. .... (63)

64. இனிமேல் இப்படி அருளிச் செயலில் ஸாரமான இதின் ப்ராமாண்யாதிச யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக ஆழ்வார்களுடைய ஐககண்ட்யத்தையும், அவர்களில் தலைவரான இவரருளிச்செய்த இப்ப்ரபந்தத்தினுடைய ப்ராபல்யத்தையும் ப்ரதி பாதியா நின்றுகொண்டு, ஏவம்பூதமான விதுக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள் பரீக்ஷக பரித்யாஜ்யங்களாம் படியை அருளிச் செய்கிறார் (குருசிஷ்யேத்யாதியால்.)

(மூ.) 64. குருசிஷ்ய க்ரந்தவிரோதங்களைப் பரமதாதிகளாலே பரிஹரியாமல் செஞ்சொல் செந்தமிழின்கவி பரவி யழைக்குமென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடிப் பேசிற்றே பேசுமேககண்டரில் என்னில்மிகு வென்னு மிவ ருரைகோவின்மொழிகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்க வேண்டுகையாலே வலங்கொண்ட விதுக்குச் சேராதவை மநு விபரீதங்கள் போலே.

அதாவது—ருஷிகளில் குருசிஷ்யர்களான வ்யாஸ ஜைமிநிகளில் குருவான வ்யாஸனுடைய க்ரந்தமான ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தோடு சிஷ்யனான ஜைமிநியுடைய க்ரந்தமான கர்மஸூத்ரத்துக்கு நிரீச்வரவாதாதிகளால் வந்த விரோதத்தை, *ஸம்பத்தேரிதி ஜைமிநிः* அந்யார்த்தம் து ஜைமிநி: *பரம் ஜைமிநிர் முக்யத்வாத் *ப்ராஹ்மேண ஜைமிநி:* இத்யாதியான ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களாலே ஜைமிநிக்கு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப தத்குண ததுபாஸந தத்பலாதிகளினுடைய அங்கீகார முண்டென்னுமிடம் தோற்றுகையாலும், மஹாபாரதத்திலே ஹயசிர உபாக்யாநாதிகளிலே பகவத் வ்யாஸோபதேசலப்த பரமாத்ம தத்வஜ்ஞாநமுடையவனாகச் சொல்லுகையாலும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸனும் ஜைமிநியும் ஏககண்டர்கள். இனி தேவதா நிராகரணம் பண்ணினவிது ஈச்வரப்ரணீதமாக வேதத்தைச் சிலர் சொல்லுகையாலே அந்த பௌருஷேயத்வமடியாக விப்ரலம்பாதி தோஷங்களைக் கல்பித்து வேதாப்ரா மாண்யம் சொல்லுவது, வைதிக கர்மங்களை நிந்திப்பதாகிற பாஹ்யரை நிராகரித்து, வேதப்ராமாண்ய கர்மாவச்ய கர்த்தவ்யதைகளை ஸாதிக்கையிலுண்டான இச்சை யாலே ஸ்வமதமன்றியிலேயிருக்கப் பரமதத்தை அவலம்பித்துச் சொன்னானென் றுதல், அன்றிக்கே தேவதா நிராகணத்தில் தாத்பர்யமில்லை. அச்ருத வேதாந்தர்க்கு கர்மத்தில் அச்ரத்தையை நிவாரிக்கைக்காக கர்மப்ராதாந்யம் சொல்லுகையிலே தாத் பர்யமாகையாலே, *நஹி நிந்தா நிந்த்யம் நிந்திதும் ப்ரவர்த்ததே, நிந்திதாத் இதரத் ப்ரசம்ஸிதும்* என்கிற ந்யாயத்தாலே தேவதாநிராகரணம் பண்ணின விது கர்ம ப்ரசம்ஸார்த்த மாகையாலே அந்யபரமென்றுதல் கொள்ளவேணுமென்று, இப்படி பரமதாங்ய பரத்வங்களாலே பரிஹரிக்க வேண்டிற்றிறே. அப்படியே யிங்கும் அந்யோந்ய வசந விரோதமுண்டாய் அதுக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணவேண்டாதபடி, *செஞ் சொற்கவிகாள்* என்றும் *செந்தமிழ் பாடுவார்* என்றும் *இன்கவிபாடும் பரம

கவிகள்* என்றும், *பதியே பரவத்தொழும் தொண்டர்* என்றும் *அரங்கவோ வென்றழைக்கும் தொண்டர்* என்றும் பரஸ்பரம் ச்லாகித்துக் கொண்டு *பேசிற்றே பேசலல்லால்* என்கிறபடியே ஒருவர் பேசினதே எல்லாரும் பேசுமேககண்டரான ஆழ்வார்களில் வைத்துக்கொண்டு, *என்னில் மிகுபுகழார் யாவர்* என்று சேஷிக்கு அதிசயகரராகப் பெற்ற ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே என்னிற்காட்டில் மிக்க புகழையுடையார் ஆரென்னும் ஸர்வாதிகரான இவருடைய *உரைகொளின் மொழி* என்கிறபடியே ஸ்ரீராமாயணாதிகளையும் ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலே ஜயிக்கும்படியான உக்திகளைக்கொண்டு வேததுபப்ர்ம்ஹணரூப சாஸ்த்ரங்களில் ஸம்சயிதமான அர்த்தங்களை நிர்ணயிக்க வேண்டும்படியா யிருக்கையாலே *வலங்கொண்டவாயிரம்* என்கிறபடியே ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடைத்தான இப்ப்ரபந்தத்துக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள், *மந்வர்த்த விபரீதா து யா ஸ்ம்ருதிஸ் ஸா ந சஸ்யதே* என்று சொல்லப்பட்ட மநுவிபரீதமான ஸ்ம்ருதிகள் போலக் கழிக்கப்படுமென்கை. .... (64)

65. இப்படி இதுகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயித்தவ ராரென்னும் அபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார். (பாஷ்யகாரரித்யாதி).

(மூ.) 65. பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்களொருங்கவிடுவர்.

அதாவது—பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யம் பண்ணியருளும்போது ஸூத்ரவாக்யங்களில் ஸந்திக்தங்களான அர்த்தங்களெல்லாம் இப்ப்ரபந்தத்தில் ஸூக்திகளைக் கொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங்கவிட்டருளுவரென்கை. ... . (65)

66. அவர்தாம் அப்படி அருளிச்செய்தருளுகைக்கு மூலம் ஏதென்னுமபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார்—(அதுக்கு மூலமித்யாதி).

(மூ.) 66. அதுக்கு மூலம் 'விதயச்ச' என்கிற பரமாசார்யவசநம்.

அதாவது—பாஷ்யகாரர் அப்படி செய்தருளுகைக்கடி, *விதயச்ச வைதிகாஸ் த்வதீய கம்பீரமநோநுஸாரிண:* என்று 'இதம் குரு' 'இதம் மாகார்ஷீ:' என்கிற ஸ்வதந்த்ரமான வைதிக விதிகளும் அநந்யப்ரயோஜநராயாச்ரயித்திருக்கும் த்வதீயருடைய, ஐச்வர்யாதிகளால் கலக்கவொண்ணாதபடி கம்பீரமான மநஸ்ஸைப் பின் செல்லுமென்று—இவ்வாழ்வார்போல்வார் நினைவை சாஸ்த்ரங்கள்தான் பின் செல்லுமதாகப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த வசநமென்கை. .... (66)

67. இப்படி அபியுக்தரானவர்கள் இது கொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்கும்படி ஸகலவேதோப ப்ர்ம்ஹணங்களிலும் அதிப்ரபலமாய், இவ்வளவுமன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்னபடியே த்ராவிட வேதமாய்க் கொண்டு வேத ஸமமாயிருக்கிற ஆப்ததமமான இப்ப்ரபந்தத்திலே ஆப்திக்கு உறுப்பாக இவர் வேறே சில விஷயங்களை எடுப்பானென்னென்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார்—(ஆப்திக்கித்யாதி).

(மூ.) 67. ஆப்திக்கு இவர் கருதி மார்க்கண்டேயன் பார்த்தனென்கிறவிவை வ்யாஸ மநு ப்ரஹ்மவாதிகளை வேதம் சொல்லுமாபோலே.

அதாவது—இதில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களில் ஆப்திக் குறுப்பாக, இவர் *உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள்* என்றும், *மார்க்கண்டேயனும் கரியே* என்றும்,

பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த என்றும் ச்ருதியையும் மார்க்கண்டேயனையும் பார்த்தனையும் சொல்லுகிறவை, பரமாப்தமான வேதம், *ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய* என்றும், *யத் வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத் பேஷஜம்* என்றும், *ப்ரஹ்மவாதிநோ வதந்தி* என்றும் ஆப்திக் குறுப்பாக வ்யாஸனையும் மநுவையும் ப்ரஹ்மவாதிகளையும் சொல்லுகிறப்போலே யென்கை. ஆனபின்பு அது தாழ்வல்ல, ஆப்த்யதிசயத்துக்கு உறுப்பென்று கருத்து. இத்தால், கீழ் வேதஸாம்யம் சொன்னவிடத்திலே சொல்ல வேண்டியிருக்க, அநுக்தமாய்க் கிடந்தவற்றை இங்கே அருளிச்செய்தாராய்த்து. (67)

68. ஆனால் இத்தை உபப்ர்ம்ஹணமாகச் சொன்ன பக்ஷத்தில் வேதவ்யாக்க்யையாமதொழிய *வேதருபமிதம் க்ருதம்.*த்ராவிடம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம் *த்ராவிடவேத ஸூக்தை:* என்று அபியுக்தர் சொல்லுகிற வேதத்வம் இதுக்குக் கூடுமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார்—(பாரத கீதைகளினித்யாதியால்).

(மூ.) 68. பாரதகீதைகளின் வேதோபநிஷத்த்வம்போலே இதுவும் வ்யாக்க்யையானாலும் வேதாஹஸ்யமாம்.

அதாவது—வேதோபப்ர்ம்ஹணமான மஹாபாரதமும், அதில் ஸாரமான ஸ்ரீகீதையும், *வேதாநத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்* என்றும், *பகவத் கீதாஸூப நிஷத்ஸு* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதமும் உபநிஷத்துமாகிறப்போலே இது வேதவ்யாக்க்யையான உபப்ர்மஹணமானாலும் வேதரஹஸ்யமாமென்கை. வேத ரஹஸ்யமாவது வேதத்தில் ரஹஸ்யபாகமான உபநிஷத்து. கீழ் ச்சாந்தோக்ய ஸம மாகவிறே சொல்லிற்று. ஆகையால் இத்தப் பக்ஷத்திலும் இதன் த்ராவிட வேதத்வஹாநி வாராதென்று கருத்து. .... (68)

69. ஆக இப்படி இப்ப்ரபந்தத்தை வேத ஸமமென்பது ததுபப்ர்ம்ஹண ஸமமென்பதாகா நின்றீர், அவை யிரண்டுக்கும் தத்ததநுரூபமா யிருப்பன சில அலங்காரங்களுண்டிறே, தாத்ருசாலங்காரங்கள் இதுக்குமுண்டோவென்ன, ஸம்ஸ்க்ருதமானவற்றுக்கு தத்ததநுகுணமான அலங்காரங்கள் பலவுமுண்டானப்போலே த்ராவிடமான விதுக்கும் ஏதததநுகுணமான அலங்காரங்கள் பலவுமுண்டென்கிறார். (உதாத்தாதியென்று தொடங்கி).

(மூ.) 69 உதாத்தாதி பத க்ரம ஜடா வாக்ய பஞ்சாதி பாதவ்ருத்த ப்ரச்ந காண்டாஷ்ட காத்யாயாம்ச பர்வாத்யலங்காரங்கள்போலே எழுத்தசை சீர்ப்பந்தமடி தொடை நிரைநிரையோசை தளையினம் யாப்புப் பாத்துறை பண்ணிசை தாளம் பத்துநூ றுயிரம் முதலான செய்கோலம் இதுக்குமுண்டு.

அதாவது—உதாத்தாதியென்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே அநுதாத்த ஸ்வரித ப்ரசயங்களைச் சொல்லுகிறது. இத்த உதாத்தாதிஸ்வர விசேஷங்களும், க்ரமஜடா பஞ்சாதிகளும் ப்ரச்நாஷ்டகங்களும் வேதஸாதாரணம். அம்சபர்வாதிகள் உபப்ர்ம்ஹண ஸாதாரணம். பர்வாதியென்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தால் ஸ்கந்தாதிகளைச் சொல்லுகிறது. பத வாக்ய பாதவ்ருத்த காண்டாத்யாயங்கள் உபய ஸாதாரணம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் ப்ரதாநபரிச்சேதங்களிலும் காண்டவ்யவஹார முண்டிறே. கௌஷீதகி முதலான உபநிஷத்துக்களிலே அத்யாயமென்கிற பரிச்சேதவ்யவஹாரம் கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படி வேதத்துக்கும் ததுபப்ரும்ஹணங்களுக்குமுண்டான அலங்காரங்களைச் சொல்லி, அப்படியே இதுக்குமுண்டான அலங்காரங்களையெல்லாம் சொல்லுகிறது மேல்—(எழுத்தியாதி) எழுத்தாவது குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்து முதலான பதின்மூன்றெழுத்தும். அசையாவது—நேரசை. நிரையசை ஆகிறவிரண்டசையும். சீராவது ஆசிரிய உரிச்சீர் நான்கும், வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கும், வஞ்சியுரிச்சீர் நான்கும். பொதுச்சீர் பதினாறும், ஓரசைச்சீரிரண்டும் ஆக முப்பது சீரும். பந்தமெனினும் தளையெனினும் ஒக்குமென்று தமிழர் சொல்லுகையாலே பந்தமும் தளையுமொன்றாகையால இங்கே பந்தமென்றும் மேலே தளையென்றும் சொல்லுமளவில் புநருக்தமாகையாலே இரண்டத்தொன்று வர்ஜிக்கவேணும்.

அடியாவது, குறளடி, சிந்தடி முதலான அடியைந்தும், தொடையாவது மோனை, இயைபு, எதுகை, முரண், அளபெடை என்கிற ஐந்திலும் அடிமோனை முதலாக ஒன்றொன்றிலே எவ்வெட்டுத் தொடையாக நாற்பதும், அந்தாதித்தொடை, இரட்டைத் தொடை, செந்தொடை யென்கிற மூன்றுமாக நாற்பத்துமூன்று தொடையும், நிரைநிரையாவது, நேர்நிரைநிரை, நிரைநிரைநிரை முதலானவை. ஓசையாவது செப்பலோசை அகவலோசை முதலான நாலோசையும், தளையாவது, நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை முதலான எழுதளையும், இனமாவது, "தாழிசை, துறை, விருத்தம்" என்கிற பாக்களினம் மூன்றும். யாப்பாவது ப்ரபந்தரூபமாயிருக்கை. பாவாவது, வெண்பா ஆசிரியப்பா முதலான பாக்கள். துறை என்கிறவிதுவும், இனத்தின் வகையிலொன்றாகையாலே புநருக்தமாம். அர்த்தாந்தரமுண்டாகில் கண்டு கொள்வது.

பண்ணாவது முதிர்ந்த குறிஞ்சி, நட்டபாஷை, நட்டராகம், செந்திரியாய், கைக்கிளை முதலானவை. இசையாவது *குரல் துத்தம் கைக்கிளை உழையிளை விளரி தாரம்* என்கிற பேரால் சொல்லப்படுகிற நிஷாதர்ஷப காந்தாரஷட்ஜ மத்யம தைவத பஞ்சமங்களாகிற ஏழிசையும். தாளமாவது—*கஜகர்ணச் சோரகதிர் மகரத்வஜ தானக:. லக்ஷ்மீ கீர்த்தி: பாணிபாதௌ கௌரீ பஞ்சாநநஸ் ததா, சதுராம்நாய தாளச்ச தாளோயம் கருடத்வஜ:, ஸங்கீத சாஸ்த்ர வித்வத்பி ரேதே தாளா: ப்ரகீர்த்திதா:* என்கிறபடியே, கஜகரணம், சோரகதி, மகரத்வஜம் முதலான தாளங்கள். பத்தாவது அம்சபர்வாதிகளில் அவாந்தர பரிச்சேதங்களான அத்யாயாதிகள்போலே நூற்றினுடைய அவாந்தர பரிச்சேதங்களாய், *இப்பத்தும் *இவை பத்தும்* என்று சொல்லப் படுகிற திருவாய்மொழிகள்.

நூறாவது—ப்ரதாந பரிச்சேதங்களான அம்ச பர்வ காண்டாதிகள்போலே *நூறே சொன்ன* *பத்துநூறு* என்னும்படி நூறுநூறு பாட்டாயிருந்துள்ள ப்ரதாநபரிச்சேதங்கள், ஆயிரமாவது, *சதுர்விம்சத் ஸஹஸ்ராணி ச்லோகாநாம்* என்னுமாபோலே யிருந்துள்ள மஹாபரிச்சேதம், முதலான வென்கையாலே, முதலிட்டு மூன்று பத்து உத்தரகண்ட விவரணமாய் நடுவிட்டு மூன்று பத்து பூர்வ கண்ட விவரணமாய, மேலிட்டு மூன்று பத்தும் அதுக்கு உபயோகியான அர்த்த ப்ரதிபாதகமாய் மேலிற்பத்து பலாவாப்தி க்ரமமாயிருக்கையாலே உண்டான விபாக விசேஷங்களும் விவக்ஷிதங்களென்று தோற்றுகிறது: (முதலான செய்கோல மிதுக்குமுண்டு) என்றது *செய்கோலத்தாயிரம்* என்று கவிக்குச் சொல்லுகிற அலங்காரங்களால் குறைவற்றவாயிர மென்கையாலே ஏவமாதிகளான ஸர்வாலங்காரங்களும் இதுக்குமுண்டென்கை. .... (69)

70. ஆக இதுக்குக் கீழ் திவ்யப்ரபந்தத்துக்கு வேத ஸாம்யமும் ததுபப்ரும்ஹண ஸாம்யமும் உண்டென்னுமிடத்தை அருளிச் செய்தார்—இவ்வனன் நிக்கே

வேதாவிர்ப்பாவ விசேஷமாய் இவ்வாழ்வாராலே நிர்மிதமாக ப்ரஸித்தமாயிருப்பதொன்றென்று, இதுக்கு இன்னமும் ஒரு யோஜனை பண்ணுகிறார்மேல்—(அதவா வேத வேத்ய ந்யாயத்தாலே என்று தொடங்கி.)

(மூ.) 70. அதவா, வேதவேத்யந்யாயத்தாலே பரத்வபரமுதுவேதம் வ்யூஹ வ்யாப்தி அவதரணங்களில் ஓதினநீதி கேட்டமனு படுகதைகளாய் ஆகமூர்த்தியில் பண்ணிய தமிழ்ஆனவாறே வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்னும்.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன உபயப்ரகாரமுமன்றிக்கே, *வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா* என்று வேத வேத்யனான பரமபுருஷன் தசரத புத்ரனாயவதரித்தவிடத்தில் அபௌருஷேயமான வேதமும் ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் பக்கல் ஸ்ரீராமாயண ரூபேண அவதரித்ததென்கிற ந்யாயத்தாலே, *க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே* ஆதித்ய வர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்* தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:* யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந், ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ, ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா* இத்யாதிகளாலே பலவிடங்களிலும் ஈச்வரனுடைய பராவஸ்த்தையை ப்ரதிபாதிக்கையாலே ப்ரத்வத்திலே நோக்காய், *முதுவேதம்* என்கிறபடியே புருஷ புத்திப்ரபவதோஷகந்தமில்லாதபடி அநாதித்வேந பழையதாயிருக்கிற வேதமானது, *ஷாட்குண்யாத் வாஸுதேவ: பர இதி ஸ பவாந் முக்தபோக்ய:* என்கிறபடியே ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனாய் முக்தபோக்யனாயிருக்கிற அந்த பரனானவன், *பலாட்யாத் போதாத் ஸங்கர்ஷணஸ் த்வம் ஹரஸி விதநுஷே சாஸ்த்ர மைச்வர்ய வீர்யாத், ப்ரத்யும்நஸ் ஸர்கதர்மௌ நயஸி ச பகவந் சக்திதேஜோநிருத்தோ பிப்ராண: பாஸி தத்வம், கமயஸி ச ததா வ்யூஹ்ய* என்கிறபடியே ஸர்க்காதிநிர்வஹணார்த்தமாக வ்யூஹமீ பவித்த அவஸ்த்தையில், *ஸங்கர்ஷணுதி ஸத்பாவம் பஜே லோகஹிதேப்ஸயா, க்ரமச: ப்ரலயோத்பத்தி ஸ்திதிபி: ப்ராண்யநுக்ரஹம், ப்ரயோஜநமதாந்யச்ச சாஸ்த்ர சாஸ்த்ரார்த்த தத்பரை:, தசாஸ்துர்ய ஸுஷுப் த்யாத்யாச் சதுர்வ்யூஹேபி லக்ஷயே* இத்யாதியாலும், *தத்ர ஜ்ஞாந பலத்வந்த் வாத் ரூபம் ஸாங்கர்ஷணம் ஹரே:, ஐச்வர்ய வீர்ய ஸம்பேதாத் ரூபம் ப்ராத்யும்நமுச்யதே. சக்திதேஜஸ்ஸமுத்கர்ஷா தாநிருத்த தநுர் ஹரே:, ஏதே சக்திமயா வ்யூஹா குணோந்மேஷ ஸ்வலக்ஷணா:* இத்யாதியாலும் அந்த வ்யூஹ விசேஷ தத்குணரூப க்ருத்யாதிகளை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கைக்காக *பஞ்ச ராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம்* என்கிறபடியே ஸர்வத்துக்கும் ஆதிவக்தா ஈச்வரன்தானாகையாலே, *ஓதினநீதி* என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்சராத்ரமாய் ஆவிர்ப்பவித்து,

இப்படி வ்யூஹமீபவித்த மாத்ரமன்றிக்கே ஸர்வசப்தவாச்யனாய் ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனாய்க்கொண்டு ஸர்வாந்தர்யாமித்வேந வ்யாபித்து நிற்குமவஸ்த்தையில், *ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நர ஸூநவ:, தா யதஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:* இத்யாதியாலும், *ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸமணீயஸாம், ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத் து புருஷம் பரம். *ஏநமேகே வதந்த்யக்நிம் மருதோந்யே ப்ரஜாபதிம், இந்த்ரமேகே பரே ப்ராணமபரே ப்ரஹ்ம சாச்வதம்* *ஏஷ ஸர்வாணி பூதாநி பஞ்சபிர் வ்யாப்ய மூர்த்திபி:, ஜந்மவ்ருத்திக்ஷயைர் நித்யம் ஸம்ஸாரயதி சக்ரவத்* இத்யாதியாலும், *ஸ ஆத்மா, அங்காந்யந்யா தேவதா:* என்கிறபடியே ஸர்வதேவதா சரீரதயா ஸர்வ கர்மஸமாராத்யன் இவனென்று தோற்றும்படி பூர்வபாகோபப்ரம்ஹணமாய்க் கொண்டு ஸர்வாந்தர்யாமிதயா வ்யாப்தியை ப்ரதிபாதிக்கைக்காக *கேட்ட மனு* என்கிறபடியே ஆப்தமாகக் கேட்கப்பட்ட மந்வாதி ஸ்ம்ருதியாயாவிர்ப்பவித்து,

அப்படி அதீந்த்ரியனாய் நிற்கிறவவன் ஸாதுபரித்ராணாதிகளுக்காக ராம க்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணினவவஸ்த்தையில் தத்ததவதார சேஷ்டிதாதிகளை ப்ரதிபாதிக்கைக்காக *படுகதையும்* என்கிறபடியே வ்ருத்தகீர்த்தநரூபமான ஸ்ரீ ராமாயண மஹாபாரதாதீதிஹாஸங்களாய் ஆவிர்ப்பவித்து,

அப்படி அவதாரமுகேந முன்னின்று ரக்ஷித்தருளுமவன், அவதாரத்தில் பிற்பாடரும் இழவாதபடி, *ஆகமூர்த்தியாயவண்ண மென்கொல்* என்று விசேஷஜ்ஞர் ஈடுபடும்படி ஆச்ரிதஹ்ருதயாநுகுணமாக *தமருகந்ததெவ்வுருவம்* இத்யாதிப் படியே த்ரவ்யநாமரூபாஸனசயநாதிகளிலும் தேசகாலாதிகாராதிகளிலும் ஸ்நாந போஜநாதிகளிலும் ஒரு நியமமறப்பண்ணிக்கொண்டு அத்யந்தஸுலபனாயிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமான அவஸ்த்தையில் தத்வைபவ ப்ரதிபாதநார்த்தமாக *சடகோபன் பண்ணிய தமிழ்* என்னும்படி ப்ரமேயந்தன்னைப்போலே தானும் ஸர்வஸுலபமாய் ஸர்வாதிகாரமாகைக் குறுப்பாக் த்ராவிடரூபமாய்க்கொண்டு ஆழ்வார் பக்கலிலே ஆவிர்ப்பவிக்கையாலே ஸம்ஸ்க்ருத ரூபமாயிருக்கிற வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்று சொல்லுவதும் ஒரு ப்ரகாரமுண்டென்கை. *எய்தற்கரிய மறைகளை ஆயிரமின் தமிழால் செய்தற்குலகில் வரும் சடகோபனை* என்னக்கடவதிறே. இவையெல்லாத்திலும் எல்லாம் சொல்லுமேயாகிலும் ஒன்றுக்கு ஒன்றிலே நோக்காயிருக்கையாலிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. இதுதான் *பரத்வபரமென்கையாலே ஸ்பஷ்டமிறே. .... (70)

71. ஆனால் அபௌருஷேயமான வேதம் இப்படி அவஸ்த்தாந்தரத்தை பஜித்ததாகில் கலுஷமாய் அர்த்தப்ரகாசகத்வம் குன்றாதோவென்ன, வக்த்ரு விசேஷத்தாலே அது மற்றைப்படியாய்த்தென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்—(மண்ணாடின வித்யாதியால்).

(மூ.) 71. மண்ணாடின ஸஹ்யஜலம் தோதவத்திச்சங்கணிதுறையிலே துகில் வண்ணத் தெண்ணீராய் அந்தஸ்ஸ்தத்தைக் காட்டுமாபோலே அல்பச்ருதர் கலக்கின ச்ருதி நன்ஞானத்துறை சேர்ந்து தெளிவுற்று ஆழ்பொருளையறிவித்தது.

அதாவது, உச்சஸ்த்தலத்தில் நின்றும் வேகத்தோடே வந்து பூமியிலே விழுகையாலே ம்ருந்மிச்ரமாய்க் கலங்கி ஸஹ்யத்தில் நின்றும் வருகிற ஜலமானது, *தோதவத்தித்தூய்மறையோர் துறை* என்றும், *பொருநல்சங்கணி துறை* என்றும் சொல்லுகிற துறைகளிலே வந்தவாறே துறைவாசியாலே *துகில்வண்ணத்தூநீர்* என்றும், *தெண்ணீர்ப்பொன்னி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தெளிந்தநீராய் தனக்குள்ளே கிடக்கிற பதார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பிக்குமாபோலே, *பிபேத்யல்ப ச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி* என்கிறபடியே வேதந்தான் நடுங்கும்படி ததபிப்ராயமறியாமல் ப்ரதிபக்ஷங்களைச் சொல்லும் அல்ப ச்ருதர், ஒரு வாக்யத்துக்கர்த்தம் சொல்லப்புக்கால் அதுதன்னிலே நின்று விப்ரதிபத்திபண்ணி, த்வைதமென்பார், அத்வைதமென்பார், த்வைதாத்வைத மென்பாராய் இப்படி கலக்கக் கலங்கின ச்ருதியானது, *நன்ஞானத்துறை* என்று இவர் தாமருளிச் செய்தபடியே யதாஜ்ஞாநத்துக்குத் துறையான இவ்வாழ்வார் பக்கலிலே வந்து சேர்ந்து *தெளிவுற்றவாயிரம்* என்கிறபடியே முன்புத்தைக் கலக்கம் தீர்ந்து தெளிவையடைந்து *அறிவித்தேனாழ்பொருளை* என்கிறபடியே அகாதமாய், பரமரஹஸ்யமான அர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம் தோன்றுவித்ததென்கை, ... (71)

72. ஆனால் வேதத்துக்கு அத்யயந கால நியதியும் அதிகாரி நியதியுமுண்டா யிரா நின்றதே. அந்த வேதாவதாரமான இதுக்கு அவையின்றிக்கே யொழிவானென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார்—(மேகம் பருகின வித்யாதி).

(மு.) 72. மேகம்பருகின ஸமுத்ராம்புபோலே நூற்கடற்சொல் இவர் வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே.

அதாவது—விரஸமாய் ததந்தர்க்கதஸத்வங்களுக்கொழியப் புறம்புள்ளார்க்கு உபஜீவ்யமன்றிக்கே பர்வங்களிலொழிய ஸ்பர்சிக்கலாகாதென்கையாலே ஸ்பர்ச கால நியதியையு முடைத்தாயிருக்கிற ஸமுத்ரஜலமானது மேகம் பருகி வர்ஷிக்க அந்த மேக ஸ்பர்சத்தாலே தன் விரஸதை போய் ஸர்வதா ஸர்வஜந போக்யமாமா போலே, *ச்ராவண்யாம் ப்ரௌஷ்ட்டபத்யாம் வா உபாக்ருத்ய யதாவிதி, யுக்தச் சந்தாம்ஸ்யதீயீத மாஸாந் விப்ரோர்த்த பஞ்சமாந். அத ஊர்த்வம் து சந்தாம்ஸி சுக்லேது நியத: படேத், வேதாங்காநி ரஹஸ்யம் ச க்ருஷ்ணபக்ஷேது ஸம்படேத்* என்கிறபடியே அத்யயநகால நியதியையும், த்ரைவர்ணிகாதிகாரதயா அதிகாரி நியதியையு முடைத்தாயிருந்துள்ள *நூற்கடல்* என்கிற வேதவித்யாஸமுத்ரத்தில்வசநம் *இவள்வாயனகள்திருந்த* என்கிறபடியே இவருடைய வாக்கதமாய் காலநியம அதிகாரிநியம நிரபேக்ஷமான ஆகாரத்தையடைந்து கட்டளைப்பட்டவாறே, *அத்யேதவ்யம் த்விஜச்ரேஷ்டை: வேதரூபமிதம் க்ருதம், ஸ்த்ரீபிச் சூத்ராதிபிச்சைவ தேஷாம் முக்தி: கரே ஸ்திதா* என்கிறபடியே ஒரு கால நியமமின்றிக்கே ஸர்வகாலமும் ஸர்வர்க்குமுபஜீவ்யமாமிறே யென்கை. (72)

73. இன்னமும் வேதகார்யமாயிருக்கச் செய்தே காரணமானவதுபோல் அதிக்ருதாதிகாரமன்றியே இது ஸர்வாதிகாரமா யிருக்கக் குறையில்லை யென்னுமிடத்துக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்த விசேஷம் தர்சிப்பிக்கிறார்—(ம்ருத்கடமித்யாதி).

(மு.) 73. ம்ருத்கடம்போலன்றே பொற்குடம்.

அதாவது—ம்ருத்கடம் தொடுமவர்களே தொடுமித்தனை போக்கி எல்லார்க்கும் தொடவொண்ணாதாயிருக்க, பார்த்திவமா யிராநிற்கச்செய்தே பொற்குடம் எல்லார்க்கும் ஸ்பர்சிக்கலாயிரா நின்றதிறே யென்கை. இத்தால் காரணமான வேதம் அதிக்ருதாதிகாரமா யிருந்தாலும் தத்கார்யமானவிது ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே ஸர்வாதிகாரமாகக் குறையில்லையென்றதாய்த்து. த்ருஷ்டாந்தத்திலே தோற்றுகிற காரணத்கார்யச்லாக்யதாதிகள் தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் விவக்ஷிதம். ... (73)

74. இனிமேல் இப்படியிருந்துள்ள திருவாய்மொழியும் ஏதத்ப்ரதிபாத்யமான அர்ச்சாவதாரமுமாகிற ப்ரமாண ப்ரமேய சரமங்கள் இவற்றினுடைய பூர்வாவஸ்த்தைகளில் அவகாஹநக்ஷமரல்லாதார்க்கு ஸுலபமாகக் கல்பிதங்களானவையென்று *வேதவேத்ய* (ஸூ. 70) இத்யாதி வாக்யத்திற் சொன்ன ப்ரமாணப்ரமேய சரமங்களை நிகமிக்கிறார்—(பெரும்புறக்கடலென்று தொடங்கி).

(மு.) 74 பெரும்புறக்கடலும் ச்ருதிஸாகரமும் அலைத்தாழ்ந்தோடு மிடங்களில் அயோக்யர்க்குச் சமைத்த மடுவும் சாய்கரகமும் மாநமேயசரமம்.

அதாவது—எல்லாக்கடலுக்கும் புறம்பாய் தான் பெருத்திருக்கிற கடல் போலே அபரிச்சேத்யமா யிருக்கிற பரவஸ்துவான ப்ரமேயம்—ஸமுத்ரம் தரங்கிதமாய் அலைந்து நிற்குமிடம்போலே ஜ்ஞாநாதி ஷட்குண பரிபூர்ணமான தானே

அவற்றிலே இவ்விரண்டு குணங்களை ப்ரகடிப்பித்துக் கொண்டு ஸங்கர்ஷணநிரூபேண வ்யூஹித்திருக்குமிடத்திலும், ஸமுத்ரத்தில் நிலகாண வொண்ணாதபடி ஆழ்ந்திருக்குமிடம்போலே, *யமாத்மா ந வேத* என்றும், *கட்கிலீ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அத்ருச்யத்வேந அந்தர்யாமியாய் நிற்குமிடத்திலும், ஸமுத்ரமானது கழிகளாய்க் கொண்டோடுமிடம்போலே, *மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:* *யஸ்யாம் ஜாதோ ஜகந்நாதஸ் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:* நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம் *விஷ்ணுர் மாநுஷரூபேண சசார வஸுதாதலே* என்கிறபடியே கண்காண வந்து தோன்றி *ஞாலத்தூடே நடந்து திரிந்த அவதாரமான விடத்திலும், தேசகரணகால விப்ரக்ருஷ்டதைகளாலே கிட்டி யனுபவிக்க யோக்யரல்லாதார்க்கு "அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே" என்கிறபடியே தேசாதிவிப்ரகர்ஷகந்தமில்லாதப்படி கல்பிக்கப்பட்ட அத்யந்த ஸுலபவிஷயம் ப்ரமேயாவிர்ப்பாவபரம்பரையினுடைய சரமாவஸ்த்தையான அர்ச்சாவதாரம்.

மதீமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ச்ருதிஸாகராத் என்கிறபடியே அபரிச்சேத்யமாய் பரத்வபரமான வேதம்—ஸமுத்ரதரங்கித ப்ரதேசம்போலே தத்வ்யூஹப்ரதிபாதகதயா அவஸ்த்தாந்தராபந்நமாய் பஞ்சராத்ரமானவிடத்திலும் ஸமுத்ரத்தில் அகாதஸ்தலம்போலே ததந்தர்யாமித்வ ப்ரதிபாதகதயா அவகாஹித்து அர்த்த தர்சநம் பண்ணவரிதாம்படி மந்வாதிஸ்ம்ருதிரூபமான விடத்திலும், ஸமுத்ரம் கழிகளாயோடுமாபோலே ததவதார ப்ரதிபாதகதயா இதிஹாஸரூபேண விஸ்த்ருதமாய் நடக்கிற விடத்திலும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதிஸங்கோசத்தால் அவகாஹித்து விடாய் தீரமாட்டாதார்க்கு விடாய்த்தவன் வாயை அங்காந்திருக்கத் தானே தண்ணீர் வந்து குதிக்கும்படி கல்பிதமான சாய்கரகம்போலே அநாயாஸேந உபஜீவிக்கலாம்படி அத்யந்த ஸுலபமான சாஸ்த்ரம் ப்ரமாண பூதமான வேதத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ பரம்பராசரமாவஸ்தையான திருவாய்மொழியென்கை. இத்தால் மடுவும் சாய்கரகமுமென்கையாலே ப்ரமாண ப்ரமேயங்களினுடைய ஒளியும் (?) எளிமையும் இனிமையும் தொடக்கமான ஸத்குண ஸாஹித்யம் சொல்லப்பட்டது. .... (74)

75. இப்படி ப்ரமாண ப்ரமேய வைபவத்தை ப்ரதிபாதித்த வநந்தரம் ப்ரமாத்ரு வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே ப்ரமாண ப்ரமேயங்கள் இப்படி விலக்ஷணமா யிருந்ததாகிலும் இப்ப்ரமாண வக்தாவானவர் சதுர்த்த வர்ணரன்றோ வென்ன, பாகவதோத்தமரான இவருடைய ஜந்மநிரூபண தோஷத்தை ப்ரமாண ப்ரமேயங்களில் த்ரவ்யபாஷாநிரூபண தோஷம் நிமுக்தமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே அத்தை ஸித்தவத்கரித்து த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக் கொண்டருளிச் செய்கிறார்—(வீட்டின்பமென்று தொடங்கி).

(மூ.) 75. வீட்டின்பவின்பப்பாக்களில் த்ரவ்யபாஷா நிரூபண ஸமம் இன்பமாரியிலாராய்ச்சி.

அதாவது *கனிவார் வீட்டின்பம்* என்கிறபடியே பகவத் விஷயமென்றால் உளம்கனிந்திருக்குமவர்களுடைய க்ருஹங்களிலே அவர்களுகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கொண்டிருந்து இன்பத்தை விளைக்கிற அர்ச்சாவதாரத்தில் த்ரவ்ய நிரூபணத்தோடும், *அந்தமிழினின்பப்பா* என்கிறபடியே த்ராவிட ரூபமாய் பகவத் குணகண ப்ரதிபாதகதயா விசேஷஜ்ஞர்க்கு ஆநந்தாவஹமாயிருக்கிற திருவாய்மொழியில் பாஷாநிரூபணத்தோடும் துல்யதோஷம் *அடியார்க்கின்பமாரி* என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் திருவாய்மொழி முகத்தாலே ஆநந்தத்தை வர்ஷிக்கும்மேகமான ஆழ்வார்பக்கல் உத்பத்திநிரூபணமுமென்கை.

விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாவம் கரோதி ய:. யோ குரௌ மாநுஷம் பாவமுபௌ நரகபாதிநௌ யோ விஷ்ணௌ ப்ரதிமாகாரே லோஹபாவம் கரோதி வை, குரௌச மாநுஷம் பாவமுபௌ நரகபாதிநௌ. *அர்ச்சாவதாரோபாதாநவைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம், மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண: *ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம, பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்* கிமப்யத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வ யோநிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம்.* சூத்ரம் வா பகவத் பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா, வீக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:* ஏவமாதி சாஸ்த்ர வசனங்களை ஹ்ருதிகரித்திறே இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. *அவஜாநந்தி மாம்மூடா:* என்கிறபடியே வாசியறியாமல் அவஜ்ஞைபண்ணும் மூடர்க்கும் *பச்யந்தி கேசிதநிசம் த்வதநந்யபாவா:* என்கிறபடியே வாசியறிந்து ஆதரிக்கும் அநந்யபாவர்க்கும் மூன்றிடமுமொக்குமிறே. .... (75)

76. இங்ஙனன்றிக்கே பேச்சிலும், இது சொன்னவர் பிறவியிலும் தாழ்வு பார்த்து இப்ப்ரபந்தத்தை இகழுமவர்களுக்கு அநிஷ்டப்ரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகிறார்— பேச்சிந்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

(மூ.) 76. பேச்சுப்பார்க்கில் கள்ளப்பொய்ந்நூல்களும் க்ராஹ்யங்கள் ; பிறவி பார்க்கில் அஞ்சாமோத்தும் அறுமூன்றும் கழிப்பனும்.

அதாவது—ஸம்ஸ்க்ருதமாகவுமாம், த்ராவிடமாகவுமாம், பகவத்பரமானது உபாதேயம் ; அந்யபரமானது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே பாஷாமாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரித்து த்ராவிட பாஷையாகையாலே இது த்யாஜ்யமென்னப்பார்க்கில், *வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியாரென்றிவரோதுகின்ற கள்ளநூல்* என்றும், *பொய்ந்நூலை மெய்ந்நூலென்றென்றுமோதி* என்றும் சொல்லுகிற பாஹ்ய சாஸ்த்ராதிகளும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையானவாகாரத்தாலே உபாதேயமாக வேணும். சதுர்த்தவர்ணோத்பவரென்று வக்தாவானவர் பிறவியைப் பார்த்து இத்தை யிகழுமளவில் மத்ஸ்யகந்தாஸுதனான வ்யாஸன் சொன்ன பஞ்சமவேதமான மஹாபாரதமும், கோபஜந்மாவான க்ருஷ்ணன் சொன்ன ஷட்கத்ரயாத்மகமான கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை. இத்தால் பாஷாமாத்ரத்தையும் வக்த்ரு ஜன்மத்தையும் பார்த்து இப்ப்ரபந்தத்தை இகழுமளவில் வரும் விரோதம் காட்டப்பட்டது.

அதவா, பாஷா வக்த்ருஜந்மமாத்யங்கள் நிரூபிக்கலாகாதென்று கீழ்ச் சொன்னபடியன்றிக்கே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையாயுள்ளதும், ஜந்மகௌரவமுடையார் சொல்லுமதுவுமே உபாதேயமென்று கொள்ளுமவர்களுக்கு அநிஷ்டப்ரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகிறார் — பேச்சுப்பார்க்கிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது — பகவத்பரத்வாந்யபரத்வங்களைப் பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்யத்வங்களுக்கு ஹேதுவாக்காதே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையானது உபாதேயமென்று பேச்சினுடைய கௌரவமாத்ரத்தைப் பார்க்கில், *கள்ளநூல்* *பொய்ந்நூல்* என்று கழிக்கப்பட்ட பாஹ்ய சாஸ்த்ராதிகளும் பரிக்ராஹ்யங்களாம். யதாஜ்ஞாநர் சொன்னது உபாதேயம், அயதாஜ்ஞானர் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே ஜந்மகௌரவமுடையார் சொன்னதே உபாதேயம்; அல்லாதார் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று பிறவி மாத்ரத்தையே பார்க்கில் மத்ஸ்யகந்தாஸுதனான வ்யாஸன் சொன்ன பஞ்சமவேதமும், கோபஜந்மாவான க்ருஷ்ணன் சொன்ன கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை இத்தாலே பேச்சில் கௌரவமும், சொல்லுமவர்கள் பிறவியில் கௌரவமும் ப்ரபந்தோபாதேயத்வ ஹேதுவாகச் சொல்லுமளவில் வருமநிஷ்டம் காட்டப்பட்டது. .... (76)

77. இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்தியை வ்யாஸ க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸமமாக வருளிச்செய்தார் கீழ். அவற்றில் இதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச் செய்கிறார் மேல்—(க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணேத்யாதியால்.)

(மூ.) 77. க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணத்வைபாயநோத்பத்திகள் போலன்றே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வஜந்மம்.

அதாவது *ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனான க்ருஷ்ணனுடையவும் கந்யாஸுதனான வ்யாஸனுடையவும் உத்பத்தி போலன்றே *கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்றவராய், *க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணா தத்வமிவோதிதம்* என்கிறபடியே க்ருஷ்ண விஷயத்ருஷ்ணைதான் ஒரு வடிவு கொண்டாப் போலேயிருக்கிற ஆழ்வாருடைய அவதாரமென்கை. ... . (77)

78. அதெங்ஙனேயென்னு மபேக்ஷையிலே பல ஹேதுக்களாலும் இவர் ஜந்ம வ்யாவ்ருத்தியை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் மேல்; அதில் ப்ரதமத்திலே அவர்களைப் பெற்றவர்கள் இவரைப் பெற்றவளுக்கு ஸத்ருசரல்லாமையை இசைவிக்கிறார்—(பெற்று மென்று தொடங்கி.)

(மூ.) 78. பெற்றும் பேறிழந்து(ம்) கன்னிகையானவளும், எல்லாம் பெற்றாளாயும் தந்துக்கொண்டாள் என்பர்நின்றாரென்னுமவளும், நெடுங்காலமும் நங்கைமீரென்னுமவளுக்கு நேரன்றே.

அதாவது *திருவின் வடிவொக்கும் தேவகி பெற்ற* என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவனுடைய பால்யரஸம் ஒன்றுமநுபவிக்கப் பெறாமையாலே *திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன்* என்று பேறிழந்தவளான தேவகியும், *த்வீபே பதரிகாமிச்ரே பாதராயணமச்யுதம், பராசராத் ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே பரந்தபம்* என்கிறபடியே வ்யாஸனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவனாலுள்ள ரஸம் ஒன்றுமநுபவிக்கப் பெறாதபடி *புந: கந்யா பவிஷ்யதி* என்ற பராசரவசனத்தாலே மீளவும் கந்யகையான மத்ஸ்யகந்தையும்;* எல்லாம் தெய்வநங்கையசோதைபெற்றாளே *என்னும்படி க்ருஷ்ணனுடைய பால சேஷ்டிதாதிகளையெல்லா மநுபவிக்கப்பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் *தந்துக் கொண்டாள் கொலோ தானே பெற்றாள் கொலோ* என்றும் *இம்மாயம் வல்ல பிள்ளை நம்பி யுன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார்* என்றும் அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களடியாகத் தானும் பிறரும் சங்கிக்கும்படியான மாத்ருத்வத்தை யுடைய யசோதையும், *நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற* என்று—ஸக்ருதாச்ரயணமமைந்திருக்க ஆதராதிசயத்தாலே சிரகாலம் ஆச்ரித ஸுலபனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யாச்ரயித்து இவரைப் பெற்றவளாகவும், *நங்கைமீர் நீருமோர் பெண்பெற்று நல்கினீர்* என்று தொடங்கி—பூர்ணைகளான நீங்களும் ஒரு பெண்பிள்ளை பெற்று வளர்த்திகோளிறே, பகவல்லாஞ்சநாதிகளை திவாராத்ர விபாகமற வாய்புலற்றுநின்றுள்ள சபலையானவென் பெண்பிள்ளை படியை எங்ஙனே சொல்லுவேனென்று வாசாமகோசரமான இவருடைய முக்தவசநாதிகளை அநுபவித்தவளாகவும் சொன்ன விவரைப் பெற்றவளுக்கு ஸத்ருசரன்றேயென்கை. .... (78)

79. இனி மூவருடையவும் உத்பத்திஸ்தல கந்த விசேஷங்களைப் பார்த்தால் மற்றையவை யிரண்டிலும் இவருடைய உத்பத்திஸ்தலத்துக்குண்டான வைபவம் விலக்ஷணமென்னுமிடத்தை மூதலிக்கிறார்—(மீனேத் யாதியால்.)

(மூ.) 79. மீந நவநீதங்கள் கந்திக்குமிடமும் வெறிகொள்துழாய்கமழுமிடமும் தன்னிலொக்குமோ.

அதாவது—மீன்வெறி நாறுகிற வ்யாஸோத்பத்தி ஸ்தலமும், வெண்ணெய் முடை நாறுகிற க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸ்தலமும், *வெறிகொள் துழாய் மலர் நாறும் வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற* என்றும், *இவளந்தண்டுழாய் கமழ்தல்* என்றும். பகவத் ஸம்பந்த ப்ரகாசகமான திருத்துழாய் மணம் நாறுகிற ஆழ்வாரவதரித்த ஸ்தலத்துக்கு ஸத்ருசமோவென்றபடி. ப்ராக்ருதவிஷய ஸம்ஸர்க்கஜமான ஹேய கந்தங்களிறே அவை, அப்ராக்ருத விஷய ஸம்ஸர்க்கஜமான உபாதேயகந்தமிறே யிது. இத்தால் தாத்ருசஸ்தலங்களிலுண்டான அவர்களுடைய உத்பத்தியில் ஈத்ருசஸ்தலத்திலுண்டான இவருடைய உத்பத்தியினேற்றம் காட்டப்பட்டது. (79)

80. இன்னமும் அவர்களுடைய உத்பத்தி ஸ்தலங்களுக்கும் இவருத்பத்தி ஸ்தலத்துக்குமுள்ள வைஷம்யாதிசயத்தைக் காட்டுகிறார்—(ஆற்றிலித்யாதியால்.)

(மூ.) 80. ஆற்றில் துறையில் ஊரிலுள்ள வைஷம்யம் வாசாமகோசரம்.

அதாவது, வ்யாஸோத்பத்திஸ்தலம்—ஆறுதானே அசிஷ்ட பரிக்ரஹமுடைய கங்கையாய், அத்துறை ஓடத்துறையாய், ஊர் வலைச்சேரியாயிருக்கும். க்ருஷ்ணோத்பத்திஸ்தலம்—ஆறானது க்ருஷ்ண ஜலப்ரவாஹதயா தமோமயியான யமுனையாய், துறையும் அதில் காளிய விஷதூஷிதமான துறையாய், ஊர்தானே *அறிவொன்று மில்லாத வாய்க்குலம்* என்கிறபடியே இடக்கை வலக்கை யறியாதார் வர்த்திக்கிற இடைச்சேரியாயிருக்கும்.

இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்திஸ்தலம்—ஆறு *பவள நன்படர்க்கீழ்ச் சங்குறை பொருநல்* என்கிறபடியே விலக்ஷண பதார்த்தங்களுக்கு ஆகரமுமாய் வாஸ ஸ்தலமுமாய்க் கொண்டு அதிச்லாக்யமாயிருக்கும் தாம்ரபர்ணியாய், துறை சுத்த ஸ்வபாவமாய் அவதாதமாயிருக்கிற சங்கங்கள் வந்து சேருகிற திருச்சங்கணிதுறையாய், ஊர், *நல்லார் நவில் குருகூர்* என்கிறபடியே ஸகல ஸஜ்ஜநச்லாகநீயமாய், *சயப்புகழார் பலர்வாழும் தடங்குருகூர்* நல்லார் பலர்வாழ்குருகூர்* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்த புகழையுடையராய் பகவதநுபவம் பண்ணி வாழ்கிற ஜ்ஞாநாதிகரான விலக்ஷணர் பலரும் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற திருக்குருகூராயிருக்கும்.

ஆகையால் அந்தவாறுகளையும் துறைகளையும் ஊர்களையும் பற்ற இந்த ஆற்றுக்கும் துறைக்கும் ஊர்க்கும் உண்டான வைஷம்யம் பேச்சுக்கு அவிஷயமாயிருக்கு மென்கை. ஆக க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணத்வைபாயநோத்பத்தியிற் காட்டில் க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வமான இவருத்பத்திக்கு ஏற்றத்துக்குடலாகக் கீழ்விவக்ஷிதமானவற்றை யடைய வெளியிட்டாராய்த்து. .... (80)

81. எல்லாம் செய்தாலும் பூர்வவர்ணங்களில் பிறவிபோலே சதுர்த்த வர்ணத்தில் பிறவி தேஜஸ்கரமன்றே யென்ன, தாஸ்யரஸஜ்ஞர்க்கு இது தேஜஸ்கர மென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்—(தேவத்வமு மென்று தொடங்கி.)

(மூ.) 81. தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜந்மங்கள்போலே ப்ரஹ்ம ஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டைநாளிற்பிறவி உண்ணாட்டுத் தேசிறே.

அதாவது-ராவணவதாநந்தரம் ப்ரஹ்மாதிகள் *பவாந் நாராயணோ தேவ:* என்றது அஸஹ்யமாய், *ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்* என்கையாலும், கோவர்த்தநோத்தரணாநந்தரம் அந்த அதிமாநுஷசேஷ்டிதம் கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட கோபர், *பாலத்வஞ்சாதிவீர்யஞ்ச ஜந்மசாஸ்மாஸ்வசோபநம், சிந்த்யமாநமமேயாத்மந் சங்காம் க்ருஷ்ண ப்ரயச்சதி, தேவோ வா தாநவோவா த்வம் யக்ஷோ கந்தர்வ ஏவ வா* என்று சங்கித்துச் சொல்ல, *க்ஷணம் பூத்வா த்வஸௌ தூஷ்ணீம் கிஞ்சித் ப்ரணய கோபவாந்* என்கிறபடியே அது அஸஹ்யமாமென்னுமிடம் தோன்றச் சிறிதுபோது வாய்திறவாமலிருந்து பின்னை, *நாஹம் தேவோ ந கந்தர்வோ நயக்ஷோ நச தாநவ:, அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத: நைவ சிந்த்யமதோந்யதா* என்கையாலும், தேவர்க்கும் தேவனான தான் லோகரக்ஷணார்த்தமாக மநுஷ்யஸஜாதீயனாயவதரித்தவளவில் தேவனாகச் சொல்லுகையும் நிந்தையாம்படி புரையறப்பிறந்தும் சீலாதிகனான ஈச்வரனுக்கு *ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:* என்கிறபடியே *பலபிறப்பாயொளிவருமுழுநலம்* என்று தாழவிழிந்த தனையும் கல்யாண குணங்கள் ஒளிபெற்று வரும் ஜந்மங்கள் போலே *மா ஸ்ம பூதபி மே ஜந்ம சதுர்முகாத்மநா* என்று ப்ராஹ்மண்யத்துக்கு எல்லைநிலமான ப்ரஹ்மாவாய்ப் பிறக்கையும் சேஷத்வவிரோதியான அஹங்காரஹேதுவாகையாலே ஆத்மாவுக்கு அவத்யமென்று இகழும்படி தாஸ்யரஸமறிந்தார்க்கு, *பண்டைநாள்* என்கிற திருவாய்மொழியில் *பல்படிகால் குடிகுடி வழிவந்தாட் செய்யும் தொண்டர்* உன் பொன்னடிக்கடவாதே வழிவருகின்றவடியர்* தொல்லடிமை வழிவரும் தொண்டர்* என்று சொன்னபடியே தாஸ்யவிரோதியான ஜந்மாத்யபிமானமின்றிக்கே கைங்கர்யாநுரூபமான குடிப்பிறவி, *ஆழியங்கைப் பேராயற்காளாம் பிறப்பு—உண்ணாட்டுத் தேசன்றே* என்கிறபடியே பகவத்விமுகப்ரசுரமாகையாலே புறகாடான லீலாவிபூதி போலன்றிக்கே பகவதாநுகூல்யைக போகரஸத்திலே நெருங்கி போக விபூதியாய் அவனுக்கந்தரங்கமாயிருக்கிற பரமபதத்தில் வர்த்திக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைத்திறேயென்கை. பரமபதத்தில் பகவத் கைங்கர்யாநுகுணமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் தேஹத்தோபாதி சேஷவஸ்துவான ஆத்மாவுக்கு இதுவும் தேஜஸ்கரமென்று கருத்து. ... . (81)

82. இனி இவரவதாரத்தின் பரோபகாரகத்வத்தை ஸநிதர்சநமாக வருளிச் செய்கிறார்—(ஜநகேத்யாதியால்.)

(மூ.) 82. ஜனக தசரத வஸுதேவ குலங்களுக்கு மூத்தபெண்ணும் நடுவிற் பிள்ளையும் கடைக்குட்டியும்போலே இவரும் பிறந்து புகழுமாக்கமுமாக்கி அஞ்சிறையுமறுத்தார்.

அதாவது—ஜநக குலத்துக்கு மூத்த பெண்ணான பிராட்டி பிறந்து, *ஜநகாநாம் குலே கீர்த்திமாஹரிஷ்யதி மே ஸுதா, ஸீதா பர்த்தாரமாஸாத்ய ராமம் தசரதாத்மஜம்* என்கிறபடியே தான் பிறந்த குலத்துக்குக் கீர்த்தியுண்டாக்கினாப்போலேயும், தசரத குலத்துக்கு நடுவில்பிள்ளையான ஸ்ரீ பரதாழ்வான் பிறந்து, *ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி, கதம் தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரக:* இத்யாதியாலே மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக் கடவரன்றென்கிற குலமர்யாதையை நடத்தினவளவன்றிக்கே, *ஜடிலம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலிம் பதிதம் புவி* என்றும், *பங்கதிக்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ் த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்யேஷ்டரான பெருமாளுடைய விச்லேஷத்தில் சடைபுனைந்து வற்கலையுடுத்துக் கண்ணநீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடந்து, குலத்துக்கு முன்பில்லாத வேற்றங்களையுண்டாக்கினாப்போலவும், வஸுதேவ குலத்துக்கு *மக்களறுவரைக் கல்லிடை மோதவிழந்தவள் தன் வயிற்றில் சிக்கென வந்து பிறந்து நின்றாய்* என்கிறபடியே

கடைக்குட்டியான க்ருஷ்ணன் பிறந்து *தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ* என்கிறபடியே தங்களால் விடுவித்துக் கொள்ளவொண்ணாத மாதாபிதாக்கள் கால் கட்டையறுத்தாப்போலவும் இவரும் திருவவதரித்து *மலிபுகழ்வண் குருகூர்* என்னும்படி தாம்பிறந்தவூருக்குப் புகழுண்டாக்கி *குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து* என்கிறபடியே சேஷத்வகுலமர்யாதை தப்பாதபடி நின்றமாத்ரமன்றிக்கே சேஷிவிரஹக்லேசாதிசயத்தாலே *காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து, *கண்ணநீர்கைகளாலிறைத்து, *இட்டகாலிட்டகையாம்படி நிச்சேஷ்டராய், தரைக்கிடைகிடந்தப்ரேமவிசேஷத்தாலே இக்குடிக்குப் பண்டில்லாத வேற்றத்தையுமுண்டாக்கி *அறுவர் தம்பிறவியஞ்சிறையே* என்கிறபடியே தம்முடைய ப்ரபந்தாப்யாஸமுகத்தாலே தம்மோடன்விதரான இவர்களுடைய ஸம்ஸாரமாகிற அறவைச் சிறையையுமறுத்தரென்கை. த்ருஷ்டாந்தபூதரான மூவர்செய்ததும் ஒருத்தரே செய்கையாலும், இத்தனையும் ஸ்வரூபாநுகூலமாகச் செய்கையாலும் இவர் பிறப்பே மிகவும் பரோபகாரகமாய்த்து. .... (82)

82. இன்னமும் இவருடைய அவதாரத்தாலே லோகத்துக்குண்டான நன்மைகளை யருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யேத்யாதியால்.)

(மூ.) 83. ஆதித்ய ராமதிவாகராச்யுதபாநுக்களுக்குப் போகாத உள்ளிருள் நீங்கி சோஷியாத பிறவிக்கடல் வற்றி விகஸியாத போதில் கமலமலர்ந்தது வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே.

அதாவது—*கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம்வந்தணைந்தான் கனவிருளகன்றது*. என்னும்படி பாஹ்யாந்தகாரத்தைப் போக்கிக்கொண்டு உதிக்குமாதித்யனுக்குப் போகாத உள்ளிருளான அஜ்ஞாநாந்தகாரம், *தமோ பாஹ்யம் விஹந்த்யேது பாவகாதித்யஸந்நிதௌ, பாஹ்யமாப்யந்தரஞ்சைவ விஷ்ணுபக்தார்க்கஸந்நிதௌ* என்கிறபடியே நீங்கி *சரஜாலாம்சுமாந் சூர: கபே! ராமதிவாகர:, சத்ருரக்ஷோமயம் தோயமுபசோஷம் நயிஷ்யதி* என்கிறபடியே சரஜாலங்களாகிற கிரணங்களையுடையனுய்க்கொண்டு சத்ருராக்ஷஸராகிற ஸமுத்ரத்தை வற்றப்பண்ணின ராமதிவாகரனுக்குவற்றாத *பிறவியென்னும் கடல்* என்கிற ஸம்ஸாரஸமுத்ரம்வற்றி, *ததோகிலஜகத்பத்ம போதாயாச்யுதபாநுநா, தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம் மஹாத்மநா* என்று ஜகத்பத்மம் விகஸிதமாம்படி தேவகியாகிற பூர்வ ஸந்த்யையிலே ஆவிர்ப்பவித்த அச்யுதபாநுவான க்ருஷ்ணனுக்கு விகஸியாத *போதில்கமலவன்னெஞ்சம்* என்கிற ஹ்ருத்பத்மம் விகஸிதமாய்த்து, *யத்கோ ஸஹஸ்ரமபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸசங்க சக்ர:, யந்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ராஸ் தஸ்மை நமோ வகுளபூஷண பாஸ்கராய* என்று திருவாய்மொழியாயிரமுமாகிற கிரணங்களையுடையராய் மஹிஷீ பூஷணாயுத விசிஷ்டனான நாராயணனை *கண்கள் சிவந்தில்படியே உள்ளேயுடையராய், வேதவித்துக்களான ஸர்வசிஷ்டர்களும் கேட்டபோதே தாமிருந்ததேசத்தை நோக்கி வணங்கும்படியான வைபவத்தையுடையராய் வகுளாபரணராயிருக்கிற ஆழ்வாராகிற பாஸ்கரனுடைய உதயத்திலேயென்கை.

ஆதித்ய திவாகர பாநு சப்தங்களாலன்றிக்கே பாஸ்கரசப்தத்தாலே இவரைச் சொல்லுகையாலே *ஊரும் நாடும்* இத்யாதிப்படியே ஸ்வஸம்பந்தமுடையாரெல்லார்க்கும் ப்ரகாசத்தைப் பண்ணுமவரென்று தோற்றுகிறது. .... (83)

84. இப்படி பரோபகாரஜன்மரானவிவர் வர்ணத்ரயத்திலொன்றிலே அவதரியாதே சதுர்த்தவர்ணத்திலே தாழவிழுவானென்னென்ன, அதுவும் பரரக்ஷணார்த்தமாகவே யென்கிறார்—(வம்சேத்யாதியால்).

(மூ.) 84. வம்ச பூமிகளை யுத்தரிக்கக் கீழ்க் குலம் புக்க வராஹ கோபாலரைப் போலே இவரும் நிமக்நரை யுயர்த்தத் தாழ விழுந்தார்.

அதாவது—*யயாதி சாபாத் வம்சோயம் ராஜ்யார்ஹோ ஹி ஸாம்ப்ரதம்* என்கிறபடியே யயாதி சாபத்தாலே ராஜ்யார்ஹமல்லாதபடி நிஹீநமான யதுவம்சத்தை *அயம் ஸ கத்யதே ப்ராஜ்ஞை: புராணார்த்தவிசாரதை:, கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி* என்கிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக *அங்கோராய்க் குலம்புக்கதும்* என்கிறபடியே கோபகுலத்திலே உள்புக்கு கோபாலனான க்ருஷ்ணனைப்போலவும், ஹிரண்யாக்ஷபலத்தாலே நிலைகுலைந்து ப்ரளயங்கதையான பூமியை *உத்த்ருதாஸி வராஹேண* என்றும், *நமஸ்தஸ்மை வராஹாய லீலயோத்தரதே மஹீம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக *கேழலாய்க்கீழ்புக்கு* என்கிறபடியே பாதாளத்திலே தாழவிழுந்த வராஹரூபியைப் போலவும் குலந்தாங்கு மபிமாநத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் நிமக்நரானவர்களை அந்நிலையில் நின்றும் பேதித்து *அபிமானதுங்கன்* என்னு முயர்த்தியையுடையராக்குகைக்காக அஹங்கார ஹேதுவான வர்ணங்கள் அநர்த்தகரமென்று தோற்றும்படி தத்ரஹிதமான சதுர்த்த வர்ணத்திலே தாழவிழுந்தாரென்கை. இத்தால்—நாம் உத்க்ருஷ்டவர்ண ரென்னு மபிமாநத்தாலே ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்துகிறவர்கள் அது ஹேயமென்றறிந்து அவ்வபிமானமற்றுக் கரையேறுகைக்காக, அவர்கள் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்திருக்கும் வர்ணங்களை ஹேயமென்றுவிட்டு நிக்ருஷ்டவர்ணத்திலே தாழ விழுந்தாரென்றதாய்த்து.

ஆக (ஸூ 75) வீட்டின்பமென்று தொடங்கி இவ்வளவும் மந்தமதிகளுடைய சங்காநிராகரணார்த்தமாக ஆழ்வாருடைய உத்பத்தி நிரூபணத்தில் வரும் ப்ரத்யவாயமும், வ்யாஸாதிகளைப்பற்ற இவரவதார வைலக்ஷண்யமும், அவதாரம் பரார்த்தமென்னுமிடமும், மஹாப்ரபாவரானவிவர் தாழவவதரிக்கைக்கு நிதானமுமருளிச் செய்தாராய் நின்றார். .... (84)

85. இன்னமும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்துக் குறுப்பாக ஸாமாந்யேந பாகவத வைபவத்தைப் பல உதாஹரணங்களாலும் ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு இவ்வாகாரங்களறிவார்க்கிறே ஜந்மத்திலுத்கர்ஷாபகர்ஷம் தெரிவதென்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே.

(மூ.) 85. ம்லேச்சனும் பக்தனானல் சதுர்வேதிகள் அநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்துக் குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு பாவநதீர்த்தப்ரஸாதனு மென்கிற திருமுகப் படியும். விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துலஸீப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுகுல மானவன் நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக் குறை முடித்தமையும், கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்த் தம்பிக்கு முன்பிறந்து வேலும் வில்லும் கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சோதித்துத் தமையனுக்கு இளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏககுல மானமையும், தூது மொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய

ஸாம்யக் ஸகுண ஸஹபோஜநமும், ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியானிருவர்க்கு தர்மஸூநு ஸ்வாமிகள் அக்ர பூஜை கொடுத்தமையும், ஐவரில் நால்வரில் மூவரில் முற்பட்டவர்கள் ஸந்தேஹியாமல் ஸஹஜரோடே புரோடாசமாகச் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், புஷ்பத்யாக போக மண்டபங்களில் பணிப்பூவு மாலவட்டமும் வீணையும் கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும் வைதிகோத்தமரும் மஹாமுனியும் அநுவர்த்தித்தக்ரமமும், யாகாநுயாகோத்தர வீதிகளில் காயாந்நஸ்தலசுத்தி பண்ணின வ்ருத்தாந்தமும் அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது.

(ம்லேச்சனும் பக்தனானால்) *மத்பக்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம், ஸ்வயமப்யர்ச்சநஞ்சைவமதர்த்தே டம்பவர்ஜநம், மத்கதாச்ரவணே பக்தி: ஸ்வரநேத்ராங்கவிக்ரியா மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே* என்கிறபடியே ம்லேச்சஜாதியனாயுள்ளவனும் என்னுடைய பக்தஜனங்கள் பக்கல் வாத்ஸல்யமும், என்னுடைய ஆராதனத்திலுகப்பும், தானே ஆராதிக்கையும், என்பக்கல் டம்பமற்றிருக்கையும், என் கதையைக் கேட்குமிடத்தில் பக்தியும், பக்தி கார்யமான ஸ்வரநேத்ராங்கங்களில் விகாரமும் என்னையே எப்போதும் நினைக்கையும், என்னை ப்ரயோஜநாந்தரம் கொள்ளாதொழிகையுமென்று அஷ்டவிதையாக வருளிச்செய்த பக்தியையுடையனானால், (சதுர்வேதிகளநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்து) *ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டித:, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம்* என்றும் *பழுதிலாவொழுகலாற்றுப் பலசதுப்பேதிமார்கள் இழிகுலத்தவர்களேலுமெம்மடியார்களாகில், தொழுமினீர் கொடுமின்கொள்மின்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாய், உத்க்ருஷ்டவர்ணரான சதுர்வேதிகள் அபிஜாத்யபிமாந தூஷிதமான ஸ்வஸ்வரூபசுத்த்யர்த்தமாக அநுவர்த்திக்கைக்கு விஷயமாய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநாபேக்ஷையுண்டாகில் ஜ்ஞாநப்ரதானம் பண்ணி, (குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு) *ஸ பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்* என்னோடொக்க வழிபட வருளினாய்போல்* என்கிறபடியே, *மம நாதம், மம குலதைவதம்* என்று குலதைவமாகச் சொல்லப்படுகிற ஸர்வேச்வரனோடொக்க, *அவரெங்கள் குலதெய்வம்* என்கிறபடியே குலதெய்வமாய் அவர்களைப் பூஜை கொண்டு. (பாவநதீர்த்த ப்ரஸாதனுமென்கிற திருமுகப்படியும்) *தத்பாதாம்புதுலம் தீர்த்தம் ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம்* என்று அவன் திருவடிகள் விளக்கின ஜலம் அநுபமமான தீர்த்தம்; அவனமுது செய்தசேஷம் பரமபாவநம் என்கையாலே அஹங்கார மிச்ராபாகமத்தரான அசுத்தரும் இந்த தீர்த்த ப்ரஸாதாங்கீகாரத்தாலே சுத்த ஸ்வரூபராம்படி பாவந தீர்த்த ப்ரஸாதனுமெனவருளிச்செய்த பகவதுக்தியான திருமுகமும் அதின்படியெடுப்பான ஆழ்வார் பாசுரமும்;

(விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துளஸீப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுதலமானவன்) அபரராத்ரியிலே சென்றுபாடி நம்பியைத் திருப்பள்ளியுணர்த்துகையாலே, *கௌஸல்யாஸுப்ரஜாராமபூர்வாஸந்த்யாப்ரவர்த்ததே, உத்திஷ்ட நரசார்த்தூல கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம் என்றும்,* ஆவணைபாயாயரேறே அம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே* என்றும்* அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே* என்றும் திருப்பள்ளியுணர்த்தின விச்வாமித்ரன் பெரியாழ்வார் *துளபத் தொண்டாய தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஆகிற இவர்களோடே ஸகோத்ரியாய், வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்றுள்கலந்தார்* என்கிறபடியே பகவச்சேஷத்வஜ்ஞாநபூர்வகமாக அநந்யப்ரயோஜநவ்ருத்தியிலே அந்விதனாயுள்கலந்து *எம்தொழுகுலம்* என்று விசேஷஜ்ஞர் ஆதரிக்குமேற்றத்தையடைந்த ஜந்மஸித்தநைச்யனான பாகவதன், (நீலையார் பாட

லாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக்குறை முடித்தமையும்) சரகுலோத்பவனை ஸோம சர்மாவாகிற ப்ராஹ்மணன் உபக்ரமித்த யாகத்தை யதாக்ரமம் அநுஷ்டியாமையாலும், அது ஸமாபிப்பதுக்கு முன்னே மரிக்கையாலும் ப்ராஹ்மரக்ஷஸ்ஸாய்ப் பிறந்து திரியாநிற்கச்செய்தே, *த்வம் வை கீதப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிதுமர்ஹஸி, ஏவ முக்த்வாது சண்டாலம் ராக்ஷஸச் சரணம் கத:* என்கிறபடியே, நீ உன்னுடைய கீதப்ரபாவத்தாலே என்னை இவ்வாபத்தில் நின்றும் கரைபேற்றவேணுமென்று சரணம் புக, *யந் மயா பச்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தமம், பலேந தஸ்ய பத்ரம் தே மோக்ஷயிஷ்யாமி கில்பிஷாத்* என்று நம்பி ஸந்நிதியில் பின்பு பாடின *நிலையார் பாடலான கைசிகப்பண்ணாலே, *ஏவம் தத்ர வரம் க்ருஹ்ய ராக்ஷஸோ ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞித:, யஜ்ஞசாபாத் விநிர்முக்த: ஸோமசர்மா மஹாயசா:* என்னும்படியாக வைகல்யதோஷத்தால் வந்த ராக்ஷஸத்வத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையாலே அந்த ப்ராஹ்மணனுடைய யாகத்தில் குறையைத் தலைக்கட்டினபடியும்;

(கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்) நிஷாதவம்சஜராகையாலே *ஏழையேதலன் கீழ்மகன்* என்னும்படி ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால் தண்ணியரான ஸ்ரீ குஹப் பெருமாள், அயோத்தியர் கோமானாகையாலே அவையெல்லாத்தாலும் உத்க்ருஷ்டனாயிருக்கிற வளவுமன்றிக்கே தார்மிகயத்தாலே *வானோர் தலைமகனாயிருக்கிற சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு *உகந்து தோழன் நீ* என்கையாலே ஸமனான ஸகாவாய் (தம்பிக்குமுன்பிறந்து) *உம்பி எம்பி* என்கையாலே இவர் தம்பியான இளைய பெருமாளுக்கு முன் பிறந்தவராய், (வேலும் வில்லுங் கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சோதித்து) இப்படி தம்மை அங்கீகரித்தவன்று ராத்ரி பெருமாள் பள்ளி கொண்டருளாநிற்க, அவருடைய ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலுண்டான பரிவாலே கண்ணுறக்கமற்று கையும் வில்லுமாய்க் காத்துக்கொண்டு நிற்கிற இளைய பெருமாளை அதிசங்கை பண்ணி, *கூரணிந்த வேல்வலவன்* என்றும் *ததஸ்த்வஹஞ்சோத்தமபாணசாபத்ருத்ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாயுதராய்க்கொண்டு இவர் மேலே கண்ணுய்கின்று அவர் நினைவு சோதித்து, (தமையனுக்கிளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏககுலமானமையும்) *ஆசசக்ஷேத ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந: பரதாயாப்ரமேயாய குஹோ கஹநகோசர:* என்கிறபடியே ராமவிரஹவிக்லிஷ்டனாய்த் திருச்சித்ரகூடத்தேறப் போவதாக வந்த தமையனான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, தம்பியான இளையபெருமாளுடைய *பால்யாத்ப்ரப்ருதிஸுஸ்நிக்த:* என்றும், *பரவாநஸ்மி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமாள் பக்கல் ப்ரேமபாரதந்த்ர்யங்களே நிரூபகமாம்படியிருக்கையாகிற ஸத்தையோடே வ்யாப்தமான ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லும்படி இக்ஷ்வாகுவம்ச்யரோடு ஏககுலமானபடியும்;

(தூதுமொழிந்தித்யாதி) *முன்னோர் தூதுவானரத்தின் வாயில் மொழிந்து* என்று பிராட்டிக்கு தூதுவாக்கியத்தைத் திருவடி வாயிலே சொல்லிவிட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகன், *சபர்யா பூஜித: ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ:* என்கிறபடியே ஸ்ரீசபரியால் பண்ணின ஸம்யக்போஜநமும், *குடைமன்னரிடை நடந்த தூதா* என்னும்படி பாண்டவர்களுக்காகத் தூது போன க்ருஷ்ணன் பீஷ்ம த்ரோணாதி க்ருஹங்களை விட்டு, *விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்தி ச* என்கிறபடியே பாவநத்வ போக்யத்வங்கள் கண்டு உகந்து ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையில் பண்ணின ஸகுண போஜநமும், *தூதுவந்த குரங்கு* என்கிற திருவடி, *த்ருஷ்டா ஸீதா* என்று ப்ரீதியாலே, *உபகாராய ஸுக்ரீவோ ராஜ்யகாங்க்ஷீ விபீஷண:, நிஷ்காரணாய ஹநுமாந் தத்துல்யம் ஸஹபோஜநம்* என்று திருவுள்ளம்பற்றி, *கோதில்வாய்மையினாயொடு முடனேயுண்பன் நான்* என்று பெருமாளோடு பண்ணின ஸஹபோஜநமும்,

(ஒருபிறவியிலே இத்யாதி) யதுகுலத்திலே பிறந்து கோபகுலத்திலே ஸஜாதீயத்வேந வளருகையாலே ஒருபிறவியிலே இருபிறவியான க்ருஷ்ணனுக்கு தர்மபுத்ர

தம்முடைய யாகத்திலே அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும், ருஷிபுத்ரராய்ப்பிறந்துபோய் மற்றோரிடத்திலே தஜ்ஜாதியராய் வளருகையாலே ஒருபிறவியிலே இருபிறவியான திருமழிசைப்பிரானுக்குப் பெரும்புலியூரடிகள் தம்முடைய யாகத்திலே அக்ர-பூஜை கொடுத்தமையும்;

(ஜவரிவித்யாதி) பாண்டவர்களைவரில் ப்ரதாநரான தர்மபுத்ரர் ஸ்ரீவிதுரர்க்கு ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் அசரீரிவாக்யத்தையுங்கொண்டு ஸந்தேஹியாமல் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், தசரதாத்மஜர் நால்வரில் ப்ரதாநரான பெருமாள், *ஸௌமித்ரே ஹர காஷ்டாநி நிர்மதிஷ்யாமி பாவகம், க்ருத்ரராஜம் திதக்ஷாமி மத்க்ருதே நிதநம் கதம்* என்று ஸஹஜரான இளைய பெருமாளும் கூடநிற்கச்செய்தே அவர் கையிலுங்காட்டாமல், *ஏவமுக்த்வா சிதாம் தீப்தாமாரோப்ய பதகேச்வரம், ததாஹ ராமோ தர்மாத்மா ஸ்வபந்துமிவ து:கித:* என்கிறபடியே பெரியவுடையார்க்குச் செய்த புத்ர க்ருத்யமும், பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, பெரியதிருமலைநம்பி என்று ஸப்ரஹ்மசாரிகளாய்க் கொண்டு ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஸேவிக்கையாலும், உடையவர்க்கு ஆசார்யர்களாகை யாலும் ப்ரஸித்தரான நம்பிகள் மூவரிலும் ப்ரதாநரான பெரிய நம்பி மாறநேரி நம்பிக்கு "புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதே கொள்ளும்" என்று அவர் அருளிச் செய்துபோந்தபடியே புரோடாசமாக நினைத்துச்செய்த புத்ரக்ருத்யமும்;

(புஷ்பத்யாகேத்யாதி) *சிந்து பூமகிழும் திருவேங்கடம்* என்கிறபடியே புஷ்ப மண்டபமான திருமலையில் பணிப்பூவும் கையுமாய் திருவுள்ளமறியப்பரிமாறுகையாலே திருவேங்கடமுடையானுக்கந்தரங்கரான குறும்பறுத்தநம்பியை, *துளங்குநீண் முடியரசர்தம் குரிசில் தொண்டை மன்னவன்* என்கிற அபிஷிக்தக்ஷத்ரியாக்ரயரான தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், *வேகவத்யுத்தரே தீரே புண்ய கோட்யாம் ஹரிஸ் ஸ்வயம், வரதஸ் ஸர்வபூதாநாம் அத்யாபி பரித்ருச்யதே* என்கிறபடியே த்யாகமண்டபமான பெருமாள்கோயிலில் திருவாலவட்டமும் கையுமாய்ப் பெருமா ளுக்கு அந்தரங்கராய் நின்ற திருக்கச்சிநம்பியை வைதிகோத்தமரான உடையவர் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், *தெண்ணீர்ப் பொன்னிதிரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளி கொள்ளும்* என்கிறபடியே போகமண்டபமான கோயிலில் வீணையும் கையுமாய்ப் பெரிய பெருமாளுக்கந்தரங்கராய் வர்த்தித்த திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்க மஹாமுநிகள் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்,

(யாகாநுயாகேத்யாதி) *யஜ-தேவபூஜாயாம்* என்கையாலே யாகசப்தவாச்யமான திருவாராதநத்தில் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் ஸ்பர்சத்தாலே காயசுத்தி பண்ணின உடையவரும், பகவதாராதநாநந்தரம் ததஸ்மாப்திருபேண பண்ணப்படுமதாகை யாலே அநுயாக சப்தவாச்யமான ப்ரஸாதஸ்வீகாரத்தில் பிள்ளையேறுதிருவுடை யார் தாஸர் கரஸ்பர்சத்தாலே அந்நசுத்தி பண்ணின நம்பிள்ளையும், உத்தரவீதிகுடி புகுருகிறபோது பிள்ளைவானமாமலைதாஸர்ஸஞ்சரணத்தாலே ஸ்தலசுத்திபண் ணின நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டருமாகிற ஜ்ஞாநவ்ருத்தர்களுடைய ஆசாரமும், (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) இப்படி கீழ்ச்சொன்ன விவை யெல்லாமறிவார்க்கிறே 'இன்ன ஜந்மம் உத்க்ருஷ்டம், இன்ன ஜந்மம் அபக்ருஷ்டம், என்று ஜந்மத்தினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் தோன்றுவதென்றபடி.

இத்தால் ஜந்மாத்யபக்ருஷ்டர் பகவத்பக்தர்களானார்களாகில் உத்க்ருஷ்டவர் ணரால் அநுவர்த்தநீயராய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதராய், ஈச்வரனோபாதி அவர் களுக்குப் பூஜ்யராய், ஸ்வதீர்த்தப்ரஸாதங்களாலே ஸர்வரையும் சுத்தராக்குமவர் களாம்படியையும், பாபமக்நரான உத்க்ருஷ்டவர்ணர்க்கும் ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே உத்தாரகராம்படியையும், அவர்களளவில் பகவத்ததீயர்களுடைய ஆதராநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களையும் அவர்களுடைய ஸ்பர்சமே பரமபாவநமென்னுமத்தையும், ப்ரமேய

பூகனை ஈச்வரனுடையவும் ப்ரமாத்ருபூதரான ததீயருடையவும் வசநாநுஷ்டாநங்களாலே மர்மமதிகளுமறியும்படி ப்ரகாசிப்பித்தாராய்த்து. .... (85)

86. 'ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது' என்றவிடத்தில் கதுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களுக்கு உடலாக விவக்ஷிதமானவற்றை மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே வெளியிடுகிறார். அதில் ப்ரதமத்திலே அபக்ருஷ்டஜந்மம் இன்னதென்று தோற்றும்படி பகவத்ஜ்ஞாநரஹிதமான வர்ணாதிகளின் ஹேயத்வத்தை ஸப்ரமாணமாக தர்சிப்பிக்கிறார்—(அஜ்ஞரென்று தொடங்கி).

(மூ) 86. அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ணாச்ரமவித்யாவ்ருத்தங்களை கர்தபஜன்மம் ச்வபசாதமம் சில்பநைபுணம் பஸ்மாஹுதி சவவிதவாலங்காரமென்று கழிப்பர்கள்.

அதாவது, பகவத்தாஸ்யமே ஆத்மாவுக்கு நிரூபகமென்று நிஷ்கர்ஷித்து தததுகுணமாக ஹேயோபாதேய விபாகம் பண்ணத்தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள் பகவதநுபவரஹிததயா அபக்ருஷ்டராயிருக்க, உத்தமவர்ணம், உத்தமாச்ரமம், ஸத்வித்யை, ஸத்வ்ருத்தம் என்று உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமிக்கிற வர்ணாதியானவற்றை, *சதுர் வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் நவிந்ததி, வேதபாரபராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மணகர்தப:* என்று நாலு வேதங்களையுமதிகரித்துவைத்தே, *ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி* *வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:* என்கிறபடியே ஸகலவேத ப்ரதிபாத்யனை ஸர்வேச்வரனை யறியாதவன் குங்குமம் சுமந்த கழுதைபோலே தான் பரித்துக்கொண்டு திரிகிறவேதத்தின் பரிமளமறியாத ப்ராஹ்மணக்கழுதையென்றும், *ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணு பக்திவிஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:* என்று சரமாச்ரமியாகிலும் பகவத்பக்திஹீனனானவன் ச்வபசனிற்காட்டில் தண்ணியனென்றும், *தத் கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே, ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்* என்று பகவத்பரதயா மோக்ஷார்த்தையான துவே வித்யை; அல்லாதது செருப்புக்குத்தக்கற்றவோபாதியென்றும், *ஆம்நாயாப்யஸநாந்யரண்யருதிதம் வேதவ்ரதாந்யந்வஹம் மேதச்சேதபலாநி பூர்த்த விதயஸ் ஸர்வே ஹுதம்பஸ்மநி, தீர்த்தஸ்நாநமவகாஹநாநி ச கஜஸ்நாநம் விநா யத்பத த்வந்த்வாம்போருஹஸம்ஸ்ம்ருதீர் விஜயதே தேவஸ் ஸ நாராயண:* என்று பகவத் ஸ்ம்ருதியில்லாதவர்களுடைய கர்மாநுஷ்டாநம் பஸ்மாஹுதிவத் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்றும், *யஸ்யாகிலாமீவஹபிஸ் ஸுமங்கலைர் வாசோ விமிச்ரா குணகர்மஜந்மபி:, ப்ராணந்தி சும்பந்தி புநந்தி வை ஜகத் யாஸ் தத்விமுக்தாச் சவசோபநா மதா:* *விஷ்ணு பக்திவிஹீநஸ்ய வேதச் சாஸ்த்ரம் ஜபஸ் தப:, அப்ராணஸ்யேவ தேஹஸ்ய மண்டநம் லோகரஞ்ஜநம்* என்று பகவதந்யபரஹிதோக்திகளும் பகவத்பக்திஹீநனுடைய வித்யாவ்ருத்தங்களும் சவாலங்காரகல்பமென்றும், *ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபிச குணைஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத், புவநபவந த்ராணதோந்யேஷு வித்யாவ்ருத்த ப்ராயோ பவதி விதவாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ:* என்று பகவதநந்விதருடைய வித்யாவ்ருத்த பாஹுள்யமாகிற உத்கர்ஷம் பகவத்ஸம்பந்தஜ்ஞாந ரூப ஸௌமங்கல்யாபாவத்தாலே விதவாலங்காரஸமமென்றும் ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் இகழ்வர்களென்கை. ஆக இப்படி பகவத்விஷய ஸ்பர்சமற்ற வர்ணாச்ரமங்களும் ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களும் ஹேயமென்கையாலே கீழ் அபக்ருஷ்டஜந்மதயா விவக்ஷிதமானது இன்னதென்னுமிடமறிவித்தாராய்த்து. .... (86)

ஆசார்யஹ்ருதய வ்யாக்யானத்தில் முதல் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்க்யானத்தில்

இரண்டாம் பிரகரணம்

---

87. இனிமேல் ஆத்மநிரூபக சேஷத்வாநுகூல ஜந்மமே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமென்னுமத்தை அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான முமுக்ஷுக்களுமான மஹாத்மாக்களாதர முகேந ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்—(அணையவென்று தொடங்கி).

(மூ.) 87. அணையவூரப்புனைய அடியும் பொடியும்படப் பர்வத பவநங்களிலே ஏதேனுமாக ஜநிக்கப் பெறுகிற திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெருமக்களும் பெரியோரும் பரிக்ரஹித்து ப்ரார்த்திப்பார்கள்.

அதாவது, *அணைவது அரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது* என்று பிராட்டி திருமேனிஸ்பர்சத்தோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி அத்யந்த ஸுகஸ்பர்சமாய், சைத்யமார்தவ ஸௌரப்யங்களை ப்ரக்ருதியாக வுடைத்தாய்க்கொண்டு ச்ரிய:பதியானவவன் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் பாங்காயிருக்கும் திருவரவணையாயும், *ஊரும்புள்* என்கிறபடியே ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கும் அநுகூலரை அநுபவிப்பிக்கைக்கும் தன் உகப்புத்தனக்குமாக அவன் பலகாலும் மேற்கொண்டு நடத்துகைக்கு வாஹனமான கருளப்புள்ளாயும், *தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய்* என்கிறபடியே அவனுதரித்துச் சாத்துகைக்கு அர்ஹமான திருத்துழாயாயுமிருக்கும் திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை *பெருமக்களுள்ளவர்* என்கிறபடியே *அஹ்ருதஸஹஜதாஸ்யராகையாலே *அஸந்நேவ* என்பது *ஸந்தமேநம்* என்பதாக வேண்டாதபடி என்றுமொக்க வுளராயிருக்கிற மஹாத்மாக்களான நித்யஸூரிகள் பகவத் கைங்கர்யேச்சையாலே பரிக்ரஹித்தார்கள்.

பத்யு: ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பசூநாம் வா ந காமயே, அஹம் கதம்போ பூயாஸம் குந்தோ வா யமுநாதடே என்று ப்ரஜாபதிபசுபதிகளுடைய ஐச்வர்யத்தையும் வேண்டேன்; *பூத்தநீள் கடம்பேறி* என்றும் *பூங்குருந்தேறியிருந்தி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே யமுனைக்கரையில் அவன் திருவடிகளால் மிதித்தேறின கடம்பாதல், குருந்தாதலாவேனாக வேணுமென்றும் *ஆஸாமஹோ சரணரேணுஜுஷாமஹம் ஸ்யாம் ப்ருந்தாவநே கிமபி குல்மலதௌஷதீநாம். யா துஸ்த்யஜம் ஸ்வஜநமார்யபதஞ்ச ஹித்வா பேஜுர் முகுந்தபதவீம் ச்ருதிபிர் விம்ருக்யாம்* என்று ச்ருதிகளாலே தேடப்படுமதான க்ருஷ்ணன் போனவழியைஸ்வஜநாதிகளையும் அதிக்ரமித்து யாவர்சிலபெண்கள் பின்தொடர்ந்தார்கள், அவர்களுடைய பாத ரேணுவை பஜித்திருப்பனவாய் ப்ருந்தாவனத்திலிருக்கும் சிறுசெடிகள் கொடிகள் ஓஷதிகளில் வைத்துக்கொண்டு ஏதேனுமொன்றாவேனாக வேணுமென்றும்; *கோனேரிவாழும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே* *மீனாய்ப்பிறக்கும்விதியுடையேனாவேனே* *செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே* *தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே* *எம்பெருமான் பொன்மலைமேலேதேனுமாவேனே* என்று திருமலையாழ்வாரோட்டை ஸம்பந்தமுடைய திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களில் ஏதேனுமொன்றாகப் பெறுவேனாகவேணுமென்றும், *தவ தாஸ்யஸுகைகஸங்கிநாம் பவநேஷ்வஸ்த்வபி

கீடஜந்மமே* என்று தேவரீருடைய தாஸ்யஸுகமொன்றிலுமே ஸங்கத்தையுடையரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருமாளிகைகளிலே உத்பத்தி விநாசங்களிரண்டும் அங்கேயாம்படியான கீடஜந்மமே எனக்குண்டாகவேணுமென்றும், இப்படி அவனடிபடவும், அவனையணைந்தாரடியில்பொடிபடவும், அவனுகந்தருளின நிலத்திலேயாதல், அவனடியார் அபிமானமுள்ள நிலத்திலேயாதல் வர்த்திக்கவுமீடாக ஜநிக்கப்பெறுகிற திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை *பேராளன் பேரோதும் பெரியோரான ஸ்ரீசுக ப்ரஹ்மர்ஷி (உத்தவர்) ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் பெரியமுதலியார் முதலான முமுக்ஷுக்கள் ப்ரார்த்தித்தார்களென்றபடி.

இத்தால் *வாசிகை: பக்ஷிம்ருகதாம் மாநஸைரந்த்யஜாதிதாம், சரீரஜை: கர்மதோஷைர்யாதி ஸ்தாவரதாம் நர:* என்று இக்கவிபூதியில் திர்யக்ஸ்தாவரஜந்மங்கள் வாசிக காயிக பாபபலங்களாக சாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, அப்படியன்றிக்கே பகவத் விநியோகார்ஹமாக இந்தஜந்மங்களை நித்யஸூரிகள் ஸ்வேச்சையாலே ஏறிட்டுக் கொள்ளுவர்களென்றும், தாஸ்ய ரஸஜ்ஞரான முமுக்ஷுக்கள் ததஸம்பந்த ததீய ஸம்பந்தமுள்ள திர்யக்ஸ்தாவரஜந்மங்களை ப்ரார்த்திப்பர்களென்றும் சொல்லுகையாலே தாஸ்யாநுகுணஜந்மமே உத்க்ருஷ்டமென்றதாய்த்து. ... (87)

88. பகவத் விநியோகார்ஹமாகையாலே திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை நித்யஸூரிகள் பரிக்ரஹிக்கை ப்ராப்தம்; அங்ஙனன்றிக்கே முமுக்ஷுக்களான இவர்கள் பகவத் பாகவத சேஷத்வ வாஞ்சையாலே திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை ப்ரார்த்தித்தார்களாகிலும், உத்க்ருஷ்டதயா சாஸ்த்ரஸித்தமான வர்ணத்தை இப்படி கழிக்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்வேத்யாதி.)

(மூ.) 88. சேஷத்வ பஹிர்ப்பூத ஜ்ஞாநாநந்தமயனையும் ஸஹியாதார் த்யாஜ்யோபாதியை ஆதரியார்களே.

அதாவது—*ந தேஹம் ந ப்ராணம் நச ஸுகமசேஷாபிலஷிதம் நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவசேஷத்வவிபவாத், பஹிர்ப்பூதம் நாத க்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந விஜ்ஞாபநமிதம்* என்று தேவரீருடைய சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பான தேஹாதிகளொன்றையும் க்ஷணமும் ஸஹியேன்; அவ்வளவன்றியே ஜ்ஞாநாநந்த மயமான ஆத்மவஸ்துவையும் ஸஹியேன், அது சததாவாக விநாசத்தையடைவதாக; இந்த விண்ணப்பம் அஹ்ருதயமன்று ஸத்யம், திருமுன்பே பொய் சொன்னேனாகில் தேவரீர்க்குப் பொய்யனென மதுபட்டது படுகிறேனென்கையாலே, சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானபோது *ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா* என்று ஜ்ஞாநாநந்த மயத்வத்தாலே ச்லாக்யமாயிருக்கு மாத்மாவையும் ஸஹியாதவர்கள் சேஷத்வ விரோதி பூத அஹங்கார ஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்யமாய் கர்மநிபந்தனமாகையாலே ஔபாதிகமாயிருக்கிற வர்ணத்தை ஆதரிப்பர்களோவென்கை. ஔபாதிகமான வித்தை உபாதியென்றது கார்ய காரணோபசாரம். .... (88)

89. வர்ணத்தினுடைய ஔபாதிகத்வந்தன்னை உதாஹரணமுகேந தெளிவிக்கிறார்மேல் (இதினௌபாதிகத்வம் ஒரு ராஜாவென்று தொடங்கி.)

(மூ.) 89 இதின் ஔபாதிகத்வம் ஒரு ராஜா தன்னை மறைமுனிவனாக்கினவன் நீசனாக்குவித்த ராஜாவை வாரே உறப்பாக யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்கமேற்றினபோதே தெரியும்.

அதாவது, இவ்வர்ணத்தினுடைய ஔபாதிகத்வம் குசிகவம்ச்யனாய் ராஜாவான விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷித்வகாமனாய், நெடுங்காலம் தபஸ்ஸு பண்ணின தன்னை *மந்திரங்கொள் மறைமுனிவன்* என்னும்படி ப்ரஹ்மர்ஷியாக்கின சக்திமானான வஸிஷ்டன் தன் வார்த்தை கேளாமல் தன்னை அவமதி பண்ணிப்போனது கொண்டு ஸ்வபுத்ரர்கள் பண்ணின சாபத்தாலே மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதமே வாராம்படி சண்டாளனாக்குவித்த இக்ஷ்வாகு வம்ச்யனாயிருந்துள்ள த்ரிசங்குவாகிற ராஜாவை அந்த வார்தானே யஜ்ஞாங்கமான உறுப்புத்தோலாகக்கொண்டு தன்னுடைய தபோபலத்தாலே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்காரோஹணம் பண்ணுவித்தபோதே ஸுஸ்பஷ்டமென்கை.

இத்தால், ஒரு க்ஷத்ரியன் ஸுக்ருதவிசேஷத்தாலே அந்த சரீரந்தன்னோடே ப்ரஹ்மர்ஷியாகையாலும், ஒரு க்ஷத்ரியன் துஷ்க்ருத விசேஷத்தாலே அந்த சரீரந்தன்னோடே சண்டாளனாகையாலும், க்ஷத்ரியத்வம் போய் ப்ரஹ்மர்ஷியானவன் தான் ப்ரஹ்மர்ஷியாவதுக்குமுன்பே க்ஷத்ரியவேஷம் போய் சண்டாளவேஷமாய் நிற்கிறவனை அந்த வேஷந்தன்னோடே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்கத்திலே யேற்றுகையாலும் வர்ணத்தின் கர்மோபாதிகத்வம் எல்லார்க்கும் தோன்றுமென்றதாய்த்து. ... . (89)

90. இனிமேல் ப்ராகரணிகமாய் வருகிற ப்ரமாத்ருவைபவ ஸ்தாபநத்துக்கு உறுப்பாக ப்ரமாண ப்ரமேயங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு மூன்றிலும் த்யாஜ்யோபாதேயாம்சங்களுண்டென்னுமிடத்தை விபஜித்துச் சொல்லி இவ்விசேஷமறிவார் பெறும்பேற்றையும், இதறியாமல் பாகவத ஜன்ம நிரூபணம் பண்ணுவார் அத:பதிக்கும்படியையும் அறிவிக்கிறார் (மாவுருவிலீத்யாதியாலே).

(மூ.) 90. மாவுருவில் கள்ளவேடம், திருந்து வேதமலமான மானிடம் பாடல், ஸர்வவர்ண சூத்ரத்வம், காடுவாழ்சாதியில் கடல்வண்ணன் வேடம், தென்னுரையில் ஹரிகீர்த்தி, ச்வபசரில் பத்திபாசனமுமறிவார் ஆராரமரரென்ன வேற, அறியாதார் சாதியந்தணர்களேலும் தகரவிழுவர்.

அதாவது, *எம்மாவுருவும் வேண்டுமாற்றலாவாய்* என்கிறபடியே எல்லாரூபமும் அப்ராக்ருதமாகையாலே ச்லாக்யமுமாய் இச்சாக்ருஹீதமுமாயிருக்கும் பகவதவதார விக்ரஹங்களில்வைத்துக்கொண்டு வேதாப்ராமாண்யத்தை உபபாதித்து வைதிகருசியைக் குலைக்கைக்காக *யதாஹி சோரஸ் ஸ ததாஹி புத்த:* என்கிறபடியே *கள்ளவேடத்தைக் கொண்டு* என்னும்படி பரிக்ரஹித்த புத்தமுனியான விக்ரஹமும், பகவத் ஸ்வரூபாதிகளை யதாவாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே கட்டளைப்பட்டிருந்துள்ள வேதத்தில் *தஸ்மாத் தவ்யோ விசேஷேண வேத மந்த்ரோப்யவைஷ்ணவ:* என்கிறபடியே ஸ்மரிக்கவுமாகாதபடி மலாம்சமான *மானிடம் பாடலென்னுவது* என்கிறபடியே க்ஷேத்ரஜ்ஞரை ப்ரசம்ஸிக்கிற வாக்யங்களும், *நசூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ்ஸ்ம்ருதா:, ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்யபக்தா ஜநார்தநே* என்றுஎல்லாவர்ணங்களிலும் பகவத்பக்தரல்லாதார்சூத்ரத்வமாகிற—ப்ரமேயத்திலும் ப்ரமாணத்திலும் ப்ரமாதாக்களிலுமுண்டான த்யாஜ்யாம்சங்களும்;

காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான் என்று ஊர்மனையில் வஸியாமல்பசுக்களுக்குப் புல்லும்தண்ணீருமுள்ள காடுகளிலேவர்த்திக்கையாலே *காடுவாழ் சாதி* என்கிற கோபஜாதியில்ஸஜாதியனாய் வந்தவதரித்துநிற்கிறக்ருஷ்ணனுடைய*காலிப்பின்னே வருகின்றகடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்துகாணீர்* என்றுதாமநுபவித்துப் பிறர்க்கு

மழைத்துக்காட்டும்படி பகுமேய்த்து வருகிறபோதை யலங்காரத்தோடே கூடியிருக்கிற விக்ரஹமும். *தென்னுரையில் கேட்டறிவதுண்டு* என்கிறபடியே தக்ஷிண திக்வர்த்தியானதுகொண்டு தென்னுரை என்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிட பாஷையான ப்ரபந்தங்களில் *ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத்* இத்யாதிப்படியே பகவத்ப்ரதிபாதகமானவையும், *ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிகः* என்கிறபடியே ச்வபசரில் *பெறற்கரியநின்னபாத பத்தியானபாசனம்* என்று ஸ்வயத்நத்தால் பெறுதற்கரிதாயிருந்துள்ள பகவத் பாத கமல பக்தியாகிற தனமுடையவர்களுமாகிற—ப்ரமேயாதித்ரயத்திலுபாதேயாம்சங்களுமான இவ்விபாகமறிவார் *ஆராரமரர்* என்கிறபடியே ஏதேனும் ஜந்ம வ்ருத்தங்களையுடையரேயாகிலும் ஸூரிஸமரென்னும்படி ச்லாக்யராய் *இலங்குவான் யாவரு மேறுவர்* என்கிறபடியே அத்யுஜ்ஜ்வலமான பரமபதத்தை ப்ராபிக்க, இப்ப்ரமேயாதி த்ரயத்திலும் கீழ்ச்சொன்னவாசி யறியாதாராய்க்கொண்டு பாகவத ஜந்மநிரூபணம் பண்ணுவார் *அமரவோரங்கமாறும்* என்கிற பாட்டில் 'ஸாங்கமாக ஸகலவேதங்களையும் அத்யயனம் பண்ணி ததிய ச்ரேஷ்டருமாய் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களுமாயிருந்தார்களேயாகிலும் தேவரீர்திருவடிகளின் ஸம்பந்தைக நிரூபணீயரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதிகளையிட்டு நிந்திப்பர்களாகில் காலாந்தரே தேசாந்தரே யன்றிக்கே அப்போதே அவ்விடந்தன்னிலே அவர்கள் தாங்கள் சண்டாளராவர்கள்' என்கிறபடியே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களேயாகிலும் கர்மசண்டாளராய் இனியொருகாலமும் கரையேற யோக்யதையில்லை யென்னும்படி அதः பதிப்பர்களென்கை. *அநாசாரான் துராசாரான் அஜ்ஞாத்ரூன் ஹீநஜந்மநः, மத்பக்தான் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்* என்னக்கடவதிறே.

ஆக (ஸூ. 75) *வீட்டின்ப வித்யாதி வாக்யந் தொடங்கி (ஸூ. 84) *நிமக்நரை உயர்த்தத் தாழ விழிக்தார்* என்னுமளவும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்தை ப்ரதிபாதித்து தத்ஸ்தாபநார்த்தமாக *ம்லேச்சனும்பக்தனனல்* என்று தொடங்கி, மேலெல்லாம் ஸாமாந்யேந பாகவத வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரகாசிப்பித்து உபக்ரம வாக்யத்திற்போலே ப்ரமாணப்ரமேயங்களுடனே சேர்த்து ப்ரமாத்ரு வைபவத்தை நிகமித்தாராய்த்து. .... (90)

91. இப்படி பாகவதத்வ ஸாமாந்ய ப்ரயுக்த வைபவ மாத்ரமன்றிக்கே *ஜநக தசரத* இத்யாதி (82) வாக்யந்தொடங்கி மூன்று வாக்யத்தாலே கீழ்ச் சொன்ன வைபவவிசேஷ த்யோதகமான ப்ரமாணமேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார்மேல் (தமிழ் மாமுனி யென்று தொடங்கி).

(மூ.) 91. தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே க்வசித்க்வசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம் கலியும் கெடும்போலே ஸூசிதம்.

(தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே) *தக்ஷிணா திக் க்ருதா யேந சரண்யா புண்யகர்மணா* என்று *வண்தமிழ் மாமுனி* என்கிறபடியே த்ராவிட சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகனன அகஸ்த்யனிருக்கிற திக்கு ஸர்வர்க்கும் புகலிடமென்ற மஹர்ஷிகளாலே. இப்போது இது சொல்லிற்று—வைதிகரான ருஷிகள் த்ராவிட ப்ரபந்த வக்தாவானவிவரை இப்படி பஹுமதி பண்ணிச் சொல்லக்கூடுமோவென்று சங்கிப்பார்க்கு ஒரு த்ராவிட ஜ்ஞனாலே தக்ஷிணதிக்குக்கு நன்மை சொன்னவர்கள் த்ராவிடப்ரபந்த முகேந லோகோஜ்ஜீவநகரரான இவரையும் இப்படி பஹுமாநம் பண்ணிச் சொல்லக் குறையில்லையென்று தோற்றுகைக்காக.

(க்வசித்க்வசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம்) *க்ருதாதிஷு ப்ரஜா ராஜந் கலாவிச்சந்தி ஸம்பவம், கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணாः, க்வசித்க்வசித்

மஹாராஜ த்ராவிடேஷு ச பூயசஃ, தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ, காவேரீச மஹாபாகா ப்ரதீசீச மஹாநதீ, யேபிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேச்வர, தேஷாம் நாராயணே பக்திர்பூயஸீ நிருபத்ரவா* என்று ஜ்ஞாதாக்கள் வந்து ஆவிர்ப்பவிக்கும் ஸ்தலவிசேஷங்களை தத்தந்நதீ விசேஷங்களாலே ப்ரகாசிப்பித்து அந்த நதீவிசேஷங்களில் ஜலத்தைப் பாநம் பண்ணுமவர்களுக்கு பகவத் பக்தி அதிசயிக்கும்படியையும் சொல்லுகிறவளவில் ப்ரதமத்திலே *தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர* என்று இவராவிர்ப்பாவ ஸ்தலத்தைச் சொல்லுகையாலே இவ்வாழ்வாருடைய ஆவிர்ப்பாவமானது,-(கலியும் கெடும் போலே ஸூசிதம்) இவர்தாம் மயர்வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே *கலியும் கெடும்* என்று திருமங்கையாழ்வார் உடையவர் போல்வார் அவதரித்து கலியுகஸ்வபாவமும் கழியுமென்று மேல்வருமம்சத்தை தர்சித்தருளிச் செய்தாப்போலே த்ரிகாலஜ்ஞரான ஸ்ரீசுகாதிகளாலே ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதென்கை.

க்ரூரே கலியுகே ப்ராப்தே நாஸ்திகைஃ கலுஷீக்ருதே, விஷ்ணோரம்சாம்சஸம்பூதோ வேத வேதார்த்த தத்வவித், ஸ்தோத்ரம் வேதமயம்கர்த்தும் த்ராவிட்யாபிச பாஷயா, ஜநிஷ்யதி ஸதாம் ச்ரேஷ்டோ லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா இத்யாதிவசநங்களும் இவராவிர்ப்பாவ ஸூசகங்களாகையாலே இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதங்கள். கேவல ஜந்மவாசக சப்தங்களிலொன்றைச் சொல்லாதே அவதார சப்தபர்யாயமான ஆவிர்ப்பாவ சப்தத்தைச் சொல்லிற்று இவர் பிறப்பும் ஈச்வரன் பிறப்போபாதி பரார்த்தமென்று தோற்றுகைக்காக. இத்தால் இவர் ஓரவதார விசேஷமென்றதாயிற்று. .... (91)

92. இப்படி அவதரித்தவிவர் தாம் ஆரென்னு மாகாங்க்ஷையிலே பேரளவுடையாரும் இவரை இன்னாரென்று அளவிடமாட்டாமை அதிசங்கை பண்ணும் படியை அருளிச் செய்கிறார் மேல் (அத்ரியென்று தொடங்கி).

(மூ.) 92. அத்ரி ஜமதக்நி பங்க்திரத வஸு நந்த ஸூநுவானவனுடைய யுகவர்ண க்ரமாவதாரமோ? வ்யாஸாதிவதாவேசமோ? மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ? முன்னம் நோற்ற அனந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோவென்று சங்கிப்பர்கள்.

அதாவது-க்ருத யுகத்திலே அத்ரியும் ஜமதக்நியுமாகிற ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுக்குப் பிள்ளையாய்க்கொண்டு தத்தாத்ரேயனும் பரசுராமனுமாய், த்ரேதா யுகத்திலே க்ஷத்ரியனான தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் பிள்ளையாய். த்வாபர யுகத்திலே யயாதி சாபத்தாலே அபிஷேக ப்ராப்தியற்ற யதுகுலோத்பவராகையாலே க்ஷத்ரியரில் தண்ணியராய் வைச்யப்ராயரா யிருக்கிற வஸுதேவர்க்கும் *க்ருஷி கோரக்ஷவாணிஜ்யம் வைச்யம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்* என்கிறபடியே கோரக்ஷணாதி தர்மத்தையுடைய ஸாக்ஷாத் வைச்யரான ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கும் புத்ரனாய், இப்படி க்ருதாதி யுகக்ரமத்திலே ப்ராஹ்மணாதி வர்ணக்ரமேண அவதரித்துவந்த ஸர்வேச்வரன் சதுர்த்தமான கலியுகத்திலே சதுர்த்த வர்ணத்திலே வந்தவதரித்தபடியோ வென்கை.

பூர்வ யுகத்ரயத்திலும் அடைவே வர்ணத்ரயத்திலும் அவதரித்து வருகையாலும், *கலௌபுநஃ பாபரதாபிபூதே ஸ உத்பபூவாச்ரித வத்ஸலத்வாத், பக்தாத்மநா ஸர்வஜநாந் ஸுகோப்தும் விச்வாதிகோ விச்வமயோஹி விஷ்ணுஃ* என்று கலியுகத்திலே ஸர்வேச்வரன் பக்தரூபேண அவதரித்தானென்று ருஷிகள் சொல்லுகையாலும் இவர் வைபவம் கண்டவர்களுக்கு இப்படி சங்கிக்க யோக்யதை யுண்டிறே.

(வ்யாஸாதிவதாவேசமோ) அதாவது *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்* என்றும் *ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹா

முநி:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதங்களை வ்யஸிக்கை முதலான கார்யங்களை நிர்வஹிக்கைக்காக வ்யாஸாதிகள் பக்கல் ஆவேசித்தாப்போலே இவரைக்கொண்டு த்ராவிட வேதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்காக இவர் பக்கல் ஆவேசித்தானோ வென்கை. இவரைக்கொண்டு லோகத்தைத் திருத்துகைக்காக இவர் பக்கலிலே ஆவேசித்து நிற்கவும் கூடுமாகையாலே இப்படியும் சங்கிக்கலாயிறே.

(மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ) அதாவது—*விண்ணாட்டவர் மூதுவர்* என்று பரமபதத்துக்கு நிலத்தாளிகளான நித்யஸூரிகளிலே இவ்விபூதியைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வர நியோகத்தாலே அவதரித்தார் ஒருவரோ?' அன்றிக்கே *கரை கண்டோர்* என்று ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டிருக்கும் முக்தரிலே ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துவதாக பகவந்நிதேசத்தால் அவதரித்தார் ஒருவரோ? அன்றிக்கே, *முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத் ச்வேதத்வீபநிவாஸிநாம்* என்கிறபடியே முக்தப்ராயராய், *பாற்கடல் பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்* என்கிற ச்வேதத்வீப வாஸிகளிலே இவ்வருதுள்ளாரைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வரேச்சையாலே அவதரித்தாரொருவரோவென்கை. இவருடைய வைபவம் பார்த்தால் எல்லார்படியும் சொல்லலாம்படியிருக்கையாலே இப்படியும் தனித்தனியே சங்கிப்பார்க்கு சங்கிக்கலாயிறே. *பின்னை கொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல்* என்கிறபடியே பிராட்டிமாரோடு சேர்த்துப் பார்க்கும்போதும் தனித்தனியே சங்கிக்கலாம்படியிறே யிருப்பது; மற்றுள்ள ததியருடன் பின்னை சொல்லவேண்டாவிறே.

(முன்னம்நோற்ற அநந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ) அதாவது—கீழ்ச்சொன்னவர்கள் ஒருவருமன்றிக்கே ஸம்ஸாரிகள் தன்னிலே *முன்னம்நோற்ற விதி கொலோ* என்கிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரஸஞ்சிதமான தம்முடைய ஸுக்ருத பலமாய்க்கொண்டு இப்படி திருந்தினொருவரோ? அன்றிக்கே, *அநந்தன் மேல்கிடந்த வெம்புண்ணியா* என்று நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே நித்ய ஸம்ஸாரியை நித்ய ஸூரிகல்பமாக்கவல்ல அநந்தசாயியான ஸநாதநபுண்யம் முழுகோக்காக பலித்து இப்படி திருந்தினார் ஒருவரோவென்று சங்கிப்பார்கள். அதாவது—இப்படிக் கீழ்ச்சொன்ன வகைகளாலே இவரை இன்னாரென்று நிச்சயிக்கமாட்டாமல் பேரளவுடையாரும் சங்கியாநிற்பர்களென்றபடி. ... ... (92)

93. இப்படி இவரை ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் சங்கிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்னுமாகாங்க்ஷயிலே இதுக்குமூலம் இவருடைய ப்ரபாவமென்கிறார்மேல்.

(மூ.) 93. இதுக்குமூலம்—யான் நீ என்று மறுதலைத்து வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி நிலையிடம் தெரியாதே தெய்வத்தின மொருவகைக் கோப்பாக இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்பு செய்யச் சேர்ந்தமைக் கடையாளமுளவாக உகந்துகந்து திமிர்கொண்டாலொத்து நாட்டியல் வொழிந்து சடரையோட்டி மதாவலிப்தர்க்கு அங்குசமிட்டு நடாவிய கூற்றமாய்த் தீயனமருங்குவாராமல் கலியுகம் நீங்கிக் கிருதயுகம் பற்றிப் பட்டெழுபோதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்.

இதுக்குமூலம்—அதாவது, இவரைக்கண்ட ஜ்ஞாநாதிகர் 'இவர் இன்னார்' என்று நிர்ணயிக்கமாட்டாமை இங்ஙன் சங்கிக்கைக்குஹேது (யான் நீயென்று மறுதலைத்து) *புவியுமிருவிசும்பும்* என்று தொடங்கி உபய விபூதியும் உன் ஸங்கல் பத்திலே கிடக்கின்றன; ஏவம்பூதனான நீ, என்னுடைய ச்ரோத்ரேந்த்ரியத்வாரா புகுந்து விச்சேத மின்றிக்கே என் ஹ்ருதயத்திலே உளையாகாநின்றாய். இப்படி

யான பின்பு விபூதியையுடைய நீயோ விபூதிமானையுடைய நானோ பெரியாரரென்றறிவாரார். அப்ரதிஹத சக்தியான நீதான் இத்தை நிரூபித்தறிந்து காண் என்று, உபயவிபூதியுக்தனோடே மறுதலைக்கிற வைபவத்தையுடையராய்.

(வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி) *யாவர் நிகரகல் வானத்தே* என்றும் *மாறுளதோ விம்மண்ணின்மிசையே* என்றும் அவனுடைய உபயவிபூதி யோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாம்படியாகவும் ஸர்வேச்வரனை அவாப்த ஸமஸ்தகாமனை ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாதவன், தம்முடைய உக்திச்ரவண ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே தெருடாடும்படியாகவும், திருவாய்மொழி பாடுகிற நாவீறுடைமையாலே உபயவிபூதியிலும் உபமாந ரஹிதராய், (நிலையிடம் தெரியாதே) கலவியும் பிரிவும் கலசி நடக்கையாலே கலவியால் வந்த ரஸமேயாய்ச் செல்லும் அங்குள்ளார் படியுமன்றி, பகவதாஜ்ஞைகதாரகதையாலே அந்ந பாநாதிகளால் தரிக்குமிங்குள்ளார் படியுமன்றி இப்படி உபயவிபூதியிலும் அடங்காமையாலே *வைகுந்தமோ வையமோ நும்நிலையிடம்* என்று வாஸஸ்தலம் தெரியாதபடியாய்,

(தெய்வத்தின மொருவகைக் கொப்பாக) *தெய்வத்தினமோரனையீர்களாய்* என்று ஒருவரிருவரன்றிக்கே நித்யஸூரிகளெல்லாரும் கூடினாலும் தமக்கு ஒருவகைக் கொப்பாம்படியாய். (இனத்தலைவன் அந்தாமத் தன்புசெய்ய) *வானோரினத்தலைவன் *என்று அனந்த ஸூரிஸங்கநிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரன் *அந்தாமத் தன்புசெய்து* என்று அழகிய தாமமான பரமபதத்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தையடையத் தம் பக்கலிலே ஒரு மடைகொள்ளப்பண்ண, (சேர்ந்தமைக்கு அடையாளமுளவாக) *திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக் கடையாளம் திருந்தவுள* என்று மேன்மேலும் அவன் விஷயீகாரங்களைப் பெற்றமைக்கு ஸாவ்யக்தலாஞ்சநமான ராகம் வாய்கரையிலே தோன்றுகை முதலான கலவிக்குறிகளுண்டாய்ச் செல்ல.

(உகந்துகந்து திமிர்கொண்டாலொத்து) *உகந்துகந்துள் மகிழ்ந்து குழையும்* என்றும், *திமிர்கொண்டா லொத்து நிற்கும்* என்றும், அவன் ஸௌந்தர்யசீலாதிகளை அநுஸந்தித்து உத்தரோத்தரம் விளைகிற பாஹ்யாப்யந்தர ஹர்ஷத்தாலே சிதிலராவது, *ஸ்தப்தோஸ்யுத தமாதேசமப்ராக்ஷ்ய:* என்கிறபடியே ஸர்வநியாமக பரப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரம்பிறந்தாரைப் போலே ஸ்திமிதராவதாய். (நாட்டியல் வொழிந்து) *நாட்டாரோடியல் வொழிந்து* என்று-*உண்டியே உடையே யுகந்தோடி *யானே யென்றனதே* என்று அஹங்கார மமகார வச்யராயிருக்கிற லௌகிகரோடு ஸம்பந்தமற்று, (சடரை யோட்டி) சடகோபராகையாலே *வேதசாஸ்த்ராவிரோதிந:* என்கிறபடியே ப்ரமாணாநுகூலதர்க்கங்களாலே மத்யஸ்தமாகவர்த்தத்தை ஸாதிக்கையன்றிக்கே ஸ்வபுத்த்யா கல்பிதசுஷ்கதர்க்கங்களாலே ஸ்வஸ்வ மதஸ்தாபனம் பண்ணும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாகிற சடரை சுருத்யந்த தாத்பர்யமான ஸ்வோக்தி விசேஷங்களாலே ஸ்வஸந்நிதானத்தில் நில்லாதபடி துறத்தி. (மதாவலிப்தர்க்கு அங்குசமிட்டு) பராங்குசராகையாலே *வித்யாமதோ தநமத ஸ்த்ருதீயோ பிஜநோமத:, ஏதே மதாவலிப்தாநாம்* என்று மதஹஸ்திபோலே அபிஜநவித்யாதி மதத்ரயாவலிப்தராய்த் திரியு மவர்களுக்கு நிர்மதராய்த்தலைவணக்கும்படி உபதேசரூபாங்குசமிட்டு. (நடாவிய கூற்றமாய்) *பறவையின் பாகன் மதன செங்கோல் நடாவிய கூற்றம்* என்று வேதவேத்யத்வ த்யோதகமாம்படி வேதமய கருடவாஹநனை ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே *நின்கண்வேட்கை யெழுவிப்பன்* என்று எல்லார்க்கும் பக்தியை யுண்டாக்கி நடத்தாநின்றுகொண்டு தம்தர்சநத்திலகப்பட்டவர்களின் ஸம்ஸாரத்துக்கு ம்ருத்யுவாய், (தீயனமருங்குவாராமல்) *கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகை பசிதீயனவெல்லாம்* என்று சரீரத்தை முடித்து ப்ராணனை அபஹரிக்கக் கடவதான வ்யாதி சாத்ரவ க்ஷுத்தாதி தோஷங்களும், ஸாம்ஸாரிக ஸகலது:கஹேதுவான பாபங்களும் *வன்துயரை—மருங்கு—கண்டிலமால்* என்னும்படி அருகும் வாராதபடியாய், (கலியுகம் நீங்கிக் கிருதயுகம் பற்றி) *திரியும்

கலியுகம் நீங்கி* என்று *பவிஷ்யத்யதரோத்தரம்* என்கிறபடியே பதார்த்தஸ்வபாவங்கள் மாறும்படி பண்ணுவதாய், *கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வ ஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம், நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:* என்கிறபடியே பகவத்ருசி விரோதியான கலியுகம்போய், *பெரிய கிதயுகம்பற்றி* என்கிறபடியே கேவல வைஷ்ணவதர்மமே நடக்குமதாய், யுகாந்தரவ்யவதாநமின்றிக்கே ஒரு போகியான க்ருதயுகம் ப்ரவேசிக்கும்படியாக, (பட்டெழு போதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்) *பட்டபோதெழு போதறியாள் விரை மட்டலர் தண்டுழா யென்னும்* என்று பகவத்விஷயத்தில் போக்யதாநுஸந்தானத்தாலே *நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ* என்று ஆதித்யோதயத்திலே வந்தவாறே த்ரவ்யார்ஜந காலம் வந்ததென்று உகப்பர்கள், அவன் அஸ்தமித்தவாறே அபிமதவிஷயங்களோடே ரமிக்கைக்குக் காலம் வந்ததென்று உகப்பர்களென்றும், *ப்ராதர் மூத்ரபுரீஷாப்யாம் மத்யாஹ்நே க்ஷுத்பிபாஸயா, ஸாயம் காமேந பாத்யந்தே ஜந்தவோ நிசி நித்ரயா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நாட்டார்க்குப் புறம்பே காலக்ஷேபத்துக்குடலாய்ச் செல்லுகிற திவாராத்ர விபாகமுமறியாதே அகாலகால்யமான தேசத்திற்போலே பகவதநுபவைகபரரா யிருந்த ப்ரபாவம்: [இதுக்குமூலம்—இப்படியிருந்த ப்ரபாவம்] என்று வாக்யஸம்பந்தம். இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன சங்கைக்குக் காரணமின்னதென்று எல்லாருமறியும்படி அருளிச்செய்தாராய்த்து. .... (93)

94. இவர்க்கு இந்த ப்ரபாவத்துக்கு அடியேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே இதுக்கு ஹேது—பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷமென்கிறார் மேல். இப்படிக் கடாக்ஷித்தருதான் இந்த லோகத்தை இவரைக்கொண்டு திருத்துகைக்காக வென்னுமத்தையும், இவர் தம்முடைய பூர்வாவஸ்தையையும், இவரைக் கடாக்ஷித்த ப்ரகாரத்தையும் விசதமாகச் சொல்லுகிறது இச்சூர்ணையாலே.

(மூ) 94. இதுக்குஹேது—ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளென்றளி மகிழ்ந்து முற்றுமாய்நின்று நூலுரைத்து யோகுபுணர்ந்து கண்காண வந்து ஆள்பார்க்கிறவன் உலகினதியல்வை நல்வீடுசெய்ய இணக்குப் பார்வைதேடிக் கழலலர் ஞானமுருவின முழுதுமேட்டின பெருங்கண் எங்குமிலக்கற்று அன்பொடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப்படிந்து துளங்குகிறவர் மேலேபடப் பக்கநோக்கறப் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷம்.

(இதுக்குஹேது) இவருடைய இந்த ப்ரபாவத்துக்கு ஹேது. (ஊழிதோறும் சோம்பாதுஒன்றிப் பொருளென் றளிமகிழ்ந்து) *ஊழிதோறும் தன்னுள்ளே படைத்து* என்றும், *சோம்பாதிப்பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பண்ணின க்ருஷிகள் தப்பிலும் சோம்பிக் கைவாங்காதே பின்னையும் க்ருஷிதன்னையே பண்ணும் கர்ஷகனைப்போலே கல்பந்தோறும் ஸ்ருஷ்டிக்கச் செய்தே ஸபலமாகாதிருக்க முசியாதே மிகவுமொருப்பட்டு, என்றேனுமொருநாள் ப்ரயோஜனப்படுமென்று க்ருஷியை யுகந்து ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி.

(முற்றுமாய்நின்று) *நிலநீரெரிகால் விண்ணுயிரென்றிவைதான் முதலா முற்றுமாய் நின்ற* என்று *தத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநு ப்ராவிசத்* இத்யாதிப்படியே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாம பாக்த்வங்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்திகளுக்குமாக அநுப்ரவேசித்து இவற்றைச் சொல்லும் வாசகசப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி ப்ரகாரியாய் நின்று (நூலுரைத்து) *அன்ன மதாயிருந்தங்கற நூலுரைத்த* என்கிறபடியே கேட்பார் உபஸத்தி பண்ணமாட்டாமையாலே இழக்கவேண்டாதபடி திர்யக்ரூபேண தன்னைத் தாழவிட்டுநின்று ஜ்ஞாதவ்ய தர்மப்ரகாசகமான சாஸ்த்ரத்தை உபதேசித்து (யோகுபுணர்ந்து).

குறைவில் தடங்கடல் கோளரவேறித்தன் கோலச் செந்தாமரைக்கண், உறைபவன் போலவோர் யோகுபுணர்ந்த வொளிமணி வண்ணன் என்கிறபடியே திருப்பாற் கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே யேறிப் படுக்கைவாய்ப்பாலே கண்வளர்ந்தருளு கிறாப் போலே ஜகத்ரக்ஷணோபாய சிந்தைபண்ணிக் கண்வளர்ந்து, (கண்காணவந்து) சிந்திதோபாயாநுகுணமாக *துயரில்மலியும் மனிசர்பிறவியில் தோன்றிக் கண்காண வந்து* என்கிறபடியே *சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம்* என்றும், *நமாம்ஸசக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம்* என்றும் *கட்கண்ணால் காணாதவவ்வுரு* என்றும் சொல்லப்படுகிற தான் துக்கோத்தரமான மநுஷ்யருடைய பிறவியிலே ஆவிர்ப்பவித்தருளி, அவர்கள் மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாம்படி வந்து. (ஆள்பார்க்கிறவன்) இப்படி அவதாராதிகளாலே *ஆள்பார்த் துழிதருவாய்* என்கிறபடியே 'எனக்கடிமையாவாருண்டோ' என்று இதுவே வேளாண்மையாகத் தேடித்திரிகிறவன்.

(உலகினதியல்வை நல்வீடுசெய்ய) *ஓ ஓ உலகினதியல்வே* என்று தத்வவித்துக்கள் கண்டால் ஸஹிக்கமாட்டாமல் விஷண்ணராம்படி *பெற்றதாயிருக்க மனை வெந்நீராட்டுவாரைப்போலே—உத்பாதகனாய் ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனாய்ப் போருகிற பரதேவதையான தன்னைவிட்டு, கிடந்தவிடம் தெரியாதபடி அப்ரஸித்தமான க்ஷுத்ரதேவதைகளை ஆட்டையறுத்தல் ப்ரஜையை அறுத்தல், அத்யந்தநிஷித்தமான மதிராதிகளை நிவேதித்தலாகிற பாஹ்யஸாதிஸாதந முகத்தாலே பஜித்து தத்பலமாக துக்கமிச்ரமான ஸுகத்தைத் தருமவையாய், அநாதியாய் துஸ்தரமாயிருக்கிற ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிபந்தநமான ஜந்மங்களினின்றும் ஒருகாலும் நீங்காமைக் குறுப்பாய், பலவகைப்பட்டுத் தப்பவரிதாயிருந்துள்ள சப்தாதி விஷயங்களிலே துக்கப்பட்டழுந்துகிற லோகஸ்வபாவத்தை *யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடுசெய்யும்* என்று, அநாதிவாஸனையாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் ஏதேனுமொன்றை அவலம்பித்துத் தன்னைவிட்டகலுகையே ஸ்வபாவமான ஸம்ஸாரி சேதனன் வ்ரதத்தை நன்றாக விடுவிக்குமென்கிறபடியே ஸவாஸநமாகப் போக்குகைக்காக. (இணக்குப் பார்வைதேடி) ம்ருகபக்ஷிகளைப் பிடிப்பார் ஸஜாதீயபுத்தியாலே தன்னோடே இணக்கவற்றான ம்ருகபக்ஷிகளைப் பார்வையாக வைத்துப் பிடிப்பாரைப்போலே பார்வைவைத் திணக்குவதாக, அதுக்காவார் ஆரென்று தேடி (கழலலர் ஞானமுருவின முழுதுமோட்டின பெருங்கண்) *கழறலம்* என்று தொடங்கி ஒரு திருவடித்தலமே பூமி யடையத் தானாயிற்று, ஒரு திருவடி பூமியிலே இடமில்லாமையாலேபோய், ஸர்வர்க்கும் ஸர்வகாலத்திலும் இஸ்ஸம்பந்தத்தை நினைத்துத் தன்னிழலில் ஒதுங்கலாம்படி நிழலைக் கொடுக்கைக்காக ஊர்த்வலோகங்களெல்லாத்திலும் நிறைந்தது. பரப்பையுடைத்தான அவ்வண்டத்தையடையப் புக்குழறுகையாலே விகஸிதமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநமாகிற ப்ரகாசரூபமான தீபத்தையுடையனு யென்கிறபடியே கழல்தலமும், உழறலர் ஞானமும் மறுபாடுருவின பரப் பெங்கு மோட்டிப் பார்த்த *அழறலர் தாமரைபோன்ற செவ்வியையுடைய *பெருங் கண்மலர்* என்கிற பெரிய திருக்கண்களானவை (எங்குமிலக்கற்று) ஓரிடத்திலும் அதுக்கு ஆவாரைக் காணமல் ஒரு விஷயத்தை அப்படிக் காக்குவதாகப் பார்க்கிற வளவிலே, (அன்பொடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப் படிந்து துளங்குகிறவர் மேலேபட) *அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்* என்று ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் விஷயமாக எப்போதும் ஸ்நேஹமாகப் பார்த்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே தனக்குப் பள்ளமடையான தக்ஷிண திக்கிலே *யாதானுமோ ராக்கையில்புக்கு* என்றும் *ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்* என்றும், *மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து* என்றும், *பல்பிறவியில் படிகின்ற யான்* என்றும் *பிறவிக்கடலுள் நின்றுநான் துளங்க* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜாதிநியமமாதல் வர்ணநியமமாதலின்றிக்கே கர்மாநுகுணமாக ஏதேனுமொரு சரீரத்திலே ப்ரவேசித்து அந்த சரீரத்தின் வழியேபோய் ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி

அவ்வார்த்தத்தில் வெறுப்பின்றிக்கே அதிலே அவகாஹித்துத் தரை காண வொண்ணாத ஸம்ஸாரஸாகர மத்யஸ்தராய்க் கொண்டு நடுங்குகிற இவர்மேலேபட, (பக்கநோக்கறப் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷம்) இப்படி இவர்மேலே பட்டவித்தை *நம்மேலொருங்கே பிறழவைத்தார்* என்கிறபடியே ஒருமடைப்படுத்தி *பக்கநோக்கறியான்* என்று நாச்சிமார் திருமுலைத் தடத்தாலே நெருக்கி யணைத்தாலும் புரிந்து பார்க்க வறியானென்னும்படி *நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந* என்றும், *நிர்ஹேதுக கடாக்ஷேண மதீயேந மஹாமதே, ஆசார்ய விஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராம் கதிம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வேச்சையாலே நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணப் பட்ட விசேஷ கடாக்ஷம். [இதுக்கு ஹேது—இப்படிப் பண்ணின் விசேஷ கடாக்ஷம்] என்று வாக்யாந்வயம். ஆகக் கீழுக்தமான இவருடைய ப்ரபாவத்துக்கு ஹேது ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிதமாயிற்று. இத்தாலே சங்காவாக்யத்திற் சொன்ன சங்கைகளெல்லாம் கிடக்க *அனந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவர் இவரென்று நிர்ணீதமாய்விட்டது. ... ... (94)

95. நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தாரொருவர்க்கு பகவத் கடாக்ஷ விஷயமான வளவிலே நிகில பாபங்களும் நீங்கி இப்ப்ரபாவமெல்லா முண்டாகக் கூடுமோ வென்கிற சங்கையிலே பகவத் கடாக்ஷ வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார். (ச்ரமணீ யென்று தொடங்கி).

(மூ). 95. ச்ரமணீ விதுர ரிஷிபத்நிகளைப் பூதராக்கின புண்டரீகாக்ஷன்நெடு நோக்கு சாபமிழிந்தென்னப் பண்ணுமிறே.

அதாவது—*ச்ரமணீம் தர்மநிபுணா மபிகச்ச* என்று கபந்தன் சொன்ன வநந்தரம் *ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜாச் சபரீம்* என்கிறபடியே ஸ்வயமேவ சென்று விஷயீகரித்த வேடுவிச்சியான ச்ரமணியை *சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந, பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யசாரிஷம்* என்று—தேவரீருடைய அழகிய திருக்கண்பார்வையாலே என்னுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் போய்ப் பரிசுத்தையானேனென்று சொல்லும்படியாகவும், வெள்ளமானது பள்ளத்திலே தானே சென்று விழுமாபோலே அபிஜநாத்யஹங்கார யோக்யதையு மில்லாமையாலே *நிவாஸாய யயௌ வேச்ம விதுரஸ்ய மஹாத்மந:* என்று தானே சென்று க்ருஹத்திலே புக்கு *விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்தி ச* என்று தம்முடைய ஸ்பர்சமுள்ளவற்றை விரும்பி அமுது செய்யப்பெற்ற ஸ்ரீ விதுரரை *பீஷ்ம த்ரோணாவதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ! புக்தம் வ்ருஷலபோஜநம்* என்று எதிரியானவன் சீறிச்சொல்லச் செய்தேயும் *புண்டரீகாக்ஷ* என்னும்படி அழகிய திருக்கண்களின் கடாக்ஷத்தாலே ஸகல ஸாம்ஸாரிக தோஷங்களும் போய்ப் பரிசுத்தராம்படியாகவும், *வேர்த்துப் பசித்து வயிறசைந்து வேண்டடிசிலுண்ணும்போது ஈதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளுகிறபோதை நெடுநோக்காலே பக்தவிலோசனத்தில் ருஷிபத்நிகளிலே ஒருத்தியை *தத்ரைகா வித்ருதா பர்த்ரா பகவந்தம் யதாச்ருதம், ஹ்ருதோபகூஹ்ய விஜஹௌ தேஹம் கர்ம நிபந்தநம்* என்று ஸ்வவிஷயப்ராவண்யத்தாலே அப்போதே ஸம்ஸாராந் முக்தையாம்படியாகவும், அல்லாதாரை க்ஷீணபாபராய் முக்த்யர்ஹராம்படி பரிசுத்தராகவும் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய கடாக்ஷமானது *அங்கணிரண்டுங் கொண்டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல் எங்கள்மேல் சாபமிழிந்து* என்று அழகிய திருக்கண்களாலே எங்களைப் பார்த்தருளினையாகில் சாபோபஹதரைப்போலே அநுபவித்தாலல்லது நசியாத வெங்கள் பாபம் போய் விழுமென்கிறபடியே அநுபவ விநாச்யமான ஸகல பாபங்களும் நிவ்ருத்தமாம்படி

பண்ணும்பிறேயென்கை. பகவத் கடாக்ஷந்தான் ஸகல பாபக்ஷபண நிபுணமாகை யாலே பட்டவிடம் *அமலங்களாக* என்னும்படி நிர்தோஷமாமிறே. .... (95)

96. இப்படி இவரை ஈச்வரன் நிர்ஹேதுகமாக விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணிற்று ஏதுக்காக? விசேஷகடாக்ஷ வேஷந்தானேது? இவர் தாம் பின்பு ஆனபடி எங்ஙனே யென்னுமபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார்மேல் (கோவ்ருத்திக்கென்று தொடங்கி)

(மூ) 96. கோவ்ருத்திக்கு நெரிஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன் ஜகத்திதார்த்தமாக எனக்கே நல்லவருள்களென்னும்படி ஸர்வஸௌஹார்த ப்ரஸாதத்தை ஒருமடை செய்து இவரைத் தன்னுக்கு லோகமாகத் தம்மைப்போல ஆக்கும்படியானார்.

அதாவது—*திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி* என்று பரமபதத்திற் காட்டிலும் பசுநிரைமேய்க்கையை விரும்பியிருக்குமவனாகையாலே *ப்ருந்தாவநம் பகவதா க்ருஷ்ணேநாக்லிஷ்டகர்மணா, சுபேந மநஸா த்யாதம் கவாம் வ்ருத்தி மபீப்ஸதா* என்கிறபடியே கோரக்ஷணத்துக்காக நெரிஞ்சிக்காட்டை *உத்பந்ந நவசஷ்பாட்யா* என்கிறபடியே தத்போக்யமான புல்லாம்படி பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநமான திருவுள்ளத்தாலே ஸங்கல்பித்த ஸர்வசக்தியானவன், *நமோ ப்ரஹ்மண்ய தேவாய கோ ப்ராஹ்மணஹிதாயச, ஜகத்திதாய க்ருஷ்ணாய கோவிந்தாய நமோநம:* என்கிறபடியே கோரக்ஷணத்தோபாதி ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கும் கடவன் தானேயாகையாலே ஜகத்தினுடைய ஹிதார்த்தமாக, *எனைத்தோர் பிறப்பும்—எதிர்சூழல் புக்கு—எனக்கே யருள்கள் செய்ய—அம்மான் திரிவிக்கிரமனை—விதி சூழ்ந்ததால்* என்று அநேக ஜந்மங்கள் நான் பிறந்த ஜந்மங்களுக்கு எதிரே பிறந்து வந்து எனக்கே தன் ப்ரஸாதங்களைப் பண்ணும்படி ஸர்வேச்வரனை க்ருபை கால் கட்டிற்றென்றும், *நல்லவருள்கள் நமக்கே தந்தருள் செய்வான்* என்றும் இத்தலையில் குற்றமாதல், (அஜ்ஞத்வமாதல்,) தன் ஸார்வஜ்ஞ்யமாதல் பாராதே தன் பேறாகப் பண்ணுமதானவருள்களை நமக்கே அஸாதாரணமாகத் தந்தருளுகிறவனென்றும் இவர்பேசும்படி *ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்* என்கிறபடியே ஸர்வபூதங்களின் பக்கலிலும் நடக்கிற தன்னுடைய ஸௌஹார்தபலமான ப்ரஸாதமாகிற க்ருபையை இவரொருவர் விஷயமாகவும் ஒரு மடைப்படுத்தி, *என்னைத் தன்னாக்கி* என்கிறபடியே அஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு எல்லையாயிருக்கிற இவரைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞாநசக்திகளையுடையராம்படி பண்ண, இப்படி அவனால் திருந்தினவிவர் *ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப்போலவனுடைய பேரும்தார்களுமே பிதற்றி* என்கிறபடியே தம்மோடம்வயித்த லோகத்திலுள்ளவர்களை யெல்லாம் தம்மைப்போலே பகவத்பரராகப் பண்ணும்படியானாரென்கை. ... ... (96)

97. தன்னுக்குகையாவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி).

(மூ) 97. அதாவது மயர்வறமதிநலமருளுகை.

அதென்று—தன்னுக்கவென்றத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. *மயர்வறமதிநல மருளுகையாவது—அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கி பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுக்கை. .... (97)

98. அதுதன்னை விசதமாகவருளிச் செய்கிறார்மேல் (இருள் துயக்கென்று தொடங்கி).

(மூ). 98. இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்பென்கிற அநுதய ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதிகளற்று மலர்மிசை யெழுகிற ஞானத்தைக் காதலன்பு வேட்கை அவாவென்னும் ஸங்க காமாநுராக ஸ்நேஹாத்யவஸ்தா நாமங்களோடே பரமபக்திதசையாக்குகை.

மயர்வறமதிநல மருளுகையாகிறதுதான் *இருள் தருமாஞாலம்* *இருள் தீர்ந்திவ்வையம் மகிழ* என்று இருள் என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ஜ்ஞாநாநுதயமும், *துயக்கன் மயக்கன்* இத்யாதிஸ்தலங்களில் *துயக்கு* என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் "ஸ்தாணுர்வா புருஷோவா" என்கிறபடியே க்ராஹ்யவஸ்துவை இன்னதென்று நிச்சயிக்கமாட்டாத ஸம்சயமும் *மயக்கு* என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ரஜ்ஜு சுக்த்யாதிவிஷய ஸர்ப்பரூப்யாதி புத்திபோலே அதஸ்மிந் தத்புத்தியாகிற விபர்யயமும், *மறப்பும் ஞானமும்* *மறப்பறவென்னுள்ளே மன்னினான்* இத்யாதிகளிற்போலே மறப்பு என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் பூர்வாநுபூதவிஷயமாய் அநுபவஸம்ஸ்கார மாத்ரஜமான ஜ்ஞாநத்தினுடைய அபாவமாகிற விஸ்ம்ருதியுமான சதுர்விதஸங்கோசாவஸ்தையுமற்று, *மனனகமல மற மலர்மிசை யெழுதரும்* என்கிறபடியே மநः பரிசுத்தியாலே விகஸிதமாய்க் கொழுந்துவிட்டு *தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கும்* என்கிறபடியே ப்ராப்தவிஷயமான தன்னை நோக்கிக்கிளருகிற ஜ்ஞாநத்தை *உளப்பெருங்காதல்* *நேரிய காதல்* *காணக்கழி காதல்* *கழியமிக்கதோர் காதல்* *காதல் கடல் புரைய* *காதல் கடலில் மிகப்பெரிதால்* *காதலுரைக்கில்—நீள்விசும்பும் கழியப் பெரிதால்* *மெய்யமர் காதல்* என்றும், *அன்புகூட்டிய* *அன்பிலின்பு* *அன்பே பெருகும்மிக* *ஆராவன்பு* என்றும், *வேவாராவேட்கை நோய்* *பெருகுமால் வேட்கையும்* *ஆவியின் பரமல்லவேட்கை* என்றும் *அவா வொருக்கா வினையொடும்* *காண்பானவாவுவன்* *சூடுதற்கவா* *அதனில் பெரிய வென்னவா* என்றும், இப்படிப் பலவிடங்களிலும் காதல், அன்பு, வேட்கை, அவா என்று சொல்லப்படுகிற விஷயதர்சநத்தில் ப்ரதமபாவியாய் ஸ்நேஹாங்குரமான ஸங்கமும், *ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காமः* என்கிறபடியே ததநந்தரஜாதமாய் அவ்விஷயத்தை அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியிருக்கும் தத்விபாகதசையான காமமும் தத்கார்யமாய் அநுபாவ்யவிஷய ராகாவிச்சேதரூபமான அநுராகமும், ததநந்தரம் அவ்விஷயத்தை உத்தரோத்தரமநுபவிக்கு மதொழிய விட்டுப் பிடிக்கப் பற்றாதபடி விளையும் ஸ்நேஹமும் முதலான அவஸ்தைகளுக்கு அநுரூபமான நாமங்களையுடைத்தாய்க்கொண்டு பரமபக்தி தசாபர்யந்தமாம்படி பண்ணுகை யென்கை. காதல், அன்பு, வேட்கை, அவா என்னுமிவை ஸங்காத்யுத்தரோத்தராவஸ்தைகளுக்கு வாசகமாயிருக்க, முன்பின் கலந்துவந்ததேயாகிலும் எல்லாவவஸ்தைகளும் இவர்க்கு எப்போதும் ப்ரகாசித்திருக்கையாலே அப்போதப்போது தம்முடைய ஆற்றாமைக்கீடாகப் பேசுகிறதாகையாலே விரோதமில்லை.

ஆக இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து, மயர்வற மதிநல மருளுகையாவது—அஜ்ஞாநபிதையாக சாஸ்த்ரஸித்தமான அநுதயாதி சதுர்வித ஸங்கோசாவஸ்தையுமற்று விகஸிதமாய்க் கொழுந்துவிட்டு விஷயோந்முகமாய்க் கிளருகிற ஜ்ஞாநத்தை ஸ்நேஹ ப்ரதமாங்குரமான ஸங்கம் முதலான உத்தரோத்தர விபாகரூபாவஸ்தைகளுக்கு அநுரூபமான காதலித்யாதி நாமங்களை பஜித்து ப்ரேமஸீமாபூமியான பரமபக்தி தசாபந்நமாம்படி பண்ணுகை யென்றதாய்த்து.

ஆக, கீழ் (அக்ரிஜமதக்நி—92) இத்யாதி வாக்யத்திற் சொன்ன சங்கைக்கு மூலம் இவர் ப்ரபாவமென்றும், அதுதனக்கு ஹேது பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷமென்று—கடாக்ஷத்தினுடைய சக்தியும், இவரை இப்படி கடாக்ஷித்தது. லோகஹிதார்த்தமாக வென்றும், கடாக்ஷிக்கையாவது—மயர்வற மதிநலமருளுகை யென்றும், அதுதன்னின் ப்ரகாரமும் சொல்லப்பட்டது. .... (9௮)

99. இனிமேல் இவருடைய இந்த பக்திதான் கர்மஜ்ஞாந ஸாத்யையாய் பகவத்ப்ராப்தி ஸாதந பூதையாயிருக்கு மூபாஸகர் பக்தியிலும் ப்ரபந்நர் பகவான் பக்கல் அர்த்தித்துப் பெறும் கைங்கர்யோபகரண பக்தியிலும் வ்யாவ்ருத்தை யென்னு

மிடமறிவிக்கைக்காக ப்ரதமம் ஸாதநபக்தி வேஷத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (ஜந்மாந்தரே த்யாதி) சூர்ணையாலே.

ஸூ. 99. ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நல் தவங்களாலே க்யாதகுலங்களிலே பிறந்து எழுதி வாசித்துத் தத்வஜ்ஞராய்க் குளித்து ஓதி உருவெண்ணும் அந்தி ஐவேள்வி அறுதொழில்களால் மிக்கு ஊன்வாடப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தித் துன்ப வினைகளை விடுத்து விவேக சமாதிகள் வளர எட்டுநீக்கி எட்டுமிட்டு எட்டினைய பேதப் பூவில் சாந்தோடு தேவ காரியம் செய்து உள்ளம் தூயராய் வாரிப் புன்புலவகத்தினுள் இளைப்பினையடைவே விளக்கினைக்கண்டு யோகநீதி நண்ணி அறம் திகழுமறையோர் மனந்தன்னுள் அமர்ந்துறையும் அரும்பெரும் சுடரைக் கண்கள் சிவந்திற்படியே மனவுட்கொண்டு நிரந்தரம் மறவாமை தொடக்கரு ஸ்ம்ருதியாய் கனவில் மிக்க தர்சநஸமமாய் ஆகத்துப் புக்கு மத்யர்த்தப்ரியமாய் வைகும் சிறப்புவிட்டுக் குற்றேவலென்னுதை அநந்ய ப்ரயோஜநமாய் வேதநோபாஸந ஸேவாத்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்யஸாதநபக்தியாக சாஸ்த்ர ஸித்தம்.

(ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ர நற்றவங்களாலே) *ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாநஸமாதிபி:, நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே* என்றும் *ஒன்றிநின்று நற்றவம்செய்து ஊழிஊழிதோறெலாம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே த்ரிவிதபரித்யாக பூர்வகமாக பகவத் ஸமாராதந ரூபேண அநுஷ்டிதங்களான ஸத்கர்மங்களாலே, (க்யாதகுலங்களிலே பிறந்து) *சுசீநாம் ஸ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ரஷ்டோபிஜாயதே, அதவா யோகிநாமேவ குலே பவதி தீமதாம்* என்றும், *ஜநித்வாஹம் வம்சே மஹதி ஜகதி க்யாதயசஸாம் சுசீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷதத்வஸ்திதி விதாம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தத்வ வித்துக்களாய், பரமயோகிகளென்று ஜகத்ப்ரஸித்தரானவர்களுடைய குலங்களிலே பிறந்து, (எழுதிவாசித்து தத்வஜ்ஞராய்) *தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும்* என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தை அநுஸந்திக்கை தத்விஷயமான சப்தங்களை லிகிப்பது, வாசிப்பது, பிறர்சொல்லக் கேட்பதாய்க் கொண்டு இந்த சாஸ்த்ராப்யாஸமூலகமாக பிறந்த தத்வஜ்ஞானத்தையுடையராய், (குளித்தோதி யுருவெண்ணும் அந்தியைவேள்வியறு தொழில்களால் மிக்கு) *குளித்து மூன்றனலை யோம்பும்* என்கிறபடியே உபாஸநாங்கமான நித்யகர்மாநுஷ்டாநோபயுக்தமாய் இருக்குமுள்ள காயசுத்த்யர்த்தமான ஸ்நாநத்தைப்பண்ணி *ஓதியுருவெண்ணுமந்தி* என்றும், *ஐவேள்வி* என்றும், *அறுதொழில்* என்றும் சொல்லுகிற ஸந்த்யா வந்தந காயத்ரீ ஜபமென்ன, தேவயஜ்ஞ பித்ருயஜ்ஞ பூதயஜ்ஞ மநுஷ்ய யஜ்ஞ ப்ரஹ்மயஜ்ஞங்களாகிற பஞ்ச மஹாயஜ்ஞமென்ன, அத்யயந அத்யாபந யஜந யாஜந தாந ப்ரதிக்ரஹங்களாகிற ஷட்கர்மங்களென்ன இப்படியிருக்கிற நித்ய நைமித்திக கர்மாநுஷ்டாநங்களால் பரிபூர்ணராய், (ஊன்வாடப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தி) *ஊனவாட வுண்ணாதுயிர்காவலிட்டு* என்றும், *பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்குளித்துமைந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும்* என்றும், *வீழ்கனியு மூழிலையு மென்னுமிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம் வருந்தி* என்றும் சொல்லுகிற படியே நித்ய கர்மாதிகளை அவிகலமாக அநுஷ்டிக்கையாலே தபச்சர்யாயோக்யதை பிறந்தவாறே காயசோஷணார்த்தமாக அசநத்தைக் குறைத்து ப்ராணதாரணத் துக்குத் தக்கவளவாக்கி, உஷ்ண காலங்களில் பர்வதாக்ரத்திலும் பஞ்சாக்நி மத்யத்திலும் நின்றும், சீதகாலங்களில் அருக்கயமான தடாகத்திலே மூழ்கிக் கிடக்கும் ஜீர்ண பர்ணபலாசநராயும், இப்படி தபச்சர்யையாலே சரீரத்தை சோஷிப்

பித்து, (துன்பவினைகளை விடுத்து) கீழ்ச்சொன்ன கர்மாநுஷ்டானத்தாலே, *மேவு துன்பவினைகளை விடுத்து* என்கிறபடியே நிலைதலாதிவத் ஆத்மாவோடே பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற துஃகஹேதுவான பாபங்களை *தர்மேண பாபமபநுததி* என்கிறபடியே போக்கி, (விவேக சமாதிகள் வளர) இப்படி ப்ரதிபந்தக பாபநிவ்ருத்தியாலே மனச்சுத்தி ஹேதுவான விவேகாதி ஸப்தகமும், *சமதமநியதாத்மா ஸர்வபூதாநுகம்பீ* இத்யாத்யுக்தசமதமாதிகளும் அபிவ்ருத்தமாக.

இதில் விவேகமாவது—*ஜாத்யாச்ரய நிமித்தாதுஷ்டாதந்நாத் காயசுத்திர் விவேக:* என்கிறபடியே ஜாதிதுஷ்டமும் ஆச்ரயதுஷ்டமும் நிமித்ததுஷ்டமுமன்றிக்கே யிருந்துள்ள அன்னத்தாலுண்டான காயசுத்தி. ஜாதிதுஷ்டங்களாவன—களஞ்ஜக்ருஞ்ஜநாதிகள். ஆச்ரயதுஷ்டமாவது—அபிசஸ்த பதித சண்டாளாதிகளுடைய த்ரவ்யம். ஆச்ரயமென்று—த்ரவ்யஸ்வாமியான புருஷனைச் சொல்லுகிறது. நிமித்ததுஷ்டமாவது—உச்சிஷ்ட கேசாத்யுபஹதமானது. இந்த த்ரிவித தோஷமுமில்லாத ஆஹாரத்தின் விவேசந பலமான காயசுத்தியிலே விவேகசப்தம் உபசாரேணோக்தம் அன்றிக்கே, விவிக்தாஹார"ஸேவையாலே ராஜஸ தாமஸாஹார-ஆப்யாயித தேஹத்திற்காட்டில் ஸ்வதேஹத்தினுடைய விவேசனம் விவேகமென்னவுமாம். சுத்தியாவது—அசுத்தேப்யோ விவேசநமிறே, *காயசுத்தி:* என்கிறவிடத்தில் காயசப்தத்தால் அந்த:கரணத்தைச் சொல்லுகிறது. *ஆஹாரசுத்தௌ ஸத்வசுத்தி:* என்றிறே ச்ருதி சொல்லிற்று. ஸத்வமாவது—அந்த:கரணமிறே. *அபயம் ஸத்வஸம்சுத்தி:* என்றும், *ஸத்வாநுரூபா ஸர்வஸ்ய ச்ரத்தா பவதி* என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில் ஸத்வம்—அந்த:கரணமென்று ஸத்வசப்தம் அந்த:கரணவாசியாக பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தாரிறே. ஆகையிறே விவேகமாவது—*ஆஹாரசுத்தௌ ஸத்வசுத்தி:* என்கிறபடியே அந்த:கரணசுத்திக்கடியான அந்நசுத்தியென்று ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தது.

விமோகமாவது—*விமோக: காமாநபிஷ்வங்க:* என்கிறபடியே காமத்தில் அநபிஷ்வங்கம். யாதொரு விகாரத்தாலே விஷயத்தை புஜியாமல் நிற்கமாட்டான். அந்த விகாரம்—அபிஷ்வங்கம். அதில்லாமை—அநபிஷ்வங்கம். *காமாத் க்ரோதோபிஜாயதே* இத்யாதி வசநத்தாலே க்ரோதாத்யபாவமும் இவ்விடத்திலே பலிதம். அப்யாஸமாவது—*ஆரம்பணஸம்சீலநம் புந:புநரப்யாஸ:* என்கிறபடியே த்யாநாலம்பநமான வஸ்துவிலே பலகாலும் பரிசீலனம் பண்ணுகை. ஆரம்பணமென்றது—ஆலம்பனமென்றபடி. இவ்விடத்தில் ஆலம்பனமாவது—சுபாச்ரயம். க்ரியையாவது—*பஞ்ச மஹாயஜ்ஞாத்யநுஷ்டாநம் சக்தித: க்ரியா* என்கிறபடியே பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதி நித்யகர்மங்களை வல்லவளவும் அநுஷ்டிக்கை.

கல்யாணமாவது—*ஸத்யார்ஜவ தயா தாநாஹிம்ஸாநபித்யா: கல்யாணாநி* என்கிறபடியே ஸத்யம், ஆர்ஜவம், தயை, தானம், அஹிம்ஸை, அநபித்யை ஆகிறவிவை. இவற்றில், ஸத்யம்—பூதஹிதம், ஆர்ஜவம்—மநோவாக்காயாநாமைகரூப்யம். தயை—ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷ பரதுஃக்காஸஹிஷ்ணுத்வம், தாநம்—லோபராஹித்யம், அஹிம்ஸை—கரணத்ரயேண பரபீடாநிவ்ருத்தி: அபித்யை—பரகீயே ஸ்வத்வபுத்தி:. அன்றிக்கே நிஷ்பல சிந்தையாதல், பரக்ருதாபகார சிந்தையாதலாகவுமாம். அதில்லாமை—அநபித்யை.

அநவஸாதமாவது—*தேசகால வைகுண்யாத் சோகவஸ்த்வாத்யநுஸ்ம்ருதேச்ச தஜ்ஜம் தைந்யமபாஸ்வரத்வம் மநஸோவஸாத:* என்கிறபடியே தேசகாலங்களுடைய வைகுண்யத்தாலும், சோகஹேதுவாயும் பயஹேதுவாயுமுள்ள வஸ்துக்களின் அநுஸ்ம்ருதியாலுமுண்டான தைந்யமாகிற மநஸ்ஸினுடைய அபாஸ்வரத்வம் அவஸாதமாகையாலே, அதினுடைய விபர்யயம். சோகவஸ்து வென்றது சோக

நிமித்தவஸ்து வென்றபடி. அதாவது அதீதமான புத்ரமரணாதி. ஆதிசப்தத்தாலே பயநிமித்தமான ஆகாமிவஸ்து விவக்ஷிதம். சோகம்—அதீதவிஷயமாய், பயம்—ஆகாமிவிஷயமாயிறே யிருப்பது. அபாஸ்வரத்வ மென்கிறவிது—தைந்ய சப்த விவரணம். தைந்யமாவது—அபீஷ்டகார்ய ப்ரவ்ருத்த்யக்ஷமத்வம். பாஸ்வரத்வ விரோதியென்று தைந்யவிசேஷணமாகவுமாம். அநுத்தர்ஷமாவது—*தத்விபர்யயஜா துஷ்டிருத்தர்ஷ:* என்கிறபடியே தேசகால ஸாத்குண்யத்தாலும் ப்ரியவஸ்த்வாத்யநுஸ்ம்ருதியாலுமுண்டான துஷ்டி உத்தர்ஷமாகையாலே, அதினுடைய விபர்யயம்; அதாவது—ஹர்ஷஹேதுக்களுண்டானாலும் அதிப்ரீதனாகாதொழிகை.

இனி—சமாதிகளில். சமமாவது—அந்த:கரணநியமநம். தமமாவது—பாஹ்யகரணநியமநம். *சமச் சித்தப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரியநிக்ரஹ:* என்னக்கடவதிறே. *க்ஷமா ஸத்யம் தமச் சம:* என்கிறவிடத்தில் *தமோ பாஹ்யகரணாநாமநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம்; சம:—அந்த:கரணஸ்ய ததாவிதநியமநம்* என்றிறே பாஷ்யகாரரருளிச் செய்தது. மாறிச்சொல்லுமிடங்களுமுண்டு. ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதானங்களிறே இவை. *சாந்தோ தாந்த உபரதஸ் திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யே வாத்மாநம் பச்யேத்* என்கையாலே உபாஸநத்தில் இழியுமவனுக்கு ப்ரதமாபேக்ஷிதங்கள் இவையாகவிறே ச்ருதியும் சொல்லிற்று. மற்றுமுண்டான ஆத்மகுணங்களுக்கும் யதாயோகம் அர்த்தம் கண்டுகொள்வது. ஆக இப்படியிருந்துள்ள விவேகாதிகளும சமாதிகளும் மேன்மேலும் அபிவ்ருத்தமாய் வளர. (எட்டுநீக்கி) *ஈனமாயவெட்டு நீக்கி* என்று—ஜ்ஞாநஸங்கோசகதயா ஆத்மாவுக்குக் குறையான அவித்யாதிகளைந்தும், சரீரஸம்பந்த ப்ரயுக்தமான தாபத்ரயங்களுமாகிற எட்டையும் போக்கி. (துன்பவினைகளை விடுத்து) என்று கீழேயும் கர்மவிமோசநம் சொல்லிற்றேயென்னில்; அங்குச் சொல்லிற்று—ஜ்ஞாநோத்பத்தி விரோதி ப்ராசீந கர்மமாத்ரமாகையால் விரோதமில்லை: அன்றிக்கே ஆத்மாவுக்குப் பொல்லாங்கைப் பண்ணுவதான காம க்ரோத லோப மோஹ மத மாத்ஸர்யாஜ்ஞாநாஸூயைகளாகிற எட்டையும் போக்கியென்னவுமாம்.

காமமாவது—அர்த்தித்த பதார்த்தம் அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாத தசை. க்ரோதமாவது—அதின்கார்யமாய் அர்த்தித்த பதார்த்தாலாபத்தில் ஸந்நிஹிதர் பக்கல் பிறக்கும் சீற்றம். லோபமாவது—ஸந்நிஹிதபதார்த்தத்திலதிப்ராவண்யம். மோஹமாவது கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யங்களை விவேகிக்கமாட்டாதொழிகை. மதமாவது—அர்த்திதார்த்தலாபத்தால் வரும் களிப்பு. மாத்ஸர்யமாவது—பரஸம்ருத்தி பொறாமையை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக நடத்துகை. அஜ்ஞானமாவது—இவற்றால் மேல்வருமனர்த்தம் நிரூபியாமை. அஸூயையாவது—குணங்களிலே தோஷத்தை ஆவிஷ்கரிக்கை. ஏவம் பூதங்களான இவற்றைப் போக்கியென்றபடி. (எட்டுமிட்டு) *இனமலரெட்டுமிட்டு* என்றும் *கந்தமாமலரெட்டுமிட்டு* என்றும் சொல்லுகிற படியே ஓரோவக்ஷரங்கள் பரிமளோத்தரமான புஷ்பம்போலே அவனுக்கு போக்யமாம்படி யிருக்கையாலே அஷ்டவிதமான புஷபத்தை ஸமர்ப்பிப்பாரைப்போலே திருமந்த்ரத்தை யநுஸந்தித்து. *அவன் பெயரெட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே* என்றும் *ஆர்வமோடிறைஞ்சி நின்றவன் பெயரெட்டெழுத்தும் வாரமாக வோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே* என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அன்றிக்கே *அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரியநிக்ரஹ:, ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமாபுஷ்பம் விசேஷத:, ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவச, ஸத்ய மஷ்டவிதம் புஷ்பம விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத்* என்கிறபடியே அஹிம்ஸாத்யஷ்டவித புஷ்பங்களையுமிட்டென்றுமாம். கீழே *விவேகசமாதிகள்* என்றதிலந்தர்ப்பூதங்களானவை இதிலேயும் வந்ததாகிலும் ஈச்வரனுக்கு இவற்றை போக்யத்வேந அநுஸந்தித்து அநுஷ்டிக்கையைச் சொல்லுகிறதாகையாலே விரோதமில்லை. ஆகையிறே இவற்றைப் புஷ்பஸமர்ப்பணமாகச் சொல்லுகிறது.

(எட்டினைய பேதப்பூவில் சாந்தொடு தேவகாரியம் செய்து) *எட்டினைய பேதமோடிலைறஞ்சி* என்கிறபடியே *மநோபுத்த்யபிமாநேந ஸஹ ந்யஸ்ய தராதலே, கூர்மவச்சதுரஃ பாதாந் சிரஸ் தத்ரைவ பஞ்சமம்* என்கிறபடியே பக்நாபிமாநனாய் விழுகையும், மநோபுத்திகளுக்கு ஈச்வரனே விஷயமாகையும், பாதத்வயங்களும் கரத்வயங்களும் சிரஸ்ஸூம் பூமியிலே பொருந்துகையுமாகிற அஷ்டாங்க ப்ரணாமத்தைப் பண்ணி *பூவில் புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும் மலிந்து* *சாந்தொடு விளக்கம் தூபம் தாமரை மலர்கள் நல்லவாய்ந்து கொண்டு* என்கிறபடியே புஷ்பாங்கராகாதிகளான ஸமாராதநோபகரணங்களை பலஸங்க கர்த்ருத்வங்களாகிற துராலும் மயிரும் புழுவும் படாதபடி ஆராய்ந்து மிகவும் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு *தேவகாரியம் செய்து* என்கிறபடியே பகவத்ஸமாராதநத்தைச் செய்து.

(உள்ளம் தூயராய்) *ஒன்றிநின்று நற்றவம் செய்து ஊழிஊழிதோறெலாம் நின்றுநின்றவன் குணங்களுள்ளியுள்ளம் தூயராய்* என்கிறபடியே நித்ய கர்மாநுஷ்டாநம் தொடங்கி பகவதாராதந பர்யந்தமாகப் பண்ணும் த்ரிவித பரித்யாக பூர்வகமான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலும் பகவத்குணாநுஸந்தாநத்தாலும், *கஷாயே கர்மபிஃ பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநயோகார்ஹமாம்படியே ம்ருதித கஷாயராகையாலே பரிசுத்தாந்தஃகரணராய்.

(வாரிப்புன் புலவகத்தினுள்ளினைப் பிணையடைவே விளக்கினைக் கண்டு) *ப்ரதீர்ண விஷயாரண்யே பராவர்த்தம் ப்ரமாதிநம், ஜ்ஞாநாங்குசேந குர்வீத வச்யமிந்த்ரிய தந்திநம்* என்று விஸ்தீர்ணமான விஷயாடவியிலே ஓடாநிற்பதாய், அகப்பட்டாரைக் கொல்லுமதான இந்த்ரியமாகிறவானையை த்யாஜ்யோபாதேய விவேக ஜ்ஞாநமாகிற அங்குசத்தாலே வச்யமாகப் பண்ணுவானென்கிறபடியே. *வாரிசுருக்கி மதக்களிறைந்தினையும் சேரிதிரியாமற் செந்நிறீஇ* என்று—மதித்தவானைகளைத் தண்ணீரிலே செறுப்பிக்குமாபோலே இந்த்ரியங்களாகிற மதஹஸ்திகளை விஷயாநுபவமாகிற போகத்தைக் குலைத்து. அவ்வளவுமன்றிக்கே விஷயங்கள் நடையாடுமிடத்தில் போகாதே ப்ரத்யக்வஸ்துவிஷயமாகையாகிற செவ்வையிலே நிறுத்தியென்றும், *புன்புல வழியடைத்தரக்கிலச்சினை செய்து நன்புலவழி திறந்து ஞான நற்சுடர் கொளீஇ* என்று அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷதுஷ்டமான க்ஷுத்ரவிஷயங்களைப் பற்றிப்போகிற இந்த்ரிய மார்க்கத்தை நிரோதித்து, அவற்றினுடைய க்ஷுத்ராநுஸந்தாநத்தாலே வாஸநாநுவ்ருத்தியுமறும்படி அத்தை உறைப்பித்து, விலக்ஷண விஷயத்தில் இந்த்ரிய மார்க்கத்தை ப்ரகாசிப்பித்து, நன்றான ஜ்ஞாநப்ரபையை மிகவுமுண்டாக்கியென்றும், *ஐம்புலனகத்தினுள் செறுத்து* என்று—ச்ரோத்ராதீந்த்ரியங்கள் சப்தாதி விஷயங்களிற் போகாமே உள்ளேயடக்கியென்றும் சொல்லுகிறபடியே நிக்ருஹீதேந்த்ரியக்ராமராய், *இளப்பினையியக்கம் நீக்கி* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறவடைவிலே *அவித்யாஸ்மிதாராகத்வேஷாபிநிவேசாஃ பஞ்ச க்லேசாஃ* என்றும் சொல்லுகிற க்லேசங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து, *நாத்யுச்ச்ரிதம் நாதிநீசம்* இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே ஓராஸநத்தேயிருந்து *ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நாஸிகாக்ரம் ஸ்வம் திசச்சாநவலோகயந்* என்னும்படியே நாஸாக்ரந்யஸ்த லோசநராய், ஓரளவில்லாத இந்த்ரியங்களை ப்ரத்யக்காக்கி, த்யேயமான பகவத் விஷயத்திலே ஸ்நேஹத்தை வைத்து விடாமலநுஸந்தித்து, சுடர் விட்டுத் தோன்றுகிற ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை சாஸ்த்ரோக்த ப்ரகாரத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து ஸத்கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே க்ஷீணபாபனாய், நிர்மலாந்தஃகரணனானவனுக்கு பகவத்ஸாக்ஷாத்காரத்துக்குறுப்பாக விளையும் யோகஜந்யஜ்ஞாநந்தான் ப்ரதமம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தர்சித்துக் கொண்டிறே மேல்போவது.

விளக்கினை விதியில் காண்பார் என்கிறவிது பகவத்ஸாக்ஷாத்காரமாக பூர்வர்கள் வ்யாக்யானம் பண்ணிவைத்தார்களாகிலும், இவர் ஆத்மபரமாகவே அருளிச்செய்தாரென்று கொள்ளவேணும்; பகவத்த்யாந தர்சநங்களை மேலே சொல்லுகையாலே. "விதியில் காணும் ப்ரதம மத்யம தசைகளை" யென்று ஆத்மபரமாகவிறே இதுவும் இவரருளிச்செய்தது. யோஜநாபேதங்களுண்டாயிருக்குமிறே.

(யோகநீதி நண்ணி) *யோகநீதி நண்ணுவார்கள்* என்கிறபடியே யோகமாகிற உபாயத்தாலே கிட்டி. (அறத்திகழு மறையோர் மனந்தன்னுளமர்ந்துறையும் அரும் பெருஞ் சுடரைக் கண்கள்சிவந்திற்படியே மனவுட்கொண்டு) *மறந்திகழு மனமொழித்து வஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கி யிடர்ப்பாரத் துன்பம் துறந்து இருமுப்பொழுதேத்தி யெல்லையில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டரான அறந்திகழு மனத்தவர் தம் கதியை* என்று—கொலையும் சினமும் கொடுமையுமாகிற மறத்தால் விளங்கா நின்றுள்ள மநஸ்ஸை வாஸனையோடே போக்கி, பொய்யைத் தவிர்ந்து, வன்புலச்சேக்களைப் பட்டிபுகாமே கட்டி மிக்க துக்கத்தை விளைப்பதான *பாரமாய பழவினையைப் பற்றறுத்து* சலாகயமாயிருந்துள்ள ஆதிநடுவந்தியாகிற மூன்றுபொழுதிலுமேத்தி அளவிறந்த பழைய மர்யாதையிலே சிலவரால் கலக்கவொண்ணாதபடி நிலைநின்ற வைஷ்ணவர்களான ஆந்ருசம்ஸ்யோஜ்ஜ்வல சித்தர்க்குப் பரமப்ராப்யனானவனை யென்றும், *மறையோர் மனந்தன்னுள் விண்ணுளார் பெருமானை* என்று ப்ராஹ்மணருடைய ஹ்ருதயங்களைத் தனக்கு வாஸஸ்தானமாக உடையனாயிருக்கும் அமரர்களதிபதியை என்றும், *மாதவமானவர் தங்கள் சிந்தையமர்ந்துறைகின்ற வெந்தை* என்று மஹாதபஸ்ஸையுடையராயிருக்கும் மனுஷ்யர்களுடைய ஹ்ருதயங்களிலே அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமியென்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசுத்தாந்தகரணரான பரமயோகிகள் ஹ்ருதயங்களிலே *ஆரமார்வனரங்கனென்னு மரும் பெரும் சுடரொன்றினைச் சேரும் நெஞ்சினர்* என்னும்படி ஆபரணத்யலங்க்ருதமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமான விக்ரஹத்தோடே யெழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேச்வரனை *கண்கள் சிவந்து* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே அவயவசோபை ஆபரண சோபை ஆயுதசோபைகளோடே கூடி காளமேக நிபச்யாமமாயிருந்துள்ள திவ்ய விக்ரஹத்துடனே *கற்றவர் தந்தம் மனவுட்கொண்டு* என்று அறிவுடையரான யோகிகளானவர்கள் தந்தாமுடைய ஹ்ருதயத்திலே கொண்டு-என்கிறபடியே ஹ்ருதய கமலத்திலே த்யாநம் பண்ணி. (நிரந்தரம் மறவாமை துடக்கறுஸ்ம்ருதியாய்) *நிரந்தரம் நினைப்பதாக* என்றும், *மன்னு சேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த த்யாநத்துக்கு விச்சேதமும் விஸ்ம்ருதியுமற்று *சோர்விலாத காதலால் துடக்கறுமனத்தராய்* என்று ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங்களால் அபஹ்ருதமாகாத ப்ரேமத்தையுடையராகையாலே தத்ஸம்ச்லேஷ வியோகைக ஸுகதுக்கராம்படி *ஸத்வ சுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி:* என்கிறபடியே த்யேய வஸ்துவில் துடக்கறுமல் நடக்கும் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியாய். (கனவில் மிக்க தர்சனஸமமாய்) *கனவில் மிகக்கண்டேன்* என்று இந்த்ரியங்களால் கலக்கவொண்ணாதபடி மாநஸ ஜ்ஞாநத்தாலே அழகிதாகக் கண்டேனென்னலாம்படி *ஸா ச ஸ்ம்ருதிர் தர்சநஸமாநாகாரா* என்கிறபடியே அதுதான் ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய். (ஆகத்துப் புல்குமத்யர்த்தப்ரியமாய்) அப்படி தர்சநஸமமானவதுதான், *காடோறும் ஞானத் தாலாகத்தணைப்பார்க்கு* *ஆகத்தணைப்பாரணையரே* *எல்லையிலங்கலப் புல்கு* *ஆர்வம் புரிய பரிசினால் புல்கில்* என்னும்படி அங்காபரிஷ்வங்கம்போலே *ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தமஹம்* என்கிற ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலேதானும் அத்யர்த்தப்ரியமாய். (வைகும் சிறப்புவிட்டுக் குற்றேவலென்னுத அநந்யப்ரயோஜநமாய்) *நின்புகழில் வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீ அவர்க்கு வைகுந்தமென்றருளும்வான்* என்று உன்னுடைய கல்யாண குணங்களிலே விச்சேத

மின்றியே செல்லுகிற சிந்தையிலுங் காட்டில் இனி நீ அவர்க்கு நன்றாகச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பரமபதமென்றும், *உலகு படைத்தித்யாதி—அமுதவெள்ளத்தானும் சிறப்புவிட்டு ஒருபொருட்கசைவோரசைக...... நல்வீடு பெறினும் கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பு* என்று பரத்வஸௌலப்யாதிகளால் பரிபூர்ணனான ஸர்வேச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை அநுபவிக்கையிலுண்டான அபிநிவேசத்தாலே த்ரவீபூதமாய் ஓரவயவியாக்கிக் காணவொண்ணாதபடி மங்கின ஆத்மவஸ்துவிலே அந்த ஆதாமடியாகப் பிறந்த விலக்ஷணமான ஸங்க காமாத்யவஸ்தைகளையுடைய பக்தியால் விளைகிற நிரதிசயரஸத்திலே உளனாகையாகிற லாபத்தைவிட்டு க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களுக்கு க்லேசப்படுவார் அங்ஙனே க்லேசப்படுக, ச்லாக்யமான ஐச்வர்யம், அதில் விலக்ஷணமான ஆத்மாநுபவம், அவ்வளவன்றிக்கே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமான மோக்ஷம், இவற்றைப் பெறுமளவானாலும் ஸாராஸாரவிவேகஞ்ஜரானவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் அவற்றை ஸ்வீகரிக்கவும் நினைவுண்டோவென்றும், *உனது பாலே போல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன் மேலால் பிறப்பின்மை பெற்றடிக்கீழ்க் குற்றேவலன்று மறப்பின்மை யான் வேண்டும் மாடு* என்று உன்னுடைய ஸ்மர்யமாண தசையே தொடங்கி இனிதான குணங்களிலே பழுத்தொழிந்தேன்; பின்பு ஒருகால் பிறவாமை பெற்றுத் திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணுகையன்று எனக்கு வேண்டுவது, பிறந்த ஜ்ஞானத்துக்கு மறப்பில்லாமை எனக்கு வேண்டும் தனமானது—என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்வநுஸந்தாநத்தாலே தேசவிசேஷத்திலநுபவத்தையுமுபேக்ஷிக்கும்படி தானே பரம ப்ரயோஜநமாய்படிரஸிக்கையாலே அநந்யப்ரயோஜனமாய்.

(வேதநோபாஸந ஸேவா த்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்யஸாதந பக்தியாக சாஸ்த்ரஸித்தம்) வேதநமென்றும் உபாஸநமென்றும் ஸேவையென்றும் த்யாநமென்றும் ஏவமாதி சப்தங்களாற் சொல்லப்படுகிற பக்தியானது *உபயபரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய* என்கிறபடியே கர்மஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்தஃகரணனுக்குப் பிறக்குமதொன்றாகையாலே சேதநஸாத்யமாய் பகவத்ப்ரஸாதநோபாயதயா தத்ப்ராப்திஸாதநமான பக்தியாக ஸோபப்ரீம்ஹண வேதாந்த சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்டதென்கை. .... (99)

100. இப்படி உபாஸநரூபமாய் (உபாயமுமாயும்) இருந்துள்ள விதுபோலன்றிக்கே உபேயபூத கைங்கர்யோபகரணமாக ப்ரபந்நர் பகவான்பக்கல் அபேக்ஷித்துப் பெறும் பக்திவிசேஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறார் (ஸ்வீக்ருதேத்யாதியால்).

(மு) 100. ஸ்வீக்ருத ஸித்த ஸாதநர் இத்தை ஸாத்யமாக இரக்க ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸித்திக்கும்.

அதாவது—*த்வத்பாத மூலம் சரணம் ப்ரபத்யே* என்றும், *த்வத்பாதாரவிந்த யுகளம் சரண மஹம் ப்ரபத்யே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட ஸித்த ஸாதநத்தையுடையவர்கள், இந்த பக்தியை போஜநத்துக்கு க்ஷுத்துப்போலே கைங்கர்யத்துக்கு உபகரணமாகையாலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தோபாதி இதுவும் நமக்கு ப்ராப்யமென்று புத்திபண்ணி *பகவந் பக்திமபி ப்ரயச்ச மே* என்றும், *ஸ்தாநத்ரயோதித பரபக்தி யுக்தம் மாம் குருஷ்வ, பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேகஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவான் பக்கலிலே அர்த்திக்க *இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மரூபாம் விஸ்ருஜ்ய ததாநீமேவ* இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே சரீரவியோகஸமநந்தரம் பகவத்ப்ராப்தி பண்ணுவதற்கு முன்னே ஸித்திக்குமென்கை. .... (100)

101. இனி இவ்வாழ்வாருடைய பக்திவிசேஷமிருக்கும்படியை அறிவிக்கிறார் (இதுவென்று தொடங்கி.)

(மூ.) 101. இது உபயமுமன்றிக்கே அறியாக்காலத்தே ஒக்கப் பிறந்து தழுவி நின்று கட்டமே நோயாயுலர்த்தி வீழ்ந்தலப்பாய் த்யாகஸ்வீகார நிஷ்டா ஹாநிகளாக்கி ஸத்தாபோக வ்ருத்த்யுபகரணமாவதொன்று.

அதாவது—கீழுக்தையான இவ்வாழ்வாருடைய பக்தி ஸ்வயத்ந ஸாத்யையாய் உபாயபூதையாயிருக்கும் பக்தியும், உபாயபரிக்ரஹாநந்தர மபேக்ஷிக்க உபாய பலமாய் வரும் பக்தியுமாகிற நடுவிற் சொல்லுகிற விரண்டு மன்றிக்கே *அறியாக் காலத்துள்ளே யடிமைக்கணன்பு செய்வித்து* என்று *பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:* என்கிறபடியே அறிவுக்கு ஸம்பாவனையில்லாத பால்யத்திலே ப்ராப்திபலமானவடிமையிலே அபிப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பித்தென்னும்படி திருத்துழாய்க்கு மணம்போலே ஒக்கப்பிறந்து *தழுவிநின்றகாதல்* என்று விடுவேனென்றாலும் விடவொண்ணாதபடி உடன்வந்தியாய் *கட்டமே காதல்* *வேட்கைநோய்கூர* என்று அநுபாவ்ய விஷயத்தை யதாமநோரத மநுபவிக்கப் பெறாதபோது, போஜநப் பெறாததசையில் பசிபோலே கஷ்டமென்பது, வ்யாதியென்பதாம்படி வெறுப்பை விளைத்து, *வேவாரா வேட்கைநோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த* என்றும் *உன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்ந்து* என்றும் *உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அசோஷ்யமான ஆத்மவஸ்துவைக் குருத்துவற்றும்படி சோஷிப்பித்துக் கடலிலே விழுந்தாப்போலே கரையேறவொண்ணாதபடி அபிநிவேசரூபமான தன்னுள்ளே யாழ்ந்து போக்யமான அவ்விஷயத்தைக் காணவேணுமென்று அலமாக்கப்பண்ணி, *உன்னாலல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறை வேண்டேன்* என்கிறபடியே இதரோபாயபரித்யாக பூர்வகமாக அவனே உபாயமென்றறுதியிட்டிருக்கு மிவரை *குதிரியாய் மடலூர்தும்* *யாமடலூர்ந்து மெம்மாழியங்கைப் பிரானுடைத் தூமடல் தண்ணந்துழாய்மலர்கொண்டு சூடுவோம்* என்னும்படி த்யஜித்த உபாயத்திலே மூட்டுகையாலே த்யாகநிஷ்டா ஹாநியையும், *ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்* *கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட* *அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்* *நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணே சரண்* *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்று அடுத்தடுத்து ப்ரபத்தி பண்ணும்படி யாக்குகையாலே *ஸக்ருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம்* *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமான ஸ்வீகாரத்தில் நிஷ்டாஹாநியையுமுண்டாக்கி பகவத் விஷயத்தை நினையாமை யென்றும் ஸத்தாஹாநி யென்றும் இரண்டில்லை யென்றிருக்கு மிவர்க்கு அநவரத தத்விஷயஸ்மரண ஹேதுவாகையாலே ஸத்தைக்கும் *எல்லாம் கண்ணன்* என்றிருக்குமிவர்க்கு தத்விஷயாநுபபூஷையை மேன்மேலும் விளைக்கையாலே போகத்துக்கும், *வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும்* என்றிருக்குமிவர்க்கு அசேஷ சேஷவ்ருத்தைக ரதித்வத்துக்கு கூடலாகையாலே வ்ருத்திக்கும் உபகரணமாயிருக்குமென்கை.

அன்றிக்கே, ஸத்தாபோகேத்யாதிக்கு *நாகிஞ்சித்குர்வதச் சேஷத்வம்* என்று கிஞ்சித்கரியாத வஸ்துவுக்கு சேஷத்வமில்லை யென்கையாலே சேஷத்வைக நிரூபணீயனான இவனுடைய ஸத்தை கிஞ்சித்காரத்தாலே யாதலால் இவனுக்கு ஸத்தாஹேதுவாய், *தனக்கேயாக* *உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும்* *கதா ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* இத்யாதிகளிற்படியே இதுதான் பரமப்ரயோஜநமாகப் பண்ணுமதாகையாலே அவனுக்கு போகமாயிருக்குமதான கைங்கர்ய வ்ருத்திக்கு உபகரணமாயிருப்பதொன்றென்னவுமாம்.

ஆகக் கீழ்ச் செய்ததாயிற்றது, இவருடைய பக்தி—ஸாதித்துப் பெற்றதுமன்று, அபேக்ஷித்துப் பெற்றதுமன்று. ஸஹஜையாய் ஸத்தாதிகளுக்கு உபகரணமாயிருப்பதொன்றென்றதாய்த்து. ... ... (101)

102. இங்ஙனன்றிக்கே, இவருடைய இந்தப் பரமபக்தி—கர்மஜ்ஞானபக்திகளாகிற ஸாதநத்ரயத்தையும் இஜ்ஜந்மத்திலே அநுஷ்டிக்கையாலேயாதல், பூர்வ ஜந்மங்களிலப்யாஸத்தாலேயாதல் உண்டானதானாலோவென்கிற சங்கையிலே இரண்டுபடியாலும் வந்ததன்றென்னுமிடத்தை இவர் தம்முடைய உக்திகளாலே ஸாதிக்கிறார் (இடகிலேனென்று தொடங்கி)

(மூ.) 102. இடகிலேன் நோன்பறிவிலேன் கிற்பன் கீழ்நாள்களென்கையாலே ஸாதநத்ரய பூர்வாப்யாஸஜமல்ல.

அதாவது—*இடகிலேன்* இத்யாதியாலே—பசித்தார்க்குச் சோறிடுதல், தாஹித்தார்க்குத் தண்ணீர் வார்த்தல் செய்தேனாகில் *யஜ்ஞோ தாநம் தப: கர்ம* என்கிறபடியே தாநமும் கர்மயோகாந்தர்ப்பூதமாகையாலே கர்மயோகத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம். அதுசெய்ய மாட்டுகிறிலேன். இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் போகாதபடி நியமித்தேனாகில் ஜ்ஞாநயோகத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம்; அதுவும் செய்யமாட்டுகிறிலேன். நியதனாய்க்கொண்டு சாஸ்த்ரோக்தமான காலங்களிலே புஷ்பாத்யுபகரணங்களை ஸம்பாதித்து ஆராதித்து ஸ்துதித்தேனாகில் பக்திசரீரத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம்; அதுவும் செய்ய மாட்டுகிறிலேனென்றும், *நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்* என்று பலவ்யாப்தமாம்படி அநுஷ்டிதமான கர்மயோகமுடையேனல்லேன். அதில்லாமையாலே ஸூக்ஷ்மரூபமான ஜீவபரவிஷயஜ்ஞாநயோகத்தையுமுடையேனல்லேன். ஆகையாலே உபயஸாத்யையான பக்தியில்லை என்னுமிடம் அர்த்தாத்ஸித்தமென்று மருளிச்செய்கையாலே வர்த்தமாநஜந்மத்தில் கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற ஸாதநத்ரயாநுஷ்டானத்தாலுண்டானதல்ல. *கிற்பன் கில்லேனென்றிலன் முனநாளால்* என்று—முன்புண்டான காலமெல்லாம் *குர்யாத்* என்று நன்மைசெய்யவடுக்குமென்றால் வல்லேனென்று இசைந்திலேன். *நகுர்யாத்* என்று தீமைசெய்யலாகாதென்றால் மாட்டேனென்று தவிர்ந்திலேன். இப்படி விஹிதத்தைச் செய்யாமல் நிஷித்தத்தைச் செய்து போந்தேனென்றும், *தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால் தீவினையேன்......ஆழியங்கையம்மானை யேத்தாதயர்த்து—வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்* என்று பகவத்விஷயத்தை ஆராயும் ஜ்ஞாநமொன்றுமில்லாமையாலே பகவதநுபவ யோக்யமான காலத்தைப் பாழேபோக்கின பாவியான நான், பிராட்டி சொன்னது செய்தல்லது நிற்கமாட்டாமையாலே மாயாம்ருகத்தை அன்று பின்பற்றிப்போன—அருகாழியைத் திருக்கையிலேயுடைய ஸர்வேச்வரனை மங்களாசாஸநம் பண்ணப்பெறாதே அறிவுகெட்டு வ்யர்த்தமேயிருந்துவிட்டேன் கீழுள்ளகாலமெல்லாமென்று மருளிச்செய்கையாலே பூர்வஜந்மங்களிலப்யாஸத்தாலுண்டானதுமல்லவென்கை. .... (102)

103. இன்னமும் இவர் தம்முடையதொரு திவ்யஸூக்தி விசேஷத்தாலே இதுதன்னை வ்யக்தீகரிக்கிறார் (இப்பிறப்பேயித்யாதியால்).

(மூ.) 103. இப்பிறப்பே சிலநாளிலென்றபோதே இரண்டும் கழியும்.

அதாவது—*குறிக்கொள்ஞானங்களாலெனையூழி செய்தவமும் கிறிக்கொண்டிப்பிறப்பே சிலநாளிலெய்தினன்யான்* என்று யமநியமாத்யவஹிதராய்க்கொண்டு ஸம்பாதிக்க வேண்டும்வேதந த்யாநோபாஸநாத்யவஸ்தா விசேஷங்களான ஜ்ஞாநங்களாலே அநேககல்பம்கூடி ச்ரவணமாய் மநநமாய் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியாய் வரக்கடவ பக்தியோகமாகிற தபஸ்ஸினுடைய பலத்தை ஒருயத்நமுமின்றிக்கேயிருக்க, நல்விரகானவவனாலே இஜ்ஜந்மத்திலே அதுதன்னிலும் அல்பகாலத்திலே பெற்றேனென்கையாலே ஜந்மாந்தராப்யாஸஜமென்றும், இஜ்ஜந்மந்தன்னிலே ஸாதநத்ரயாநுஷ்டானஜமென்றும் சொல்லுகிற விரண்டும் போமென்றபடி. *இப்பிறப்பே* என்றும், *சிலநாளில்* என்றுமிரண்டுமருளிச்செய்தது, ஜந்மாந்தரங்களி

ஸப்யாஸத்தையும் இஜ்ஜந்மந்தன்னிலே சிரகாலஸாத்யமானவவற்றிலந்வயத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கைக்காகவிறே.

அன்றிக்கே (இடகிலேன்) இத்யாதிவாக்யத்திலே யெடுத்த சங்கைகளெல்லாத் தாலும் பூர்வஜந்மஸித்தமான ஸாதநத்ரயாப்யாஸ பலமல்லாமையை ஸாதித்ததாய், அதில்லையாகில் இஜ்ஜன்மந்தன்னிலே அவற்றையப்யஸித்து வந்ததானாலோ வென்கிற சங்கைவர பூர்வஜந்மத்திலும் இஜ்ஜன்மத்திலும் இவர்க்கு அவற்றி லந்வயமில்லை யென்னுமிடத்தை *இப்பிறப்பே* இத்யாதியான விவருடைய ஸூக்தி விசேஷத்தாலே தர்சிப்பியா நின்றுகொண்டு உபயசங்கையையும் சேரத் தள்ளுகிறா ரென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இந்த யோஜனையைப்பற்றவும் பூர்வ யோஜனையே இதனுடைய பட்டோலையான பெரியபடிக்குச் சேருவது. ... (103)

104. ஆனால் இவர்க்கு இந்த பக்தியுண்டாகைக்கு ஹேதுவென்? என்னு மாகாங்க்ஷையிலே பலபோக்தாவான ஈச்வரன் க்ருஷிபல மென்னுமத்தை க்ஷேத்ர மும் கர்ஷகனும் க்ருஷியும் தத்பலமுமாக ரூபித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பெரும்பாழிலித்யாதி சூர்ணையாலே).

(மூ.) 104. பெரும்பாழில் க்ஷேத்ரஜ்ஞன்பெருஞ்செய் — கலியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறிப் பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கிப் படிந்துண்ணும் போகத்தே தூராதே பொறுக்கொணாப் போகத்துக்குக் காவல் செய்து குமைத்துத் தீர்த்து விழ்த்தி வலித்தெற்றி அருவி யறுத்துக் கடனுயின இறுப்பிக்கப் பாழ்த்த விதியானவாறே தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்தறமன்னி ஒள்வாளுருவி வினைத் தூற்றை வேரறுவித்துத் தீக்கொளீஇக் கவ்வை யெருவிட்டு அமுத வாறுதலைப்பற்றி ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே ஈரநெல்வித்தி எழுநாற்றுக்களை யையும் வேர் முதல் மாய்த்துப் பட்டிச்சேவதக்கி மீது கொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்துக் கடல்புரைய விளைந்து தலைவணக்கினவாறே நாளுநாள் கோட்குறையாக நின்றாரறியாமல் குந்தங்கொண்டு ஆராமை யுண்டு காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்துத் தண்டாலடித்துப் பதாறுத்துப் போர்த்ததோல் விடுத்து ஸூக்ஷ்ம வொட்டும் நீரிலே கழுவி வேறோர் கலத்திட்டுப் பைந்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு ஷட்குண ரஸாந்நமாக்கி வானோர்க்கு ஆராவமுதானவாறே முற்று முண்ண முன்னம் பாரித்து உழுவதோர் நாஞ்சில் கொண்டு பெருக முயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷி பலமிறே.

(பெரும்பாழில் க்ஷேத்ரஜ்ஞன்பெருஞ்செய்) *முடிவில் பெரும்பாழ்* என்று நித்யமாய் அபரிச்சேத்யமாய் சேதனர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ள லாம் நிலமான ப்ரக்ருதிதத்வத்தில் க்ஷேத்ரஜ்ஞனென்கிற பத்தசேதநனுடைய *நெஞ்சப் பெருஞ்செய்* என்று பக்திக்கு விளைநிலமான மனஸ்ஸானது. (பாழ்த்தவிதியான வாறே) என்றத்தோடு இதுக்கு ஸம்பந்தம். பாழ்படுகைக்கு அடி சொல்லுகிறது நடுவுள்ள தடங்கலும்.

(கலியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறி) *ஏவினார்கலியார் நலிகவென்று என்மேல்* என்கிறபடியே கலியுகமாகிற வன்னியன் "இவனை நலியுங்கோள்" என்று ஏவ, *மனமாளுமோரைவர் வன்குறும்பர்* என்கிறபடியே சேதநசேஷமான மனஸ்ஸைத் தங்களுக்கு சேஷமாக்கிக்கொண்டு நடத்துமவர்களாய் முன்கை

மிடுக்கராய் அத்விதீயராயிருந்துள்ள இந்த்ரியங்களாகிற குறும்பர். *கோவாய்ஐவ ரென் மெய்குடியேறி* என்கிறபடியே இச்சேதநனுக்கு நியாமகராய்க்கொண்டு தேஹத்திலே குடிபுகுந்து. (கலியாரேவ) என்றது—இந்த்ரியங்களினுடைய நலிவுக்குக் கலிகாலம் ப்ரவர்த்தகமாகையாலே, (கலியார்) என்றும், (ஐவர்) என்றும் சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறது—தனக்கென்ன ஆக்ரஹமுடையாரைப்போலே நலிகிற கொடுமையைப்பற்ற. கலியாரென்று ரேபாந்தமாக ஆழ்வாரருளிச் செய்தது கலிகாலத்துக்கு அஞ்சினபடியாலேயிறே.

(பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கி) முன்னின்று முறைபோக்கும் பெருங்குடிபோலே தங்களுக்கு ப்ரதாநமான மனஸ்ஸையும் *ஐம்புலன் கருதும் கருத்துளே திருத்தினேன் மனத்தை* என்கிறபடியே தாங்கள் நினைத்தவழியே ஒழுகும்படியாகப் பண்ணி. (படிந்துண்ணும் போகத்தேதூராதே பொறுக்கொணுப் போகத்துக்குக் காவல்செய்து) *புலன் படிந்துண்ணும் போகம்* என்று விஷயங்களிலே அவகாஹித்து புஜிக்கிறபோகத்திலே *தூராக்குழி* என்கிறபடியே ஒரு காலும் பூர்ணமாகாதே *பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால் பொறுக்கொணுப்போகமே நுகர்வான்* என்கிறபடியே இவற்றால் வந்தநலிவை ஆற்றியிருப்போமென்றால் ஆற்றவொண்ணுதபடியான விஷயபோகங்களை புஜிக்கவேணுமென்று *கடியார் காளையரைவர் புகுந்து காவல்செய்த* என்கிறபடியே க்ரூரராய் நலியநலிய இளகிப் பதியாகின்ற பருவத்தையுடையராய்க்கொண்டு இவனைச் சிறைசெய்து.

(குமைத்துத்திரித்தி வீழ்த்திவலித்தெற்றி யருவியறுத்துக் கடனுயினவிறுப்பிக்க) *கூறைசோறிவை தாவென்று குமைத்துப்போகார்* *செக்கிலிட்டுத் திரிக்குமைவர்* *கொடு வன் குழியினில் வீழ்க்குமைவர்* *ஐவர்திசைதிசை வலித்தெற்றுகின்றனர்* *ஐவர்—அருவித்தின்றிட* *ஐவராறுத்துத்தின்றிட* என்கிறபடியே தனக்கபீஷ்டமானவற்றைத் தாவென்று துகைத்திழுத்து, சரீரமாகிற செக்கிலேயிட்டுச் சுழற்றி க்ரூரமாய் கரையேற வொண்ணுதபடியாயிருக்கும் விஷயங்களாகிற படுகுழியிலேதள்ளி, அவைதான் அநேகங்களாகையாலே ஸ்வஸ்வவிஷயங்களிலே கொடுபோகைக்காக நாலுதிக்கிலுமிழுத்து நலிந்து அருவித்தின்னுமா போலவும், அறுத்துத்தின்னுமாபோலவும். 'என் விஷயத்தைக் காட்டு, என் விஷயத்தைக் காட்டு' என்று நெருக்கி, இப்படி பஹுவிதமாக தண்டித்து *பொருளின்பமென விரண்டுமிறுத்தேன் ஐம்புலன்கட் கடனுயின* என்று ச்ரோத்ராதிகளுக்கு ப்ராப்தமாயிருக்கிற அர்த்தகாமங்களென்று சொல்லப்படுகிற விரண்டையும் கடமையிறுப்பாரைப்போல அவற்றாலே பரிபூதனுய்க் கொடுத்துப் போந்தேனென்னும்படி தங்களுக்கு ப்ராப்த கரங்களை யிறுப்பித்துக்கொள்ள.

(பாழ்த்தவிதியானவாறே) இப்படியாகையாலே *வாழ்த்தியவனடியைப் பூப்புனைந்து நின்தலையைத் தாழ்த்து இருகைகூப்பென்றால் கூப்பாத பாழ்த்தவிதி* என்கிறபடியே வகுத்த சேஷியானவனை வாழ்த்தி ஆராதித்து வணங்கிக் கும்பிடுகைகளாகிற இவற்றிலொன்றிலும் அந்வயியாமையாலே ததங்கீகாரப்பற்றுசான ஸுக்ருத கந்தமற்று மனஸ்ஸு பாழ்பட்டவாறே. (தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்தறமன்னி) *தன்பால் மனம்வைக்கத்திருத்தி* என்கிறபடியே இந்த்ரியவச்யதையாலே இப்படிப்பாழ்பட்ட மனஸ்ஸைப் பயிர்படும்படி தன்பக்கலிலே வைக்கப் பண்ணுகைக்காக *எனதேழை நெஞ்சாளும் திருந்தாதவோரைவரைத் தேய்ந்தற மன்னி இருந்தான்* என்கிறபடியே கண்டதெல்லாத்திலும் சபலமாயிருக்கிற மனஸ்ஸை அதுவே பற்றாசாகப்பொதியெடுத்து ஆளாகிற்பாராய், எத்தனையேனும் பலவான்கள் திருத்தப்புக்காலும் திருந்தாதே இனி இப்படி ஓரைவரில்லை யென்னும்படியிருக்கிற இந்த்ரியங்களாகிற ஐவர் க்ஷயித்து முடிந்துபோம்படி ஆஸநபலத்தாலே குறும்பரை அழிக்கும் ராஜாக்களைப்போலே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாயிருந்து.

(ஒள்வாளருவி வினைத்தூற்றை வேரறுவித்து) *நீபணித்தவருளென்னு மொள்வாளுருவி* என்கிறபடியே *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று என்னுடைய ப்ரஸாதத்தை யுனக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாக அத்யவஸி யென்ன. *ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ:* என்னும்படி ஸகலஸந்தேஹங்களையும் துலைந்துப்போக வற்றாய் *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்று அருளிச்செய்தபடியே ஸர்வபாபங்களையும் சேதிக்கைக்கு யோக்யமுமான ஒண்மையையுடைய க்ருபையாகிற வாளை அப்ரதிஹதமாக்கி பக்தியாகிற பயிருக்கு விளைநிலமாகக் கல்பிதமாயிருந்துள்ள மனஸ்ஸு பாழே கிடக்கும்படி *கொடுவினைத்தூறு* என்கிறபடியே இவனுக்குக் காணவும் அறுக்கவு மொண்ணாதபடி மூடின பாபமாகிற தூற்றை *வினைகளை வேரற* என்றும் *வல்வினைத்தொடர்களை முதலரிந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே மறுமுளையுண்டாகாதபடி வாஸநாருசிகளாகிற ஊசிவேரோடும் பக்கவேரோடும் அறுப்பித்து. வினைத்தூற்றை வேரறுத்தென்னாதே 'வேரறுவித்து' என்கையாலே ணிஜர்த்தமும் தோற்றுகிறது; வினையறுக்கையில் ப்ரயோஜககர்த்ருத்வம் ஈச்வரனுக்கும் ஸாக்ஷாத் கர்த்ருத்வம் க்ருபைக்குமாகலாயிறே.

(தீக்கொளீஇ) வெட்டினகாட்டைச் சுட்டுப்போகடுமாபோலே *மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்கிற க்ருபாப்ரயுக்த ஸங்கல்பத்தாலே முந்துற அடியறுத்தவற்றை *இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்* என்று இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற கர்மஸங்காதம் நெருப்புக்கொளுந்தி வேகாநின்றதென்னும்படி *யதைஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத; ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே* என்கிறபடியே உருமாய்ந்து போம்படி தக்தமாக்கி. (கவ்வையெருவிட்டு) *ஊரவர்கவ்வை எருவிட்டு* என்கிறபடியே பகவதாபிமுக்யம் பிறந்தவளவிலே இவன் பாகவதனென்று ஸம்ஸாரிகள் சொல்லும் பழிமொழியை பக்தியாகிற பயிருக்கு வர்த்தகமான எருவாக விட்டு; (அமுதவாறு தலைப்பற்றி) *அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டது* என்கிறபடியே ஜ்ஞானமாகிற அம்ருத நதியை வாயளவாய்த் தலைக்கு மேலே போம்படி பெருகப்பண்ணி. (ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே) *கண்ணனுக்கென் றீரியாய் இருப்பாள்* *கசிந்த நெஞ்சினளாய்* என்று சொல்லுகிறபடியே அந்த ஜ்ஞானவெள்ளத்திலே நல்லதுகண்டால் அவனுக்கென்னுமநுஸந்தாநத்தாலே ஆர்த்ரதை விளையும்படி நெஞ்சை பதம்செய்து செவ்விவாய்த்தவாறே அந்நெஞ்சிலே (பத்திநெல் வித்தி) ஸங்கமாகிற நெல்லை விரைத்து (எழுநாற்றுக்களையையும் வேர்முதலமாய்த்து) *செய்த்தலையெழுநாற்று* என்கிறபடியே தத்ப்ரத்யாஸந்நமாய் தத்தேகபரதந்த்ரமாய் தழைக்கப்போக்யமாய் வளருகிற இப்பயிரில் கர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வ புத்தியை விளைக்கும் அஹங்கார மமகாரங்களாகிற களையையும், *நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து* என்கிறபடியே ஊசிவேரோடே பறித்துப்போகட்டு. (பட்டிச்சேவதக்கி) களைபறித்தாலும் போராதே, பட்டிபுகாமல் நோக்கினாலிறே பயிர் தலைப்பெற்றுச் செல்லுவது. ஆகையாலே *வன்புலச்சேவை அதக்கி* என்கிறபடியே விஷயாந்தரங்களில் ப்ரவணமாய் பகவத்பக்தியைத் தலையழிக்கையாலே பக்தியாகிற இப்பயிருக்குப் பட்டியான இந்த்ரியங்களாகிற சேக்களினுடைய ஸ்வைரஸஞ்சார ஹேதுவான கர்வத்தைப்போக்கி.

(மீதுகொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்து) பயிர் பலபர்யந்தமானாலும் பலிதாம் சத்தை ராத்ரிசரராபஹரிக்க யோக்யதையுண்டாகையாலே ரக்ஷைபண்ணிவைக்க வேணுமாய்த்து; அப்படியே *விளைந்த தானியமு மிராக்கதர் மீதுகொள்ளகிலார்கள்* என்கிறபடியே அநந்யார்ஹமாம்படி *அரக்கரசுரர் பிறந்திருள்ளீரேல்* என்று ராக்ஷஸப்ரக்ருதிகளும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுமாகச் சொல்லலாம்படியான அபாகவதஜனங்கள் 'எங்களுக்கு இவன் ஸ்நேஹி' என்றிருக்குமவ்வழியாலே இத்தை அபஹரிக்கைக்கு அவகாசமற பக்தியாகிற பயிர் விளைந்துகிடக்கிற நெஞ்சுக்கு *பள்ளியறை குறிக்கொள்மின்* என்கிறபடியே காவலடைத்து, கடல்புரைய விளைந்து

தலைவணக்கினவாறே *காதல் கடல் புரையவிளைவித்த காரமர்மேனி* என்கிற படியே, ஏரவும் நீருமுண்டானாலும் மேல் வர்ஷமில்லாதபோது பயிர்த்தலைகுளிர்ந்து வளராதென்று காளமேகநிபச்யாமமான வடிவழகை வர்ஷித்து வளர்க்கையாலே அந்த பக்தியாகிற பயிர் கடல்போலே அபரிச்சேத்யமாம்படி பலித்து *வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல் தாள்சாய்த்துத் தலைவணக்கும்* என்கிறபடியே பலித்த பயிரானது பரிபக்வமாய்த் தலைவணக்குமாபோலே பலிதமான அதனுடைய பரிபாகநிபந்தனமான ஆர்த்தியால் வரும் பாரவச்யம் பிறந்தவாறே. (நாணுநாள் கோட்குறையாக நின்றாரறியாமல் குத்தங்கொண்டு ஆராமையுண்டு) பக்திபரிணாமம் சொன்னவித்தால் பலித்தது—ததாச்ரயமான ஆத்மவஸ்து பகவத்போக்யமாம்படி திருந்தினமையிறே. ஆகையால் *நாணுநாள் வந்தென்னை முற்றவும் தானுண்டான்* *கோட்குறைபட்ட தென்னாருயிர்* *நின்றாரறியாவண்ணம் என்னெஞ்சு மூயிருமவையுண்டு* என்கிற படியே ஒருநாள் புஜித்து விடுகையன்றிக்கே நாள்தோறும் வந்து புஜியாநிற்கச் செய்தே பின்னையும் பர்யாப்தனன்றிக்கே படுகிற அலமாப்புக்கண்டு இத்தலையிலே சிறிது தொங்கிற்றுண்டென்று நிரூபித்தறியவேண்டும்படியாக இப்பரிமாற்றத்தில் தலைநின்ற பிராட்டி, திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலானாருமறியமாட்டாதபடி, பெரும்பசியரானவர்கள் விளைந்தநெல்லைச் சேரவறுத்துக்கொண்டுபோய் புஜிக்கப் பற்றாமே முற்றின வளவுகளைக் குத்தங்கொண்டு புஜிக்குமாபோலே முக்தனானவாறே பின்னைச்சேர புஜிக்கப்பற்றாத தன் அபிநிவேசத்தாலே இச்சரீரத்தோடேயிருக்கச் செய்தே விளைந்தபரிபாகாநுகுணமாக *எனக்காராமைமன்னியுண்டிட்டாய்* என்கிறபடியே மனஸ்ஸுக்கு ஒருகாலும் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலும் விரும்பி புஜித்து. (காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்து) *காலக்கழிவுசெய்யேல்* என்றும், *மன்னும் வறுநிலத்துவாளாங்குகுத்ததுபோல்* என்றும் சொல்லுகிற படியே பரிபக்வமான வ்வஸ்து காலக்ஷேபத்தாலே தரைப்பட்டு மங்கிப்போகாமல் *வினைபற்றறுக்கும்* என்கிறபடியே ப்ராப்திவிரோதியான கர்மங்களையறுத்து. (தண்டாலடித்துப் பதராறுத்து) அறுத்தநெற்கதிரைத் தடியாலேயடித்துப் பதரும் மணியும் பிரிக்குமாபோலே *அருளென்னும் தண்டாலடித்து* என்கிறபடியே தன்னுடைய க்ருபையாகிற த்ருடதர ஸாதனத்தாலே நெல்லோடொக்க விளைந்திருப்பதாய் அஸாரமான பதர்போலேயிருக்கிற ஆத்மாநுபவத்தில் ருசியையறுத்து; (போர்த்த கோல்விடுத்து) அந்நெல்லில் உமியை விடுவிக்குமாபோலே *போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை பேர்த்து* என்கிறபடியே ஆத்மாவைப் பொதிந்துகொண்டு கிடப்பதாய் ஆதிவ்யாதிகளுக்கும் ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் அடியான ஸ்தூலதேஹத்தினுடைய விமோசனத்தைப் பண்ணி.

(ஸூக்ஷ்மவொட்டும் நீரிலேகழுவி) அநந்தரம் தண்டுலத்தைத் தவிடறக் கழுவுமாபோலே ஸ்தூலதேஹம் போனாலும் தான் போகக்கடவதன்றிக்கே ஸம்ஸாரஹேதுவாய்க்கொண்டு போந்ததாய் பகவதநுபவ விரோதியுமாயிருக்கச் செய்தே விரஜாபர்யந்தகமந ஸாதநமாய்க்கிடந்த ஸூக்ஷ்மசரீரத்தையும் *தத்தோய ஸ்பர்சமாத்ரேண* என்கிறபடியே விரஜாஜலஸ்பர்சத்தாலே வாஸநாரேணுக்களோடே போக்கி. "கர்மஸம்பந்த மறுகையாலே ஸூக்ஷ்மசரீரமிருக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையால் இங்கேகழிந்துவிடலாயிருக்கச் செய்தே விரஜாபர்யந்தம் இவனுக்கு கமநஸாதநமாக ஈச்வரன் தன்னிச்சையாலேவைத்து விரஜையிலே உள்புக்கவாறே கழித்துவிடும்" என்றிறே நம்மாசார்யர்களருளிச்செய்வது. ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கிடக்குமளவும் வாஸநாரேணுவும் கிடக்கையாலே அதுவும் அப்போதாய்த்து நிவ்ருத்தமாவது "விரஜையைச் சென்று கிட்டி வன்சேற்றள்ளலையும் வாஸநாரேணுவையும் கழுவி" என்றாரிறே. (வேறோர் கலத்திட்டு) *சீரார் தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை வேரார்நுதல் மடவாள் வேறோர்கலத்திட்டு* என்கிறபடியே

ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபையான ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து வாங்கின இவ்வாத்ம வஸ்துவை அமாநவகரஸ்பர்சத்தாலே அப்ராக்ருத தேஹத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து. (பைந்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு ஷட்குண ரஸாங்கயர்க்கி) *அணைவர் போய்அமருலகில் பைந்தொடி மடந்தையர்தம வேய்மருதோளிணை* என்கிறபடியே *தம் பஞ்சசதாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி சதம் மாலாஹஸ்தா:* இத்யாதிப்ரகாரேண வந்தெதிர்கொண்டு *தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேணாலங்குர்வந்தி* என்று தங்கள் கையாலே இவ்வாத்மவஸ்துவுக்கு ப்ரஹ்மாலங்காரத்தைப் பண்ணி ஸத்கரிக்கும் திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களைக்கொண்டு தன்னுடைய போகத்துக்கர்ஹமாம்படி அலங்கரிப்பியா நின்று கொண்டு *ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே* என்கிறபடியே ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் பிறந்து முன்பு திரோஹிதமாய்க் கிடந்த ஆத்மகுணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கப்பெற்றிருக்கிற இவ் வஸ்துவை ஜ்ஞாநாதி ஷட்குணங்களாகிற ஷட்ரஸயுக்தமாய் *அஹமந்நம்* என்கிற அந்நமாம்படி. அவர்கள் கரஸ்பர்சத்தாலே பக்வமாக்கி. சேஷவஸ்துகதமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதி ஷட்குணங்களும், சேஷிவிநியோகத்துக்கு உறுப்பாகையாலே இக்குணங்களோடே கூடி *அஹமந்நம்* என்றிருக்குமிவ்வஸ்து அவனுக்கு அறுசுவையடிசிலாயிறே யிருப்பது.

(வானோர்க்காராவமுதானவாறே) *வானோர்க்காராவமுதே* என்கிறபடியே *வைகுந்தன் தமரெமரெமதிடம் புகுது* என்பது, *விதிவகை புகுந்தனர்* என்பதாய், *பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்* இத்யாதிப்படியே ஆதரிக்கும் நித்ய ஸூரிகளுக்குப் பரமபோக்யமாம்படியானவாறே. (முற்றுமுண்ண முன்னம்பாரித்து) *என்னை முற்றுமுயிருண்டு* என்கிறபடியே இவ்வாத்மவஸ்துவை முழுக்க புஜிப்பதாக *என்னில் முன்னம் பாரித்து* என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவுக்கு ருசிபிறப்பதற்கு முன்னே பிடித்தும் பாரித்து.

(உழுவதோர் நாஞ்சில் கொண்டு பெருகமுயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷிபலமிறே) *உழுவதோர் படையும்* *ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலும்* என்கிறப்படியே இவன் கர்ஷகனென்று தோற்றும்படி க்ருஷிஸாதநத்தைக் கையிலேகொண்டு *அரியதெளிதாகுமாற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால்* என்கிறபடியே அரிதான தன் திருவடிகளில் ப்ராப்தியு மெளிதாம்படி. இவ் வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு மிகவும் யத்நியாநிற்கும் ஸ்வபாவனாய், *பத்தியுழவன்* என்கிறபடியே, இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வவிஷய பக்தியை விளைக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணித்திரியும் ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருஷி பலமிறே இவ்வாழ்வாருக் குண்டான இந்த பக்தியென்றபடி. இத்தால் இவருடைய பக்த்யுத்பத்திகாரணம் பகவத்க்ருஷியென்றதாய்த்து.(104)

105. இப்படி இத்தலையிலொரு நன்மையற்றிருக்கச்செய்தே ஈச்வரக்ருஷி பலிக்கக் கண்டவிடமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல் (கோஸலேத்யாதி).

(மூ) 105. கோஸல கோகுல சராசரம் செய்யுங்குணமொன்றின்றியே அற்புதமென்னக் கண்டோம்.

அதாவது—*த்வாமாமநந்தி கவய: கருணாம்ருதாப்தே ஜ்ஞாநக்ரியாபஜநலப்யமலப்யமந்யை:, ஏதேஷு கேந, வரதோத்தரகோஸலஸ்தா: பூர்வம் ஸதூர்வமபஜந்த ஹி ஜந்தவஸ்த்வாம்* என்கிறபடியே *அயோத்தியில் வாழும்சராசரம் முற்றவும்—ஒன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்* என்று திருவயோத்யாதி கோஸலதேசவர்த்திகளான சராசரங்களெல்லாம் நிர்ஹேதுகமாக *ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா:, ராமபூதம் ஜகத்பூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி* *அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநாஸ் ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா:, விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸநகர்சிதா:. உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச, பரிசுஷ்க பலாசாநி வநாந்யுபவநாநி ச.* *அகால பலிநோ வ்ருக்ஷா: ஸர்வேசாபி மதுஸ்ரவா:* இத்யாதிப்

படியே, ஸ்வஸம்ச்லேஷவிச்லேஷைகஸுகதுக்கங்களாகையாகிற நல்லஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாம்படி நடத்தினனென்றும், கோகுலத்திலுண்டான சராசரங்களெல்லாம், *அவனொருவன் குழலூதினபோது மரங்கள் நின்று மதுதாரைகள் பாயும் மலர்கள் வீழும் வளர்கொம்புகள் தாழும் இரங்கும் கூம்பும் திருமால் நின்றநின்றபக்கம் நோக்கி யவை செய்யும் குணமே* *மருண்டுமான் கணங்கள் மேய்கைமறந்து மேய்ந்த புல்லும் கடைவாய் வழிசோர, இரண்டுபாடும் துலுங்கா புடைபெயரா வெழுது சித்திரங்கள் போல நின்றனவே* *பறவையின் கணங்கள் கூடுதுறந்துவந்து சூழ்ந்து படுகாடு கிடப்ப, கறவையின் கணங்கள் கால்பரப்பிட்டுக் கவிழ்ந்திறங்கிச் செவியாட்டகில் லாவே* *கோவலர் சிறுமியரிளங்கொங்கை குதுகலிப்பவுடலுளவிழ்ந்தெங்கும் காவலும் கடந்து கயிறு மாலையாகிவந்து கவிழ்ந்து நின்றனரே* என்கிறபடியே சைதந்ய ப்ரஸரண மில்லாத வ்ருக்ஷங்களோடு சைதந்யலேசமுள்ள திர்யக்குக்களோடு, சைதந்யவிசேஷார்ஹமநுஷ்ய ஜாதீயரான சிறுபெண்களோடு வாசியற நிர்ஹேதுக மாக பகவத்ப்ராவண்ய பரவசங்களானமை கண்டு, *நங்லகமீர்களிதோரற்புதம் கேளீர்* என்று விசேஷஜ்ஞர் வித்தராய்ச் சொல்லும்படியாகக் கண்டோமென்கை. இத்தால் பகவந்நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரம் இப்படி பலிக்கக்காண்கையாலே ஆழ்வா ருடைய பக்தியும் பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருஷிபலமென்னத் தட்டில்லை யென்றதாய்த்து.

106. ஆனால் இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்குமளவில் எல்லாரையும் விஷயீகரிக்கலாயிருக்க, இங்ஙனே இவரொருவரை விஷயீகரிக்கைக்கு அடியென் னென்னுமபேக்ஷயிலே நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனானவன் ஈச்வரத்வச் செருக்காலே செய்யுமவற்றுக்கு அடி ஆராயப்படாதென்னுமத்தை லௌகிகத்ருஷ்டாந்தத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் (பட்டத்துக்குரியவானையும் அரசும் செய்யுமவையாராயாது) என்று.

(மூ.) 106. பட்டத்துக்குரிய வானையு மரசும் செய்யுமவை ஆராயாது.

அதாவது — அராஜகமான தேசத்திலே பட்டத்துக்குரிய ஆனையைக் கண்ணைக் கட்டிவிட்டால் அவ்வானை யெடுத்தவனொருவன் ராஜாவாமளவில் அல்லாதாரெல்லாம் கிடக்க, இவனை இப்படி இது எடுக்கைக்கடி யென்னென்றும், ராஜாவானவன் தன் செருக்காலே ஒருத்தியைத் தனக்கு மஹிஷியாகப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் இங்ஙனொத்த ஸ்த்ரீகள் பலருமுண்டாயிருக்க இவளை இப்படி இவன் பரிக்ரஹிக்கைக்கடி யென்னென்றும் ஆராய்வாரில்லை யென்றபடி.

இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று, *ஸ்வாதந்த்ர்ய மைச்வர மபர்யநுயோஜ்ய மாஹு:* என்கிறபடியே பர்யநுயோஜ்யமல்லாத ஐச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யயுக்தனாய், *பவ மோக்ஷணயோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே* என்கிறபடியே ஸ்வாதீநபந்தமோக்ஷனாய் வேண்டினபோது வேண்டின வஸ்துவை வேண்டினபடியாக்க வல்லனுமான ஸர்வேச் வரன், அஹேதுகமாயிருக்க ஆதரவிஷயமாம்படி பட்டத்துக்குரிய வானையும் அரசும் செய்யுமவைபோலே ஸ்வாதீநமுமாய் ஸ்வார்த்தமுமான ஆத்மவஸ்துக்களிலே ஒரொன்றை ஈச்வரத்வச் செருக்கடியான ஸ்வேச்சையாலே ஸ்வவிநியோகார்ஹமாம் படி விஷயீகரித்தால், அல்லாத ஆத்மவஸ்துக்களெல்லாம் கிடக்க இவ்வஸ்துவை இவனிப்படி விஷயீகரிப்பானென்னென்று இதுக்கடி ஆராயப்படாதென்கை. (106)

107. இங்ஙன் சொல்லுவானென்? இவர் தமக்கு ஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களன்றோ வில்லை யென்றது; யாத்ருச்சிகாத்யஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களடியாக அங்கீகரித்தானா னாலோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (முந்நீரென்று தொடங்கி).

(மூ) 107. முந்நீர் வாழ்ந்தார் சூட்டும் கோவையாழி யென்கிற ஸாக்ஷாத்க்ருத ஸ்வபரவ்ருத்தாந்தர்க்கு யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்.

அதாவது—*முந்நீர்ஞாலம் படைத்த எம்முகில் வண்ணனே* என்று தொடங்கி ஸர்வேச்வரன் *விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி:* இத்யாதிப்படியே ஸ்வசரண கமல ஸமாச்ரயணோபகரணமான கரண களேபரங்களை இவ்வாத்மாவுக்குண்டாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையே ப்ரயோஜநமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ண, நான் அவன் தந்த சரீரத்தைக் கொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கையன்றிக்கே அதன்வழியே யொழுகி ஸம்ஸரித்துப் போந்தே னென்று ஸ்வவ்ருத்தாந்தத்தையும், *வாழ்ந்தார்கள்* என்று தொடங்கி—முன்பு ஜீவித்தவர்கள் ஜீவித்த ப்ரகாரம் மஹாவர்ஷ ஜலபுத்புதம் போலே நசித்து நசித்து அத:பதித்தார்களென்னுமதொழிய, ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இன்றளவும் வர ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட ஜீவித்தே போந்தார்களென்னுமிவ்வர்த்தந்தானில்லை யென்று ஐச்வர்யவான்களாய் முன்பு ஜீவித்துப் போந்தவர்கள் வ்ருத்தாந்தத்தையும், *சூட்டு நன்மாலைகள்* என்று தொடங்கி—பரமபதவாஸிகள் ஸமாராதநோபகரணங்களை தரித்துக்கொண்டு ஸமாராதநம் பண்ணுகிற்கச்செய்தே அத்தையுபேக்ஷித்துத் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விரும்பி வந்தவதரித்தமை சொல்லுகையாலே பரமபதத்திலுள்ளார் வ்ருத்தாந்தத்தையும், *கோவை வாயாள் பொருட்டு* என்று தொடங்கி—தேசகால விப்ரக்ருஷ்டங்களான ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் விரோதிநிரஸநாபதாநங்களை தத்தத்தேசகாலங்களிற் போல தர்சித்து, நீ இப்படி விரோதிநிரஸநம் பண்ணுகிற தசைகளிலே உதவி சிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனாகிலும், என்னுடைய ஹ்ருதயாதிகளே உனக்கு போகோபகரணமாம்படி என்பக்கலிலே வ்யாமுக்தனானவனே! யென்கையாலும், *ஆழியெழ* என்று தொடங்கி—த்ரைவிக்ரமக்ரமணம், ஸமுத்ரமதநம், பூம்யுத்தரணம், ஜகந்நிகரணம், பாரதஸமரநிர்வஹணம், ஹிரண்யநிரஸநம், ராவணவதம், பாணகரச்சேதநம், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி, கோவர்த்தநோத்தரண மாகிற பூர்வசரிதங்களைப் பத்தும்பத்தாகப் பேசுகையாலும், ஈச்வரவ்ருத்தாந்தங்களையும் ஒரு உபாதியற ஒருபோகியாக ஸாக்ஷாத்கரித் தருளிச் செய்கிற இவர்க்கு அஜ்ஞாதமான தொன்றில்லாமையாலே தம்மை ஈச்வரனங்கீகரிக்கைக்கடியான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களுண்டாகில் அல்லாதவற்றோபாதி ப்ரகாசிக்குமிறே யென்றபடி. இத்தால், ப்ரகாசித்ததாகில் அருளிச்செய்வர்; அப்படி யருளிச்செய்யக் காணாமையாலும், கேவல நிர்ஹேதுகப்ரஸாத ப்ரகாசகவசநங்கள் பலவுமருளிச் செய்தமை காண்கையாலும் அவையும் இவர்க்கில்லை யென்றதாய்த்து. ... ... (107)

108. இப்படி அங்கீகார ஹேதுவாயிருப்பதொரு ஸுக்ருதமில்லையே யாகிலும் அத்வேஷாபிமுக்யங்கள் ஸுக்ருதமடியாக வாராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (செய்தநன்றி தேடிக்காணாதே) என்று தொடங்கி.

(மூ) 108. செய்தநன்றி தேடிக் காணாதே கெடுத்தாய் தந்தாயென்ற அத்வேஷாபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்மத்தாலல்ல.

அதாவது—*வாட்டாற்றெம்பெருமான் தான் செய்ததனை வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே* என்று ஸர்வேச்வரன் தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு உடலாகத் தாம் செய்த ஸுக்ருதமேதேனுமுண்டோவென்று—தேடிக்காணாதே, *என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்* *மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்* என்று தீமனம் போகையாகிற அத்வேஷமும், மருவித்தொழும் மனமுண்டாகையாகிற ஆபிமுக்யமும், இரண்டும் அவனாலே உண்டாய்த்தென்று தாமே நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே அத்வேஷாபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்மமடியாக வந்ததன்றென்கை. .... (108)

109. ஆனால் பரமபக்திக்கு முகம்காட்டுமோபாதி, பரிகணனைக்கும் முகம்காட்டுமென்றாரிறே இவர்தாமே; அந்தப் பரிகணனைதான் இவர்க்குண்டாய்த்தானாலோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (எண்ணிலும் வரும் கணனைக் கொண்டாலுமில்லை) என்று.

(மூ.) 109. எண்ணிலும் வரும் கணைக்கு எண்டானுமில்லை.

அதாவது—*எண்ணிலும் வருமென்னினி வேண்டுவம்* என்றது—ஈச்வர குறைதிக்யம் சொன்ன விந்தனை போக்கி அந்த பரிகணனைக்குத் தம்மோடு அந்வய மில்லாமைகண்டு *நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓரெண்டானு மின்றியே வந்தி யலுமாறு—கண்டாயே* என்று கார்யங்கள் பலிக்கு மிடத்தில் *எண்ணிலும் வரும்* என்றது தான் மிகையாம்படி ஓரெண் தானுமின்றி யிருக்கச் செய்தே பலித்துக்கொடு நிற்கிறபடி கண்டாயேயென்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு மூதலிக்கையாலே அதுவும் இவர்க்கில்லையென்கை. ... ... (109)

110. அதுதான் வேணுமோ? தமக்கு அநுமதிச்சைகளுண்டாக வருளிச் செய்தாரே? அவைதான் ஹேதுவானாலோவென்ன, அவையும் அவனாலேயுண்டான தென்கிறார் (மதியாலிசைந்தோமென்று தொடங்கி.)

(மூ.) 110. மதியால் இசைந்தோ மென்னும் அநுமதீச்சைகள் இருத்துவ மென்னாத வென்னை இசைவித்த என்னிசைவினது.

அதாவது—*வைத்தேன் மதியா லெனதுள்ளத்தகத்தே* என்று அநுமதி மாத்ரத்தாலே அவனை என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்தேனென்றும், *யானுமென் னெஞ்சுமிசைந் தொழிந்தோம்* என்று விரோதியைப் போக்கும்படியாக நானு மென்னெஞ்சுமிசைந்தோமென்றும் தமக்குண்டாகச்சொன்ன அநுமதியும் இச்சை யும், *யானொட்டியென்னுளிருத்துவமென்றிலன்* என்று அவன் தம்முள்ளே புகுந் திருப்பதாகக் கேட்டவளவில் நான் இசைந்து என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருத் துவோ மென்றிலேனென்றபடியே அவனை உள்ளேயிருத்துவோமென்றிசையாத தம்மை *இசைவித்தென்னை* என்கிறபடியே வருந்தி இசையப்பண்ணி *என்னிசை வினை* என்று நானல்லேனென்று அகலாதபடி என்னிசைவுதானாய்ப்புகுந்தவனை யென்னும்படி யத்னித்த ஈச்வரனுடைய க்ருஷிபலமென்கை. அநுமதீச்சைகள் தமக்குமுன்னே உண்டாயிருந்ததாகில் *இருத்துவமென்றிலன்* என்றும், *இசை வித்தென்னை* என்று மருளிச்செய்யக்கூடாதிறே. .... (110)

111. இவையொன்றுமில்லையாகிலும் *மாதவன்* என்றும், *திருமாலிருஞ் சோலைமலை* என்றும் சொன்ன உக்திமாத்ரங்களைப் பற்றாசாகக்கொண்டு விஷயீ கரித்தானாக வருளிச்செய்கையால், அவைதானுண்டேயென்ன, அவை பேற்றுக் கடியாகச் சொல்லத் தக்கவையன்றென்னுமிடத்தை மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடி தங்களாகத் தக்கவற்றையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (மாதவன் மலைநீர் நிழலென்றேறிடுமதென்று தொடங்கி).

(மூ.) 111. மாதவன் மலை நீர் நிழலென்று ஏறிடுமது—வ்யாவ்ருத்த்யுக்தி அந்யார்த்தம் அபுத்தி பூர்வகம் அவிஹிதம் பலவிஸத்ருசம் பலாந்தரஹேது.

அதாவது—*மாதவனென்றதே கொண்டென்னை யினியிப்பாற்பட்டது யாத வங்களும் சேர்கொடேனென்று என்னுள் புகுந்திருந்து* என்று அந்த:புரவாஸிகள் சொல்லும் *மாதவன்* என்கிற திருநாமத்தை அஹ்ருதயமாகச் சொன்னவளவிலே அத்தையே குவாலாகக்கொண்டு அல்லாததிருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாசியறியாத வென்னை விஷயீகரித்து என்னுள்ளே புகுந்திருந்து ஸகலகர்மங்களையும் போக்கின னென்றும், *திருமாலிருஞ் சோலைமலையென்றேனென்னத் திருமால்வந்தென் னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்* என்று ஓரோதேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லாநின்றால், ஓரோ

விசேஷங்களை யிட்டுச் சொல்லுமோபாதி யாத்ருச்சிகமாக *திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேன்* என்னுங்காட்டில் தானுகந்தருளின திருமலையின்பேரை விரும்பிச் சொன்னேனாகக் கொண்டு நிரபேக்ஷனானதான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே பரிபூர்ணமாகப் புகுந்தானென்றும் சொல்லும்படி, மாதவனென்று நம் பேரைச் சொன்னார்; திருமாலிருஞ்சோலை யென்று நம்மூரைச் சொன்னாரென்றும் ஸ்ரீயஃபதியானவை ஈச்வரனுகந்த திருநாமமென்றும் அவன் உகந்துவர்த்திக்கிற திருமலையென்றும் சொன்னவையல்ல; பெருக்கும் பெருக்கும் மலைக்கும் மலைக்கும் வ்யாவ்ருத்தி சொன்னமாத்ரம்.

மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடிதமாய்ப் போருமவையான "என்னடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய்" என்றேறிடுகிறவை—தன்பயிர் நோயாமைக்காக நீருள்ளவிடத்தினின்றும் நெடுந்துலையிட்டு இறைக்கிறதும், தனக்குச் சாயைக்கும் பொருகைக்கும் காற்றுவரவுக்கிருக்கைக்குமாக விரிவுண்டாகப் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்கிறதுமொழிய, பாகவதர்கள் விடாயைத் தீர்க்கைக்கும் அவர்களுக்கொதுங்க நிழலாகைக்கும் செய்கிறதல்லாமையாலே அந்யார்த்தம். இவைதான் இத்தலையும் இத்தலையில்கினைவின்றியிருக்க, அவன் அடித்தேறிடுகிறவையாகையாலே புத்திபூர்வகமுமல்ல. இவைதான் பலஹேதுதயா சாஸ்த்ரவிஹிதங்களுமன்று. பகவத்விஷயீகாரமாகிற மஹாபலத்துக்கு இவை ஸத்ருசமுமல்ல. இவையுண்டாய்த்தாகில் இவ்வருகே சில அல்பப்ரயோஜநங்களுக்கு ஹேதுவாமித்தனையென்கை. ஆகையால் இவை பகவதங்கீகார ஹேதுவாகமாட்டாதென்று கருத்து.

கீழே யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்* (ஸூ. 107) என்றதுவும், இங்கே *மாதவனித்யாதியாலே அவனேறிடத்தக்கவை சிலவுண்டாக இவர்தம்முடைய உக்தியாலே கண்டெடுத்துக் கழிக்கிறவிதுவும் தன்னில் சேரும்படி யெங்ஙனேயென்னில், யாத்ருச்சிகாதிகள்தான் பலவுமுண்டாகையாலே அத்யுத்கடங்களாய் மஹாபலத்துக்குறுப்பாய் வந்துவிழுமவையும் ஆபாஸங்களாயிருக்குமவையுமுண்டாகையால் அத்யுத்கடங்களாய் அவனுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளலாம்படி யிருக்குமவற்றைக் கீழே சொல்லிற்றாக்கி, ஆபாஸங்களாய் அவனாரோபித்துக்கொள்ளத் தக்கவற்றை இங்கே சொல்லிற்றென்று விபஜித்துக் கொள்ளுமளவில் விரோதமில்லை. ... ... (111)

112. ஆனால் இவரை இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்கவேண்டுவானென்னென்னுமபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார்மேல் *இவன் நடுவே யென்று தொடங்கி*.

(மூ.) 112. இவன் நடுவே அடியானென்று ஓலைப்பட்ட ப்ரமாணம் பக்ஷபாதி ஸாக்ஷி வன்களவிலநுபவமாக இந்திர ஜாலங்கள் காட்டிக் கொள்ளக் காப்பாரற்று விதி சூழ்ந்தது.

அதாவது—இப்படி ஒன்றை ஆரோபித்தாகிலும் விஷயீகரிக்குமிவன், *நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதன்* என்கிறபடியே நாதனாகையாலே நிர்ஹேதுகமாக வந்து, *அடியானிவனென்றெனக் காருள் செய்யும்* என்று *த்வம் மே* என்கிறபடியே இவன் என்னடியானென்று பிடிக்க, *அஹம் மே* என்கிறபடியே அதுக்கு இவர் இசையாமல் 'என்னை நீ உன்னடியானென்றது எத்தாலே' என்ன; *இதம் வேத மூலப்ரமாணம்* என்கிறபடியே இவரை இசைவிக்கைக்காக, *பதிம் விச்வஸ்ய* *ப்ரதாந க்ஷேத்ரஜ்ஞபதி:* *க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக:* இத்யாதிகளாலே சேதநாசேதநங்களையடைய தனக்கு சேஷமென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்ட, அது எழுதாமறையாகையாலே அது ஓலைப்படா ப்ரமாணமென்று இவர் அத்தை அந்யதாகரித்துத் தம்முடைய அநாத்யநுபவத்தை ப்ரபலமாகக் கொண்டு

நிற்கையாலே, ஆட்சியிலும் ப்ரபலமானதொடர்ச்சியை முன்னிட்டவளவில், அதுக்கும் ஸாக்ஷி ஆரென்று கேட்டவாறே *ஸுதீஸ் ஸ்யாத்* என்கிறபடியே தத்வதர்சிகளான ஜ்ஞாநிகளை ஸாக்ஷியாகக் காட்ட, *த்வத்பக்ஷபாதீ ஸ:* என்கிறபடியே அவர்கள் உனக்குப் பக்ஷபாதிகளென்று அதுக்கும் இவர் கண்ணழிவு சொல்லுகையாலே *வன்கள்வன்* என்று விஷயீகாராநந்தரம் அநாதிகாலம் தாம் *அஹம் மம* என்றிருந்து போந்தவநுபவம் ஆத்மாபஹாரமாகிற வலிய களவாலே வந்ததென்று இவர் அநுதபிக்கும்படி *இந்திர ஞாலங்கள் காட்டியிவ்வேழுலகுங்கொண்ட* என்று இந்த்ரஜாலங்கள் போலே த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிகளான வடிவழகையும் சீலத்தையும் சேஷ்டிதத்தையும் காட்டி வாய்மாளப்பண்ணி, ஆஸுரப்ரக்ருதியான மஹாபலி 'என்னது' என்றிருந்த லோகத்தைத் தன்னதாக்கிக் கொண்டாப்போலே இவரையும் வடிவழகையும் சீலாதிகளையும் காட்டி வாய்மாளப்பண்ணி இவர் 'என்னது' என்றிருந்த ஆத்மாவைத் தன்னதாக்கிக் கொள்ளும்படியாக *விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்* என்று க்ருபாஜநிகையான இவள் காக்கவோ? க்ருபாபரதந்த்ரனை நீ காக்கவோ? க்ருபாபாத்ரமான நான் காக்கவோ வென்னும்படி ஒருவரால் நிவாரிக்கவொண்ணாதபடி பெருகுவதாய் ஸ்வதந்த்ரனை தன்னாலும் தப்பவொண்ணாதபடியிருக்கையாலே விதிசப்தவாச்யையாயிருக்குமுள்ள க்ருபை, *எனைத்தோர் பிறப்பும்—எதிர்சூழல்புக்கு எனக்கே யருள்கள் செய்ய—அம்மான் திரிவிக்கிரமனை—விதிசூழ்ந்தது* என்று அநேக ஜந்மங்கள் நான் பிறந்த பிறவிக்கு எதிராகப் பிறந்து கொடுவந்து, எனக்கொருவனுக்குமே தன் ப்ரஸாதங்களைப் பண்ணும்படியாக ஸர்வேச்வரனை வைத்து த்ரிவிக்ரமாபதாநமுகத்தாலே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த ஸுசீலனை க்ருபை சூழ்ந்ததென்னும்படி இவரை அங்கீகரித்தல்லது நிற்க வொண்ணாதபடி வளைந்து கொண்டதென்கை. காட்டிக்கொள்ள வென்கிற விடத்தில் (காட்டி) என்கிறவிது *ப்ரமாணம்காட்டி, ஸாக்ஷி காட்டி, இந்திரஞாலங்கள் காட்டி* என்று ஸர்வத்ராந்விதமாய்க் கிடக்கிறது. .... (112)

113. எல்லாம் செய்தாலும், ஏவம்பூதக்ருபைதான் அநாதிகாலம் இவ்வாத்ம விஷயமாகப் பெருகாமல் இன்று பெருகுமளவில் இதுக்கு ஓரடிவேராடுகையாலே இதுக்கு உடலாகக் கற்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லையோ வென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (வரவாறென்றுதொடங்கி).

(மூ.) 113. வரவாறில்லை வெறிதே என்றறுதியிட்டபின் வாழ்முதலென்கிற ஸுக்ருத மொழியக் கற்பிக்கலாவதில்லை.

அதாவது—*வரவாறொன்றில்லையால் வாழ்வினிதால்* என்று இது வந்தவழி இன்னதென்று இதுக்குச் சொல்லலாவதொரு ஹேதுவில்லை, பேறும் மிகவும் இனிதாயிராநிற்குமென்றும், *வெறிதேயருள் செய்வர் செய்வார்கட்கு* என்று—தாம் செய்யநினைத்தவர்களுக்கு நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்றும், இப்படி விஷயீகாரம் நிர்ஹேதுகமென்று தாமே அறுதியிட்டபின்பு, *தனியேன் வாழ் முதலே* என்று ஸம்ஸாரத்திலொருதுணையின்றிக்கே யிருக்கிற வென்னுடைய அநுபவத்துக்கு ப்ரதமஸுக்ருதமானவனே! என்று தம்முடைய பேற்றுக்கு மூலஸுக்ருதமாக இவரருளிச்செய்த அவன்தன்னையொழிய வேறு கற்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லை யென்கை.

அன்றிக்கே, *யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்* என்று அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமும் இவர்க்கு இல்லை யென்றவாறே இப்படி சோதகக்கழிக்கவேணுமோ? அநாதிகாலம் அங்கீகரியாதவன் இன்று செய்கையாலும், அல்லாதவாத்மாக்களெல்லாம் கிடக்க இவரை இப்படி விஷயீகரிக்கையாலும், இதுக்குடலானது ஏதேனுமொரு ஸுக்ருதம் இவர்க்குண்டாகக் கூடுமென்று கார்யத்தையிட்டு அநுமித்

தாகிலும் கல்பிக்கலாவதொன்றில்லையோவென்ன; அப்படி கல்பிக்கலாவதில்லை யென்னுமிடத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிறரென்று ஸங்கதியாக்கி *செய்தநன்றி தேடிக்காணதே* (ஸூ. 105) என்று தொடங்கி *வெறிதேயென்றறுதியிட்டபின்* என்னுமளவும் ஏகவாக்யமாகக் கொண்டு இவ்வாழ்வார் கருத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு செல்லுகிறதாய், *எந்நன்றி செய்தேனோ* என்று பகவதங்கீகாரத்துக்குடலாகத் தாம் செய்த ஸுக்ருதமுண்டோ வென்று தேடிக் காணதே அங்கீகாரத்துக்குடலான தில்லையாகில் அத்வேஷாபிமுக்யங்களுக்குத் தக்கதுதானுண்டோவென்னில், அவை யும் அவனாலேவந்தது, ஸத்கர்மத்தாலே வந்ததல்ல. *எண்ணிலும்வரும்* என்ற பரிகணனைதானுண்டோவென்னில், அதுக்கு *எண்டானுமில்லை* *வைத்தேன் மதியால்* *யானுமென்னெஞ்சுமிசைந்தொழிந்தோம்* என்கிற அநுமதிசைகள் தானுண்டோவென்னில், அவையும் அவனுண்டாக்கினது; *பாகவனென்றதே கொண்டு* *திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனென்ன* இத்யாதிகளால் ஈச்வரன் வலியவேறிடுகிறவை-வ்யாவ்ருத்தப்ரதிகள். இவன் சதிவேவந்து அடியானென்று பிடித்து ப்ரமாணஸாக்ஷிகள் காட்டி, அவை கார்யகரமாகாதவளவில் வடிவழகைக் காட்டி இப்படி இவ்வஸ்துவை ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொள்ளும்படி இவனை நிவாரகமற்ற க்ருபை சூழ்ந்தது. இவ்விஷயீகாரத்துக்கு *வரவாறொன்றில்லை; *வெறிதேயருள் செய்தவித்தனை—என்று இவர்தாமே அறுதியிட்டபின்பு *தனியேன் வாழ்முதலே* என்று தம்பேற்றுக்கு மூலஸுக்ருதமாக இவரருளிச்செய்த ஈச்வரன் தன்னை யொழிய இவர்க்கு வேறு கல்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லை யென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்; இந்தயோஜனை இதின் பட்டோலையான க்ரந்தத்தில் இவரருளிச் செய்த மர்யாதைக்குச் சேரும்.

ஆக இதுக்குக்கீழ் இவர்ப்ராவண்யத்தையும், அதுக்கடி பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷமென்னுமதத்தையும், அந்நாள், இவர்க்குண்டான பக்தியின் வ்யாவ்ருத்தியை யும், அதுதான் கர்மஜ்ஞாநஸாத்யமல்லாமையையும், இவரை ஈச்வரனங்கீகரித்த துக்கு கேவல க்ருபையொழிய ஹேத்வந்தரமில்லாமையையும் சொல்லிற்றாய்த்து. (113)

114. இப்படி நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரபாத்ரபூதரான இவருடைய பக்தி பகவத்க்ருபைகலப்பற்றதாயிருந்ததாகிலும் உபாஸகனுக்கு கர்மஜ்ஞாநஜந்யையான பக்தியோபாதி இவர்க்கு ப்ராப்திஸாதநமாகிறதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல் (நலமருளினனென்று தொடங்கி).

(மூ.) 114. நலமருளினன் என்கோலென்று ஆமூலசூடம் அருளால் மன்னு மிவர்க்கு அன்புக் கடியாவதுவே அடிசேருகைக்கும் ஸாதநம்.

அதாவது—*மயர்வறமதிநல மருளினன்* என்று தம்முடைய பக்த்யுத்பத்தி காரணம் கேவல பகவத்க்ருபையென்று உபக்ரமித்து *என்கொலம்மான் திருவருள் கள்* என்னுமளவாக ஜ்ஞாநதசையோடு (வரணதசையோடு) ப்ராப்திதசையோடு வாசியற, ஆமூலசூடம் *மாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்* என்று—அடி தோறும் நெய்யொழியச் செல்லாத ஸுகுமாரரைப்போலே நின்றநிலைதோறும் அவனருள்கொண்டே தரிக்கவேண்டும் ஸ்வபாவரானவிவர்க்கு *ஆராவன்பிலடியே னுன்னடிசேர் வண்ணமருளாய்* என்கையாலே *நலமருளினன்* என்று பக்தி காரணமாகச் சொன்ன க்ருபையே அடிசேருகையாகிற ப்ராப்திக்கும் ஸாதந மென்றபடி. .... (114)

115. இப்படி ப்ராப்திஸாதநம் க்ருபையேயாகில் *இங்கின்றநீர்மையினியாமுறாமை* என்றபோதே இவரபேக்ஷிதம் செய்துவிடலாயிருக்க, இவரை வைத்து ஸ்வஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாலே ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது ஏதுக்காகவென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (புணர்தொறுமென்று தொடங்கி).

(மூ.) 115. புணர்தோறுமென்னக் கலந்து பிரிந்து ஜ்ஞாந பக்திகளை வளர்த்தது கனங்குழையிடக் காதுபெருக்குதலும் மாஸோபவாஸிபோஜநப் புறப் பூச்சும் போலே ஆற்றநல்ல மாபோகச்க்ரமமாக.

அதாவது—*புணர்தோறும் புணர்ச்சிக்காரா* இத்யாதியாலே ஸம்ச்லேஷிக்குந்தோறும் ஸம்ச்லேஷத்துக்குத்தக்க வளவல்லாத ஸுகஸாகரமானது அபரிச்சேத்யமான ஆகாசத்தையும் கடந்து அவ்வருகுபட்டு, விபூதித்வயத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளவல்லவரிவையும் முழுக்கும்படி பெருகி, இப்படி பெருகினவிது—விச்லேஷப்ரஸங்கத்திலே, பெருக்காறுவற்றி அடிசுடுமாபோலே ஸ்வப்நகல்பமென்னலாம்படி வற்றிப்போய், அத்தசையிலே ப்ராணஸ்தாநமான ஹ்ருதயத்தில் பூர்வஸம்ச்லேஷத்தாலுண்டான புடைதோறுமுள்ளே புகுந்து ஆச்ரயமான ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அபிநிவேசம் பெருகிவாராநின்றதென்று சொல்லும்படியாகக் கலப்பது பிரிவதாய் கலவியாலே ஜ்ஞாநத்தையும் பிரிவாலே பக்தியையும் வளர்க்கை, கனத்த பணியிடுகைக் கிடமாம்படி, நூலிட்டுத் திரியிட்டுக் குதம்பையிட்டுக் காது பெருக்குமாபோலவும், மாஸோபவாஸிகளுக்கு ப்ரதமத்திலே போஜநத்தையிடில் பொறாதென்று சோற்றையரைத்து உடம்பிலே பூசிப் பொரிக்கஞ்சி கொடுத்துப் பொரிக்கூழ் கொடுத்து ஒடுக்கத்திலே போஜநம் பொறுப்பிக்குமாபோலவும்.

ஆற்றநல்லவகைகாட்டுமம்மான் என்று எனக்குப் பொறுக்கப்பொறுக்கத் தன் குணசேஷ்டிதாதிகளைக்காட்டி, அவ்வழியாலே என்னை யடிமைகொண்டவனென்னும்படி பகவதநுபவம் சுவடுகண்டறியாதவிவர்க்கு *எம்மாவீடு* என்றும், *கட்டெழில் வானவர்போகம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமாய்க் கொண்டு கட்டடங்க நன்றாயிருப்பதாய் அபரிச்சிந்ந ஜ்ஞாநசக்திகரான நித்யஸூரிகளநுபவிக்கிற போகத்தை முதலிலே கொடுக்கில் ஸாத்மியாதென்றுகருதி, அது ஸாத்மிக்கைக்காகக் க்ரமம் செய்வித்தபடியென்கை.

ஆனபின்பு ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது ப்ராப்தி ஸாதநதயாவன்றென்று கருத்து. மாஸோபவாஸிக்குப் புறப்பூச்சு மாத்ரத்தால் போஜநம் பொறாமையாலே புறப்பூச்சுச் சொன்னவிது மற்றையவற்றுக்குமுபலக்ஷணம். *மாபோகம்* என்றது—*மாவீடு* *வானவர்போகம்* என்கிற ஸந்தைகளிலாத்யந்தங்களைச் சேர்த்துச் சொன்னபடி. .... (115)

116. ஆனால் ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது அதுக்காகிறது, *முனியேநான்முகனளவும் மாநஸாநுபவ மொழிய ப்ரத்யக்ஷாநுபவமில்லாதவிவர்க்கு இவற்றை வளர்க்கைக் குறுப்பாக வரும் ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களாகிறவை எவையென்ன அருளிச்செய்கிறார்மேல் (இவற்றாலென்று தொடங்கி).

(மூ) 116. இவற்றால் வரும் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாகிறன—ஸ்ரீஎளியனாய் நிற்குமரியனாய் எய்தானென்கிற தர்சந ஸமமான மாநஸாநுஸந்தானமும் திண்கொள்ளப் பெறாத மநச்சைதில்யமும்.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன இக்காரியங்களடியாக வரும் ஸம்ச்லேஷமும் விச்லேஷமுமாகிறன—*கருத்துக்கு நன்றுமெளியனாய்* *நிற்குமுன்னேவந்து* என்று—நெஞ்சுக்குமிகவும் விசதமாநுபவ விஷயமாய்க்கொண்டு என் முன்னே வந்துநிற்குமென்றும், *கண்கள் காண்டற்கரியனாய்* *கைக்கு மெய்தான்* என்று கண்ணுக்கு அவிஷயமாய்க்கொண்டு கையாலணைக்கு எட்டுகிறிலனென்றும் சொல்லுகிற ப்ரத்யக்ஷதுல்யமான மாநஸாநுஸந்தாநமும், *கண்கட்குத் திண்கொள்ள

வொருநாளருளாயுன் திருவுரு* என்று அபேக்ஷிதமான பாஹ்யாநுபவம் பெறுகை யாலே ஆந்தராநுபவமும் அடிமண்டியோடே கலங்கும்படி பிறந்த அந்தःகரண சைதில்யமுமென்கை. .... (116)

117. ஆனால் அபிமதவிஷய ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் புண்யபாபநிபந்தந மாகவன்றோ லோகத்தார்க்கு வருவது. லோகவ்யாவ்ருத்தரான இவர்க்கு இவை வருகைக்கு நிதானமேதென்னுமபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (புண்ணியமென்று தொடங்கி).

(மூ) 117. புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவை அவை சரித்தவர்க்கு ப்ரிய ஹிதபரன் தான் துளக்கற வெங்கும் தழைக்க நடத்தும்.

அதாவது—*புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவையாய்*என்கிறபடியே நாட்டார்க்குப் புண்யபாபபலமாய்க்கொண்டு வருகிற ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களை, *சார்ந்தவிருவல்வினைகளும் சரித்து* என்று *திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத்* என்கிற படியே ஆத்மாவோடே பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற புண்யபாப ரூபமான ப்ரபலகர்மங்களை விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே தான் போக்கு கையாலே அவை யிரண்டு மற்றிருக்கிறவிவர்க்கு ப்ரியபரனும் ஹிதபரனுமான ஈச்வரன் தான் ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்க்கையில் நினைவாலே *துளக்கற்றமுதமா யெங்கும் பக்கநோக்கறியான் என் பைந்தாமரைக்கண்ணனன்* என்று விபூதி ரக்ஷணத்தைப்பற்ற வருமந்யபரதை கலசாதபடி அத்தை ஒருங்கவிட்டுக்கொண்டு வந்து இனிப்பேராதபடி என்னுள்ளே புகுந்து அத்தாலே விகஸிதஸஹஸ்ரஸார்வஜ்ஞ் யனுமாய், *விஜ்வர:* என்கிறபடியே உள்நடுக்கமும் தீர்ந்து எனக்கு நிரதிசய போக்யனுமாய் நாய்ச்சிமாரையும் புரிந்து பாராமல் என்னையே பார்த்துக்கொண்டு, இதனாலே திருக்கண்களும் செவ்விபெற்று இப்படி என்னோடே கலந்திருந்தா னென்று இவர் அதிப்ரீதராம்படியாகவும், *தழைநல்லவின்பம் தலைப்பெய்தெங்கும் தழைக்க* என்று விச்லேஷவ்யஸனத்தாலே நான்முடியாநின்றேன்; இனி என் துःக்கம்காணாமையாலே லோகமெல்லாம்விஸ்தீர்ணமாய் நன்றான ஸுகத்தைப் பெற்று ஸம்ருத்தமாகக்கடவதென்னும்படி அதிமாத்ர துःக்க நிமக்நராம்படியாகவும் நடத்திக்கொண்டு போருமென்றபடி. ... ... (117)

118. இப்படி ஈச்வரன் வளர்த்துக்கொண்டு போருகிற ஜ்ஞாநப்ரேமங்களை யுடையரான இவருடைய ஜ்ஞாநதசையிலும் ப்ரேமதசையிலுமுண்டான பேச்சுக் களிருக்கும்படி எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல் (ஜ்ஞாநத்திலித்யாதி).

(மூ.) 118. ஜ்ஞாநத்தில் தம்பேச்சு; ப்ரேமத்தில் பெண்பேச்சு.

அதாவது—ஜ்ஞாநதசையில் தாமானதன்மையிலே நின்றுபேசுவர்; ப்ரேம தசையில் அவஸ்தாந்தராபந்நராய்ப் பெண்பேச்சாகப் பேசுவரென்கை. ... (118)

119. இப்படி தெளிவும் கலக்கமுமான இத்தசைகளில், பேச்சில் பேத மொழிய ஸ்வரூபத்திலும் பேதமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தேறும்கலங்கி) என்று தொடங்கி.

(மூ.) 119. தேறும் கலங்கியென்று தேறியும் தேருதும் ஸ்வரூபம் குலையாது.

அதாவது—*தேறும்கை கூப்பும்* *கலங்கிக்கைதொழும்* என்று தெளிந்த தசையிலும் கலங்கின தசையிலும் சேஷத்வப்ரகாசகமான அஞ்ஜலி மாறாமையாலே பிண்டத்வ கடத்வ கபாலத்வ சூர்ணத்வங்களாகிற அவஸ்தாந்தரங்களை பஜித்தாலும்

ம்ருத்தானவாகாரத்துக்கு அழிவில்லாதாப்போலே *தேறியும் தேறாதும் மாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே* என்கிறபடியே தெளிந்த தசையோடு கலங்கின தசையோடுவாசியற உபயாவஸ்தையிலும் சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம் நிலைகுலையாதென்றபடி. .... (119)

120. ஆனால் இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதேதென்னுமபேக்ஷயிலே அருளிச் செய்கிறார் (அடியோமித்யாதி).

(மூ.) 120. அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல் அடிச்சியோ மடிக்கீழ் குற்றேவலாகை அவஸ்த்தாந்தரம்.

அதாவது—*அடியோம்போற்றியோவாதே* *தொடர்ந்துகுற்றேவல் செய்து* என்று தாமான தன்மையில் சொல்லுமோபாதி *அடிச்சியோம் தலைமிசைநீயணியாய்* *திருவடிக்கீழ் குற்றேவல்முன்செய்ய* என்று சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபத்திலும் ஸ்வரூபாநுரூபவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையிலும் பேதமில்லை. பிராட்டியான பாவனையாலே தம்பேச்சானவிதுபோய் பெண்பேச்சாகை இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதென்றபடி. 'அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல்' என்று தம்பேச்சாலே சொல்லுகிறவிது—'அடிச்சியோம் அடிக்கீழ்குற்றேவல்' என்று பெண்பேச்சாகை இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதென்று வாக்யத்துக்குச் சொல்படுத்தும் க்ரமம். ... ... (120)

121. ஆனால் இவர்க்குத் தம் பேச்சன்றோ ஸ்வாபாவிகம்; பிராட்டிமார் தசையைப் ப்ராபித்துப்பேசும் பெண்பேச்சு வந்தேறியன்றோ வென்ன; பகவதேகபரதந்த்ரமுமாய் பகவதேகபோகமுமாயிருக்கு மாத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்த்ரீ ஸாதர்ம்யம் ஸ்வரூபாநுபந்தி யாகையாலே தத்ப்ரயுக்தமான பேச்சு இவர்க்கு வந்தேறியன்றென்னுமிடத்தை ரூபகத்வேந வருளிச்செய்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே.

(மூ) 121. வித்யை தாயாகப் பெற்றுப் பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள்போல வளர்த்த தஞ்சமாகிய தந்தை மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல் விச்வபதி லோகபர்த்தா வென்னும் மணவாளரை நாலிரண்டிழை கொண்டு முப்பிரியான ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க, பரம்புருடன் கைக் கொண்டபின் சதுர்த்தியுள்புக்கு இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள்கழித்து ஜந்மபூமியை விட்டகன்று சூழ்விசும்பிற்படியே உடன் சென்று குடைந்து நீராடி வியன் துழாய் அஞ்சனத்தின் நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல் கலன்கொண்டு நோக்கியர் அலங்கரித்துப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்ய நிறைகுடவிளக்கமேந்தி இளமங்கையரெதிர்கொள்ள வைகுந்தம் புக்கிருந்து வாய்மடுத்துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர் போகமுண்டு கோப்புடைய கோட்டுக்கால் கட்டில் மீதித்து ஆரோஹித்து பரதா க்ரூர மாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகு மார்பிலே குருமாமணியாயணையும் வஸ்துவுக்கு மணிவல்லிப் பேச்சு வந்தேறியன்று.

அதாவது—(வித்யை தாயாகப்பெற்று) *ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி* என்கிறபடியே ஆசார்யன் திருமந்த்ரமுகேந ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்கினபோது இவ்வாத்மஸத்பாவமாகையாலே, வித்யையை மாதாவாகக்கொண்டு இவ்வாத்மவஸ்துவை ஜநிப்பித்து. (பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள் போல வளர்த்த) *தேனும்பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்* என்கிற போக்யபதார்த்த

மான திருமந்த்ரத்தாலே *திருமகள்போலவளர்த்தேன்* என்கிறபடியே அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதிகளாலே லக்ஷ்மீஸத்ருசமாக வளர்த்துக்கொண்டுபோந்த.

(தஞ்சமாகியதந்தை) தேஹோத்பாதகனாய் *ஸ பித்ரா ச* இத்யாதிப்படியே ஆபத்தசைகளிலே கைவிடும் பிதாவைப் போலன்றிக்கே *பூதாநாம் யோவ்யய: பிதா* என்கிறபடியே ஸம்பந்தம் கண்ணழிவற்றிருக்க, *பவமோக்ஷணயோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே* என்னும்படி ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும் பிதாவைப்போலு மன்றிக்கே; ஸ்வரூபோத்பாதகனாய் ஒரு தசையிலும் கைவிடாதே ஹிதைஷியாய், உஜ்ஜீவநைகபரனாய்க் கொண்டு மோக்ஷைகஹேதுவாயிருக்கையாலே ஆபத்ரக்ஷகனான ஆசார்யனாகிற பிதா. (மற்றொருவர்க்குப் பேசப்படாமல்) *மற்றொருவர்க்கு என்னைப் பேசலொட்டேன்* *மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில்* என்கிற அந்யசேஷத்வப்ரஸங்கம் வாராதபடி—(விச்வபதி லோகபர்த்தாவென்னும் மணவாளரை) *பதிம் விச்வஸ்ய* *கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம்* என்று பதிசப்தத்தாலும் பர்த்ருசப்தத்தாலும் ஸர்வலோகநாயகராகச் சொல்லப்படுகிற *பணவாளரவணைப் பற்பலகாலமும் பள்ளிகொள்ளும் மணவாளரை, (நாலிரண்டிழை கொண்டு முப்புரியான ப்ரஹ்மஸூத்ர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க) *எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம்போலே, எட்டக்ஷரமாய் மூன்று பதமாய் ஈச்வர ஸம்பந்தப்ரகாசகமான திருமந்த்ரமாகிற மங்கள ஸூத்ரபந்தத்தோடே *பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா* என்கிறபடியே வரிக்கும்படி பண்ண, (பரம்புருடன் கைக்கொண்டபின்) *பரம் புருடன் என்னைக் கைக்கொண்டபின்* என்கிறபடியே பரமபுருஷரான மணவாளர் பரிக்ரஹித்தவநந்தரம், (சதுர்த்திபுள்புக்கு) விவாஹாநந்தரம் சேஷஹோமபர்யந்தமான சதுர்திவஸத்திலும் அகலுதலு மணுகுதலுமற்று, அநந்யார்ஹ சேஷத்வாநுகுணமான பரிமாற்றத்துக்கு அர்ஹமென்னுமளவை ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டிருக்கும்போபாதி, ப்ரணவோக்தமான அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தில் கண்ணழிவற அங்கீகரிக்கையாலும், தந்நுகுணமாகக் கிட்டிப் பரிமாறப் பெறுமையாலும், அகலுதலுமணுகுதலுமற்று, கைங்கர்யப்ரார்த்தனையோடே செல்லும் சரமசதுர்த்தியிலே உள்புக்கு (இடைபிறிந்து கிடக்கும் நாள் கழித்து) தம்பதிகளிருவரும் ஏகசய்யையிலே வர்த்திக்கச் செய்தே அந்யோந்ய ஸ்பர்சயோக்யதை யில்லாதபடி இடையிடான ஸோமாதிகள் நடுவே கிடக்கும் நாள்போலே, சேஷத்வஜ்ஞாநமும் சேஷவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையு முண்டாகையாலே இரண்டு தலைக்கும் அண்ணிமை யுண்டாயிருக்கவும் சேர்ந்து பரிமாற வொண்ணாதபடி *நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டு* என்கிறபடியே அநுபவவிரோதியாய் இடையிடான சரீரம் நடுவேகிடக்கிற காலங்களையும் *நாளை கடலைக் கழிமின்* என்கிறபடியே கழித்து. (ஜந்மபூமியை விட்டகன்று) *முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்துமூசலும் பேசுகின்ற சிற்றில மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதை* என்கிறபடியே ஒருவராலும் விடவரிதான ஜந்மபூமியான ஸம்ஸார விபூதியை முன்பு ஆதரணீயமாய்ப்போந்த வஸ்துக்களோடே கூட புரிந்துபாராமல் விட்டுநீங்கி, அன்றிக்கே *அன்றுநான் பிறந்திலேன்* என்னும்படி கிடந்த தனக்கு, ஆசார்யன் திருமந்த்ரத்தாலுண்டாக்கின ஜந்மம்பெற்றது இங்கேயாகையாலே ஜந்மபூமியான இவ்விபூதியை, பகவதநுபவ ப்ராவண்யத்தாலே *முற்றிலும் பைங்கிளியும்* இத்யாதிப்படியே முன்பு ஆதரணீயமாய்ப்போந்த வஸ்துக்களோடே கூட விட்டகன்றென்னவுமாம்; பிறந்தகத்தைவிட்டுப் புக்ககத்துக்குப் போகிறதாகச் சொல்லுகிற இந்த ரூபகத்துக்கு இது மிகவும் சேருமிறே.

(சூழ்விசும்பிற்படியே உடன்சென்று) *சூழ்விசும்பு* என்கிற திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிறபடியே அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே வழியிலுள்ளாரடைய ஸத்கரிக்க, *அங்கவனொடு முடன்சென்று* என்கிறபடியே *நம்பி* என்கிற நாயகன் முன்னே போக, பின்னேபோய். (குடைந்துநீராடி) *குள்ளக்குளிரக்குடைந்து நீராடி* என்கிற

படியே பர்த்ருக்ருஹத்துக்குப் போகிற பெண் அவ்வூரெல்லையிலே சென்றவாறே அவர்கள் குளிப்பாட்டக் குளிக்குமாபோலே அம்ருதவாஹினியான விரஜையிலே இப்பாலுள்ள அழுக்கறும்படி நீராடி.

(வியன்துழாயஞ்சனத்தின்கீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல்கலன் கொண்டு நோக்கியரலங்கரித்து) குளித்தேறின பெண்ணை பர்த்ரு பந்துக்களான ஸ்த்ரீகள் வந்து அலங்கரிக்குமாபோலே *வியன்துழாய் கற்பென்று சூடி* *ஆராரயிர்வேற் கணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து* *மெய்திமிருநானப்பொடி* *உடுத்துக்களைந்தநின்பீதக வாடை* *பல்கலனும்யாமணிவோம்* என்கிறபடியே அலங்காரோபகரணங்களான திவ்யமால்ய திவ்யாஞ்ஜந திவ்யசூர்ண திவ்யவஸ்த்ர திவ்யாபரணங்களை *தம் பஞ்சசதாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி. சதம் மாலாஹஸ்தா:, சதம் அஞ்ஜநஹஸ்தா:, சதம் சூர்ண ஹஸ்தா:, சதம் வாஸோஹஸ்தா:, சதம் பூஷணஹஸ்தா:* என்கிறபடியே ஏந்திக்கொண்டு, *மானேய் நோக்கியரான திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் எதிரேவந்து *தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேணாலங்குர்வந்தி* என்கிறபடியே போக்த்ருபூத-ஈச்வர போக்யமாம்படி அலங்கரித்து.

(பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்ய) *தொக்குப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்வரேழையரே* என்கிறபடியே இவ்விஷயத்தில் சிஞ்சித்கரிக்கையிலுண்டான சாபலம் தோற்றத் திரளநின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி சாமரம் பணிமாற. (நிறைகுட விளக்கமேந்தி இளமங்கையரெதிர் கொள்ள) அலங்க்ருதையாய் உபலாலநத்தோடே செல்லுகிற பெண் பர்த்ருக்ருஹத்தை அணுகச் சென்றவாறே அங்குள்ள ஸ்த்ரீகள் மங்களதீபாதிகளை யேந்திக்கொண்டு எதிரே வந்து ஸத்கரிக்குமாபோலே *நிதியும்நற் சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கும் மதிமுகமடந்தையரேந்தினர்* என்கிறபடியே மங்களாவஹமான பூர்ணகும்பதீபாதிகளை தரித்துக்கொண்டு; *சதிரிளமங்கையர் தாம் வந்தெதிர்கொள்ள* என்கிறபடியே நித்யநவயௌவந ஸ்வபாவைகளான வேறு சில திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களெதிர்கொள்ள.

(வைகுந்தம் புக்கிருந்து) உபலாலநத்தோடே சென்றபெண் பர்த்ருக்ருஹத்திலே புகுருமாபோலே *மன்னிய மாதவனோடு வைகுந்தம் புக்கிருப்பார்* என்கிறபடியே ச்ரிய:பதியானவனுக்கு போகஸ்தாநமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபித்து அவனோடே கூடியிருந்து. (வாய்மடுத்துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர்போகமுண்டு) பர்த்ருக்ருஹத்திலே பெண்வந்தபின்பு தம்பதிகளும் மற்றுமுள்ள பந்துக்களும் கூடியிருந்து பெருங்களிச்சியுண்ணுமாபோலே *அடியார்கள் குழாங்களும் அவனுமாக விருக்கிற சேர்த்தியிலே *அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகிக்களித்தேன்* என்று பெருங்களிச்சியாக முழுமிடறுசெய்து, *கட்டெழில் வானவர்போக முண்பாரே* என்கிறபடியே நித்யஸூரிகள் புஜிக்கிற போகத்தை *ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா* என்கிறபடியே புஜித்து. (கோப்புடைய கோட்டுக்காற் கட்டில் மிதித்தாரோஹித்து) பர்த்ருஸம்ச்லேஷத்துக்குப் படுக்கையிலே யேறுமாபோலே *கோப்புடைய சீரியசிங்காசனம்* என்றும், *கோட்டுக்காற்கட்டில்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபயவிபூதியும் தொழிலாக வகுப்புண்டு ஸர்வாச்சர்ய மயமான திவ்யபர்யங்கத்திலே *தமேவம்வித் பாதேநாத்யாரோஹதி* என்கிறபடியே பாதபீடத்திலே அடியிட்டேறி. (பரதாக்ரூர மாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகு மார்விலே) *தம் ஸமுத்தாப்ய காகுத்ஸ்தச் சிரஸ்யாக்ஷி பதம் கதம், அங்கே பரதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே* என்றும், *ஸோப்யேநம் த்வஜவஜ்ராப்ஜக்ருதசிஹ்நேந பாணிநா, ஸம்ஸ்ப்ருச்யாக்ருஷ்யச ப்ரீத்யா ஸுகாடம் பரிஷஸ்வஜே* என்றும், *ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:, மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ் தஸ்ய மஹாத்மந:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீ பரதாழ்வானையும் அக்ரூரனையும் திருவடியையும் ஆதரித் தணைத்துக்கொண்ட *மணிமிகுமார்பு* என்று ஸ்ரீ கௌஸ்துபம் நிறம்பெறும்படி அழகிய திருமார்பிலே; (குருமாமணியாயணையும் வஸ்துவுக்கு) *குருமாமணிப்பூண்*

என்று ச்லாக்யமாய் ஈச்வரத்வசிஹ்நமான ஸ்ரீ கௌஸ்துபத்தோபாதி போக்யமாய் தேஜஸ்கரமாய்க் கொண்டு அணைகிற ஆத்மவஸ்துவுக்கு.

; (மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று) *வண்பூமணிவல்லி* என்று உதாரமாய் போக்யமாய்த் தனக்குத்தானே ஆபரணமாம்படி அழகியதாய், கொள்கொம்பு பெறுவிடில் தலையெடுக்கமாட்டாமை தரைப்பட்டுக் கிடக்கும் கொடிபோன்றவளென்கிற ஸ்த்ரீத்வ ப்ரயுக்தமாய் வரும்பேச்சு வந்தேறியன்று; ஸ்வாபாவிகமென்றபடி. பெண்பேச்சென்ன வமைந்திருக்க மணிவல்லிப்பேச் சென்றது—*மணிமிகுமார்பிலே மணியாயணையும்* என்றத்தோடொக்க 'மணிவல்லி' என்றால் சொற்கட்டளையால் வரும் ரஸமுண்டாகையாலே. இத்தால் ஸ்த்ரீத்வம் ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வாபாவிகமாகையாலே அந்தை உள்ளபடி தர்சித்தவிவர்க்கு தத்ப்ரயுக்தமான பேச்சு ஸ்வாபாவிகமென்று சொல்லிற்றாய்த்து. .... (121)

122. இப்படி கேவலம் ஸ்த்ரீஸாம்யமே யன்றிக்கே *காரணமுத்தமையான பிராட்டியோடே ஸாம்யமும் பரிசுத்தாத்மஸ்வரூபத்துக்கு உண்டென்னுமத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார்மேல் (இன்புமன்புமென்று தொடங்கி).

(மூ.) 122. இன்புமன்பும் முற்படுவது கொழுந்து விடுவதாகிறது கடிமாமலர்ப் பாவையோடுள்ள ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே.

அதாவது—*நமக்கும் பூவின்மிசைநங்கைக்கு மின்பனை* என்று இன்றாச்ரயித்த நமக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வருகாய் ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையாயிருக்கிற பிராட்டிக்கும் இன்பனுமிடத்தில், முற்பட இங்கே இன்பனாய், பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்நேஹிப்பதென்னும்படி, பிராட்டிக்குமுன்னே இவர்பக்கல் இன்பனாவது; *கோலமலர்ப்பாவைக் கன்பாகிய வென்னன்பே* என்று நிரதிசய போக்யையான பிராட்டிக்கு அன்பனாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலும் அன்பனானவனேயென்னும்படி அவள்பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹம் இவ்வளவும் வளரவருவதாய், இப்படி இன்புமுற்படுவது அன்புகொழுந்துவிடுவதாகிறது, *கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்* என்று பரிமளப்ரசுரமான பூவில் பிறப்பாலும் நிருபாதிகஸ்த்ரீத்வத்தாலும் நிரதிசயபோக்ய பூதையான பிராட்டியோடொக்கச் சொல்லலாமவளென்னும்படி, பிராட்டியோடு இத்தலைக்குள்ள ஸாம்யத்துக்குடலான அநந்யார்ஹசேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம், ஸம்ச்லேஷத்தில்தரிக்கை, விச்லேஷத்தில் தரியாமை, ததேகநிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறுப்ரகாரத்தாலேயென்கை.

'இன்பன்' என்றது—ஸ்நிக்தனென்றபடி. ஆகையால் அன்போபாதி இன்பும் ஸ்நேஹவாசியாகையாலே, ஸ்நேஹம் முற்படுவது கொழுந்துவிடுவதாகிறதென்றபடி. *இன்பும், அன்பும்* என்று இரண்டுபோலச் சொல்லிற்று—முற்படுதலும் கொழுந்துவிடுதலும் சொல்லுகிற ஸ்தலங்களில் ஸ்நேஹவாசகதயா ப்ரயுக்தசப்தங்கள் இவையாகையாலே இரண்டுசந்தையும் தோற்றுகைக்காக. "பிராட்டியோடுள்ள" என்னவமைந்திருக்க. "கடிமாமலர்ப்பாவையோடுள்ள" என்றது—அந்த சந்தையிலே பிராட்டிஸாம்யம் முக்தகண்டமாகச் சொல்லியிருக்கையாலும், கந்தல் கழிந்த ஸ்வரூபத்தையுடையவர்களெல்லாரையும் இப்படிச் சொல்லுகிறது—ஸ்வரூபாநுபந்தியான இஸ்ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே யென்றறிவிக்கைக்காகவும், ஸாம்யத்தாலே யென்னுமல், ஸாம்யஷட்கத்தாலே யென்றது—நிரூபகத்வம், அநுரூபத்வம், அபிமதத்வம், சேஷத்வஸம்பந்தத்வாரபாவம், புருஷகாரத்வம், ப்ராப்யபூரகத்வம் முதலான ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் ததஸாதாரணங்களாகையாலே. .... (122)

123. இப்படி ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்யமுண்டாகையாலே பிராட்டிதசை இவர்க்கு வந்தேறியல்லாமையை ப்ரகாசிப்பித்தாராய் நின்றார்கீழ். ஏவம்பூதாகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியாரோடுள்ள ஸாம்யமே

யன்றிக்கே தம்முடைய பாவவிசேஷங்களாலே பகவத்விமுக நிவ்ருத்திகளான பிராட்டிமார் மூவரோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் இவர்பாசுரங்களிலே ப்ரகாசிக்குமென்கிறார்மேல் (உண்ணாதென்று தொடங்கி).

(மூ.) 123. உண்ணாது கிடந்தோர் மாயையினாலென்னும் வீறுடைய முடிக்குரியாரோடு இத்திரு மண்ணேரன்ன வொண்ணுதல் பின்னைகொல் என்கிற ஒப்பு, தென்பால் நெடுமாடக் கடுஞ்சிலை அம்பெரியூட்டி நீரேற வெரித்த பெருந்தோற்றத்தாருயிர் காகுத்தன் ஆதியாய் கலைமன்னு புரை பொன்மாதின் துகளாடி எருக்கிழுக்கிச் சேறையிலேயன்று மலத்திலே தோன்றும்.

அதாவது—*உண்ணாதுறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்துப் பெண்ணாக்கையாப் புண்டு தாமுற்றபேதெல்லாம்* என்கிறபடியே ஜநககுலஸுந்தரியான தன்னைப் பிரிந்தபோது தீரோதாத்தநாயகனுமப்படியே விகாரமேறத்துக்கமுண்டாகும்படி ஸௌந்தர்யத்தாலே புறம்தோற்றுமவிருக்கும் சக்ரவர்த்திதிருமகனை *நமாம்ஸம் ராகவோ புங்க்தே* *அநித்ரஸ் ஸததம் ராம:* *நைவ தம்ஸாந் ந மஸகாந்* இத்யாதிப்படியே உண்ணாதுறக்கமு மற்று, கடித்தது மூர்த்தது மறியாதபடி *பண்ணவல்ல வைலக்ஷண்யத்தால் வந்த வீறுடையளாய், ஸர்வேச்வர ஸாம்ராஜ்யத்தில் அவனோடொக்க முடிசூடுகையாலே முடிக்குரியளான பெரிய பிராட்டியாரோடும், *கிடந்திருந்து நின்றளந்து* என்கிற பாட்டின்படியே ஸர்வஜ்ஞனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரனை, பஹுப்ரகாரமாகத் தன்னை அநுபவித்தாலும் பர்யாப்தனாகாதபடி பிச்சேற்றவல்ல வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமான வீறுடையளாய் பெரியபிராட்டியாரோபாதி முடிக்குரியளான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரோடும், *ஓர் மாயையினால்* இத்யாதிப்படியே நித்யஸூரிகள் ஸமாராதந பரராயிற்க அவர்களறியாதபடி அத்தை உபேக்ஷித்து தாழ்வுக்கெல்லையான இடைக்குலத்திலே க்ருஷ்ணனாய் வந்து பிறந்து தன்னைப் பெறுகைக்கு சுல்கமாகவிட்ட ம்ருத்யுஸமங்களான ருஷபங்களின் கொம்பினிடையிலே கருமாறி பாய்ந்தாற்போலே தன்னைப் பேணாமல் சென்று விழும்படி பண்ணவல்ல வைலக்ஷண்ய வீறுடையளாய், முற்பட்ட மஹிஷிகளோபாதி முடிக்குரியளான நப்பின்னைப் பிராட்டியாரோடும்; *மாயோன் திறத்தனளே இத்திரு* என்று *அநந்யா ராகவேணாஹம்* என்கிறபடியே ஸர்வதசையிலும் அவன் திறமல்லதறியாளா(ன)ய் ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மியோடு விகல்பிக்கலாம் ஸ்வபாவையானவிவளென்றும், *மண்ணேரன்னவொண்ணுதல்* என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோடொத்த வைலக்ஷண்யத்தையுடையவளென்றும், *பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல்* என்று *நப்பின்னைப்பிராட்டியோ? ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோ? பெரியபிராட்டியாரோ? என்றும் சொல்லும்படி இவர்க்குண்டானஸாம்யம், *தென்பாலிலங்கை வெங்களம் செய்த நம் விண்ணோர்பிரானார்துழாய் துணையாகக்கொண்டு மாமைகொள்வான் வந்து தோன்றிநலிகின்றதே* என்று சக்ரவர்த்திதிருமகனைப் பிரிந்து பாதகபதார்த்தங்களாலே நோவுபடுவது. *வழாநெடும் துன்பத்தவளென்றிரங்காரம்மனோ இலங்கைக் குழாநெடுமாடமிடித்தபிரானார் கொடுமைகளே* என்று 'ப்ரணயித்வமில்லையானால் ஸாமாந்யக்ருபையுமில்லையோ?' என்று கொடுமை சொல்லுவது. *காயும் கடுஞ்சிலையென்காகுத்தன்வாரானால்* என்று எதிரிகள்பக்கல் தான் கண்பார்க்கிலும் கண்பாராத வில்லையுடையகாகுத்தன், இத்தசையில் வருகிறிலனென்று வெறுப்பது, *இலங்கைநகர் அம்பெரியுய்த்தவர்தாளிணை மேலணி வம்பவிழ் தண்ணந்துழாய் மலர்க்கே இவள் நம்பும்* என்று—இலங்கையை சராக்நியாலே தக்தமாக்கினவர் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படுவது, *நீ முற்றத் தென்னிலங்கை முடிப்பான தாள்நயந்த யாமுற்றது உற்றாயோ* என்று லங்கையையெல்லாம் அக்நிக்கு விருந்திட்டவன் திருவடிகளை யாசைப்பட்டு நான் பட்டது பட்டாயோவென்று ஸமதுக்கிகளைக்

கட்டிக்கொண்டழுவது, *மாறில்போரரக்கன் மதிள்நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறுசேவகனார்க் கென்னையுமுளளென்மின்களே* என்று எதிரில்லாத போரையுடைய ராவணன் தனக்கு அரணாகவிட்ட மதிளைத் துகளாக்கிப் பொகட்ட ப்ரஸித்தமான சேவகத்தையுடையவர்க்கு ரக்ஷ்யவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல்லுங்கோளென்று தூதுவிடுவது. *கிளரரக்கன்நகரெரித்த களிமலர்த்துழாயலங்கல் கமழ்முடியன்கவராத வறிவினால்குறைவிலம்* என்று ஐச்வர்யோத்ததனான ராவணனுடைய நகரத்தை தக்தமாக்கி முடிசூடி வளையம் வைத்திருக்கிறவன் விரும்பாத அறிவினால் என்னகார்யமுண்டென்று அவனுக்கு உறுப்பல்லாததை உபேக்ஷிப்பது. *காண்பெருந்தோற்றத் தெங்காகுத்த நம்பிக்கு என்பூண்புனைமென்முலை தோற்றது பொற்பே* என்று கண்ணுக்கினிதாய் அபரிச்சேத்ய போக்யமான ஸந்நிவேசத்தையும் குணபூர்த்தியையுமுடைய சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு இவள் தன்னழகை யிழந்தாளென்னும்படி அவனை ஆசைப்பட்டு அழகழிவது. *என்னுருயிர் காகுத்தன் நின் செய்யவாய்பெய்கும் வாயன் கண்ணனை கைகாலினன் நின்பசுஞ்சாமநிறத்தன் கூட்டுண்டு நீங்கினான்—சிறு கிளிப்பைதலே இன்குரல் நீ மிழற்றேல்* என்று விச்லேஷத்தில் தரிக்கவொண்ணாதபடி எனக்கு ப்ராணபூதனான சக்ரவர்த்திதிருமகன் என்னோடே கலந்துவைத்துப் பிரிந்தான்; இத்தசையிலே அவனுக்குப் போலியான உன்வடிவாலே நலிகிறதுக்குமேலே பேச்சாலும் நலியாதேகொள் என்றுகிளியைப் பார்த்து நிஷேதிப்பதாய்க்கொண்டு பேசினபாசுரங்களிலும், *ஆதியங்காலத்தகலிடம் கீண்டவர் பாதங்கள்மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே யோதுமாலெய்தினள்* என்னும்படி வராஹகல்பாதியிலே மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியில்நின்று ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்தவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயென்றே பலகாலும் சொல்லும்படி பிச்சேறுவது, *மண்புரையவையமிடந்தவராகற்கு—என் கண்புனைகோதை இழந்தது கற்பே* என்னும்படி அவனை ஆசைப்பட்டு அறிவிழப்பது. *ஞாலப் பொன்மாதின்மணாளன் துழாய்நங்கள் சூழ்குழற்கே ஏலப்புனைந்தென்னைமாரெம்மை நோக்குவதென்றுகொல்* என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி செவ்விகொள்ள இட்டுப் பிறந்தவன் சூடின திருத்துழாயை பந்துக்களானவர்கள் ஏற்கவே கொண்டுவந்து நம் குழலிலே சூட்டி நம்மை ரக்ஷிப்பதென்றோ வென்பது. *ஏனமொன்றாய் மண்துகளாடி வைகுந்த மன்னுன் குழல்வாய் விரைபோல் விண்டு கள்வாரும் மலருளவோ நும் வியலிடத்தே* என்று அத்விதீயவராஹமாய் ப்ரளயங்கதையான பூமியையெடுத்தபோது வடிவில் பெருமையாலே திருவெயிற்றில் கிடக்கிற பூமி ஒருதுகள் மாத்ரமென்னும்படிநின்றவனுடைய அபதானத்தை அநுபவித்திருக்கிறவிவள் போக்யதை உபயவிபூதியிலுமுண்டோவென்று விசேஷஜ்ஞர் ச்லாகிக்கும்படியை ப்ரகாசிப்பிப்பதாய்க்கொண்டு பேசினபாசுரங்களிலும், *ஏருதேழ்தழீஇக்கோளியார் கோவலனார் குடக்கூத்தனார் தாளிணைமேலணிதண்ணந்துழாயென்றே நாளுநாள் நைகின்றது* என்னும்படி ஏறுதழுவுகை முதலான அபதானங்களையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டு நாள்தோறும் சைதில்யத்தை யடைவது; கறையினார் துவருடுக்கை கடையாவின் கழிகோற்கைச்சறையினார் கவராததளிர்நிறத்தால் குறைவிலம்* என்று கோபவேஷதரனாய் ரக்ஷ்ய வர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் தன்னுடம்புபேணாமல் திரியும் க்ருஷ்ணன் விரும்பாத ஸ்நிக்தமான நிறம் எனக்கு வேண்டாவென்பதாய்ப் பேசின பாசுரங்களிலும் தோன்றுமென்றபடி.

இத்தால் திவ்யமஹிஷிகள் மூவரோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் ஜநககுல ஸௌந்தரியான பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான ராமாவதார ததபதானங்களிலும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான வராஹாவதார ததபதானங்களிலும், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான க்ருஷ்ணாவதார ததபதானங்களிலும் அந்தப் பிராட்டிமார் தங்களைப்போலே அதிமாத்ரப்ரவணராயருளிச்செய்த அவ்வவ திவ்யஸூக்திகளிலே அபிவ்யக்தமென்றதாயிற்று. .... (123)

124. இப்படி ப்ரதாநமஹிஷிகளான இவர்களோடுள்ள ஸாம்யமேயன்றிக்கே இவர்களை உபேக்ஷித்தும் தங்களையுகக்கும்படி அவனுக்கு அபிமதைகளான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடையவும் அவர்களையும் தங்கள் பேச்சழகாலே அவன் மறக்கும்படி பண்ணும் ஸ்ரீ மதுரையில் பெண்களுடையவும், நரகவதாநந்தரம் பரிக்ரஹித்த ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் பதினாறாயிரம் தேவிமாருடையவும் பாவங்கள் இவர்க்குண்டென்னுமிடம் இவர்தம் பேச்சிலே தோன்றுமென்கிறார் (இவர்கள் தேடிநிற்க வென்று தொடங்கி).

(மூ.) 124. இவர்கள் தேடிநிற்கப் பொய்கை முதுமணல் முல்லைப் பந்தல் முற்றம் மச்சொடு மாளிகை அவ்வவ்விடம் புக்கு வாரிச் சிதைத்துப் பறித்துக் கிழித்துக் கோயின்மை குறும்பு செய்து அல்லல் விளைத்துக் கவருமுகக்கு நல்லவர் மூழுசி ஆவரென்னும் தேன்மொழியாலே கோகுலத்தை மறப்பிக்கும் நகரஸ்த்ரீகள், நரகனைத் தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறு பல்லாயிர மெண்ணிறந்தார் பாவம்—கடல் ஞாலம் மின்னிடை மல்லிகை வெய்மரு பேய்முலை முனிந்து மற்பொரு விறல் கஞ்சனை மங்கநூற்ற வாயுமை தீர்ப்பாரென்னுமவற்றிலே தோன்றும்.

அதாவது—*தேடித்திருமாமகள் மண்மகள் நிற்க* என்கிறபடியே ப்ரதான மஹிஷிகளான இவர்கள் தன்னைத்தேடி நிற்கும்படி இவர்களை உபேக்ஷித்து *இப்பொய்கைக் கெவ்வாறு வந்தாய்* *முதுமணல்குன்றேறி* *முல்லையின் பந்தர்நீழல் மன்னியவனைப் புணரப்புக்கு* *முற்றத்தூடு புகுந்து* *மச்சொடுமாளிகையேறி* *அவ்வவ்விடம்புக்கு அவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனாய்* என்கிறபடியே இவர்கள் ஜலக்ரீடை பண்ணுமிடம், விளையாடுமிடம், மற்றும் அவர்களிச்சாநுகுணமாகத் திரளவும் தனியவுமிருக்குமிடங்களான பொய்கை, மணற் குன்று, முல்லைப்பந்தல், முற்றம், மச்சொடு மாளிகை அவ்வவ ஸ்தலங்களிலே சென்று புக்கு, *துகிலைவாரியும் சிற்றில் சிதைத்தும்* *பந்துபறித்துத் துகில்பற்றி* *கச்சொடு பட்டைக்கிழித்து* என்கிறபடியே குடைந்துநீராடுகிறவர்கள் கூறைகளை வாரிக்கொள்வது, *இட்டமா விளையாடுகிறவர்களிழைத்த சிற்றிலைச் சிதைப்பது, பந்து கழல் முதலான லீலோபகரணங்களைப் பறிப்பது, அவர்களோடே இட்டுக்கொண்டு பட்டுக்கள் கச்சுக்களெட்டினவற்றைப்பற்றி வலித்துக் கிழிப்பதாய், *கோயின்மைசெய்து கன்மமொன்றில்லை* *குறும்புசெய்வானோர் மகனைப் பெற்ற* என்னும்படி நியாமகாற்ற ஸ்வதந்த்ரர் செய்யுமத்தையும், நியாமகர் கீழ்படக்காமல் மூலையடியே நடத்துவார் செய்யுமத்தையும் செய்து *அல்லல்விளைக்கும் பெருமான்* என்கிறபடியே பேராரவாரம் விளைத்து *ஆயர்பாடிகவர்ந்துண்ணும்* என்று திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களையடைய முற்றூட்டாக விரும்பிப் புஜிக்குமென்கிறபடியே அவனை விரும்பப்படுமவர்களாய், அக்காலே *நீயுகக்கு நல்லவர்* என்னும்படி அவனுகப்புக்கு விஷயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவர்களென்று நிரூபகமாயிருக்கிற திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம்—க்ருஷ்ணவிரஹம் மாற்றமாட்டாமல் *துஷ்டகாளிய திஷ்டாத்ர க்ருஷ்ணோஹமிதி சாபரா* *க்ருஷ்ணோஹமேஷ லலிதம் வ்ரஜாம்யாலோக்யதாம் கதி:* இத்யாதிப்படியே அவர்கள் அநுகரித்தாப்போலே இவர் அவனைப் பிரிந்தாற்றாமையாலே அநுகரித்த *கடல்ஞாலத்திலும்; அப்பவிஷயங்களிலே பராபலைகையாலே அபேக்ஷித ஸமயத்தில் வாராமல் அவன் விளம்பித்து வந்தால் அவர்கள் ஊடுமாபோலே இவர் அவனோடூடின *மின்னிடைமடவாரிலும். பகலெல்லாம் பசு மேய்க்கப்போய் அவற்றுடனே வரும் க்ருஷ்ணனை பசுக்களின் முற்கொழுந்தில் காணாதே பிற்கொழுந்திலே வருகிறவன் வரப்பற்றாமல் அந்த ஸக்தியாலே பஞ்ச லக்ஷம் குடியில் பெண்களும் பாதகபதார்த்தங்களுக்கு இடைந்து கூப்பிட்டாப் போலே இவர் கூப்பிட்ட மாலைப்பூசலான *மல்லிகை கமழ்தென்றலிலும், இரவெல்

லாம் க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷம் பண்ணியிருந்து போதுவிடிந்தவாறே அவன் பசுமேய்க்கப்போகுங்காலமென்னும் நினைவாலே அவனை யணைத்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தே போனுனகவே கருதி பாதகபதார்த்தங்களும் ஸம்ச்லேஷதசையில் அவன் பரிமாற்றங்களும் புறம்புமுள்ளும் நின்று நலிகிறநலிவை அவர்கள் அவன்றனக்குச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாப்போலே இவர் கூப்பிட்ட காலைப்பூசலான *வேய்மருதோளிணையிலும், தனக்கு பாதகங்களாய் வந்து கிட்டின பூதநா சகட யமளார்ஜுநாதிகள் நினைவை அவைதன்னோடே போக்கித் தன்னை நமக்காக நோக்கித்தந்த வுபகாரகனை நான் கிட்டுவதென்னோ வென்றும், அப்படி செய்த க்ருஷ்ணனுகிற வுபகாரகனுக்கு என் ஸ்த்ரீத்வத்தை யிழந்தேனென்றும் சொன்ன *பேய்முலையுண்டு* *மூனிந்துசகடமுதைத்து* என்கிற பாட்டுக்களிலும் தோன்றும்.

ஸ்ரீ மாலாகாரரும் கூனியும் கொடுத்த திருமாலையையும் சாந்தையும் சாத்திக் கொண்டு ராஜமார்க்கத்தாலே யெழுந்தருளி, குவலயாபீடநிரஸநம்பண்ணி நிற்கிற போது *முழுசிவண்டாடிய* *ஆவரிவைசெய்தறிவார்* என்கிற பாட்டுக்களிற் சொல்லுகிறபடியே ஒப்பனையழகிலும் வடிவழகிலும் குவலயாபீட நிரஸநமாகிற சேஷ்டிதத்திலும் தோற்று *ஸக்ய: பச்யத க்ருஷ்ணஸ்ய முகமத்யருணேக்ஷணம், கஜயுத்தக்ருதாயாஸ ஸ்வேதாம்புகணிகாசிதம்* இத்யாதிப்படியே அங்யோந்யம் தங்களிலே பேசுகிற மழறு தேன்மொழி* என்கிறபடியே மழலைத்தேன்போலே இனிதான பேச்சுக்களாலே *மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுலமேஷ்யதி, நகரஸ்த்ரீகலாலாபமது ச்ரோத்ரேண பாஸ்யதி* என்று கோகுலத்திற் பெண்கள் பேசும்படி அவன் கோகுலத்தை மறக்கப்பண்ணும் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம், *மற்பொரு தோளுடை மாயப்பிரானுக்கு என்கற்புடை யாட்டியிழந்தது கட்டே* என்று ப்ரபலரான மல்லரோடே தோளில் சாந்தழியாதபடி மல்லைப்பொருத ஆச்சர்யபூதனை உபகாரகனுக்கு அறிவுடையளா யிருக்கிறவென் பெண் தனக்குள்ளதடங்கலும் இழந்தாளென்றும், 'விறல்கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர் உம்மைத் தஞ்சமென்றிவள் பட்டனவே* என்று பெருமிடுக்கனை கம்ஸனை அவன் வஞ்சனை அவனோடே போம்படி பண்ணினவரே! உம்மையே தனக்குத் தஞ்சமென்றிவள் பட்ட வெள்ளமென்தாளென்று தமக்குப் பரிவரானவர்கள் சொன்ன பாசுரத்தாலே மல்லரையும் கம்ஸனையும் நிரஸித்த க்ருஷ்ணனை அச்சுவடோடே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டமையைப் பேசின பாசுரத்திலே தோன்றும்.

நரகனைத்தொலைத்த கரதலத்த என்றும் *நரகன்றன்னைச் சூழ்போகிவளைத்தெறிந்து கன்னிமகளிர் தம்மைக்கவர்ந்த* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நரகாஸுரன் கந்யகைகளாகக் கொண்டுவந்து திரட்டிவைக்க, அவனைநிரஸித்துப் போகட்டுப் பரிக்ரஹித்தவர்களாய், *பதினாறாமாயிரவர் தேவிமார்* *பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமார்* *எண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார்* என்கிறபடியே ஆயிரமிரண்டாயிர மல்லாமையாலே பல்லாயிரமென்றும் எண்ணிறந்தவென்றும் சொல்லப்படுவாராய், *ஷோடசஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி*என்று புராணஸித்தரான பதினாறாயிரம் தேவிமார்பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம், *நாற்றுவரையன்று மங்கநூற்ற நிகரில் முகில் வண்ணன் நேமியான் என்னெஞ்சம் கவர்ந்தெனை யூழியான்* என்று துர்யோதனாதிகள் மண்ணுண்ணும்படி மந்த்ரித்த க்ருஷ்ணனுக்கு நெஞ்சுபறிகொடுத்தமை சொன்னதிலும், துர்யோதனாதிகளை நிரஸிக்கைக்காக அவனெழுந்தருளினபோது அவர்கள் பிரிவாற்றாமையாலே கண்ணைஞ்சுழலை யிட்டு, *க்ரூர! விலபஸி த்வம் வீதநித்ரா நசேஷே ஸ்வபதி ஜகதி ராத்ர்யாமீச்வரக்ராஸ்தபோதே, வயமிவ ஸகி! கச்சித் காடநிர்பிண்ணசேதா நளிநநயநஹாஸோதாரலீலேக்ஷணேந* இத்யாதிகளாலே ப்ரலாபித்தாப்போலே, நாரை அன்றில் தொடக்கமானவற்றுக்கு வெளுப்பு விரஹக்கூப்பீடு முதலானவை நியதஸ்வபாவமென்றறியாதே தமக்குப்போலே பகவத் விரஹஜமான வைவர்ண்யாதிகளாகக் கருதி, அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபட்டு ப்ரலாபித்த *வாயுந்திரையுகளிலும், *தேர்ப்பாகனார்க்கு

இவள் சிந்தைதுழாய் திசைக்கின்றதே* என்று ஆச்ரிதர்க்காக ஸாரத்யம்பண்ணின வனை அநுபவிக்கைக்காக இவளந்தஃகரணம் கலங்கி அறிவு கெடுகிறதென்று தொடங்கி, *வண்டுவராபதிமன்னனை யேத்துமினேத்துதலும் தொழுதாடுமே* என்று ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு நிர்வாஹகனானவனை மங்களாசாஸநம்பண்ண இவள் நோவு பரிஹ்ருதமாமென்று தலைக்கட்டின *திர்ப்பாரை யாமினியிலும் தோன்று மென்றபடி. .... (124)

125. இப்படி ப்ரதாநமஹிஷிகளோடும் மற்றும் பகவத் பரிக்ரஹமுடையாரோடும் இவர்க்கு ஸாம்யமுண்டேயாகிலும், அல்லாதாரெல்லாம் இவர்க்கொருவகைக் கொப்பாமித்தனை யாகையாலே, ஸர்வதா ஸாம்யம் ஜநககுல ஸுந்தரியான பிராட்டியோடே யென்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே.

(மூ.) 125. இராமனெனில்* நசவாகக் குழைந்தவன் பின் தொடர விருந்த வன் சிறையிலும் விதிதன் புணைவனென்று ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி மாயும் வகை விஷசஸ்த்ரங்கள் தேடி வில்வலவா ஹா வென்று இரக்கமெழாக் கொடுமைகள் சங்கித்து என்னையும் ஜீவந்தி மென்று ஆள்விட்டுச் கடரையடைந்து அகலகில்லா முற்றுவமை பெருமகளோடே.

(இராமனெனில் நசவாகக் குழைந்தவன் பின்தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும்) *நச ஸீதா* இத்யாதி ச்லோகத்திற்படியே ஜலாதுத்த்ருதமான மத்ஸ்யம்போலே விச்லேஷத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி, *பநஸ்வீ தத்கத:* என்று ஜாதிகுணங்கள் த்ரவ்யத்துக்கு ப்ரகாரமாய் பிரிக்கவொண்ணாதபடி யிருக்குமாபோலே, பிரிக்கவொண்ணாதபடி ஒருநீராகக் கலந்த சக்ரவர்த்திதிருமகன் *உண்ணாதுறங்காதொலிகடலை யூடறுத்து லங்காத்வாரத்தளவும் பின்தொடர்ந்து வரும்படியாக *தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற* என்கிறபடியே 'ஒருத்தி சிறையிருந்து ரக்ஷிக்கும்படியே!' என்று லோகமடையக் கொண்டாடும்படி தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகப் பிராட்டி லங்கையிலே தனிப்பட்டுச் சிறையிருந்தாப்போலே *மராமரமெய்த மாயவனென்னுயிராமெனில் பின்னையாரெட்டுவேனே* என்று சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஏன்பக்கல் இரேனென்று அகலுமாகில் பின்னை நான் தொங்குவனோவென்று விரஹத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியாக *இலங்கை செற்றாய்—உன்னையென்னுள்ளே குழைத்தவெம்மைந்தா* என்கிறபடியே ஏகதத்வமென்னலாம்படி ஸம்ச்லேஷித்தவன் பிரிவில் தம் ஆற்றாமை குளப்படியாம்படி கடல்போன்றவாற்றாமையோடே விண்ணுலகம் தர விரைந்து தாயிருந்த விடத்தேறவரும்படி *வன்சிறையிலவன் வைக்கில்* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காக அவன் ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கவிருந்த வன்சிறையிலும், (விதிதன் புணைவனென்று) அச்சிறையிருப்பிலேயும் அவள் விமுகனான ராவணனுக்கு *விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல:, தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி* என்று நீ ப்ராணனோடே யிருக்க வேண்டியிருந்தாயாகில் சரணாகதிகர்மஜ்ஞருமாய் சரணாகதவத்ஸலருமாக ப்ரஸித்தராயிருக்கிற பெருமாளோடே உறவுபண்ணென்று ஹிதோபதேசம் பண்ணினாப்போலே இவரும் விமுகரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு *புணைவன் பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே* என்று ஸம்ஸார ஸமுத்ர நிதீர்ஷுக்களுக்கு தந்நிஸ்தரணோபாயம் அவனென்று ஹிதோபதேசம் பண்ணுகையாலும், (ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி) அவள், *நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் நச பூஷணை:, வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம்* என்று பெருமாளைப் பிரிந்து ராக்ஷஸிகள் நடுவேயிருக்கிறவெனக்கு ப்ராணாதிகளாலென்ன ப்ரயோஜநமென்று தத்விநியோகத்திற்குப் புறம்பாமவற்றை உபேக்ஷித்தாப்போலே, இவரும், *மாறாளன் கவராத மணிமாமை குறைவிலம்* என்று தொடங்கி அத்தலைக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்களை உபேக்ஷிக்

கையாலும், (மாயும்வகை விஷ சஸ்த்ரங்கள் தேடி) அவள், ஆற்றாமையின் அதிசயத்தாலே *விஷஸ்ய தாதா ந ஹி மேஸ்தி கச்சித் சஸ்த்ரஸ்ய வா வேச்மநி ராக்ஷஸஸ்ய* என்று உயிர்க்கொலையாகவி வைத்தவனுடைய க்ருஹத்தில் நற்கொலையாக்குவதித்தனை விஷம்தருவாரில்லையோ? விஷம்போலே சிறிதுபோது நின்று கொல்லுகையன்றிக்கே அப்போதே முடிப்பதொரு சஸ்த்ரம் தருவாரில்லையோவென்று முடியும் வகை தேடினாப்போலே, இவரும், *மாயும்வகையறியேன்* என்று முடியும் வகை தேடுகையாலும், (வில்வலவாஹாவென்று) அவள் அதிமாத்ர துக்கிதையாய் ரக்ஷகரான பெருமாளுடைய சௌர்யாதிகளை நினைத்து *ஹாராம* என்று கூப்பிட்டாப்போலே, இவரும், *புணராநின்ற மரமேழன்றெய்தவொரு வில்வலவாவோ* என்று அவன்வீரப்பாட்டைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகையாலும், (இரக்கமெழாக்கொடுமைகள் சங்கித்து) அவள், தன்னாற்றாமைக்கு உதவவந்து முகம் காட்டாமையாலே *க்யாதঃ ப்ராஜ்ஞঃ க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவঃ, ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோசச் சங்கே* என்று பெருமாளை நிர்கருணராக சங்கித்தாப்போலே, இவரும் *இரக்கமெழீர்* வழாகெடுந்துன்பத்தளென்றிரங்காரம்மனோ! இலங்கைக்குழா செடுமாடமிடித்தபிரானார் கொடுமைகளே* என்று இத்தசையில் க்ருபைபண்ணாமலிருக்கிற கொடுமையாலே, *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்கிறபடியே நைர்க்ருண்யசங்கை பண்ணுகையாலும்.

(என்னையும் ஜீவந்தீமென்று ஆளவிட்டு) அவள், *ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமঃ ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந், தத்த்வயா ஹநுமந் வாச்யோ வாசா தர்மமவாப்நுஹி* என்று ஸத்தையோடே கிடக்கிறவென்னை இவ்விலங்கையில் நின்றும் மீட்டுக்கொண்டு போவதற்கு யாதொருபடி பெருமாள் வந்து நோக்கிக் கொள்வர் அப்படி அவர்க்கு விண்ணப்பம் செய்யென்று தூது விட்டாப்போலே, இவரும், *ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையுமுளளென்மின்களே* என்று என் ஸத்தைகிடக்குமையை அவர்க்கு அறிவியுங்கோளென்று ஆற்றாமை தோற்றத் தூதுவிடுகையாலும், (சுடரையடைந்து) அவள், *அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா* என்று ஆதித்யனோடு ப்ரபைபோலே நான் பெருமாளோடு அநந்யையாயிருப்பனென்றாப்போலே, இவரும் *அரக்கியை மூக்கரிந்தாயை— சுடரை— அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே* என்று அநாதியான ப்ரகாரதயா சேஷத்வத்தாலே அவனோடு நித்யஸம்யுக்தராகப் பேசுகையாலும்; (அகலகில்லா) அவள், *அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா* என்கிறபடியே உன்னை க்ஷணகாலமும் அகன்று தரிக்கவல்லேனென்னுமாப்போலே, இவரும் *அடியேனுனபாதமகலகில்லேனிறையும்* என்று உன்னை க்ஷணகாலமும் பிரியசக்தனல்லேனென்கையாலும், (முற்றுவமை பெருமகளோடே) இவருக்கு ஸர்வதா ஸாத்ருச்யம் *பெருமகள் பேதைமங்கை* என்கிற பெரியபிராட்டியாரோடேயென்றபடி. “இராமனில் தசவாக” என்று தொடங்கி “அகலகில்லா” என்று தலைக்கட்டுகையாலும், ஜீவிதாதிகளால் குறைவற்றி முழுதாக ஆள்விடுகையிறே நடுச்சொன்னவையும், விரஹது:காஸஹத்வ கார்யங்களாகையாலும், பிரிவில் தரியாமையிறே இச்சூர்ணையிலே ப்ராசுர்யேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. .... (125)

126 இப்படி பிராட்டியோபாதி பிரிவில்தரியாமைக்கு இவரொரு வருமேயோ? பின்னையுமுண்டோவென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (பிரிவில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே) என்று.

(மூ.) 126. பிரிவில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே.

அதாவது — நிருபாதிகசேஷியானவனைப் பிரிவில் *நின்னலாலிலேன்காண்* என்று இலராகைக்கு *சேரிழையுமிளங்கோவும்பின்புபோக* என்கிறபடியே பிராட்டியோபாதி பின்தொடர்ந்துபோன இளையபெருமாளும், நிறுத்திப்போவதாகப் பெருமாளருளிச்செய்தபோது *நச ஸீதா த்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ* என்கையாலே அந்த ஜலத்தில்மத்ஸ்யமிறேயென்கை.

இத்தால் பிராட்டியைப்போலே பிரியில் முடிகைக்கு இளையபெருமாளும் இவரும் ஒக்குமென்றதாய்த்து. ... ... (126)

127. இனிமேல் பகவதநந்யராய் ஸஹஜபக்திகராயிருக்கும் லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நர்கள்படியும், பகவத்ப்ரத்யாஸந்நராய் தத்பக்தியுக்தரான தசரத யசோதா ப்ரஹ்லாத விபீஷண மாருதி பார்த்தர் படிகளும் இவர்பக்கலிலே உண்டென்னு மத்தைத் தனித்தனியே அடைவே தர்சிப்பிக்கிறார் ஒரு சூர்ணையாலே. த்ருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்களிரண்டுக்கும் தனித்தனியே வாசகமிடாதே இரண்டும் ஒருஸந்தர்ப் பத்திலே பலிக்கும்படி வாக்யத்தைச் சுருக்கியருளிச்செய்கையாலே த்ருஷ்டாந்தத் திலாதல் தார்ஷ்டாந்திகத்திலாதல் வசநமில்லாதவற்றுக்கு ப்ரதிகோடிக்கு அநுகுண மாகக் கூட்டி நிர்வஹிக்கக் கடவது. இந்த ந்யாயம் இப்ப்ரபந்தத்திலிப்படி வந்த ஸ்தலங்களுக்கெல்லாமொக்கும்.

(மூ.) 127. அழுந்தொழும் ஸ்நேஹபாஷ்பாஞ்ஜலியோடே ருசிரஸாநுக்களில் கூவிக்கொள்ளும் பிரியாவடிமைக்குச் சரணே சரணென்று வாளும் வில்லுங்கொண்டு பந்துவும் பிதாவுமவரே யென்கையும், அன்னை யென் செய்யிலென் ராஜ்யமும் யானேயென்று பெருஞ் செல்வமு மிச்சியாமல் வேண்டிச் சென்று திருவடியே சுமந்து விரைந்து வரு மனவும் கண்ணநீர் பங்கமாக நிலம்துழாவிக் குடிக்கிடந்த கையறு வும், கோதிலடிமை உறுமோ வென்பித்த புலன்கொள் நித்ய சத்ரு விசித்தநமுமான ப்ராதாக்கள், அப்பொழுதைக்கப்பொழுது போரு யென்னும் மாதாபிதாக்கள், செந்தீத் தண்காற்று இளநாகம் முதலான பகையறச் சிந்தை செய்து எங்கு முளனென்னும் பள்ளிப்பிள்ளை, முற்றவிட்டு மற்றிலே னென்னும் தர்மாத்மா, வாளி பொழிந்த நீர்க் குண விச்வாத்மா உள்ளேயுறைய வீரசரிதம் ஊணாகக்கற்பார் பாவும் மற்றிலே னென்னும் ராமதாஸன், பல்வகையும் கண்டு வெண்சங் கேந்தின ரூபபரனுன் ச்வேதன் முதலானார்படிகளும் காணலாம்.

(அழுந்தொழுமித்யாதி). அதாவது—இளையபெருமாள் *பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:* என்கிறபடியே பால்யமேதொடங்கிப் பிரியில் தரியாத ஸ்நேஹத்தாலே *பாஷ்பபர்யாகுலமுக:* என்றும், *ப்ரஹ்வாஞ்ஜலிபுடம் ஸ்திதம்* என்றும் சொல்லுகிற படியே விச்லேஷப்ரஸங்கஜமான சோக வேகத்தாலே சொரிகிற பாஷ்பத்தோடே ஸ்வரூபப்ரகாசகமான அஞ்ஜலியும் கையுமாய்க் கொண்டு *ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத* என்றும், *பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருச் சித்திரகூடகிரித் தாழ்வரை முதலான ருசிரதேசங்களிலே பிராட்டியோடேகூட தேவரீர் ஸ்வைரமாக வெழுந்தருளியிருக்க, ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களையும் அடியேன் செய்யவேணும்; அதுசெய்யுமிடத்தில் ஏவிக்கொண்டருள வேணுமென்று ப்ரார்த் தித்து அப்படி ஏவிக்கொள்ளச் செய்யப்படுமதாய் *குருஷ்வ மாமநுசரம்* என்கிற படியே விச்சேதமறப் பின்தொடர்ந்து செய்யுமடிமைத் தொழிலைப் பெறுகைக்காக, *ஸ ப்ராதுச்சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந:, ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்* என்கிறபடியே புருஷகாரபூர்வகமாகத் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு *அக்ரத: ப்ரயயௌ ராம: ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா, ப்ருஷ்டதஸ்து தநுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோநுஜகாமஹ* என்கிறபடியே ஸாயுதராய்க்கொண்டு பெருமாளைப் பின்சென்று *ப்ராதா பர்த்தாச பந்துச்ச பிதா ச மம ராகவ:* என்று தமக்கு ஸர்வவிதபந்துவும் பெருமாளே யென்றாப் போலே, இவரும் *அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து* என்கிற

படியே பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே பிரிவில் தரியாதபடி பிறந்த ஸ்நேஹத்தாலே *அழும்தொழும்* என்று, விச்லேஷம் பொறுமல் கண்ணும் கண்ணநீரும் கையுமஞ் ஜலியுமாய் திருவேங்கடத்தெழில் கொள் சோதி யெந்தை தந்தை தந்தைக்கு—ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னிவழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்* என்று—மொய்த்தசோலையும் மொய்பூம்தடம் தாழ்வரையுமான போகஸ்தலங்களையுடைய திருமலையிலே *அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பனுகையாலே பிராட்டியோடேகூடி ரஸோத்தரமாகவிருக்கிற பரமசேஷியானவவனுக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வா வஸ்தைகளிலும் ஸகலசேஷவ்ருத்திகளையும் பண்ணவேணும். அதுதன்னிலும், *முகப்பேகூவிப்பணிகொள்ளாய்* என்று ஸந்நிதியிலே யேவிக்கொள்ளவும் வேணு மென்று ப்ரார்த்தித்து, அப்படி ஏவிக்கொள்ளப்படுமதாய், *பிரியாவடிமை* என்கிற படியே யாவதாத்மாநுவர்த்தியான கைங்கர்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக *நாகணைமிசை நம்பிரான்சரணேசரண் நமக்கு* என்று புருஷகாரம் முன்னாக அவன் திருவடிகளைப்பற்றி. *வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை* என்று திவ்யாயுதங்களைக் கொண்டு தாம் பின்னே திரியவாசைப்பட்டு, *சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும்மேலாத் தாய்தந்தையுமவரே* என்று சேஷியான ஸர்வேச்வரனே தமக்கு மாதாபித்ராதி ஸர்வவித பந்துவுமெனகையாலும்;

ஸ்ரீபரதாழ்வான், பெருமாள் திருமுடிசூடியிருக்கத் தாமடிமைசெய்து வாழப் பெறுதபடி அவரைக் காட்டிலே அகலவடித்துத் தம்மேலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆரோபித்த கொடுமையாலே *ஹந்யாமஹமிமாம் பாபாம் கைகேயீம் துஷ்டசாரிணீம்* என்று மாதாவானவளைச் சிறியுபேக்ஷித்து ஸ்வாதந்த்ர்யாஸஹதை தோற்ற *ராஜ்யஞ் சாஹஞ்ச ராமஸ்ய* என்று ராஜ்யமும் நானும் பெருமாளுக்கு சேஷமென்று, *ம்ருதே து தஸ்மிந் பரதோ வஸிஷ்ட ப்ரமுகைர் த்விஜை:, நியுஜ்யமாநோ ராஜ்யாய நைச்சத் ராஜ்யம் மஹாபல:* என்கிறபடியே வஸிஷ்டாதிபுரோஹிதர் நீ ராஜாவாக வேணுமென்று நியோகியாநிற்க, *இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூமிஸ் ஸசைலவநகாநநா* என்கிற மஹதை ச்வர்யத்தையு மிச்சியாதே பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணு விக்கையிலே அபேக்ஷை தோன்ற *ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்* என்கிறபடியே அவர் திருவடிகளிலே சென்று *அயாசத் ப்ராதரம் ராமம்* என்கிறபடியே மீண்டெழுந்தருள வேணுமென் றபேக்ஷித்த விடத்தில் அவர் அதுசெய்யாதே, *பாதுகே சாஸ்ய ராஜ்யாய ந்யாஸம் தத்வா புந: புந:* என்கிறபடியே திருவடிநிலையைக் கொடுத்துவிட, *ததஸ்து சிரஸா க்ருத்வா பாதுகே. பரதஸ்ததா, ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டச் சத்ருக்நேந ஸமந்வித:* என்கிறபடியே அத்திருவடி நிலையை சிரஸாவஹித்துக்கொண்டு ஹ்ருஷ்டராய் மீண்டுபோந்து *சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் நக்ருதம் மயா* என்கிற இழவு திருவுள்ளத் திலே கிடக்கையாலே *நமே ஸ்நாநம் பஹுமதம் வஸ்த்ராண்யாபரணாநிச, தம் விநா கைகயீபுத்ரம் பரதம் தர்மசாரிணம், இத ஏவ யதா க்ஷிப்ரம் ப்ரதிகச்சாம தாம் புரீம், அயோத்யா மாகதோ ஹ்யேஷ பந்தா: பரமதுர்கம:* என்று நாம் பிள்ளைபரதனையொழியக் குளித்தல் ஒப்பித்தல் செய்யக்கடவோமல்லோம். சீக்ரமாக நாம் இனி அங்கே செல்லலாம்படி யென்னென்று பெருமாள் த்வரையோடே மீண்டெழுந்தருளுமளவும் *பங்கதிக்தஸ்து ஜடிலோ பரத:* என்கிறபடியே கண்ணநீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடக்கையாலே பங்கதிக்தராய், மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக்கடவரல்லரென்கிற இக்ஷ்வாகுகுலமர்யாதை தப்பாமல் நோக்கிக் கொண்டு *ஸ காம மநவாப்யைவ* என்கிறபடியே தாமாசைப்பட்ட பொருள் கைபுகுராத விழவோடே யிருந்தாப் போலே, இவரும் பகவத்ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே வழியல்லா வழியேயாகிலும் கிட்டுமத்தனை யென்கிற த்வரைக்கு இடங்கொடாமல் விலக்கும் மாதாவை சத்ருபக்ஷ மாகக் காண்கையாலே *அன்னையென்செய்யிலென்* என்று 'ஜீவிக்கிலென்? முடியிலென்?' என்று சிறி உபேக்ஷித்து *யானேயென்றனதே* என்கிற ஸ்வாதந் த்ர்யாஸஹராய்க்கொண்டு *யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே* என்று ஆத்மாத்

மீயங்களிரண்டும் அங்ருக்தைக்குசேஷமென்று *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம் நெருப்பு* என்று மேன்மேலும் ஸம்ருத்தமாய்வரும் நிரவதிகைச்வர்யத்தையும் அக்நிஸமமாகக் கொண்டு *வேங்கடவாணனை வேண்டிச் சென்று* என்று திருச்சித்ரகூடத்திலிருந்தாப்போலே திருமலையிருக்கிறவனை யதாமனோரத மநுபவிக்கைக்காக அபேக்ஷித்துச் சென்று தம் அபேக்ஷிதம் அவன் அப்போது செய்யாதே ஒருவைசத்யமுகத்தாலே *திருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை* என்று திருவடிகளைத் தந்தாயென்று ஹ்ருஷ்டராம்படி பண்ணிவிட, அப்படி அவன் கொடுத்த திருவடிகளை சிரஸாவஹித்து விடுதிருத்தப் போனவன் விண்ணுலகம் தரவிரைந்து வருமளவும் *கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும்* *இருநிலம் கைதுழாவிருக்கும்* என்கிறபடியே கண்ணநீர் வெள்ளத்தாலுண்டான சேற்றிலேயிருந்து ஆற்றாமையாலே நிலம்துழாவி, *குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து* என்கிறபடியே ப்ரபந்ந குலத்தில் செய்து போரும் மர்யாதை தப்பாமல் *காமுற்றகையறவோடு* என்கிறபடியே தாமாசைப்பட்டபொருள் கைபுகுராதவிழவோடே யிருக்கையாலும்; ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான், *கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததாநகஃ, சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீதஃ ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத* என்கிறபடியே பாகவதசேஷத்வமே பரம புருஷார்த்தமென்று ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கே சேஷபூதராய், அவருடைய பாவநத்வ போக்யத்வங்களிலே கால்தாழ்ந்து *பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்* என்கிறபடியே வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்தும் பெருமாளுடைய வடிவழகில் துவக்குண்ணாதே, பரதாநுவ்ருத்தியில் போகாதபடி தன்பக்கலிலே துவக்கவற்றென்னுமத்தாலே தம்முடைய நிஷ்டைக்கு அது நித்யசத்ருவென்றறுதியிட்டிருக்கச் செய்தே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு உகப்பாகையாலே உத்தேச்ய ப்ரீதியென்று புரிந்து பெருமாள்வடிவிலே நெஞ்சுசென்று *விசிந்தயந்* என்கிறபடியே எப்போதும் அத்தை மநஸ்ஸிலே கொண்டிருக்குமாபோலே, இவரும் *கோதிலடியார்* என்று ப்ரதமாவதியில் நிலைபோலன்றிக்கே ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லைநிலமாகையாலே *கோதிலடிமை* என்று சொல்லப்படுகிற பாகவத சேஷத்வத்தினுடைய ரஸம் *அவனடியார் சிறுமாமனிசராயென்னை யாண்டார்—இங்கேதிரிய, அவர்களைத் தவிர்ந்து செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்புகுதல்—பாவியேனுக்கு—உறுமோ?* என்று சொல்லுவிக்கப்பட்டதாய், ஸர்வேந்த்ரியாபஹார க்ஷமமாகையாலே அந்த பாகவதசேஷத்வநிஷ்டாவிரோதியான பகவத் விக்ரஹத்தை உத்தேச்யப்ரீதியென்னுமத்தைப் பற்ற *திரிதந்தாகிற்படியே மீண்டு, *புலன்கொள்வடி வென்மனத்ததாய்* என்று எப்போதும் தம்மநஸ்ஸுக்கு விஷயமாகக் கொண்டிருக்கையாலும், கீழ்ச்சொன்ன வாகாரங்களை யுடையரான இளைய பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானென்கிற திருத்தம்பிமார் மூவர்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

விசிந்தநம் என்கிறவிதுக்கு இப்படி வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று இதின் பட்டோலை [illegible]லை, *உறுமோவென்று நித்யசத்ருவை வென்று *புலன்கொள்வடிவை விசிந்[illegible]தும்* என்று *விசிந்தயந்* என்று ஒரு வசமுண்டாகவுமெடுத்து இப்படி இ[illegible] அருளிச்செய்துவைக்கையாலே. இவ்விடத்திலும் சிந்தநமென்னுமல் [illegible]து அவ்வசந ஸூசகமாகவிறே. *விசிந்தயந்* என்கிற வசநம் இன்ன [illegible]று த்ருஷ்டமாய்த்தில்லை; வந்தவிடத்திலே கண்டுகொள்வது.

(அப்பொழுதைக்கித்யாதி) சக்ரவர்த்தி. *ந த்ருப்தி ஸமாயாந்தம் பச்யமாநோ நராதிப* என்கிறபடியே வைத்தகண்வாங்காதே உத்தரோத்தரமநுபவியா நிற்கச் செய்தே ஒருகாலும் த்ருப்தனாகாமல் அநுபுபூஷுவாய்ச் செல்லுமாபோலே இவரும் *எப்பொழுதும் நாள்திங்களாண்டு* இத்யாதிப்படியே யாவத்கால மநுபவியாநின்றாலும், *அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்னாராவமுதம்* என்று அநுக்ஷணம் எனக்கு அத்ருப்திகரமான போக்யவஸ்துவென்று, மேன்மேலும் அபிநிவிஷ்ட

ராகையாலும், *யமளார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம* என்று க்ருதஸங்கேதமாய் நலிய வந்துநின்ற யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே க்ருஷ்ணன் போனபோது யசோதைப் பிராட்டி ஓடிச்சென்று எடுத்துக் கொள்ளாநிற்க, மருதுகளின் பெருமையையும் இவன் மௌக்த்யத்தையும் கண்டு வயிறு எரிகொளுந்தி முகத்தைப் பார்த்து *இப்பெரிய மருதுகளின் நடுவே போனாயே* என்று வெறுத்தாப்போலே, இவரும் அதீதகாலஸ்தமாயிருக்கவும் ஸமகாலத்திற்போல ப்ரகாசிக்கையாலே அப்படி வயிறெரிந்து கொண்டு *போனாய் மாமருதின் நடுவே* என்கையாலும் பிதாவும் மாதாவுமான அவர்களிருவர்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதன் *நாக்நிர்தஹதி நைவாயம் சஸ்த்ரைச் சிந்நோ நசோரகை:, க்ஷயம் நீதோ நவாதேந நவிஷேணா நக்ருத்யயா* *ஸத்வாஸக்தமதி: க்ருஷ்ணே தச்யமாநோ மஹோரகை:, நவிவேதாத்மநோ காத்ரம் தத்ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்தித:* என்கிறபடியே அக்நி முதலானவை பாதகமாகாதபடி *ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே, பரமாத்மநி கோவிந்தே மித்ராமித்ரகதா குத:* என்று மித்ராமித்ரகதாவகாசமற ஸர்வமும் பகவதாத்மகதயா அநுகூலமாக அநுஸந்தித்து *எங்குமுளன் கண்ணன்* என்கிற படியே *உர்வ்யாமஸ்தி* என்று தொடங்கி, *ஸர்வத்ராஸ்தி* என்று பிறர்க்குமுபதேசித்தாப்போலே, இவரும், *அறியும் செந்தீயைத்தழுவியச்சுதனென்னும் மெய்வேவாள், எறியும் தண்காற்றைத்தழுவி யென்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்* *போமிளநாகத்தின் பின்போய் அவன்கிடக்கையீதென்னும்* என்று—அக்நிமுதலான பாதக பதார்த்தங்கள் பகவதாத்மகத்வேந அநுகூலமாம்படி *என் முன்னைக் கோளரியே—உன்னைச் சிந்தைசெய்து செய்து—என் முன்னைத் தீவினைகள் முழுவேரரிந்தனன் யான்—முடியாததென்னெனக்கு* என்று அவனை அநவரதாநுஸந்தானம் பண்ணி *கறந்தசிலிடந்தொறுமிடந்திகழ் பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்* என்று அவனுடைய ஸர்வகதத்வத்தைப் பிறருமறியும்படி அருளிச்செய்கையாலே *பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவன்* என்றும், *பிள்ளையைச்சீறி* என்றும் சொல்லப்பட்ட பள்ளிப்பிள்ளையான ப்ரஹ்லாதன்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் *த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணங்கத:* என்றும், *பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச, பவத்கதம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநிவை* என்றும் லங்கையோடேகூட புத்ரதாராதிகளான ஸர்வத்தையும் விட்டு சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தமக்கெல்லாமாகப் பற்றினாப்போலே, இவரும் *பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு* என்று ஸாம்ஸாரிகஸகல ஸங்கங்களையும் ஸவாஸநமாகவிட்டு *தயரதற்கு மகன்றன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே* என்று சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தமக்கு ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனாகப் பற்றுகையாலே *விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா* என்று தர்மபுத்தியுடையவனென்கிற மாத்ரமன்றிக்கே, *ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:* என்று சொல்லப்பட்ட தர்மஸ்வரூபனை சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தனக்கு தாரகமாகவுடையவனாகையாலே *தர்மாத்மா* என்று விசேஷஜ்ஞர் சொல்லும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாம்.

திருவடி, *நிர்குண: பரமாத்மாஸௌ தேஹம் தே வ்யாப்ய திஷ்டதி* என்கிறபடியே விரோதிவர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுக்கையாலே எறிட்டகாணி இறங்கிட்டு *பவாந் நாராயணோ தேவ:* என்கையாலே பரமாத்மசப்தவாச்யனைக்கொண்டு *விச்வாத்மாநம்* என்கிறபடியே விச்வத்துக்கும் ஆத்மபூதனாயிருக்கிற சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தன்னுள்ளேயுடையனாய் *ஸோத்ரைவ ஹந்த ஹநுமாந் பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யாவதூய சரிதம் தவ ஸேவதேஸௌ* என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை போக்யமாகவுடையனாய் *ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜம்ஸ்த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித:, பக்திச்ச நியதா வீர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி* என்று குணத்தாலும் சரத்தாலும் அநுகூலரையும்

ப்ரதிகூலரையும் ஜயிக்கும் வீரரான சக்ரவர்த்தி திருமகனளவிலே எப்போதும் ப்ரதிஷ்டிதமாய், இதுக்குமேலில்லை யென்னும்படி யிருக்கிற ஸ்நேஹத்தாலும் வியதையான பக்தியாலும் இவ்விஷயத்தைவிட்டுப்பரத்வத்தில் தன்னெஞ்சுபோகாமை சொல்லுகிறவிடத்தில் பரத்வத்தின் பேரும் சொல்லுகை அஸஹ்யமாய் *அந்யத்ர* என்னும்படி சக்ரவர்த்தி திருமகனையல்லதறியே னென்றிருந்தாப்போலே, இவரும், *செருக்கடுத்தன்று திகைத்தவரக்கரை உருக்கெட வாளி பொழிந்தவொருவன்—திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையுமொருக்கடுத்துள்ளே யுறையும் பிரான் கண்டீர்* என்று மூல பலம் முதலாரும்படி சரவர்ஷத்தை வர்ஷித்த ஏகவீரனை சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தம்முள்ளேயுடையராய், *கணைநாணி லோவாத்தொழில் சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே ஓவாத வூணாகவுண்* என்கிறபடியே அவனுடைய வீரசரிதத்தை போக்யமாக வுடையராய், *கற்பாரிராமபிரானை யல்லால் மற்றும் கற்பரோ?* என்று ப்ரியஹிதங்களைப்பற்ற ஒன்றைக்கற்குமவர்கள் ரமணீயனுமாய் உபகாரகனுமான சக்ரவர்த்தி திருமகனையொழிய பரத்வாதிகளையும் அவதாராந்தரங்களையும் கற்பரோ வென்று தமக்கு இவ்விஷயத்திலுண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே பரத்வாதிகளைக் கழிக்கிற விடத்தில் அவற்றின் பேர் சொல்லுகையும் அஸஹ்யமாய் *மற்றும்* என்னும்படி *தயரதற்குமகன் றன்னை யன்றி மற்றிலேன்* என்றிருக்கையாலே *தாஸோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய* என்று ராமதாஸனுயிருக்கும் திருவடியுடைய படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

அர்ஜுனன் *பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷஸங்காந், ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாநுரகாம்ச்ச தீப்தாந்* என்று விச்வரூபம் கண்டவநந்தரம் *அத்ருஷ்டபூர்வம் ஹ்ருஷிதோஸ்மி த்ருஷ்ட்வா பயேநச ப்ரவ்யதிதம் மநோ மே, ததேவ மேதர்சய தேவ ரூபம் ப்ரஸீத தேவேச ஜகந்நிவாஸ. கிரீடிநம் கதிநம் சக்ர ஹஸ்த மிச்சாமி த்வாம் த்ரஷ்டுமஹம் ததைவ, தேநைவ ரூபேண சதுர்புஜேந ஸஹஸ்ரபாஹோ பவ விச்வமூர்த்தே.* என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே இப்போது கண்ட விச்வரூபம் அத்ருஷ்ட பூர்வதையாலும் உக்ரதையாலும் ஹர்ஷபயங்களிரண்டையும் விளக்கையாலே ஸைதஹர்ஷஹேதுவாய் பூர்வபரிசிதமுமான ஸௌம்ய ஸ்வரூபத்தைக் காணவாசைப்பட்டு சதுர்புஜமுமாய் சங்கசக்ரகதாதரமுமான திவ்யவிக்ரஹத்தைக் காட்டவேணுமென்று தத்தர்சக தத்பரனயபேக்ஷித்தாப்போலே, இவரும், *கல்லுமும்* என்று தொடங்கி, *பல்வகையும் பரந்தபெருமானை—திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே* என்று விருத்த விபூதியுக்தனைக் கொண்டு விபூதி முகத்தாலே பலபடியாக விஸ்த்ருதனு யிருக்கிறவனைக் கண்டு *சீராய்கிலனுய்* என்று தொடங்கி *சிவனுயயனுனுய்* என்று கார்யகாரணங்களிரண்டையும் சரீரமாகக்கொண்டு நீ ஜகதாகாரனுயிருக்கிற விருப்பை எனக்குக் காட்டித் தந்தாயாகிலும், இத்தால் நான் பெற்றது உன்னதான வஸ்துக்களை என்ன தென்றும் பிறரதென்றுமிருக்கும் விப்ரதிபத்திபோய் உன்னதே ஸகலமு மென்றிருக்கிற மாத்ரம்; இது எனக்கு ஆகர்ஷகமாய் அநுபாவ்யமாயிருக்கிறதில்லை. ஆனபின்பு, *கூராராழிவெண்சங்கேந்தி-வாராய்* என்று சங்கசக்ரதரமான உன் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே என்முன்னே வரவேணுமென்று அஸாதாரண விக்ரஹாநுபவ தத்பரராய் அபேக்ஷிக்கையாலே *சினப்போர்ச்சுவேதன்* என்று சொல்லப்பட்டஅர்ஜுனன்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாமென்கை.

ச்வேதனென்றது—ச்வேதவாஹநனென்றபடி. முதலானுரென்றது — *உபமாந மசேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ் ஸதாபவத்* என்கிறபடியே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோ வகைகளாலே உபமாந பூமியாயிருக்குமவராகையாலே இன்னமும் ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் பலர்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாமென்று தோற்றுகைக்காக; பிராட்டிமாரோடு ஸாம்யம் சொன்னபின்பு ஸ்ரீ கோபிமார் முதலானுரோடு ஸாம்யம் சொன்னவோபாதியிறே, லக்ஷ்மணாதிகளோடே ஸாம்யம் சொன்ன பின்பு தசரதாதிகளோடே இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் சொன்னவிதுவும். ... . (127.)

128. ஆக, இப்படி நித்யஸூரிகளில் தலைவராய், தொடர்ந்தடிமை செய்யப் பிறந்த லக்ஷ்மணாதிகளோடும், நித்ய ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமராய்வைத்து பகவத் ப்ரத்யாஸக்தராகப்பெற்ற தசரதாதிகளோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யத்தை யருளிச் செய்தார் கீழ். அவர்களனைவரினும் இவர்க்குள்ள வேற்றத்தை அருளிச் செய்கிறார் மேல் (குழலில் நெஞ்சு மருகலில் சுவையுமான இவர் அவர்களளவல்லர்) என்று.

(மூ.) 128. குழலில் நெஞ்சும் அருகலில் சுவையுமான விவர் அவர்களளவல்லர்.

அதாவது—*குழற்கோவலர்* என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டிமாரும் நித்யஸூரிகளுமவனுமான திரளிலே பற்றின நெஞ்சையுடையராய், *அருகலிலாய* என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டிமாரோடும் திருவடி திருவநந்தாழ்வான் முதலான நித்யஸூரிகளோடும் ஓரோவகையாலே பரிமாறுமவன், அவர்களோடே பரிமாறுமாபோலே ஒருவழியாய் வந்த ரஸத்தைத்தந்து விடுகிறிலன் என்னளவில்; அவர்களெல்லார்பக்கலிலும் பண்ணுமாதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணா நின்றானென்னும்படி எல்லாவழிகளாலுமுள்ள ஸம்ச்லேஷரஸத்தை அவன் தமக்கு விளைக்கையாலே போகரஸமும் விஞ்சப்பெற்றவரானவிவர், ஓரோ அவதார மாத்ரத்திலும் கேவலம் அவன்றன்னளவிலும் பற்றின நெஞ்சையுடையராய் பகவத் ப்ராவண்யம் காதாசித்கமாய் விஷயாந்தர ப்ராவண்யமும் கலசியிருப்பாரும்; இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகமாக எப்போதும் நடந்து செல்லும் பகவத்ப்ராவண்யமுண்டாயும், ததீயரும் அவனுமான சேர்த்தியில் ரஸமறியாதாருமான தசரதாதிகளும் பரத்வாவதார விபாகமற அவகாஹித்த நெஞ்சையுடையராயும் ஒருவழியால் வந்த ரஸத்தைப் பெற்றிருக்கும் லக்ஷ்மணாதிகளுமான அவர்களில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தரென்கை.

ஆக, லக்ஷ்மணாதிகள் தசரதாதிகளோடும் இவர்க்குள்ள ஸாம்யத்தை தர்சிப்பித்தாப்போலே அவர்களில் இவர்க்குண்டான ஆதிக்யத்தையும் தர்சிப்பித்தாராயிற்று. .... (128)

129. இப்படிப்பட்ட நெஞ்சையும் சுவையையுமுடைய இவர் தம்முடைய அபிநிவேசத்தாலே அவன் பிறவிக்கு அநுகுணமாகப் பிறந்து அநேகாநுவ்ருத்திகளைப் பண்ணும் பிராட்டிமாரையும், அசேஷசேஷைதைகரதிகராய் அநேகதாபவித்து அநேகவித கைங்கர்யங்களைப் பண்ணும் அநந்தவைநதேயாதிகளையும் அவர்கள் தாமென்னலாம்படி பாவிப்பரென்கிறார் (எற்றைக்குமென்று தொடங்கி.)

மூ. 129. எற்றைக்கு மென்றது தோன்றப் பிறந்து ஒப்பித்து வீசிக் காப்பிட்டுக் காட்டுக்கு முற்பட்டு தர்மம் சொல்லிக்கேட்டு சிஷ்யாதாஸீ பக்ஷைகளாய் பாடி வருடி இன்று வந்தென்பாரையும், சென்றாலும் நிவாஸதாஸ பேதம் கொள்வாரையும், தாமவராக பாவிப்பர்.

அதாவது—ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியவதாரமான ஆண்டாள் ப்ரார்த்தனை மூவர்க்கு மொக்குமாகையாலே *எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னோடுற்றோமே யாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம்* என்று அநேகஜந்மங்கள் பிறந்து உன்னோடே சேஷ சேஷிபாவமாகிற உறவையுமுடையோமாய், உனக்கே உகப்பான அடிமைகளை நாங்கள் செய்யவேணுமென்றபேக்ஷித்தமை தோன்ற *தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷீ, விஷ்ணோர்தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநூம்* என்கிறபடியே ஈச்வரன் லோகரக்ஷணார்த்தமாக தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதியனாயவதரிக்குமளவில், அவன் கொண்டவடிவுக்கு அநுரூபமான வடிவுகொண்டு தோற்றுமவளாகையாலே *ராகவத்வேபவத் ஸீதா* என்கிறபடியே அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனா யவதரித்தபோது தானும் ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளாயவதரித்து.

வராஹருதிராபேந சுசிநாச ஸுகந்திநா, அநுலிப்தம் பரார்த்யேந சந்தநேந பரந்தபம் என்கிறபடியே திருவபிஷேகார்த்தமாக அலங்கரித்து *ஸ்தீதயா பார்ச்வத ச்சாபி வாலவ்யஜநஹஸ்தயா, உபேதம் ஸீதயா பூயச் சித்ரயா சசிநம் யதா* என்கிறபடியே அப்போதருகே ஸேவித்து நின்று திருவெண்சாமரம் பணிமாறி, அநந்தரம் சக்ரவர்த்தி மாளிகைக்கெழுந்தருளுகிறபோது *பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரமஸிதேக்ஷணா, ஆத்வாரமநு வவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷீ, பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதரோ தக்ஷிணாம் பாது தே யம:, வருண: பச்சிமா மாசாம் தநேசஸ்தூத்தராம் திசம்* என்கிறபடியே பெருமாள் வடிவழகைக் கண்டு இது நமக்குத் தொங்கப் புகுகிறதோ வென்னும் வயிறுபிடியாலே அந்த:புரத்வாரத்தளவும் பின்சென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி, ததநந்தரம் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது *அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்நந்தீ குசகண்டகாந்* என்றுதான் முற்பட்டு ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்திலெழுந்தருளி யிருக்கிறபோது அவராயுதங்களை தரித்துக்கொண்டு நிற்கிற நிலையைக்கண்டு *நஹி மே ரோசதே வீர கமநம் தண்டகாந் ப்ரதி, காரணம் தத்ர வக்ஷ்யாமி வதந்த்யாச் ச்ருயதாம் மம. த்வம் ஹி பாணதநுஷ்பாணி: ப்ராத்ரா ஸஹ வநம் கத:, த்ருஷ்ட்வா வநசராந் ஸர்வாந் கச்சித் குர்யாச் சரவ்யயம். க்ஷத்ரியாணாஞ்ச ஹி தநுர்ஹுதாசஸ்யேந்தநாநிச, ஸமீபதஸ்ஸ்திதம் தேஜோ பல முச்ச்ரயதே ப்ருசம்* என்று—இவர் ஸாயுதராய்நிற்கில் ஆரேனையும் மேல்விழுந்து ப்ரமாதம் விளையக்கூடுமென்று பயப்பட்டு *தர்மாதர்த்த: ப்ரபவதே தர்மாத் ப்ரபவதே ஸுகம்* இத்யாதியாலே ஸர்வத்துக்கும் தர்மமே மூலமென்னுமிடத்தை ஸ்மரிப்பித்து, ஆனபின்பு ஆயுதத்தை வைத்து தாபஸவேஷத்தோடே தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கவமையுமென்று தர்மோபதேசத்தையும் பண்ணின பெரியபிராட்டியாரையும், *அஹம் சிஷ்யாச தாஸீச பக்தாச த்வயி மாதவ, மத்க்ருதே ஸர்வபூதாநாம் லகூபாயம் வத ப்ரபோ* என்று ஸ்ரீவராஹநாயனார் பக்கலிலே பரமதர்மம் கேட்டு தந்மூலமாக சிஷ்யையும் தாஸியும் பக்தையுமாய், *உன்றன்னைப்பாடி* என்கிறபடியே கவிபாடி, *திருமகளும் புவியும் செம்பொற்றிருவடியிணைவருட* என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாரோபாதி அவன்திருவடிகளைப் பிடித்து, *இன்று வந்தித்தனையுமமுது செய்திடப் பெறில் நானொன்று நூறாயிரமாக்கொடுத்துப் பின்னுமாளும் செய்வன்* என்று தன்னைக் கைங்கர்யங்கொண்டால் அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமும் பண்ணுவனென்ற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரையும்

சென்றால் குடையாம் என்கிற பாட்டிலும், *நிவாஸ சய்யா* இத்யாதி ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்விநியோகாநுகுணமாக சத்ர ஸிம்ஹாஸந பாதுகாம்சுகாதிசரீரபேதம் கொண்டு ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் செய்யும் திருவனந்தாழ்வானையும், *ஊரும் புட்கொடியுமஃதே* என்கிற சந்தையிலும் *தாஸ ஸகா* இத்யாதி ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே வாஹநத்வஜ விதாந வ்யஜநாதி தேஹபேதங்களைக் கொண்டு ஸகலவித கைங்கர்யங்களைச் செய்யும் பெரியதிருவடியையும் போலே, இவரும் *'பிறந்திட்டாள்'* என்கிறபடியே பிறந்து பிராட்டிமார் தசையிலேநின்று பேசும்படியான பலபாவவ்ருத்திகளையும், "ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டு நாம்" என்று ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், உசிதமான ஸகல சேஷவ்ருத்திகளையும், பண்ண வேணுமென்னு மபிநிவேசாதிசயத்தையு முடையராகையாலே, பிராட்டிமாரையும் அநந்தாதிகளான ஸூரிகளையும், அவர்களுக்கும் தமக்குமொரு விசேஷமற அவர்கள் தாமாகவே பாவிப்பரென்றபடி. .... (129)

130. இப்படியிவர்க்கிவ்வவஸ்தை விளையும்படி 'ஈச்வரவிக்ரஹ வைலக்ஷண்யம் இவர் பும்ஸ்த்வத்தையழித்து ஸ்த்ரீத்வபாவனையை ஜநிப்பித்ததுக்கும் இத்திருமேனியோடேயிவர்க்கிவ்விஷயத்தில் அநேகவிதாநுவ்ருத்திகளுண்டானதுக்கும், த்ரௌபதி கௌஸல்யைகள் படிகளை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாமோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே இதுக்கவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாக்குகை ஸ்தூல மென்னுமிடத்தை தர்சிப்பிக்கிறார். (எழுவதோருருவென்று தொடங்கி).

(மு.) 130. எழுவதோருரு அழிக்க, செய்கிற வழுவிலாவடிமைக்குப் பாஞ்சாலி படுத்துமதும் கௌஸல்யாநுவ்ருத்தியு மொப்பாக்குகை பரிசு.

அதாவது—*சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு* என்று தேஜோராசிமத்யே உந்மேயமாம்படி யிருப்பதாய் *பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்* என்கிறபடியே வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்துமதானவவனுடைய அப்ராக்ருதவிக்ரஹம் இவருடைய பும்ஸ்த்வத்தை யழித்து ஸ்த்ரீத்வபாவனையை விளைத்ததுக்கும், நிருபாதிக சேஷியான அவன் விஷயத்தில் நிரதிசய ப்ரேமத்தாலே *வழுவிலா வடிமை செய்ய* என்கிறபடியே தம்முடைய பாவவிசேஷங்களால் இவர் செய்கிற நாநாவிதாநுவ்ருத்திகளுக்கும் *பாஞ்சால்யா:பத்மபத்ராக்ஷ்யா: ஸ்நாயந்த்யா ஜ்கநம் கநம், யா:ஸ்த்ரியோ த்ருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்பாவம் மநஸா யயு:* என்கிறபடியே ப்ராக்ருதமாய் மாம்ஸாஸ்ருகாதிமயமான தேஹத்தையுடைய த்ரௌபதி, ஸ்வதேஹஸௌந்தர்யத்தாலே ஸஜாதீயரை ஸ்த்ரீத்வத்தை யழித்து பும்பாவத்தை யடைவித்ததையும் *யதாயதா ஹி கௌஸல்யா தாஸீவச்ச ஸகீவச, பார்யாவத் பகிநீவச்ச மாத்ருவச்சோபதிஷ்டதி* என்கிறபடியே. கௌஸலையார், ஔபாதிக பர்த்ரு விஷயத்தில் அவஸ்தாநுகுணமாகப்பண்ணின பாவவிசேஷ ப்ரயுக்த கதிபயாநுவ்ருத்தியையும் த்ருஷ்டாந்தமாக்குகை ஸ-ஸத்ருசமல்லாமையாலே ஸ்தூலமென்றபடி. இத்தாலொருபுடை ஒப்புச்சொல்லுவோமென்றாலும் இதுக்கது பற்றாதென்றதாயிற்று. .... (130)

131. இப்படி யவஸ்தாந்தராபந்நராலும் தாமான தன்மையால் செல்லும் அபிநிவேசமும், இவர்க்குக் குறையாதென்னு மத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார்மேல் (பெருக்காறென்று தொடங்கி).

(மு.) 131. பெருக்காறு பலதலைத்துக் கடலை நோக்குமா போலே நெக்கோசிந்து கரைந்தலைந்திடிந்து உடையப் பெருகு (மிகு) காதல் கடலிடங் கொண்ட கடலை பலமுகமாக அவகாஹிக்கும்.

அதாவது—விண்ணகமெடுத்தவாறு பலதலையாய்ப் பாய்ந்து செல்லாநிற்க தனக்கொரு குறைவின்றியே, *பெயருங் கருங்கடலே நோக்குமாறு* என்கிறபடியே தனக்குப்புகலான கடலை நோக்கிச்சென்று புகுமாப்போலே *நெக்கொசிந்துகரையும்* *நீராயலைந்து* *நெஞ்சிடிந்து* *என்மனமுடைவது மவர்க்கே* என்று உடைகுலைப்பட்டு சிதிலராய் பரவசராய் த்ரவீபூதராய் நிலைகலங்கி நெஞ்சுகட்டழிந்து உருக்குலைந்து போம்படி *பெருகுமால் வேட்கை* *கழியமிக்கதோர் காதல்* என்கிறபடியே கரையழியப் பெருகுகிற காதலானது *கடலிடங் கொண்ட கடல் வண்ணா* என்கிறபடியே ஒரு கடலொரு கடலிலே சாய்ந்தாற்போலே திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளின ச்ரமஹரமான வடிவையுடைய பெரியபெருமாளாகிற அபரிச்சேத்ய வஸ்துவைத் தாமான தன்மையாலும் அவஸ்தாந்தராபத்தியாலுமுண்டான பேதத்தாலே பலமுகமாகச் சென்று அவகாஹிக்குமென்கை. இத்தால் உக்தவஸ்த்யமானாவஸ்தைகளுக்கெல்லாமுடலான இவருடைய பக்தி வைபவம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

132. இவருடைய பக்திதான் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறபடியே ஸக்ரமமாய் ஸாத்ம்யமாய் ஏகமுகமாயிராமலிப்படி அமர்யாதமாய் அஸாத்ம்யமாய் அநேகமுகமாய் நடப்பானென்னென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அச்சேத்யமென்று தொடங்கி).

(மு.) 132. அச்சேத்ய மென்னுமது ஈரும் வேம் ஈரியாயுலர்ந்த வென்னப்பட, சித்தம் சித்தர்ய் அல்லேனென்று நீங்க, கரணங்கள் முடியானேயிலவையாக, உடலமாத்மதர்மம் கொள்ள, காற்றுங் கழியும் கட்டியழக் கொண்ட பெருங்காதலுக்குப் பத்திமை நூல்வரம்பில்லையே.

அதாவது:—*அச்சேத்யோயம் அதாஹ்யோயம் அக்லேத்யோஶோஷ்ய ஏவச* என்று சேதன தஹன க்லேதன சோஷண நார்ஹமாகச் சொல்லப்படுமாத்மவஸ்து *சிவனொடு பிரமன் வண்திருமடந்தை சேர்திருவாகமெம்மாவியீரும்* என்று பிராட்டியோடு ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்பு கொடுக்குமவனுடைய சீலம் ஸ்மாரகமாய் என்னாத்மாவை யீராநின்றதென்றும், *வேமெமதுயிரழல் மெழுகிலுக்கு* என்று என்னாத்மாவானது நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல உருக்குலைந்து வேவா நின்றதென்றும், *கண்ணனுக்கென்று ஈரியாய்* என்று நல்லது கண்டால் க்ருஷ்ணனுக்கென்கிற அநுஸந்தானத்தாலே ஆர்த்ரதையையடையுமென்றும் *வேட்கை நோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த* என்று ப்ரேமவ்யாதியானது ம்ருதுஸ்வபாவமான ஆத்மாவைக் குருத்துவற்றாகவுலர்த்தவென்றும், இப்படிச்சேதநாத்யர்ஹமாயிற்றென்று ஸ்வயமேவ சொல்லும்படியாக, *என்னெஞ்சென்னை நின்னிடையே னல்லேனென்று நீங்கி* என்று அசேதநமான சித்தமானது சேதநஸமாதியையடைந்து அவன் விச்லேஷித்துப்போன உனக்குக் கரணமாவேனல்லேனென்று *ஸந்ந்யஸ்தம் மயா* என்கிறபடியே உறவறச் சொல்லித் தம்மைவிட்டு நீங்க, பாஹ்ய கரணங்கள் *முடியானேயிற்படியே சேதநஸமாதியாலே ஒரு கரணத்தினுடைய வ்ருத்தியைக் கரணாந்தரமாசைப்படும்படி விடாய்க்க, *உடலம் நின்பாலன்பாயே நீராயலைந்து கரைய* என்று பகவத்ப்ரேம பாரவச்யத்தாலே ஆத்மா சிதிலமாய்ப் போகாதபடி கட்டின கரையான சரீரம் த்ரவ்யமிருந்த குழையும் உருகுமாபோலே, அன்பும் அதுக்காச்ரயமுமென்றிரண்டின்றியே அன்புதானொரு வடிவு கொண்டாப் போலேயாய், உத்தரோத்தரம் சைதில்யத்தையடைந்து ஆத்மதர்மத்தை ஏறிட்டுக் கொள்ள *கடலும் மலையும்* *இருளின் திணிவண்ணம்* இத்யாதிகளிற்படியே காற்றுக்கு ஸததகதித்வமும், கழிக்கு ஏறுவது வடிவதாகையும் நியதஸ்வபாவமென்றறியாதே, அவற்றுக்கு அவை பகவத்விரஹக்லேசஜநிதமாகக் கருதி அசேதநமானவற்றைத் தமக்கு ஸமதுக்கிகளாகக் கொண்டு *எம்மாற்றமை சொல்லியழுவோமை* என்று தாம் அவற்றைக் கட்டிக்கொண்டுகிடந்து கதறும்படியாக *அலர் தூற்றிற்றது முதலாக் கொண்டவென் காதல்* என்றும் *மயல் பெருங்காதல்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பிறர் பழி சொன்னதுவே எருவாகப் பணைத்துச் செல்லுமதாய் க்ருத்யாக்ருத்யம் தெரியாதபடி அறிவுகேட்டை விளைப்பதுமான அபரிச்சேத்ய பக்திக்கு *ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:* என்கிற தேசவிசேஷத்தில் அநுபவோபகரணபக்திபோலே சென்றபடி கண்டிருக்குமத்தனையல்லது *பத்திமைக்கன்புடையேனாவதே* என்கிறபடியே நூல்பிடித்துப் பரிமாறும்படி வரம்பு கட்டவொண்ணாதிறேயென்கை.

இத்தால், *நிதித்யாஸிதவ்ய:* என்கிற விதிப்ரேரிதையாய் சேதநஸாத்யையாய் க்ரமபரிணாமினியான பக்தி போலன்றிக்கே அதுக்கெதிர்த்தட்டாய்க் கரையழிந்து செல்லுகிற விதுசாஸ்த்ரமர்யாதையின் கீழ் அடங்காதென்றதாய்த்து. ஆக 'ஞானத்தில் தம் பேச்சு' என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஜ்ஞாநதசையில் தாமான தன்மையாலும், ப்ரேமதசையில் ஸ்த்ரீத்வரூபேணவும் பேசுவரென்றும், ஸ்த்ரீத்வம் ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியல்லாமையாலே இவர்க்கு இது ஸ்வாபாவிகமென்றும், அதுதான் ஸாமாந்யமன்றிக்கே ஆறு ப்ரகாரத்தாலே லக்ஷ்மீஸமரென்றும், மற்றைப் பிராட்டிமார் பகவத்பரிக்ரஹமுடையாரெல்லாரோடும் ஸாம்யமுடையவரென்றும், ஸர்வதா ஸாம்யம் இவர்க்கு லக்ஷ்மியோடேயென்றும், மற்றும் பகவதநந்யராயும் பகவத் ப்ரத்யாஸந்நராயுமுள்ள லக்ஷ்மணாதிகள் தசரதாதிகள் படியும் இவர்க்குண்டென்றும், அவர்களில் இவர் வ்யாவ்ருத்தரென்றும், பிராட்டிமாரையும் அநந்தாதிகளையும் அவர்கள் தாமாகவே பாவிப்பரென்றும் இந்த பாவநாஹேதுவான இவருடைய ஸ்த்ரீத்வவாஸநாற்றுக்கும் அநேக வ்ருத்திகளில் அபிநிவேசத்துக்கும் த்ரௌபதீ கௌஸல்யைகள் படிகளை த்ருஷ்டாந்திக்கை ஸ்தூலமென்றும், இந்த பாவவ்ருத்திகளுக்கு மூலமான பக்திப்ரகாரங்களையும் சொல்லிற்றாய்த்து. .... (132)

133. ஏவம்பூதபக்திதசையில் இவர் பெண்பேச்சாகப் பேசுமிடத்தில் தோழி தாய் மகள் என்று த்ரிவிதமாகப் பேசுகிறவிதுக்குக் கருத்தென்னென்னுமபேக்ஷையிலே அத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்மேல் (ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகளுக்குத் தோழி தாயார் மகளென்று பேர்) என்று.

(மூ) 133. ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைகளுக்குத் தோழி தாயார் மகளென்றுபேர்.

அதாவது:—தோழியாவாள், நாயக நாயகிகளை இணக்கிச் சேர்க்குமவளாகையாலே திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதம பதத்தால் ஈச்வரனோடு ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதி ஸம்பந்தஜ்ஞாநமே அவனோடு இவ்வாத்மாசேருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அந்த ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையைத் தோழியென்றும்,

தாயாராவாள், பெற்று வளர்த்து பெண்பிள்ளை ப்ராப்தயௌவனையாய் நாயகவிஷயத்தில் அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தாலே அவனிருந்தவிடத்தேறப் போக வேணுமென்று பதறுமளவிலும் அவன்தானே வரக்கண்டிருக்கையொழியப் படி கடந்து புறப்படுகை குலமர்யாதைக்குப் போராதென்று நிஷேதித்துப்போருமவளாகையாலே, ஸித்தோபாயத்தைப்பற்றினார்க்கு ப்ராப்திவிளம்ப ஹேதுவில்லாமையாலே சீக்ரமாக ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணுமென்கிற அந்த த்வரையினுடைய உத்பத்த்யாதிகளுக்கு ப்ரதமஹேதுவாய் அந்த த்வரை ப்ராப்யவைலக்ஷண்யதர்சநத்தாலே க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் முறுகி நடக்குமளவில் இது ப்ரபந்நகுலமர்யாதைக்குச் சேராதென்று நிஷேதித்து சேஷியானவன் தானேவந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்கவேணுமென்று இதின் துடிப்பை அடக்கப்பார்க்கிற மத்யமபதப்ரதிபாதிதோபாயாத்யவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையைத் தாயாரென்றும்,

தலைமகளாவாள், இயற்கையிலே புணர்ந்து நாயகன் வைலக்ஷண்யத்திலே ஈடுபட்டுக் குலமர்யாதைகளையும் பாராதே கிட்டியல்லது தரியேனென்னும் பதற்றத்தையுடையளாகையாலே ப்ரதம மத்யம பதங்களால் அறுதியிடப்பட்ட சேஷியாய் சரண்யனானவனுக்கு சரமபதப்ரோக்தமான ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்து ததநுபவவிலம்பாக்ஷமத்வத்தாலே ததேகோபாயத்வாத்யவஸாயத்தையு மதிக்ரமித்துக்கிட்டி அநுபவித்தல்லது தரியாதபடி நடக்கிற ப்ராப்யத்வரையாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையை மகளென்றும் பேரிட்டுச் சொல்லக் கடவதென்கை.

ஜ்ஞாநாவஸ்த்தைகளென்னுமல் ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைகளென்றது த்ரிவிதாவஸ்த்தையும் இவர்க்கு ஸர்வகாலமுமுண்டென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. *ப்ரஜ்ஞா த்ரைகாலிகீ மதா* என்னக்கடவதிறே. பதத்ரயார்த்தஜ்ஞாநமும் திருவுள்ளத்தில் எப்போதுமுண்டாயிறேயிருப்பது. .... (133)

134. இவ்வவஸ்தைகள் மூன்றும் இவர் பேச்சிலே தோற்றுமோவென்னுமபேக்ஷையிலே தோழி தாய் மகள் பேச்சான திருவாய் மொழிகளிலே இவை தெரியுமென்னுமத்தை ஸங்க்ரஹமாக வரைந்து அருளிச் செய்கிறார்மேல் (ஸகி யென்று தொடங்கி)

(மூ.) 134. ஸகி வெறிவிலக்கி ஆசையறுத்து அறத்தொடு நின்ற மூன்றில் அநந்யார்ஹத்வமும், வாடி மெலிந்து பித்தேறி ஏறப்பேசிக் கட்டிழந்தகன்று சார்வதே வலித்தமை ஸாதநமாமோ வென்று மாதா அஞ்சிமுறைப்பட்டு முறையிடுகிற ஏழில் அத்யவஸாயமும், புத்ரீ பலகால் ஆள்விட்டு ஆற்றாமை சொல்லிக் கவராதவை விட்டு இரைக்க மடலெடுத்துக் கண் புதையப் போக்கற்று உருநெஞ்சன் னெழக் கூடுநாள்தேடித் தாழ்த்ததுக்கு ஊடி உசாத்துணையற்றுச்

சூழவும் பகைமுகஞ் செய்யத் தடைநில்லாதே புயக்கற்று மாலையும் காலையும் பூசலிடுகிற பதினேழில் த்வரையும் தெரியும்.

அதாவது—எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்து ஆற்றாமையாலே மோஹங்கதையாய்க் கிடக்கிற பிராட்டிதசையைக் கண்டு தாய்மார் கலங்கி இவள் நோவையும் அதுக்கு நிதானத்தையும் பரிஹாரத்தையும் அறியாதே ப்ரதிபந்த பாஷிணியாயிருப்பாளொரு கட்டுவிச்சி சொல்லைக் கொண்டு இந் நோய்க்குப் பரிஹாரமாகக் கருதி வெறியாடலுற, இவள் ப்ரக்ருதியறியுமுயிர்த் தோழி அநந்யார்ஹையான இவளுக்கு அந்யஸ்பர்சம் ஸஹியாது, நாம் இதை விலக்காதொழியில் இவளை யிழக்கவருமென்று பார்த்து அப்போது நிரூபித்தறிந்தாளாக இவள் நோவையும் அதுக்கு நிதானத்தையும் அவர்களுக்குச் சொல்லி தது சிதபரிஹாரங்களையும் விதித்து, *அங்ஙோர் கள்ளும் இறைச்சியும் தூவேல்மின்* *உணங்கல் கெடக் கழுதை யுதடாட்டம் கண்டென் பயன்* இத்யாதிகளாலே வெறியை விலக்கின பாசுரத்தாலே ப்ராப்யத்வராதசையில் அவஸாதமடியாக உபாயாத்யவஸாயம் கலங்கி, *தர்மேண பாபமபநுததி* என்கிறபடியே தர்மாநுஷ்டானத்தாலே துக்கஹேதுவைப் போக்கலா மென்பார் வார்த்தையைக்கொண்டு இவ்வவஸாதத்தைப் பரிஹரிக்கலாமோவென்று தேவதாந்தர்யாமி பரமான கர்மகலாபங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கத்தேட, அவ்வளவிலே ஸம்பந்தஜ்ஞானமானது, இவ்வவஸாதம் கர்மபலமன்றிக்கே, ஆகஸ்மிக பகவத்கடாக்ஷபலமாய் அஸாதாரண விக்ரஹவிசிஷ்டனானவனை அநுபவிக்கையிலுண்டான ப்ராவண்யகார்யமாகையாலே இதுக்கு அது பரிஹாரமுமன்று; அநந்யார்ஹசேஷத்வத்துக்கு விருத்தமாகையாலே ஸ்வரூப நாசகமுமாமென்று, அந்ய ஸ்பர்சத்தை நிவர்த்திப்பித்த *தீர்ப்பாரையாமினியும், திருத்துலைவில்லிமங்கலத்திலே அதிப்ரவணையாயிருக்கிற பெண்பிள்ளையை மீட்கப் பார்க்கிற தாய்மாரைக் குறித்துத் தோழியானவள் *இவளை நீரினியன்னைமீர் உமக்காசையில்லை* என்று நீங்களேயன்றோ திருத்துலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்கு இப்ப்ராவண்யத்தை விளைத்திகொள்; இனி ப்ராப்த விஷயப்ரவணையான இவளை உங்களால் மீட்கப் போகாது. ஆனபின்பு இவள் பக்கல் உங்களுக்காசையறவமையுமென்ற பாசுரத்தாலே, அர்ச்சாவதாரஸுலபமான விஷயமே உபாயமாகையாலே எப்போதும் இதிலே நோக்கா யிருக்குமுபாயாத்யவஸாயம் அவ்விஷயவைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரித்த ப்ராவண்ய கார்யமான த்வரை உபாயத்திலே அந்வயிக்கிறதோவென்னு மதிசங்கையாலே அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கத்தேட, அவ்வளவிலே ஸம்பந்தஜ்ஞானம் சேஷ வஸ்துகதமான இப்ப்ராவண்யம் சேஷியுகப்புக்கு விஷயமாயித்தனையல்லது உபாய கோடியிலந்வயியாது. ப்ராப்தவிஷயவைலக்ஷண்யாதீனமாக வந்ததாகையாலே நிவர்த்திப்பிக்கவும் போகாது. இத்தை ஸ்வநிவர்த்யமாக நினைத்திருக்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யம் அத்யந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமாகையாலே த்யாஜ்யமென்று ஸ்வஸ்பர்சத்தை நிவர்த்திப்பித்த *துவளில் மாமணியும், தலைமகள் பருவத்தைக்கண்ட பந்து ஜனங்கள் ஸ்வயம்வரத்துக்கு ராஜலோகத்தைத் திரட்டுகைக்கு மணமுரசறைவிக்க, திருப்புளியூரில் நாயனாரோடே இவளுக்குக் கலவியுண்டாய்த்தென்னுமிடத்தை இவள் வடிவிலும் பேச்சிலுமுண்டான வேறுபாட்டாலே அறிந்த வுயிர்த்தோழியானவள் இத்தலைப் பெண்பிள்ளை செவிப்படுமாகில் *மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழாததன்மையளாயிருக்கிற விவளைக் கிடையாது; ஏற்கவே பரிஹரிக்கவேணுமென்று இவள் பந்துஜனங்களைக் குறித்து இவளுக்குத் திருப்புளியூரில் நாயனாரோடே ஸம்ச்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றுப் போலேயிராநின்றது, தத்குண சேஷ்டிதங்களையே வாய்புலற்றா நின்றாள். ஆனபின்பு நீங்கள் செய்கிறது தர்மமல்லவென்ன; ஆகில் இவளுக்குத்தக்க அவயவ சோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணங்கள் அவனுக்குண்டோவென்ன; அவையெல்லாம் குறையில்லை. அவையொன்றுமில்லையேயாகிலும் இவள் அங்கே

அநந்யார்ஹையானமைக்கடையாளம் ஸுவ்யக்தமாகக் காணலாம். ஆனபின்பு இத்தைத்தவிருங்கோளென்று, மத்யஸ்தையாய் நின்று தர்மம் சொல்லுகிறாளாய், அந்த மணத்தை விலக்கின பாசுரத்தாலே ப்ராப்யத்வரையினுடைய பரிபாகத்தை உபாயாத்யவஸாயதசையிலே நின்று தர்சித்தவநந்தரம் அது பகவதநந்யார்ஹையானமையறியாதே அந்ய விஷயத்துக்கு மார்ஹமோவென்று நிரூபிக்க, அவ்வளவிலே ஸம்பந்தஜ்ஞாநம், இதுக்கு அந்ய சேஷத்வப்ரஸங்கமும் ஸ்வரூப நாசகம் சேஷியானவனுடைய போக்யதையாலும் அது தன்னை யொழியவும் நிருபாதிக சேஷத்வத்தாலும் இவ்வஸ்து அவனுக்கே சேஷமென்றறுதியிட்ட *கருமாணிக்க மலையுமாகிற தோழிப்பேச்சான இம்மூன்று திருவாய்மொழியிலும் அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் தோன்றுமென்கை.

ஆகவித்தால், தோழியானவள் வெறிவிலக்கியும், ஆசையறுத்தும், அறத்தொடு நின்றும், இவ்வஸ்து—அந்யசேஷமுமன்று, ஸ்வசேஷமுமன்று, பகவதேக சேஷமென்று சொன்ன இம்மூன்று திருவாய்மொழியும், ஸம்பந்தஜ்ஞாநதசையில் பேச்சென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நமென்றதாயிற்று.

(வாடிமெலிந்தித்யாதி) அதாவது—*ஆடியாடியிலே *வாடிவாடும்* என்று *அடியார்கள் குழாங்களையுடன்கூடப் பெருமையால் வந்த க்லேசத்தாலே ஆச்ரயத்தை யிழந்த தளிர் போலே வாடி, *பாலனாயேழுலகிலே *கண்ணன் கழல்துழாய் பொன்செய்பூண்மென்முலைக்கென்று மெலியும்* என்று கைகழிந்தவற்றையாசைப்பட்டு மெலிந்து *மண்ணையிருந்து துழாவியிலே *என் பெண்கொடியேறிய பித்தே* என்னும்படி ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாக நினைத்துக் கிட்டும்படி பித்தேறி, *கடல் ஞாலத்திலே *ஈசன் வந்தேறக்கொலோ* என்று ஆற்றாமையாலே அநுகரிக்கிறமையறியாதே ஈச்வரனாவேசித்தானோவென்னும்படி அவனாகப்பேசி, *மாலுக்கு வையத்திலே *கற்புடையாட்டியிழந்தது கட்டே* என்னும்படி பகவதலாபக்லேசத்தாலே கட்டடங்கவிழந்து, *உண்ணுஞ்சோற்றிலே *இன்றெனக் குதவாதகன்ற* என்று தன்னைப் பிரிந்து க்லேசப்படுகிற இவ்வாபத்தசையில் எனக்கு உதவாதே போனானென்னும்படி அகன்று, *கங்குலும் பகலிலே *சந்தித்துன் சரணம் சார்வதேவலித்த தையல்* என்னும்படி அவனைக்கிட்டி அவன் ஸந்நிதியிலே முடியவேணுமென்று வ்யவஸிதையானமை உபாஸகர்க்குப் பரபக்தி தசையிலுண்டாம் க்லாநி கார்ச்யாதிகள் போலே ஸாதகத்திலே முதலிழிமோ வென்று மாதாவானவளஞ்சி, அவன் தன்னையும் வினவவந்தவர்களையும் குறித்து வாடாநின்றாள், மெலியாநின்றாள் என்றாற்போலே முறைப்பட்டு *முறையோ வரவணைமேல் பள்ளிகொண்ட முகில் வண்ணனே* என்று அத்தலையில் க்ருபையொழிய இவள் பக்கலுள்ளவை ஒன்றும் ஹேதுவல்ல, ஆனபின்பு இவளை இப்படித்துடிக்கவிட்டிருக்கை உம்முடைய க்ருபைக்கும் ரக்ஷகத்வத்துக்கும் போருமோவென்று கூப்பிடுகிற ஏழு திருவாய்மொழிகளிலும் உபாயாத்யவஸாயம் தோன்றுமென்கை.

இத்தால், தாய்ப்பேச்சான ஏழுதிருவாய்மொழியும் உபாயாத்யவஸாயதசையில் பேச்சென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமென்றபடி.

(புத்ரியித்யாதி) அதாவது—தலைமகளானவள், *அஞ்சிறையமடநாரை* *வைகல்பூங்கழிவாய்* *பொன்னுலகாளீர்* *எங்கானல்* என்கிற நாலு திருவாய்மொழிகளிலும் க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் தூதுவிட்டு, *வாயுந்திரையுகளிலே *ஆற்றாமை சொல்லி யழுவோமை* என்று ஸகலபதார்த்தங்களும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக் கருதி அவற்றை ஸமதுக்கிகளாகக் கொண்டழுது, *ஏறாளுமிறையோனிலே* மாறாளன் கவராதமணிமாமைகுறைவிலம்* என்று அவன் விரும்பாதவற்றை யுபேக்ஷித்து, *மாசறு சோதியிலே *நாடுமிரைக்கவே—யாமடலூர்தும்* என்று ஜகத்க்ஷோபம் பிறக்கும்படி மடலூர்வனென்று, *ஊரெல்லாம் துஞ்சியிலே

பின்னின்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதடுமால் முன்னின்றிராவூழி கண்புதைய மூடிற்றால் என்று ப்ரேமவ்யாதியும் ராத்ரியாகிற கல்பமும் க்ருதஸங்கேதிகளாய்ச் சூழப்பொருகையாலே போக்கடியற்று, எங்ஙனேயோவிலே *சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு வென்னெஞ்சுள்ளெழும்* என்று தேஜஸ்தரங்கமத்யே உக்கேயமான அப்ராக்ருத விக்ரஹம், ப்ரீத்யப்ரீதிஸமமாம்படி உருவெளிப்பாடாய் நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்க, *மானேய்நோக்கிலே *திருவல்லவாழுறையும் கோனாரை அடியேனடிகூடுவதென்று கொல்* என்று அவனைக் கூடும்நாளை ப்ரார்த்தித்து, இப்படி ப்ரார்த்தியாநிற்கவும் தாழ்த்துவந்தவாறே *மின்னிடைமடவாரிலே *போகு நம்பீ* என்று ப்ரணயரோஷத்தாலேயூடி, *வெள்ளைச் சுரிசங்கிலே *என்னெஞ்சினாருமங்கே யொழிந்தார்—இனியாரைக்கொண்டென்னுசாகோ* என்று அபஹ்ருத சித்தையாகையாலே உசாத்துணையுமின்றி, *ஏழையராவியிலே *கண்ணன்கோளிழை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றவே* என்று உருவெளிப்பாட்டாலே பாதக வர்க்கம் ஒருமுகமாய் நலிய, *நங்கள் வரிவளையிலே *காலம்பலசென்றும் காண்பதாணையுங்களோடெங்களிடையில்லை* என்று ஹிதம் சொல்லுகிற தாய்மார் தோழிமாரை அதிக்ரமித்து, *இன்னுயிர்ச்சேவலிலே *இழை நல்ல வாக்கையும் பையவே புயக்கற்றது* என்று போலிகண்டுநொந்து முடிகையிலே வ்யவஸிதையாய் *மல்லிகைகமழ் தென்றலிலே ஸந்த்யாகாலத்தில் க்ருஷ்ணனைப் பசுக்களின் முற்கொழுந்தில் வரக்காணாமல் பாதகபதார்த்தங்களாலே நலிவுபட்டு, *வேய்மருதோளிணையிலே ப்ராத: காலத்திலே க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப்போனாகை அதிசங்கை பண்ணி, அவன்முகத்தைப்பார்த்து, நீ பசுமேய்க்கப்போனால் நலியக்கடவ பாதக பதார்த்தங்கள் நலியாநின்றதென்று கூப்பிடுகிற பதினேழு திருவாய்மொழிகளிலும் ப்ராப்யத்வரை தோன்றுமென்கை. இத்தால் தலைமகள் பேச்சான பதினேழு திருவாய்மொழிகளும் ப்ராப்யத்வராதசையில் பேச்சென்னுமிடம் வ்யக்தமென்றபடி.

135. ஆனால் தோழியென்றும் தாயென்றும் சொல்லுகிறது ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தையும் உபாயாத்யவஸாயத்தையுமாகில் தத்தத் விஷயமான பன்மைச்சொலவுக்குத் தாத்பர்யமேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தோழிமாரென்று தொடங்கி).

(மூ.) 135. தோழிமாரன்னையரென்கிற பன்மை ரக்ஷகத்வாதிபந்தவாத்ஸல்யாதி வ்யவஸாய புத்திபேதத்தாலே.

அதாவது:—*தோழிமார்களுமன்னையரும்* *அன்னையரும் தோழியரும்* *தோழிமார்விளையாடப்போதுமினென்ன* *அன்னையர்நாண* *ஊரென்சொல்லிலென்தோழிமீர்* *எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காள்* என்று இப்படி தோழி தாய் விஷயமாகச் சொல்லுகிற பன்மை—திருமந்த்ரத்திற் சொல்லுகிறபடியே இவ்வாத்மாவோடு ஈச்வரனுக்கு ரக்ஷகத்வ சேஷித்வ காரணத்வ சரீரித்வாதி ஸம்பந்தங்கள் பலவுமுண்டாகையாலே அவ்வோ ஸம்பந்தங்களை விஷயீகரித்த ஜ்ஞானத்தினுடைய பேதத்தாலும், உபாயபூதனான அவனுடைய வாத்ஸல்யஸ்வாமித்வஸௌசீல்ய ஸௌலப்யஜ்ஞான சக்திக்ருபாதிகளைப் பற்றிவரும் வ்யவஸாயரூபமான ஜ்ஞானத்தினுடைய பேதத்தாலுமென்கை. புத்தி சப்தம்—ஜ்ஞானவாசி; *புத்திர்மனீஷா திஷணா தீ: ப்ரஜ்ஞா சேமுஷீ மதி:* என்னக்கடவதிறே. இத்தால் ஸம்பந்தஜ்ஞானத்துக்கும் உபாயாத்யவஸாயத்துக்கும் விஷயபேதத்தாலே வ்யக்திபேதமுண்டாகையாலே தத்தத் விஷயபஹுவசன ப்ரயோகத்துக்குக் குறைவில்லையென்றதாயிற்று. (135)

136. தலைமகளென்கிறது—ப்ராப்யத்வரையையாகில் தலைமகளுக்குச் சொல்லும் பருவமேழும் இங்குக்கொள்ளும்படியென்னென்னு மபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அபிலாஷேத்யாதி).

(மூ) 136. அபிலாஷாசிந்தநாநுஸ்ம்ருதீச்சாருசி பர பரம பக்திகளிலே பேதை முதலான பருவம் கொள்ளும்.

அதாவது:—அநுபாவ்யவிஷயப்ரதமதர்சநத்தில் பிறக்கும் ஆசையாகிற அபிலாஷையும், த்ருஷ்டமான அவ்விஷயத்திலுண்டாம் ஸ்மரணமாகிற சிந்தனையும், அந்த ஸ்மரணம் அநவரதம் நடக்கையாகிற அநுஸ்ம்ருதியும், அவ்விஷயத்தை அவச்யமநுபவித்தே நிற்கவேணுமென்னுமாசையாகிற இச்சையும், அவ்வாசைதான் ரஸாந்தரத்தால் மாற்றவொண்ணாதபடி முதிருகையாகிற ருசியும், அவ்விஷயத்தில் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களே ஸுகதுக்கங்களாகையாகிற பரபக்தியும், அவ்விஷயத்தினுடைய விச்லேஷத்தில் ஸத்தை கிடவாதொழிகையாகிற பரமபக்தியுமாகிற ஏழவஸ்தையிலும் *பேதை பெதும்பை மங்கை மடந்தை அரிவை தெரிவை பேரிளம் பெண்* என்கிற ஏழுபருவமும் தலைமகளான ப்ராப்யத்வரைக்குக் கொள்ளுமென்றபடி. இத்தால் பக்தி ரூபையான ப்ராப்யத்வரைக்கு பக்தியினுடைய ப்ரதமதசை தொடங்கி சரமதசாபர்யந்தமான அவஸ்தாவிசேஷங்களிலே பர்வஸப்தகமும் கொள்ளலாமென்றதாயிற்று. .... (136)

137. இனி, தலைமகளானவவஸ்தையில் வர்ணிக்குமவயவ விசேஷங்கள் எவை யென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (மயில்பிறையென்று தொடங்கி).

(மூ.) 137. மயில் பிறை வில் அம்பு முத்துப்பவளம் செப்பு மின் தோரணம் தெய்வவுரு விகாஸ சுத்தி தாந்தி ஜ்ஞாநாநந்தாநுராக பக்த்யணுத்வ போக்யதாகதிகளையுடைய அகமேனியின் வகுப்பு.

அதாவது:—*தோகைமாமயிலார்கள்* என்று ஸ்த்ரீகளை மயிலாகச் சொல்லுகிறது—அலகபாரவிஸ்த்ருதியையிட்டாகையாலே. அத்தால் இங்கு ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. *பிறையுடைவாணுதல்* என்று நெற்றியைப் பிறையாகச் சொல்லுகையாலே அதின் தாவள்யத்தையிட்டு ஸ்வாதந்த்ர்யாந்ய சேஷத்வங்களாகிற தோஷஸ்பர்ச மற்றிருக்கும் சுத்தியைச் சொல்லுகிறது. *விற்புருவக்கொடி* என்று புருவத்தை வில்லாகச் சொல்லுகிறது—வளைவையிட்டாகையாலே பாஹ்யாப்யந்தரகரண நியமந ரூப தாந்தியைச் சொல்லுகிறது. *அம்பன்னகண்ணாள்* என்று கண்ணை லக்ஷ்யபாதியான அம்பாகச் சொல்லுகையாலே *தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு* என்று தனக்கடைத்த விஷயத்தை அவலம்பித்த ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

முத்தன்னவெண்முறுவல் என்று முறுவலை முத்தாகச் சொல்லுகையாலே *முத் ப்ரீதி: ப்ரமதோ ஹர்ஷ:* என்கிறபடியைக்கொண்டு அவ்விஷயாநுபவத்தாலுண்டான ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. *பவளவாயாள்* என்று அதரத்தை ப்ரவாளமாகச் சொல்லுகிறது சிவப்பையிட்டாகையாலே, அவ்விஷயத்தைப்பற்றவுண்டான அநுராகத்தைச் சொல்லுகிறது. *செப்பன்னமென்முலை* என்று பரிணதமான முலையை செப்பாகச் சொல்லுகையாலே சேஷிவிரும்பி மேல்விழும்படி பரிணதையான பக்தியைச் சொல்லுகிறது. *மின்னனையநுண்மருங்குல்* என்று இடையை மின்னாகச் சொல்லுகிறது நுண்மையையிட்டாகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிசேஷங்களுக்கெல்லாமாதாரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தின் அணுத்வத்தைச் சொல்லுகிறது.

தோரணங்கல்குல் என்கிற நிதம்பவைலக்ஷண்யம் போக்தாவுக்கு போக்யமாயிருக்குமதாகையாலே *தேனும்பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித்தித்தித்து* என்கிறபடியே சேஷிக்கு மிகவும் ரஸாவஹமாம்படியிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவின் போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. *அன்னமன்னநடையாள்* என்று அன்னத்தை யொப்பிடுகிறது நடையழகுக்காகையாலே சேஷியும் ததீயரும் ச்லாகிக்கும்படி ஸ்வரூபாநுரூபமாக நடக்கையாகிற கதியைச் சொல்லுகிறது.

ஆக, இப்படி மயில்பிறைபித்யாதி வர்ணனார்ஹாவயவ விசேஷயுக்தமாய், *தெய்வவுரு* என்று அப்ராக்ருதமாகச் சொன்ன ரூபமாவது—ஜ்ஞாநவிகாஸகுத்யாதிகளுக்கு ஆச்ரயமாய், *அகமேனி* என்று ஆந்தரமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தின் வகுப்பென்றபடி, வகுப்பாவது—தர்மிதர்மவைசிஷ்டியாலே ஏவம்பூத ரூபகார்ஹமாம்படி யிருக்கிறகட்டளை. கீழ் ப்ராப்யத்வரையை யன்றோ தலைமகளாகச் சொல்லிற்று. அவயவவர்ணனையில் ஆத்மஸ்வரூபபரமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; மூன்றவஸ்தையும் இவர்தமக்கேயாகையாலே தத்தவஸ்தைகளோடு சேர்ந்த வேஷத்தாலே ஸகலமும் இவர்தாமேயாய் நின்று பேசுகையாலே ப்ராப்யத்வரையை யடைந்து நிற்கிறவிவர் ஸ்வரூபத்துக்கே தலைமகளான நிலையாகையாலே அப்படி சொல்லக் குறையில்லை.

138. ஆக, தோழிதாயென்னுமவஸ்தைகளிற் சொல்லும், பஹுவசனத்துக்கு விஷயங்களையும், தலைமகளான அவஸ்தையிற் சொல்லும் பருவங்களையும், அவயவவர்ணனைகளையும் தர்சிப்பித்தாராய் நின்றார்கீழ். இவ்வவஸ்தாத்ரயத்தினுடைய வ்ருத்தி விசேஷங்களை யெல்லாருமறியும்படி ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்மேல் (சூழ்ச்சியென்று தொடங்கி)

(மூ.) 138. சூழ்ச்சி அகற்றினீரென்னும் பழி, இணக்கி எங்ஙனேயென்னும் மேலெழுத்து, முன்னின்றாய் இவளை நீரென்னும் இருபடைமெய்க்காட்டு, நீரென்னேயென்னுமுடன்பாடு, இடையில்லை யென்னு முதறுதல், இருந்திருந்து நடந்தானென்னும் கொண்டாட்டம் அவஸ்தாத்ரயவ்ருத்தி.

அதாவது:—*தோழிமார் பலர்கொண்டுபோய்ச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்* என்று தோழிமாரன்றோ இவளைக்கொடுபோய் அவ்விஷயத்திலே அகப்படுத்தி இப்படியாக்கினார்களென்று தாயானவள் தோழிமார்மேலே பழியிடுவது, *துலைவில்லி மங்கலம் கொண்டுபுக்கு அமுதமென்மொழியாளை நீருமக்காசையின்றியகற்றினீர்* என்று அவ்வூரிலேகொண்டுபுக்கு அவ்விஷயத்தைக்காட்டி நீங்களேயன்றோ இவளை இப்படிக் கைகழியப்பண்ணினிகோளென்று தோழியானவள் தாய்மார்மேலே பழியிடுவதாகிறவிதுவும், *இணக்கியெம்மையெம்தோழிமார் விளையாடப் போதுமினென்னப்போந்தோமை* என்று உன்னைவெறுக்கிறதென்? இணக்குப்பார்வையாய் நின்று உன்பக்கலிலே அகப்படுத்தின தோழிமாராலே வந்ததன்றோவிதென்பது, *எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காள் என்னைமுனிவது நீர்* என்று எனக்கு அவ்விஷயத்தைக்காட்டி இப்ராவண்யத்தை விளைத்த தாய்மாரான நீங்கள் என்னைப்பொடிகிறபடி எங்ஙனேதானென்பதாய் கீழ்ச்சொன்ன பழி இரண்டுக்கும் ஒக்குமென்று தலைமகள்மேலெழுத்திடுகையும்; *முன்னின்றாயென்று தோழிமார்களுமன்னையரும் முனிதிர்* என்னும்படி இதுக்கு முன்பு ஒருவர்கண்படாமல் வளர்ந்துபோந்த நீ இப்போதெல்லாரும் காணப்புறப்பட்டு முன்னே நின்றாயென்று, தோழி, தாய்மாரோடே கூடிநின்று தலைமகளைப்பொடிவது, *இவளை நீரினியன்னைமீருமக்காசையில்லை விடுமினோ* என்று தாய்மார்க்குக் கார்யோபதேசம் பண்ணுவாரைப்போலே, தோழி, தலைமகளுக்குத் துணை செய்வதாய்க்கொண்டு இரண்டு தலைக்கும் ஓரொருபோதிலே ஸஹகரிக்கையாகிற இருபடைமெய்க்காட்டும், *அன்னையரும் தோழியரும் நீரென்னேயென்னாதே நீளிரவும் துஞ்சுவரால்* என்று தாய்மாரும் தோழிமாரும் இத்தசையில் என்னை ஆச்வஸிப்பியாதே இரவுமுழுக்க உறங்காநின்றார்களென்று தாய்மாரோடும் தோழிமாரோடும் தலைமகளுக்குண்டான உடன்பாடும் *அன்னைமீர்காளென்னுடைத்தோழியர்காளென்செய்கேன்* என்றவளவில் அவர்கள் எங்களைக் கேட்கில் மீளவமையுமென்ன, *உங்களோடெங்களிடையில்லை* என்று இவ்விஷயத்தில் நின்றும் மீட்கநினைக்கிற உங்களோடு எனக்கொரு ஸம்பந்தமில்லையென்று இரண்டு தலையையுமுதறுகையும்;

இருந்திருந்தரவிந்தலோசனவென்றென்றே நைந்திரங்கும் என்று ஒருகால் அரவிந்தலோசனவென்னும்போது பலஹாநியாலே நடுவே பலகாலிளைத்திருந்திருந்

அவன் கண்ணழகுக்கு வாசகமான அத்திருநாமத்தை இப்படிப் பலகாலும் சொல்லிச் சிதிலையா யழியாநின்றாளென்று இவளதிப்ராவண்யத்தைக்கண்டு தோழிகொண்டாடுவது. *திருக்கோளூர்க்கே சேரிழை நடந்தாள்* என்று அவன் வர்த்திக்கிற தேசத்தைக் குறித்துப் போனாளென்னவமைந்திருக்க, பகவத்ப்ராவண்யாதிசயத்தைப்பற்ற பஹுமாநம்பண்ணி நடந்தாளென்று தாயார்கொண்டாடுவதாகிறவிதுவும், தோழி தாய் மகளென்கிற அவஸ்தாத்ரயத்திலுடையவும் வ்யாபாரமென்றபடி.

இதில் பழி, மேலெழுத்து என்கிறவிரண்டாலும்*அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:* என்கிறபடியே சேஷவ்ருத்தியந்வயமில்லாதபோது சேஷத்வஸித்தியில்லாமையாலே சேஷவ்ருத்தியிலே நோக்காயிருக்கும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் ப்ராப்யருசிக்கு ஹேதுவாகையாலும், விலக்ஷண குணவிக்ரஹ விசிஷ்டமாய் உபேயமாயிருக்கிற வஸ்துதன்னையே தத்ப்ராப்த்யுபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்கையாலே உபாயாத்யவஸாயம் உபேய வைலக்ஷண்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கையாலே உபேயருசிக்கு ஹேதுவாகையாலும், இவற்றிலொரொன்றைப்பார்த்தால் இதுவே ப்ராப்யத்வராஹேதுவென்னும்படியிருக்கையும், ப்ராப்யத்வராவேஷந்தன்னை நிரூபித்தாலும் அவையிரண்டுமடியாக இது வந்ததென்று தோற்றும்படி யிருக்கையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் ப்ராப்யத்வரைக்குக் காரணமாயிருக்கிறவிது ப்ரதமதசை.

இருபடைமெய்க்காட்டு, உடன்பாடு என்கிறவிரண்டாலும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநமானது—சேஷத்வம் ஸ்வரூபமானபின்பு சேஷிதானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்கையொழியத் தான் பதறுகை ஸ்வப்ரயோஜனத்திலே முதலிடுகையாலே ஸ்வரூபவிருத்தமென்னுமாகாரத்தாலே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவர்த்தகமான உபாயாத்யவஸாயத்துக்கு ஸஹகரித்தும், இவ்வதிப்ராவண்யம் உபாயத்திலே முதலீடில் செய்வதென்னென்று இத்த்வரையை நிவர்த்திப்பிக்கப் பார்க்கிற வுபாயாத்யவஸாயத்தை, ப்ராப்த விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையால், இது நிவர்த்தநீயமன்று; நிவர்த்திப்பிக்கத்தாலும் போகாதென்று நிவர்த்தகோத்யோகத்தைக் குலைத்து ப்ராப்யத்வரைக்கு ஸஹகரித்தும், இப்படியிரண்டுக்கு மநுகூலிக்கத்தக்கதா யிருக்கும்படியும், சேஷிக்கு அதிசயகரமான கைங்கர்யத்திலகவிப்பதெப்போதோ வென்னுமதாலும், ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினார்க்கு விளம்பஹேதுவில்லாமையாலே சீக்ரமாக ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணுமென்னுமதாலும் செல்லுகிற ப்ராப்யத்வரைக்கு ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் அநுகூலமாயிருக்கும்படியையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் உபயஸஹகாரியாவது ப்ராப்யத்வரைக்கு நிரோதகங்களான ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயங்கள் முகபேதேந தத்ததநுகூலங்களாவதாகிறவிது மத்யமதசை. உகவுதல், கொண்டாட்டம் என்கிறவிரண்டாலும் இப்படி அநுகூலமாய்த் தோற்றியிருக்கிற ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் க்ரமப்ராப்தியே அமையுமென்றும் த்வரைக்கு நிவர்த்தகமாமளவில் த்வரையிரண்டையுமதிக்ரமித்துப்போம்படியையும் அப்படி அதிக்ரமித்த காலத்தில் அந்தத்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்துக்கும் உபாயாத்யவஸாயத்துக்கும் அவத்யமாய்த் தோற்றுகையன்றிக்கே ச்லாக்யமாயிருக்கும்படியையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ப்ராப்யத்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயங்களை அதிக்ரமிக்கையும், அதுதான் ச்லாக்யமாகையுமாகிறவிது சரமதசை. ஆக ஸம்பந்தஜ்ஞாநம், உபாயாத்யவஸாயம், ப்ராப்யத்வரையாகிற அவஸ்தாத்ரயத்திலுடைய வ்ருத்திவிசேஷங்களை ஸர்வருமறிந்து அநுஸந்திக்கும்படி ஸங்க்ரஹேண தர்சிப்பித்தாராய்த்து. .... (138)

139. இவ்வவஸ்தாத்ரயத்தில் தாயென்றும் மகளென்றும் சொல்லுகிற அவஸ்தைகளில் ஸ்வஸ்வசத்ருக்களும் பந்துக்களுமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அவற்றையருளிச்செய்கிறார் (தாயாரென்றுதொடங்கி).

(மூ.) 139. தாயார் ஏதலர் உற்றீர்களென்னும் ஸாத்யஸித்தஸாதநநிஷ்டரை; மகள் நம்முடையேதலர் யாமுடைத்துணையென்னும் ஸித்த ஸாதநஸாத்யபரரை.

அதாவது:—தாயாரான உபாயாத்யவஸாயதசையில் *ஏதலர் முன்னாவென்னினைந்திருந்தாய்* என்று சத்ருக்களாகவும் *உற்றீர்கட்கென் சொல்லிச் சொல்லுகேன்யான்* என்று பந்துக்களாகவும் சொல்லும்—ஸித்தஸாதநநிஷ்டா ப்ரதிகூலரான ஸாத்யஸாதந நிஷ்டரையும், அநுகூலரான ஸித்தஸாதந நிஷ்டரையும். மகளான ப்ராப்யத்வராதசையில் *நம்முடையேதலர் முன்பு நாணி* என்று அந்தரங்கசத்ருக்களாகவும், *யாமுடைத்துணையென்னும் தோழிமார்* என்று ஸ்வஸமாநஸுகதுக்கரான பந்துக்களாகவும் சொல்லும்—பகவதேகபரராயிருக்கச் செய்தே ததுபாயபாவத்திலே ஊன்றிநின்று, இத்த்வரை பாரதந்த்ர்யத்துக்குச் சேராதென்று நிஷேதிக்கும் ஸித்தஸாதநபரரையும், தன்னைப்போலே உபேயபாவத்திலே யூன்றி உடன்பாடராயிருக்கும் ஸாத்யபரரையுமென்கை. கீழில் வாக்யத்திலே *சூழ்ச்சி* என்றும், இவ்வாக்யத்திலே *ஏதலர் என்றும் மற்றையாழ்வார்கள் சந்தைகளையும் கூட்டியெடுத்தது ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஏககண்டராகையாலே அருளிச் செயலுக்கெல்லாம் இந்த ஸ்வாபதேசம் ஒக்குமென்று தோற்றுகைக்காக. .... (139)

140. இந்த ப்ரஸங்கத்திலே அருளிச் செயலில் வரும் பல அந்யாபதேசங்களுக்கும் ஸ்வாபதேசங்களை அருளிச்செய்கிறார்மேல் பலவாக்யங்களாலே. (நாலயலாரித்யாதி)

(மூ.) 140. நாலயலார் அயற்சேரியார் உபாயசதுஷ்டயாந்தர்யாமித்வபரர்.

அதாவது:—*நாலயலாருமறிந்தொழிந்தார்* என்கிற நாலயலாரும், *அயற்சேரியீர்காள்* என்கிற அயற்சேரியாருமாகிறார்—கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாயசதுஷ்டயத்திலும் ஊன்றியிருக்குமவர்களும், அர்ச்சாவதாராதிகளிலபேக்ஷையற்று அந்தர்யாமித்வத்திலே ஊன்றியிருக்குமவர்களுமென்கை. .... (140)

141. ப்ரபத்திபரரையும் அசலாகச் சொல்லலாமோ வென்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் (கீழையித்யாதி.)

(மூ.) 141. கீழைமேலை வடக்கிலவைபுறம்பாகத் தன்பற்று உள்ளசல்.

அதாவது:—*கீழையகத்துத் தயிர்கடைய* என்றும் *மேலையகத்து நங்காய் வந்து காண்மின்கள்* என்றும் *வடக்கிலகம் புக்கிருந்து மின்போல் நுண்ணிடையாளொரு கன்னியை வேற்றுருவம் செய்துவைத்த* என்றும், க்ரியையும் தர்சநமும் அநுபவமுமாகிற கர்மயோகமும் ஜ்ஞாநயோகமும் பக்தியோகமும் ஸித்தஸாதநபரர்க்குப் புறவசலாய் அவ்விஷயந்தன்னில் ஸ்வகதஸ்வீகாரம் உள்ளசலாயிருக்குமென்றபடி. .... (141)

(மூ.) 142. ஊரார் நாட்டாருலகர் கேவலைச்வர்யகாம ஸ்வதந்த்ரர்.

142. (ஊராரித்யாதி) அதாவது:—*ஊராரிகழிலும்* *ஊரவர்கவ்வை* *நாட்டாரோடியல்வொழிந்து* *எங்கள் கண்முகப்பேயுலகர்களெல்லாம்* *இம்மடவுலகர்* *ஊரும் நாடுமுலகமும்* என்கிற விடங்களில் ஊராரென்பது ஆத்ம ப்ராப்திகாமரான கேவலரை. நாட்டார் என்பது—புத்ர பச்வந்நாதிகளான இஹலோகைச்வர்யகாமரை. உலகர் என்பது ஸ்வர்க்காதி பரலோகைச்வர்யகாமரான ஸ்வதந்த்ரரையென்கை. ... . (142)

143. கேவலரை ஒருராகச் சொல்லுவானென்? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் (இறுகலித்யாதி.)

(மூ.) 143. இறுகலிறப்புக்கும் இறந்தால் தங்குமூர் ஒக்குமே.

அதாவது:—அபரிச்சிந்ந ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிக பரப்ரஹ்மாநுபவம் போலன்றிக்கே அணுபூதாத்மாநுபவமாத்ரமாகையாலே, *இறுகலிறப்பு* என்கிற ஸங்கோசரூபமான மோக்ஷத்துக்கும் *ஜராமரணமோக்ஷாய* என்கிறபடியே ஜராமரணாதிகளில் அந்வயமற்றிருந்து அநுபவிக்கும்போது ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கர்மீபவிக்கும் ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகான பரமாகாசத்திலேயிருந்து அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே, *யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷகாரிணாம்* என்கையாலே *இறந்தால் தங்குமூரண்டமே* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றால் போய்வஸிக்கும் தேசமொக்குமென்றபடி. .... (143)

(மூ.) 144. சிறுசீரார் சுளகுகள் உபயவிவேகபரிகரம்.

144. (சிறுசீராரித்யாதி) அதாவது:—*சிறுசுளகுமணலுங்கொண்டு* என்றும் *சீரார் சுளகில் சிலநெல் பிடித்தெறியா* என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில சிறுசுளகாவது—பெருமணலையும் நுண்மணலையும் பிரிப்பதொன்றாகையாலே தேஹாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணம். சீரார்சுளகாவது—இவனுக்கு இவ்வ்யாமோஹத்தை விளைத்தார் ஆரென்று ஆராய்கிற வளவிலே *சிலநெல்பிடித்தெறியா* என்று தொடங்கி *பேராயிரமுடையானென்றாள்* என்று தேவதாந்தரங்களன்று; ஸர்வேச்வரனென்று விவேகிக்கிற போதைக்கு உபகரணமாகையாலே ஆத்ம பரமாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணமென்கை. உபயவிவேகமாவது—த்யாஜ்யோபாதேய ரூபோபயவஸ்து விவேகமாகையாலே ப்ரகரணோசிதமாக இப்படி சொல்லத்தட்டில்லை. .... (144)

(மூ.) 145. மாலை கங்குல் காலை பகல்—ரஜஸ்தமஸ்ஸத்வசுத்தஸத்வஜ்ஞாநங்கள்.

145. (மாலையித்யாதி) அதாவது:—*செங்களம்பற்றி நின்றெள்கு புன்மாலை* *செல்கதிர்மாலை* இத்யாதிகளிலே சொல்லுகிற மாலையாவது—ராகோத்தரமாய் பதார்த்தங்கள் விசதமாக ப்ரகாசியாமைகொண்டு அயதாப்ரதிபத்திக்கு உறுப்பாயிருக்கும் ஸந்த்யாகாலமாகையாலே பதார்த்தங்களில் அந்யதாப்ரதிபத்திக்குறுப்பான ராஜஸஜ்ஞாநம், *சூழ்கின்றகங்குல்** செல்கின்றகங்குல் *கங்குல் நாழிகை* இத்யாதிகளால் சொல்லுகிற கங்குலாவது—பதார்த்தங்களொன்றும் தோற்றாதபடியாய், ஏதேனும் தோற்றுமதுண்டாகில் விபரீதமாகத் தோற்றும்படியிருக்கும் திமிரோபஹத ராத்ரிகாலமாகையாலே ஜ்ஞாதவ்யார்த்தப்ரகாசமுமின்றியே விபரீத ப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவுமாயிருக்கும் தாமஸஜ்ஞாநம். *காலையெழுந்திருந்து* *காலை நன்ஞானத் துறைபடிந்து* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற காலையாவது—ப்ராஹ்மமுஹூர்த்த மாகையாலே ஸத்வோத்தரமாய், இருள் நீங்கி வெளிச்செறித்துவருகிற ப்ராத: காலமாகையாலே பதார்த்த யதாப்ரதிபத்திக்குறுப்பாக நிற்கும் ஸாத்விகஜ்ஞாநம். *பகல் கண்டேன்* இத்யாதியிற் சொல்லும் பகலாவது—பதார்த்தங்களை ஸம்சய விபர்யயமற விசதமாக ப்ரகாசிப்பிக்கும் காலமாகையாலே, *நாரணனைக் கண்டேன்* என்கிறபடியே ஸமஸ்தகுண விக்ரஹ விபூதிவிசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரனை ஸம்யக் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற சுத்தஸத்வஜ்ஞாநமென்கை. இத்தால் அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீத ஜ்ஞாநம், யதாஜ்ஞாநம் தத்பலமான ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாந மென்கிறவற்றைச் சொன்னபடி. .... (145)

(மூ.) 146. நிலாமுற்றம் ப்ரஜ்ஞாப்ராஸாதமென்னு மெல்லைநிலம்.

146. (நிலாமுற்றமித்யாதி) அதாவது—*தேனிலாமுற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினாள்* என்கிற நிலாமுற்றமாகிறது—*ப்ரஜ்ஞா ப்ராஸாதமாருஹ்ய அசோச்யச் சோசகாந் ஜநாந், பூமிஸ்த்தாநிவ சைலஸ்த்தோ ஹ்யஜ்ஞாந் ப்ராஜ்ஞ: ப்ரபச்யதி* என்கிறபடியே உத்துங்கமாக நின்று ஸர்வத்தையும் தர்சிக்கைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லப்படுவதாய் அதிலே நின்று தர்சித்தவளவில் *காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்* என்கையாலே ததீய விஷயமே பரம ப்ராப்யமென்று பிறர்க்கும் ப்ரகாசிக்கும்படி சரமாவதியான புருஷார்த்தஜ்ஞாநமென்கை. .... (146)

(மூ.) 147. கலை வளை அஹம்மமக்ருதிகள்.

147. (கலையித்யாதி) அதாவது—*கைவளையும் மேகலையும் காணேன்* *கலையாளாவகலல்குல்கனவளையும் கையாரா* இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற கலையும் வளையுமாவன—பகவதநுபவவிரோதியான அஹங்க்ருதியும் மமக்ருதியுமென்கை. அஹங்கார மமகாரங்களிரண்டும் பகவதநுபவவிரோதியாகையாலேயிறே மத்யம பதத்தாலே இவையிரண்டையும் கழித்துக்கொண்டு த்ருதீயபதத்திலே பகவதநுபவம் சொல்லிற்று. *கழல்வளை பூரிப்ப யாங்கண்டு கைதொழக் கூடுங்கொலோ* *ஈண்டிய சங்கும் நிறையும் கொள்வான்* *தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல் சுடர்வளையும் கலையும்* என்கிற விடங்களில் த்யாஜ்யமான அஹம்மமக்ருதிகளன்றிக்கே *சேஷோஹம்* *என்னுடைய திருவரங்கர்* என்றாப்போலே யிருக்குமுள்ள அஹம்மமதைகளைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளலாமாகையாலே அங்குத்தைக்கும் இதுவே ஸ்வாபதேசமாகக் குறையில்லை. .... (147

(மூ.) 148. பட்டம் சூடகமாவன பராவர குருக்கள் பூட்டும் ஆத்மபூஷணங்கள்.

148. (பட்டமித்யாதி) அதாவது—*பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடுபெய்து இவள் பாடகமும் சிலம்பும் இட்டமாக வளர்த்தெடுத்தேனுக்கு* என்றும், *சூடகமே தோள்வளையே தோடே செவிப்பூவே* பாடகமே யென்றனையபல்கலனும் யாமணிவோம்* என்றும் சொல்லுகிற ஆபரணங்களாவன; *க்ருஷ்ணாங்க்ரிதுளஸீமௌலி: பட்டம் க்ருஷ்ணபிவந்தநம், குண்டலே க்ருஷ்ண சரிதச்ரவணம் கங்கணேஞ்ஜலி:* என்கிறபடியே ப்ரதமத்திலே இவ்வாத்மாவை அங்கீகரித்த ஆசார்யனுண்டாக்கும் நாம ரூபங்களும் பகவத் வந்தநாதிகளும். பின்பு அவ்வாசார்ய வைபவத்தை உணர்த்தி அவனுண்டாக்கும் சேஷத்வஜ்ஞாநாதிகளுமாகிற ஆத்மாலங்காரங்களென்கை. (148)

149. இனி லீலோபகரணங்களாகச் சொல்லப்படுமவற்றுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச் செய்கிறார் (பந்து கழலென்று தொடங்கி)

(மூ.) 149. பந்து கழல் பாவை குழமணன் யாழ் தென்றல் மதியமடிசில் சாந்தம் பூணகில் சிற்றில். தூதை முதலாவன—குணத்ரயவிசித்ரகர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டி லீலையாக ப்ரேரிக்க விழுந்தெழுந்தும் கழன்றுழன்றும் பறிபட்டும் அற்பசாரமா மவையுமாய் மதீயமென்னில் விட்டகலவும் ததீயமென்னில் இகழ்வறவும் முனிவதுமிக்காலமீதோ வென்னப்படும் பொங்கைம்புலனில் போக்யாதி ஸமூஹம்.

அதாவது—*பந்தும் கழலும் தந்து போகு நம்பீ* *கன்ம மன்றெங்கள் கையில் பாவைபறிப்பது* *குழகியெங்கள் குழமணன்கொண்டு* *யாழ் நரம்பு* *தைவந்த தண்தென்றல்* *மேவுதண் மதியம்* *இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி* *சாந்தமும் பூணும்* *சீருற்றவகில்புகை* *எங்கள் சிற்றிலும்* *வட்டவாய்ச்சிறு

தாதை* இத்யாதிகளால் சொல்லுகிற லீலோபகரண போக்ய போகோபகரணாதிகளாவன—*லோஹித சுக்ல க்ருஷ்ணாம்* என்கிறபடியே செந்நூல் வெண்ணூல் கருநூலினுடைய ஸ்தாநேயான குண த்ரயத்தோடே *கர்மஸூத்ரோபபாதிதை:* என்கிறபடியே விசித்ரமான கர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டி *ஹரேர்விஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி:* என்கிறபடியே ஈச்வரன் தன்னுடைய லீலைக்கு உறுப்பாக *அஜ்ஞோ ஜந்துரநீசோயமாத்மநஸ்ஸுகதுக்கயோ:, ஈச்வரப்ரேரிதோ கச்சேத் ஸ்வர்க்கம்வா ச்வப்ரமேவ வா* என்கிறபடியே அஜ்ஞனாய் அசக்தனான இவன் கர்மாநுகுணமாக உபரிதநலோகாதிகளிலே போவது மீளுவதாம்படி ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ப்ரேரிக்க, *த்வம் ந்யஞ்சத்பிருதஞ்சத்பி:* என்கிறபடியே தாழவிழுந்தும் உயரவெழுந்தும் *ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே* என்கிறபடியே சக்ர ப்ரமம் போலே சுழன்றும்; *யமாலயமஹாசூலே மாதுர் ஜடரதோல்பத:, யாதாயாத ஸஹஸ்ராணாம் மூலே ஜீவஸ்ய ஸாதநம்* என்கிறபடியே ஒருகால் போனதிலே அநேகபர்யாயம் போவது வருவதாயுழன்றும் போருகிற ஆத்மாவோட்டை அந்வயத்தாலே விழுந்தெழுகை முதலான ஸ்வபாவயுக்தமாய், *பந்துயரித்து* என்கிறபடியே ஈச்வரன் தன்னுடைய போகவிரோதியென்று வலியவிடுவிக்கவிடுபட்டும், *அற்பசாரங்கள்* என்கிறபடியே பகவத் விஷயத்தில் நின்றும் அகற்றுமதொழிய தன்பக்கல் புஜிக்கலாவதொன்றில்லாதபடி அல்பரஸங்களாயிருக்குமவையுமாய், மதீயமென்று ஸ்வஸம்பந்தத்தை யிட்டுப் பார்க்கும்போது *சிற்றில்மென் பூவையும் விட்டகன்ற* என்கிறபடியே த்யாஜ்யங்களாய், ததீயமென்று தத்ஸம்பந்தத்தை யிட்டுக் காணும்போது *இகழ்விலிவ்வனைத்தும்* என்கிறபடியே கட்டடங்க உபாதேயமாமவையுமாய் *அன்னை முனிவது மன்றிலின் குரலீர்வதும்* இத்யாதிப்படியையும், *பனிப்பியல்வாகவுடைய தண்வாடை, இக்கால மிவ்வூர் பனிப்பியல் வெல்லாம் தவிர்ந்தெரிவீசும்* என்கியபடியே அவனையொழியக் கண்டபோது ப்ரதிகூலங்களாகவும், *அவ்வாடையீதோவந்து தண்ணென்றதே* என்று அவனோடே சேர்த்துக் கண்டபோது அநுகூலங்களாகவும் சொல்லப்படுமவையான *பொங்கைம்புலனும்* என்கிறபாட்டில் சொல்லப்பட்ட போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாந ஸமூஹமென்றபடி.

இதில் செந்நூல் வெண்ணூல் கருநூலாலே சமைக்கப்பட்ட பந்தாகச் சொல்லிற்று, போகஸ்தானமான தேஹத்தையென்னுமிடம் மேலிவர்வர்ணித்ததிலே தெரியும். கழலாவது—சிறுகி அஞ்சாயிருக்குமதாகையாலே போகோபகரணமான பஞ்சேந்த்ரியங்கள். பாவை குழமணங்களாவன—லீலோபகரண விசேஷங்கள். யாழ் தென்றல் மதியம் அடிசில் சாந்தம் பூண் அகில் ஆவன—போக்யங்களான சப்தாதி விஷயங்கள். இதில் பூண் அகில் என்கிறவை ரூப கந்தங்களில் பிதை. சிற்றிலாவது—கொட்டகமாகையாலே போகஸ்தானம். தேஹமும் வாஸஸ்தானமான க்ருஹாதிகளும் போகஸ்தாந விசேஷமிறே. தாதையாவது—சிறு சோறடுகைக்கு உபகரணமாகையாலே இந்த்ரியவ்யதிரிக்தங்களான போகோபகரணங்களுக்கு உபலக்ஷணம். போகஸ்தானமான தேஹத்தையும் போகோபகரணமான இந்த்ரியங்களையும் பந்துகழலித்யாதியாலே லீலோபகரணமாகச் சொல்லுகிறது. லீலையாவது தாதாத்விகரஸமான வ்யாபாரமாகையாலே தாத்ருசவ்யாபாரத்துக்கு இவை உபகரணமாயிருக்கையாலே. ஆகையால் இவையனைத்தும் *பொங்கைம் புலனில் போக்யாதி ஸமூஹம்* என்னக்குறையில்லை. .... (149)

விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த ஆசார்ய ஹ்ருதயவ்யாக்யானத்தில் இரண்டாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானம்

மூன்றும் ப்ரகரணம்

150. இனி பகவத்விஷயத்தில் தூதாகவிடுகிற பக்ஷிகளுக்கு ஸ்வாபதேசமேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அத்தையருளிச்செய்கிறார் மேல் (சேர்ப்பாரை) என்றுதொடங்கி.

150. சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி ஜ்ஞாநகர்மங்களைச் சிறகென்று குரு ஸப்ரஹ்மசாரி புத்ரசிஷ்யஸ்தாநே பேசும்.

அதாவது:-(சேர்ப்பாரைப்பக்ஷிகளாக்கி) பகவத்விஷயத்தில் கடகராமவர்களைப் பக்ஷிகளாகப்ரதிபத்திபண்ணி. (ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று) *வீசும் சிறகால் பறத்தீர்* *அஞ்சிறைய மடநாராய்* இத்யாதிகளாலே *உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம் ஆகாசே பக்ஷிணாம் கதி:, ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே புருஷோத்தம:* என்கிறபடியே பகவத் விஷயத்தில் சீக்ரப்ராப்திக்குறுப்பான அவர்களுடைய ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களைப் பக்ஷங்களென்று சொல்லி, (குருஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்யஸ்தாநே பேசும்) *நீயும் நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய் ஆவாவென்றெனக்கருளி* *இது சொல்லியருள் ஆழிவரி வண்டே* *வந்துமேயும் குருகினங்காள்—கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்* *உடன் மேயும் மடவன்னங்காள்-அடியேனுக்கும் போற்றுமினே* *நன்னலப்புள்ளினங்காள் வினையாட்டியேன் நானிரந்தேன்* *என் முல்லைகள் மேல் தும்பிகாள்—யாமிதுவோ தக்கவாறென்ன வேண்டும் கண்டீர்* *செங்காலமடநாராய்—குடக்கூத்தற்கென் தூதாய்—நுமரோடே—நும்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ* *கொக்கினங்காள் குருகினங்காள் தக்கிலமே கேளீர்கள்* இத்யாதிகளாலே குருக்களுடையவும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடையவும், *இளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே* *நீயலையே சிறுபூவாய்*யான் வளர்த்தகிளிகாள்* *தீவினையேன் வளர்த்த சிறு பூவைகளே* இத்யாதிகளாலே புத்ரர்களுடையவும் சிஷ்யர்களுடையவும் ஸ்தாநே சொல்லுமென்கை. .... (150)

151. இனி இந்த பக்ஷிகளில் அவாந்தர பேதங்களுக்கு ஸ்வாபதேசமருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி இதில் அன்னமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (விவேகமுகராய்) என்று தொடங்கி.

151. விவேகமுகராய் நூலுரைத்து அள்ளலில் ரதியின்றி அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று குடைநீழலிலே கவரியசையச் சங்கமவை முரல வரிவண்டிசைபாட மாநஸ பத்மாஸநத்திலே யிருந்து விதியினலிடரில் நரமின்றி யின்பம்படக் குடிச்சீர்மையிலேயாதல் பற்றற்ற பரமஹம்ஸராதலான நயாசலன் மெய்ந்நாவன் நாதயாமுநர்போல்வாரை அன்னமென்னும்.

அதாவது:—(விவேகமுகராய்) *ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமிவாம்புமிச்ரம்* என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது நீர க்ஷீர விபாகம் பண்ணுமாபோலே ஸாராஸாரவிவேகோந்முகராய். (நூலுரைத்து) *அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த* என்று ஹம்ஸரூபியாய் சாஸ்த்ரப்ரதானம் பண்ணினாப் போலே ச்ரோதாக்களைக்குறித்து சாஸ்த்ரங்களை யுபதேசித்து, (அள்ளலில் ரதியின்றி) *நாந்நாதி ரதிம் ஹம்ஸ: கதாசித் கர்தமாம்பஸி* என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது கர்தமஜலத்தில் பொருந்தாதாப்போலே—*வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்து-அழுந்தார்* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரகர்தமத்தில் பொருந்த முடையரன்றிக்கே. (அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று) *அன்னம் பெய்வளை

யார் தம் பின் சென்று* என்கிறபடி ஹம்ஸமானது ஸ்த்ரீகள் நடையழகைக்கண்டு தானும் அப்படி நடக்கைக்காகப் பின்செல்லுமாபோலே *அன்ன நடைய வணங்கு* என்று ஹம்ஸகதியான பிராட்டியுடைய அநந்யார்ஹசேஷத்வாதிகளும் புருஷகாரபாவமுமாகிற நடையை யநுகரித்து, (குடைநீழலிலே, கவரியசைய, சங்கமலைமுரல, வரி வண்டிசை பாட, மாநஸபத்மாஸநத்திலேயிருந்து) *அன்னமென் காமத் தணிமலர்ப்பீடத்து அலைபுனலிலைக்குடை நீழல்—வீற்றிருக்கும்* என்றும், *செந்நெலொண்கவரியசைய வீற்றிருக்கும்* என்றும், *சங்கமலை முரலச் செங்கமல மலரையேறி* என்றும், *வரிவண்டிசை பாட அன்னம் பெடையோடுடன்நாடும்*என்றும் *மன்னுமுது நீர் அரவிந்த மலர்மேல்*என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹம்ஸமானது, மேலே எழுந்த தாமரையிலே குடையாகவும், பக்வ பலமான செந்நெலின் அசைவு கவரியகாவும் சங்குகளின் த்வநி ஜயகோஷமாகவும், வண்டுகளின் மிடற்றோசை பாட்டாகவும் பெற்று, மாநஸ ஸரஃபத்மம் ஆஸநமாக இருக்குமாபோலே—*அக்கமலத்திலை போலும் திருமேனியடிகள்* என்று பத்மபத்ர நிபச்யாமலமான திருமேனியை ஸம்ஸார துக்கார்க்கதாபம் வாராதபடி தங்களுக்கு ஒதுங்க நிழலாகவுடையராய், *அஹமந்நம்* என்னும்படி பரிபக்வ ஜ்ஞாநரானவர்கள் அநுகூலவ்ருத்தி செய்ய, சுத்தஸ்வபாவர் ஸ்துதிக்க; ஸாரக்ராஹிகள் ஸாமகாநம் பண்ண, *குரு பாதாம்புஜம் த்யாயேத்* என்கிறபடியே ஆசார்ய சரணயுகளங்களை அநவரதம் நெஞ்சுக்குள்ளே கொண்டிருக்கும் சிஷ்யர்களுடைய பிரமகுருவுக் கிருப்பிடமான *போதிற்கமல வன்னெஞ்சம்*என்கிறமாநஸபத்மத்தை வஸ்தவ்யமாகவுடையராய் (விதியினால், இடரில், அந்தரமின்றி, இன்பம் பட, குடிச்சீர்மையிலே யாதலித்யாதி) *விதியினால் பெடைமணக்கும்*என்றும், *இடரில் போகம் மூழ்கி* என்றும், *அந்தரமொன்றுமின்றி* என்றும், *மிகவின்பம் படமேவும்*என்றும் சொல்லுகிறபடியே சாஸ்த்ரோக்தமான ப்ரகாரத்திலே, ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் தட்டாதபடியாகவும், ஒரு விச்சேதமும் வாராதபடியாகவும், மேன்மேலும் ஆநந்தம் அபிவ்ருத்தமாம்படியாகவும்,* குடிச்சீர்மையிலன்னங்கள்* என்கிறபடியே பார்யாபுத்ராதிகளோடேயிருந்து பகவதநுபவம் பண்ணுகிற *நளிர்ந்த சீலன் நயாசலன்*என்று சொல்லப்பட்ட செல்வநம்பி, *மெய்ந்நாவன் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன்* என்கிற பெரியாழ்வார்போல்வாரையும் *பற்றற்றார்கள்* என்றும் *சிற்றெயிற்று முற்றல் மூங்கில் மூன்று தண்டரொன்றினர் அற்றபற்றர்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாம்ஸாரிக ஸகல ஸங்கமுமற்று, உத்தமாச்ரமிகளாய்ப் பரமஹம்ஸ சப்தவாச்யரான நாதமுநிகள் யாமுந முநிகள் போல்வாரையும் இந்த குணஸாம்யத்தையிட்டு அன்னமென்று சொல்லுமென்கை. .... (151)

152. வண்டுதும்பிகளென்றது ஆரையென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (என் பெறுதி) என்று தொடங்கி.

152. **என்பெறுதியென்ன ப்ரமியாது உள்ளத்துஊறிய மதுவ்ரதமாய் தூமது வாய்கள் கொண்டு குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்துத், தேதெனவென்று ஆளம் வைத்துச் சிறுகாலெல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடித் துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்தூதும் தகைவறப்புக்கு வண்டொத்திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி அருளாத யாமென்றோடிவந்து வாசமேயூதி வண்டே கரியான தெய்வவண்டோடே சேர்விக்கும் சேமமுடை நாரதன் முனிவாஹநர் தம்பிரான்மார் போல்வாரை வண்டு தும்பியென்னும்.**

அதாவது:—(என்பெறுதியென்ன ப்ரமியாது) * ஏரார் மலரெல்லாமூதி நீயென்பெறுதி * என்று நிவர்த்திப்பிக்க வேண்டும்படி அப்ராப்த விஷயங்களை போக்யமென்றுப்ரமியாதே. (உள்ளத்துளூறிய மதுவ்ரதமாய்) *உளம் கனிந்திருக்கு மடியவர் தங்களுள்ளத்துளூறியதேனை* என்று தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளை நினைத்து ஹ்ருதயம் பக்வமாயிருக்கும் சேஷபூதருடைய ஹ்ருதயத்திலே 'ஊறிய தேன்' என்கிறபகவத்விஷயமாகிற மதுவை விரும்பி *தவாம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி, ஸ்திதேரவிந்தே மகரந்த நிர்ப்பரே மதுவ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே * என்கிறபடி மற்றொன்றைப் புரிந்து பாராதே இத்தை புஜிக்கையே வ்ரதமாகவுடையராய். (தூமதுவாய்கள்கொண்டு) * சூடியதண்டுளபமுண்ட தூமதுவாய்கள் கொண்டு * என்று பகவத்போக்யதாநுபவத்தாலே பரிசுத்தமாய் இனிதான வாயைக்கொண்டு. (குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்து) * என் குழல்மேல் ஒளிமாமல ரூதீரோ * என்கிறபடியே * நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பராகையாலே வகுளதரரான ஆழ்வாருடைய *வைகுந்தமன்னாள் குழல்வாய் விரைபோல்விண்டு கள்வாரும்மலருளவோ நும்வியலிடத்தே * என்று பரத்வாதிகள்போக்யதையும் பரிச்சிந்நமென்னும்படியான திருக்குழலில் வைத்த * ஒளிமாமலரான வகுளத்தின் ஸாரத்தை க்ரஹித்து அவ்வழியாலே இத்தலையில் போக்யதையை யநுபவித்து. (தேதெனவென்று ஆளம்வைத்து) *வரிவண்டு தேதெனவென்றிசை பாடும்* *யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும்* என்கிறபடியே இப்படி பகவத்பாகவத போக்யதைகளை அநுபவித்த செருக்குக்குப் போக்கு வீடாக ஆளத்தி வைத்து. (சிறுகால் எல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடி) * அறுகால்வரி வண்டுகள் ஆயிரநாமம் சொல்லிச் சிறுகாலைப் பாடும்* *எல்லியம்போது இருஞ் சிறைவண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடி* *வண்டு குறிஞ்சி மருளிசைபாடும் * *வண்டினங்கள் காமரங்களிசைபாடும்* *கந்தாரமந் தேனிசைபாட* என்கிறபடியே காலோசிதமான பண்களை, * பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி * என்கிறபடியே தலைமை பெறும்படி பாடி, (துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்து புகும் தகைவறப்புக்கு) *பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனு மிந்திரனும் துன்னிட்டுப் புகலரிய * என்றும் * சுந்தரர் நெருக்க * என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவாசல்களிலே ஸேவாபரரானவர்கள் நிறைந்து தலை நுழைக்கவொண்ணாதபடி நெருக்க * நேசநிலைக்கதவம் நீக்கு * என்று திருவாசல் காப்பானைத் திருக்கதவு திறக்கவேணுமென்று அபேக்ஷித்து, *பொன்னியலு மாடக்கவாடம் கடந்து புக்கு* என்கிறபடியே த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரம் பண்ணும் திருவாசலிலழகிலே துவக்குண்ணாதே அத்தைக் கடந்துபுகவேண்டுகை யாகிற தகைவு அற, பாடுவாரான அந்தரங்கதையாலும் ஏகாக்ர சித்ததையாலும் போய்ப்புக்கு. (வண்டொத்திருண்ட குழலிலே சங்கையறமருவி) *வண்டொத்திருண்ட குழல் * என்கிறபடியே ஸ்வஸமாந விஷயமுள்ளவிடத்திலே சேர்ந்து *நீமருவியஞ்சாதே நின்று * என்கிறபடியே நிச்சங்கமாக அவனுக்கு ஸமீபவர்த்திகளாய். (அருளாதயாமென்று ஓடிவந்து வாசமேயூதி) * அருளாத நீரருளி * என்றும், * யாமிதுவோ தக்கவாறு * என்றும் இத்தலையிலார்த்தியை அவனுக்கறிவித்து * ஓடிவந்து என் குழல்மேல் ஒளிமாமலரூதீரோ* என்று அவனோடே கூடி வரவிராதே முந்துறவே ஓடிவரவேணுமென்று அபேக்ஷித்து விட்டபடியே இத்தலையிலார்த்திக்கீடாக அவன் வரவையறிவிக்க விரைந்துவந்து தங்கள் வரவாலே இத்தலையில் பிறந்த செவ்வியை அநுபவித்து, *பூந்துளவின் வாசமே வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகில்* என்கிறபடியே அத்தலையில் தாங்களநுபவித்த போக்யதையைத் தங்கள் (வாக்காலே) வரவாலே இத்தலைக்கு ப்ரகாசிப்பியா நின்று கொண்டு ஆச்வஸிப்பித்து. (வண்டேகரியான தெய்வ வண்டோடே சேர்விக்கு மித்யாதி) *கொங்குண் வண்டே கரியாக வந்தான்* என்கிறபடியே சாகாக்ர ஸாரக்ராஹியாய் ஷட்பத நிஷ்டராய் பக்ஷத்வயயோகத்தாலே அப்ரதிஹத கதியானவரை முன்னிட்டு அங்கீகரிக்குமவனாய் *தூவியம் புள்ளுடைத்

தெய்வவண்டு * என்று வேதாந்த வேத்யனென்று தோற்றும்படி கருடவாஹநனும் ஸாரக்ராஹியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனோடே சேர்விக்கும்,* சேமமுடை நாரதன்* என்று ப்ரஹ்மபாவனைக நிஷ்டதையாகிற ரக்ஷையையுடையனும் பகவத்குணாநு பவ ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே நருத்தகீத பரனுமிருக்கும் ஸ்ரீநாரத ப்ரஹ்மர்ஷி, லோகஸாரங்க மஹாமுநிகளாலே வஹிக்கப்படுகையாலே முநிவாஹநரென்று நிரு பிதரான திருப்பாணாழ்வார் , திருவாய்மொழியிசையே தங்களுக்கு போக்யமாயிருக் கிற தம்பிரான்மார்போல்வாரை இக்குணஸாம்யத்தாலே வண்டென்றும் தும்பி யென்றும் சொல்லுமென்கை. தும்பியாவது ப்ருங்க ஜாதியிலே ஓர் அவாந்தர பேதம்; ஆகையிறே *வண்டினங்காள் தும்பிகாள் * என்று ஏகஸ்தலத்திலே இரண் டையும் பிரியவருளிச் செய்தது. .... (152)

153. கிளி பூவை முதலானவையாகச் சொல்லுவது ஆரையென்னுமாகாங்க்ஷை யிலே அருளிச்செய்கிறார் (கண்வலை) என்று தொடங்கி.

153. கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு வளர்த்தெடுப்பார் கையிருந்து தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு ஒருமிடறாய்ப் போற்றிப்போரு வண் ணந் திருந்த நுவலாததுக்கு என்பிழைக்குந் நீயலையே நல்வலந் துரப்பனென்னுமவற்றுக்கு உகந்து, சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்த வாறே கற்பியாவைத்த மாற்றம் கைகூப்பி வணங்குமாறு ஆதியா வழியா பராபியாநத்திலே போதுங்கிலா நர்த்தகர் தலைமிதிப் போடு உடையவருடையார் போல்வாரைக் கிளி பூவை குயில் மயி லென்னும்.

அதாவது :— (கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு) * மடநதார் கயற்க ணென்னும் வலையுள்பட்டு* என்று ஸ்த்ரீகளுடைய த்ருஷ்டியாகிற வலையிலே அகப்பட்டு அநர்த்தப்படாதே; *தாமரைத்தடங்கண்விழிகளின் அகவலைப்படுப்பான்* என்கிறபடியே தப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளும் ஸர்வேச்வரனுடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்களின்நோக்காகிற வலைக்குள்ளே அகப்பட்டு, (வளர்த்து, எடுப் பார் கையிருந்து) *வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன்* என்றும் *எடுத்தவென் கோலக் கிளியை* என்றும் *மங்கைமார்முன்பு என் கையிருந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபவர்த்தகராய், உபலாலித்து நோக்கிக் கொண்டு *இட்ட மாக வளர்த்தெடுத்துப் போருமவர்கள் கைவசமாய். (தயிர்நெய்யமர் பாலமு துண்டு) *தயிர்ப்பழம் சோற்றொடு பாலடிசிலும் தந்து* என்றும், *நெய்யமரின் னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவிரோ* என்றும், *இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர்கள் காலோசிதமாகவும் பாகாநுகுணமாகவும், *உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம்* என்கிறபடியே உபதேசமுகேந தாரக போக்யங்களான பகவத் குணாதிகளை யநுபவிப்பிக்க அநுபவித்து. (ஒருமிடறாய்) ஆசார்யர்களோடு ஏக கண்டராய், (போற்றி ஒருவண்ணம் திருந்த) * போற்றியானிரந்தேன் புன்னைமே லுறை பூங்குயில்காள் * என்றும் *ஒருவண்ணம் சென்று புக்கெனக்கொன்றுரை யொண்கிளியே* என்றும், *திருந்தக்கண்டெனக் கொன்றுரையாய் ஒண் சிறு பூவாய்* என்றும் கடகபுத்தி பண்ணி ஆதரித்த தசையிலும். (நுவலாததுக்கு என் பிழைக்கும் நீயலையே நல்வலம்) நோயெனது நுவல்* என்று என்னார்த்தியை சீக்ரமா கப்போய் அவனுக்கு அறிவியென்னச் செய்தே செய்யாததுக்கு *என் பிழைக்கு மிளங் கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே* *நீயலையே சிறுபூவாய்—நுவலாதே யிருந்தொழிந் தாய்* என்றும்; ஸ்மாரக பதார்த்தங்கள் பாதகமாகிற வளவிலே அருகேயிருந்து திரு நாமத்தைச் சொன்னது பொறுமல் *சொல்பயிற்றிய நல்வலமேட்டினீர் பண்புடை யீரே* என்றும் இன்னாதான தசையிலும், (துரப்பனென்னுமவற்றுக்கும் உகந்து) *இன்று நாராயணனை வரக்கூவாயேல் இங்குத்து நின்றும் துரப்பன்* என்று அநா

தரித்த தசையிலும் சொன்ன இன்சொற்களும் வெஞ்சொற்களுமாகிறவவற்றுக்கும் "வகுத்த விஷயத்தில் நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களிரண்டும் அங்குத்தை விநியோகப்ரகாரம்" என்னும் நினைவாலே உகந்து; (சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்தவாறே கற்பியா வைத்த மாற்றம் கைகூப்பி வணங்கப்பாடி)*சொல்லெடுத்துத்தன் கிளியைச் சொல்லே யென்று துணை முலைமேல் துளிசோரச் சோர்கின்றாளே* என்று திருநாமத்தைச் சொல்ல உபக்ரமித்து பலஹாநியாலே ஒரு சொல் சொல்லும்போது மலே யெடுக்குமாபோலேயாய் அதுவும் மாட்டாதே பரவசகாத்ரரானவாறே, *கன்மின்களென்றும்மை யான் கற்பியா வைத்த மாற்றம்* என்கிறபடியே முன்பே கற்பித்து வைத்த சொல்லான திருநாமத்தைச் சொல் என்ன, *திருமாலைப் பாடக்கேட்டு வளர்த்த நமுல் பயன் பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே* என்று கற்பித்தவர்தாங்கள் உபகாரஸ்ம்ருதி பண்ணியநுவர்த்திக்கும்படி ப்ரீதிப்ரீதராய்ச்சொல்லி, (ஆலியாவழையா) *ஆலியாவழையாவரங்காவென்று* என்கிறபடியே ஆநந்தத்தோடே திருநாமத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குமவர்களாய், (பராபிமாநத்திலே ஒதுங்கின)*தேவுமற்றறியேன்* என்கிறபடியே ஆசார்யாபிமாநமாதல் பாகவதாபிமாநமாதலாகிற பராபிமாநத்திலே ஒதுங்கினவர்களான, (நம்பிக்கன்பர், தலைமிதடிப்பொடி, உடையவருடையார் போல்வாரை) *தென்குருகூர்நகர் நம்பிக்கன்பன்*என்று ஆசார்யரான ஆழ்வார் விஷயத்தில் ப்ரேமமே நிருபகமாம்படியிருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவிகள், *நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள் மீதே* என்று திருநாமத்தையண்டை கொண்ட பலத்தாலே யமதிகள் தலையிலே அடியிடும்படி செருக்கையுடையராய் பாகவதர்களுக்குப் பாததூளி போலே பரதந்த்ரராய் இதுவே நிருபகயான தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார், 'இராமாநுசனுடையார்' என்றே நிருபகமாம்படி உடையவர்க்குப் பரதந்த்ரரான ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் முதலானவர்கள் போல்வாரை, (கிளி பூவை குயில் மயிலென்னும்) குணஸாம்ய நிபந்தனமாகக் கிளியென்றும் பூவையென்றும் குயிலென்றும் மயிலென்றும் சொல்லுமென்றபடி. பூவையாவது நாகணவாய்ப்புள். மயிலைத் தூது விட்டமையின்றிக்கேயிருக்க அத்தை ஸஹபடித்தது *யான்வளர்த்த கிளிகாள் பூவைகள்காள் குயில்காள் மயில்காள்* என்று ஸ்தலாந்தரத்திலே அருளிச்செய்கையாலே அதுக்கும் இதுவே ஸ்வாபதேசமென்று அறிவிக்கைக்காக. 153

154. நாரை கொக்கு குருகென்று சொல்லுகிறது ஆரையென்னுமபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆசறுதூவி) என்று தொடங்கி.

154. ஆசறு தூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே திரையுகளும் வ்யாஸநவ்யதையற்றுத் தாய்வாயில் லுண்ணும் பிள்ளைக் கிரைதேடி வைகலுடன் மேய்ந்து நுங்கால் பைங்கானமென்று ப்ரஹ்ரதம் பண்ணிக் கொடுக்குமை கொண்டு நல்லடைக்கலம் வேண்டேனென்னுந் தனிப்பெருஞ் சித்தர் நம் முதலிகள் போல்வாரை நாரை கொக்கு குருகென்றார்.

அதாவது:—(ஆசறுதூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே) *ஆசறு தூவிவெள்ளைக்குருகே* என்று 'பழிப்பற்ற சிறகையுடைத்தாய் உள்ளும் புறம்பு மொக்க நிர்மலமாயிருக்கும் குருகே!' என்று சொல்லப்பட்ட *யஃஸ்மரேத் புண்டரீகாக்ஷம் ஸ பாஹ்யாப்யந்தர் சுசி:*என்கிற பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே கூடி, (திரையுகளும் வ்யஸநவ்யதையற்று)* வாயுந்திரையுகளும் கானல்மடநாராய்* என்று ஆமிஷைகாக்ர சித்ததையாலே நாரையானது திரைகள் வந்து கிட்டி மேலே தாவிப்போகாநிற்கிற கானலிலே சலியாமலிருக்குமா போலே, *ரேயோ வர்ஷதாராபிர் ஹந்யமாநாஶ்ச விவ்யது:, அபிபூயமாநா வ்யஸநைர் யதாதோக்ஷஜ சேதஸ:* என்கிறபடியே பகவதேகாக்ர சித்ததையாலே ஸம்

ஸார ஸமுத்ர தரங்கங்களான தாபத்ரயரூபவ்யஸநங்கள் அஹமஹமிகயா வந்து மேலிடா நின்றாலும் அதுக்கு இடையாதே, (தாய்வாயில் உண்ணும் பிள்ளைக்கு இரைதேடி) *தாய்வாயில் கொக்கின் பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும்* என்றும் *பழனக் கழனியதனுள் போய்ப் புள்ளுப்பிள்ளைக் கிரைதேடும்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொக்கானது தன்வாயாலே எடுத்துக் கொடுக்க ஜீவித்திருக்கும் தன் பிள்ளைக்கு வாய்க்கடங்கு மிரைதேடியிடுமாபோலே தங்கள் வாக்காலே உபகரிக்கும் பகவத் விஷயத்தை யுப ஜீவித்திருக்கும் குழைச் சரக்கான சிஷ்யர்களுக்கு பாகாநுகுணமாக ஸாத்ம்யமான பகவத் விஷயார்த்தங்களை சாஸ்த்ரங்களிலே ஆராய்ந்து உபகரித்து, (வைகலுடன் மேய்ந்து)*வைகல் பூங்கழிவாய் வந்து மேயும் குருகினங்காள்* என்றும் *காதல் மென் பெடையோடுடன் மேயும் கருநாராய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் போகஸ்தலங்களிலே தாங்களே சென்று தங்களைப் பிரியில் தரியாத ப்ரேமமுடைய சிஷ்யர்களுடனே கூட பகவத் குணாநுபவம் பண்ணி. (நுங்கால் பைங்கானமென்று ப்ரஹ்ம ரதம் பண்ணி) நுங்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ* என்றும், *பைங்கான மீதெல்லா முனதேயாகப் பழனமீன் கவர்ந்துண்ணத் தருவன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தங்கள் பக்க லுபஜீவித்த சிஷ்யர்கள் உபகார ஸ்ம்ருதியாலே சிரஸாவஹிக்கையாகிற ப்ரஹ்மரதம் பண்ணி. (கொடுத்தவை கொண்டு) *சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்* என்கிற க்ரமத்திலே ஸாதரமாக ஸமர்ப்பித்தவற்றை அங்கீகரித்து. (நல்ல பதந்தையும் வேண்டேனென்னு மித்யாதி) *நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வர்* என்று பாகவத கைங்கர்யத்துக் குறுப்பான கார்ஹஸ்த்யத்தையும் ஸம்ஸார வெக்காய மடியான பயத்தாலே* இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான்வேண்டேன்* என்று உபேக்ஷிக்கு மவர்களாயுள்ள*அங்கையாழி யரங்கனடியிணை தங்கு சிந்தைத் தனிப் பெரும் பித்தரான ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள், ஆசார்யபதஸ்தரான நம்முதலிகள் போல்வாரை குணஸாம்யத்தாலே நாரையென்றும் கொக்கென்றும் குருகென்றும் சொல்லுமென்கை. *நன்னீலமகன்றில்காள்* என்று மகன்றில்களையும் தூதுவிட் டமை ஒத்திருக்கச் செய்தே அதுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச் செய்யா தொழிந்தது அதில் இப்படி பரக்கச் சொல்லத்தக்கதில்லாமையாலும் இந்த ந்யாயத்திலே தத்ஸமாந குணரைச் சொல்லிக்கொள்ளுமித்தனையன்றோ வென்னு மத்தைப் பற்றவும். மகன் றிலாவது அன்றிலிலே ஓரவாந்தரபேதம். ஆகவிப்படி தூத்ய ப்ரகரணத்திலே சொல்லு கிற பக்ஷ்யவாந்தரங்களுக்கு ஸ்வாபதேசமருளிச் செய்தாராய்த்து. .... 154.

155. இனிமேல் இப் ப்ரகரணத்தில் மேகமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (பூண்டநாள்) என்று தொடங்கி.

155. பூண்டநாள் சீர்க் கடலைப்புட் கொண்டு திருமேனி நன்னிற மொத்து உபகரிப்பார் தீர்த்தகரராய் எங்கும் திரிந்து ஜ்ஞாநவ்ரதத்தைப் பூரித்துத் திங்கள்ந்றி வாழ நிதிசொரிந்து கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து வெளுத்தொளித்துக் கண்டுகந்து பரஸம்ருத்தியேபேறான அன்புகூருமடியவர் உறையிலிடாதவர் புயற்கை யருள்மாரி குணந் திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்.

அதாவது:— (பூண்டநாள் சீர்க்கடலைப்புட் கொண்டு) வர்ஷிக்கைக்குடலான காலங் களில் கடலிலே புக்கு அதில் நீரைப்பருகிக்கொண்டிருக்கும் மேகம்போலே *நீண்ட தோள் மால்கிடந்த நீள்கடல் நீராடுவான் பூண்ட நாளெல்லாம் புகும்* என்றும் *திருமால் சீர்க்கடலை யுட்கொண்டிருந்த சிந்தனையேன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே விடிந்த நாளெல்லாம் அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற கடலிலே புகுந்து ச்ரியஃபதியான

அவனுடைய கல்யாண குணஸாகரத்தை *மனவுள்கொண்டு* என்கிறபடியே உள்ளே யடக்கிக் கொண்டு, (திருமேனி நன்னிறமொத்து) *திருமால் திருமேனியொக்கும்* என்றும் *கண்ணன்பால் நன்னிறங்கொள்கார்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேகமானது அவன் திருமேனியோடொத்த நிறத்தை யுடைத்தாயிருக்கு மாபோலே விக்ரஹவர் ணத்தால் அவனோடு ஸாம்யாபந்நராய். (உயிரளிப்பான் நீர்ந்நகரராய் எங்கும்திரிந்து) *உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாம் திரிந்து* என்று மேகமானது வர்ஷமுகேந ப்ராணி ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக விஸ்த்ருதமான ஆகாசப்பரப்பெங்கும் ஸஞ்சரிக்குமா போலே ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களை ரக்ஷிக்கைக்காக *தீர்த்தகரராமின் திரிந்து* என்றும் *தீதில் நன்னெறி காட்டி யெங்கும் திரிந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே லோகபாவநராய் உஜ்ஜீவநமார்க்கப்ரதர்சகராய்க் கொண்டு ஸர்வத்ர ஸஞ்சாரம் பண்ணி. (ஜ்ஞாநஹ்ரதந்நிறைப்பரிந்து) மேகம் வர்ஷத்தாலே தடாகாதிகளை நிறைக்குமா போலே *ஜ்ஞாநஹ்ரதே த்யாநஜலே ராகத்வேஷமலாபஹே, ய: ஸ்நாதி மாநஸே தீர்த்தே ஸ யாதி பரமாம் கதிம்* என்று மாநஸ தீர்த்தவர்ணனத்தில் சொன்ன ஜ்ஞாநமாகிற ஹ்ரதத்தைத் தாங்கள்வர்ஷிக்கிற பகவத்குண ஜலங்களாலேநிறைத்து, (தீங்கின்றி வாழ நிறைசொரிந்து) *தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள்மும்மாரி பெய்து* என்றும் *வாழவுலகினில் பெய்திடாய்* என்றும் *மாமுத்த நிதி சொரியும்* என்றும் சொல்லு கிறபடியே அநர்த்தகந்தமின்றிக்கே அகிலருமுஜ்ஜீவிக்கும்படி பகவத் குணரத்னங் களை வர்ஷித்து, (கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து) ஔதார்யாதிசயத்தாலே உபகரித் ததை நினையாதே 'இன்னமும் உபகரிக்கப் பெற்றிலோம்! நாம் செய்தது போருமோ? என்று லஜ்ஜித்து. (வெளுத்தொளித்து)உபகரிக்கப்பெறுதபோது உடம்புவெளுத்துஒளித்து. (கண்டுகந்து பரஸம்ருத்தியே பேறுன) உபகரிக்கும் தசையில் எதிர்த்தலையில் ஸம்ருத்தி கண்டுகந்து அந்த பரஸம்ருத்தியே தங்களுக்குப் பேறாக நினைந்திருக்கிற, (அன்புகூருமடி யார்) *ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூரு மடியவரான முதலாழ்வார்கள். (உறையிலிடாதவர்) உருவினவாள் உறையிலிடாதே ஆதிமத்யாந்தம் தேவதாந்தராவர த்வ ப்ரதிபாதந பூர்வகமாக பகவத் பரத்வத்தை யுபபாதிக்கும் திருமழிசைப்பிரான். (புயற்கைமாருள்மாரி) *காரார் புயற்கைக்கலிகன்றி * என்றும்*அருள்மாரி* என்றும் ஔதார்யத்தில் மேகஸத்ருசராய்க்கொண்டு க்ருபையைவர்ஷிக்கும் திருமங்கையாழ் வார் (குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்) *குணந்திகழ்கொண்டல்*என்று குணோஜ்ஜ்வலமான மேகமாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானார் போல்வாரை இந்த குணஸாம்யத்தையிட்டு மேகமென்று சொல்லுமென்றபடி. பேற்றுக்கு அடி இவர்க ளாகையாலே ப்ராப்யத்தில் த்வரை தோன்றப் பலகாலும் தூதுவிடுவர். (155)

156. இனி இப்படி இவர் தூதுவிடும்படி முகம் காட்டாமைக்கு ஹேதுவையும் தூது விடுகைக்குப் பற்றாசையும், அதுக்கு விஷயத்தையும் தூது நாலுக்கும் வகை யிட்டருளிச் செய்கிறார் மேல் (தம்பிழையும்) என்று தொடங்கி.

156. தம்பிழையுஞ் சிறந்த செல்வமும் படைத்த பரப்பும் தமரோட்டை வாஸமும் மறப்பித்த க்ஷமாதீக்ஷாஸாரஸ்ய ஸௌந்தர்யங்களை யுணர்த்தும் வ்யூஹ விபவ பரத்வ த்வயார்ச்சைகள் தூதுநாலுக்கும் விஷயம்.

அதாவது:—[தம்பிழை மறப்பித்த க்ஷமையையுணர்த்தும் வ்யூஹம்—முதல் தூதுக்கு விஷயம்] *அஞ்சிறையமட நாரையில் *என் பிழையே நினைந்தருளி* என்று தன் மேன்மையாலே இத்தலையில் தண்மை பாராதே வந்து கலந்தான், கலக்கக் கொள்ள நம் தோஷதர்சனத்தைப் பண்ணிப் பிரிந்து நம் அபராதத்தையே பார்த் துத் தன் க்ஷமையை மறக்கையாலே இத்தலையைநினையாதிருந்தானத்தனை;

அவன் தன்னுடைய அபராத ஸஹத்வத்தையறிவிக்க வரும், என்று அறுதியிட்டு, *என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு* என்று அபராத ஸஹத்வம் பற்றாசாக, *கடலாழி நீர்தோற்றியதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழியம்மானைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி*என்றுஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளின வனுக்கு ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம் *விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதும்* என்கிற படியே திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ளுகையன்றோவென்று இத்தைச் சொல்லவேணு மென்று வ்யூஹத்திலே தூதுவிடுகையாலே தம்பிழை மறப்பித்த க்ஷமையை யுணர்த்தி விட்ட வ்யூஹம் ப்ரதம தூதுக்கு விஷயம். [சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீக்ஷையை யுணர்த்தும் விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்.] *வைகல் பூங்கழிவாயில் *சிறந்த செல்வம் மல்கு திருவண்வண்டுருறையும்* என்று ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணி வாரா நிற்கச் செய்தே திருவண்வண்டூரின் ஐச்வர்யத்தைக் கண்டு கால் தாழ்ந்து தன் ஆர்த்தரக்ஷணதீக்ஷையை மறக்கையாலே நம்மை நினையாதிருந்தானத்தனை; ஆர்த்த ரக்ஷணமொரு தலையானால் மற்றொன்றில் கால் தாழு மவனல்லாமையாலே அத்தை யறிவிக்க வருமென்று, *புணர்த்த பூந்தண்டுழாய் முடி நம் பெருமானைக் கண்டு* என்று ஆர்த்தரக்ஷண தீக்ஷிதத்வம் பற்றாசாக *மாறில் போரரக்கன் மதிள் நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையுமுளளென்மின்கள்* என்று பிராட்டி நிமித் தமாக ராவணனுக்கு வாஸபூமியான லங்கையில் அரணைத் துகளாக்கின ஏக வீரனான சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல் லுங்கோளென்று விபவத்திலே தூது விடுகையாலே சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீக்ஷையை யுணர்த்திவிட்ட விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்.

[படைத்த பரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தையுணர்த்தும் பரத்வத்வயம் மூன்றாம் தூதுக்கு விஷயம்.] *பொன்னுலகாளீரில் *முன்னுலகங்க ளெல்லாம் படைத்த முகில் வண்ணன் கண்ணன் என்னலங் கொண்டபிரான் தனக்கு* என்று ஸ்ருஷ்ட மான ஜகத்தின் பரப்பை ரக்ஷிக்கிற பராக்காலே ஆச்ரிதரோடு தனக்குண்டான ஐகரஸ்யத்தை மறந்து அதுகொண்டு தம்மைநினையாதிருந்தானித்தனை,* தன் மன்னு நீள்கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்* என்று ஆச்ரிதரோடு ஏகரஸனா கையாலே அத்தையறிவிக்க வருமென்று ஐகரஸ்யம் பற்றாசாக *வானவர் கோனைக் கண்டு யாமிதுவோ தக்கவாறு என்னவேண்டும்* என்று பரத்வத்திலும் *எங்குச்சென்றா கிலுங்கண்டிதுவோ தக்கவாறென்மின்* என்று அதீந்த்ரியதயா பரத்வஸத்ருசமான அந்தர்யாமித்வத்திலும் தூதுவிடுகையாலே படைத்தபரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ யத்தை யுணர்த்திவிட்ட பரத்வத்வயம் மூன்றாம் தூதுக்கு விஷயம்.

[தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்தும்அர்ச்சை நாலாம் தூதுக்கு விஷயம்] *எங்கானலில் *தமரோடங் குறைவார்க்கு* என்று தம்மையுகந்த பாகவதர்களோட்டைச் சேர்த்தியில் இனிமையாலே, பிரிந்தார்க்கு ப்ராணன் கொண் டிருக்க வொண்ணாதபடியான தன் ஸௌந்தர்யத்தை மறந்து அதுகொண்டு பிரித் திட்டு வைத்துப்போய் நம்மை நினையாதிருந்தாரத்தனை, இவ்வடிவழகைப் பிரிந்தார் தரிப்பரோவென்று அவ்வழகை யறிவித்துவிட்டால் வாராதிராரென்று *செக்கமலத் தலர் போலும்கண் கைகால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திலை போலும் திருமேனியடி களுக்கு-தக்கிலமே கேளீர்கள்* என்றும், *பூந்துழாய் முடியார்க்கு* என்றுதொடங்கி, *தாம் தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்று* என்றும் ஸௌந்தர்யம் பற்றாசாக *திரு மூழிக்களத்தாருக்கு *என்று அர்ச்சவதாரத்திலே தூதுவிடுகையாலே தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்திவிட்ட அர்ச்சை நாலாம் தூதுக்கு விஷய மென்றபடி. .... (156)

157. இப்படி பலவிடங்களிலும் தூதுவிட்டால் ப்ராப்யவஸ்த்வைக்யம் குலையாதோ வென்கிற சங்கையிலே, பரத்வாதிகளில் ஸ்தலபேதமொழிய வஸ்துபேதமில்லை யென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார் (பகலோலக்கம்)என்று தொடங்கி.

157. பகலோலக்கமிருந்து கறுப்புடுத்துச் சோதித்துக் காரியம் மந்த்ரித்து வேட்டையாடி ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி, ஆதுஞ் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு விண்மீதென்கிற ஐந்திலும் காணலாம்.

*அதாவது:—(பகலோலக்கமிருந்து) ஸகல பரிஜந ஸேவ்யனைக்கொண்டு தன் வீறுதோற்றப் பகலோலக்க மிருக்கையும் (கறுப்புடுத்துச்சோதித்து) ராஜ்யத்திலுள்ளார் தோஷகுணங்களறிகைக்காக ராத்ரியிலே பிறரறியாதபடிகறுப்புடுத்துநகரசோதநம் பண்ணுகையும் (காரியம் மந்த்ரித்து) ராஜ்யத்தில் சிக்ஷரக்ஷைகளுக்காகக் கார்யவிசாரம் செய்கையும்,(வேட்டையாடி)பின்புதுஷ்டஸத்வநிரஸநார்த்தமாகவேட்டையாடுகையும் (ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி) அந்த ச்ரமம் தீரப் பூந்தோப்புக்களிலே அபிமதவிஷயங்களோடே விளையாடுகையுமாகிற ராஜ நீதியானது. (ஆதும் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்தவென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு) *பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமேயாள்கின்ற வெம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனர்* என்றும், *அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனும் இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபய விபூதியிலும் ஏகதேசமும் சேஷியாதபடி தன்னுடைய திவ்யாஜ்ஞையை நடத்துமவனைய் *பாரளந்த பேரரசே எம் விசும்பரசே எம்மை நீத்து வஞ்சித்த ஓரரசே* என்று சொல்லப்பட்ட ஸௌலப்ய பரத்வ ப்ரணயித்வங்களாலே வந்த மூன்று முடிக்குரிய *வானிளவரசான ஸர்வேச்வரனுக்கு. (விண்மீதென்கிற வைந்திலும்காணலாம்) (1) *விண்மீதிருப்பாய்* என்று *வைகுண்டேது பரேலோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:, ஆஸ்தே விஷ்ணு ரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ* என்கிறபடியே *பகல் கண்டேன்* என்கிற ஒரு பகலான பரமபதத்திலே *ஒண்டொடியாள் திருமகளும் தானுமாய் நித்யமுக்தர் ஸேவிக்க ஓலக்க மிருக்கையும், *இவற்றுளெங்கும் மறைந்துறைவாய்* என்று *யமாத்மா நவேத* என்கிறபடியே வ்யாப்யபதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாதபடி அந்தர்யாமியாய்* உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாம் அறிகையும், *கடல் சேர்ப்பாய்* என்று *பாற்கடல் யோகநித்திரை செய்து சேதநரக்ஷோபாயங்களைச் சிந்திக்கையும், அனந்தரம் *மண்மீதுழல்வாய்* என்று ரக்ஷணார்த்தமாக வந்தவதரித்து *களிறும் புள்ளுமுடன் மடிய வேட்டையாடி வருவான்* என்கிறபடியே ஆச்ரித விரோதி துஷ்டஸத்வநிரஸனமாகிற வேட்டையாடுகையும், *மலைமேல் நிற்பாய்* என்று விரோதி நிரஸநச்ரமமாற நிரதிசய போக்யங்களான *ஆராமம் சூழ்ந்த கோயில் திருமலை முதலான தேசங்களிலே ரஸோத்தரமாக வஸிக்கையுமாகிற இவையைந்திலும் காணலாமென்கை. இத்தால் பரத்வாதிகளில் ஸ்தலபேதமொழிய வஸ்துபேதமில்லாமை காட்டப்பட்டது, ()*

158. ஆனல் ஐந்திலுமொத்திருக்கையன்றிக்கே அர்ச்சாவதாரத்திலே இவர் மண்டியிருப்பானென் னென்னுமாகாங்க்ஷையிலே இதன் குணபூர்த்தியை அருளிச்செய்கிறார் (தமருகந்த) என்று தொடங்கி.

158. தமருகந்த அடியோருக்கே யென்னும் நின்றனர் வணங்கு மிடத்திலே யெல்லாம் பூர்ணர்.

அதாவது:—*தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப்பேர் * என்று ஆச்ரிதருகந்த த்ரவ்யங்களே தனக்குத் திருமேனியாகவும், அவர்களுகந்த திருநாமங்களே தனக்குத் திருநாமமாகவும் கொண்டிருக்குமென்றும், *அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீரிந்தளூரீரே* என்று தேசகாலகரண விப்ரக்ருஷ்டதைகளாலே பரத்வாதிகளில் அணுகுகைக்கு ஆளன்றிக்கே அநந்யகதிகளாயிருக்கிற வெங்களுக்கு ருசிபிறந்தபோதே நினைத்த வகைகளெல்லாமநுபவிப்பிக்கைக்காகவன்றோ திருவிந்தளூரிலே வந்து நிற்கிறதென்றும் சொல்லப்பட்ட *பின்னானார் வணங்கும் சோதி* என்று அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானவர்களுக்கு அநுபாவ்யமான அர்ச்சாவதாரத்திலே * ஸர்வம் பூர்ணம்ஸஹோம்* என்கையாலே பரத்வாதிகளிலநுபாவ்யமான குணங்களெல்லாம் பூர்ணமென்கை. ஆகவிப்படி ஆச்ரிதாதீந ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகமாய் 'அடியோமுக்கே' என்னும்படி கறை விழுந்தவிடமான அர்ச்சாவதாரத்திலே முற்பட்டவற்றிலுள்ளவையும் காணலாமாகையாலே *தேவபிரானறியு மென்னும்படி மண்டியிருப்பரென்று கருத்து, ... (158)

159. இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலே எல்லாம் பூர்ணமாகில் எல்லாத் திருப்பதிகளிலும் எல்லா குணங்களும் ஒக்க ப்ரகாசிக்குமோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே, பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமாயும் ஸாதாரணமாயுமிருக்கும் குணங்களில் ஒரோ குணம் ஒரோ திருப்பதியிலே ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும்படியை இவ்வாழ்வாரநுஸந்தித்த திருப்பதிகள்தோறும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல்: அதில் ப்ரதமத்திலே பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமான ஒரோ குணம் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கிற திருப்பதிகளை யருளிச்செய்யக் கோலி அகில திவ்யதேச ப்ரதானமான கோயிலில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை ஆதியிலே யருளிச்செய்கிறார் (வன்பெருவானகம்) என்று தொடங்கி.

159. வன்பெருவானக முதலுய்ய இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன்திருப்பதி வடிவுடைக் கடலிடங் கட்கிலீயென்னு மவற்றில் இவள்திறத் தென்கொலோ வென்பிக்கிற வ்யூஹஸௌஹார்த்த ப்ரதாநம்.

அதாவது:—(வன்பெருவானகமுதலுய்ய) *வன்பெருவானகமுய்ய வமரருய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசருய்ய* என்று முதலில் ப்ரஹ்மலோகத்திலே யெழுந்தருளிப் பின்பு பூலோகத்திலே எழுந்தருளின கட்டளையிலே நைமித்திகப்ரளயத்துக்கு இளையாத ப்ரஹ்மலோகம் முதலாக இவ்வருகுண்டான உபரிதந லோகங்களும் அங்குள்ள ப்ரஹ்மாதிகளும், பூமியும் இங்குள்ள மனுஷ்யரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக. (இனிதாகத் திருக்கண்கள்வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதி) *திருவாளனினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கம்* என்றும் *திருவாளன் திருப்பதி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவுள்ளமுகந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற ச்ரிய:பதியுடைய திருப்பதியான கோயிலானது; (வடிவுடை கடலிடம் கட்கிலீயென்னுமவற்றில்) *வடிவுடை வானோர் தலைவனே* என்றும் *கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணா* என்றும் *கட்கிலீ* என்றும் *காகுத்தா* என்றும் சொல்லும்படி தோன்றும் பரத்வாதிகளில் வைத்துக்கொண்டு (இவள் திறத்து என்கொலோவென்பிக்கிற வ்யூஹ ஸௌஹார்த ப்ரதாநம்) *இவள்திறத்தென் சிந்தித்தாய்* என்றும் *என்கொலோ முடிகின்றதிவட்கே* என்றும் 'இவளிடையாட்டத்தில் தேவர் சிந்தித்ததென்? இவள் காரியம் என்னாய் முடியக்கடவது? என்று சொல்லும்படி பண்ணுகிற *பாற்கடல் யோக நித்திரை சிந்தை செய்யும் வ்யூஹகுணமான ஸௌஹார்த்தத்தை ப்ரதானமாக வுடைத்தாயிருக்கு மென்கை. இஸ்தலத்திலே வ்யூஹ ஸௌஹார்தம் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்குமென்றபடி. .... (159)

160. இனி, கோயிலுக்கனந்தரம் சொல்லப்படுவதான திருமலையில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (மண்ணோர்) என்று தொடங்கி.

160. மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில், போகின்ற ஏழுலகுக் குயிர் பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்ய முஜ்ஜ்வலம்.

அதாவது, (மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில்) *கண்ணுவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு* என்றும் *தண்ணருவி வேங்கடமே வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு* என்றும் உபய விபூதியிலுள்ளார்க்கும் சேமித்து வைத்த நிதிபோலே ப்ராப்ய மாயிருக்கிற திருமலையில். (போகின்ற ஏழுலகுக்குயிர், பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்ய முஜ்ஜ்வலம்) *போகின்ற காலங்கள் போயகாலங்கள் போகுகாலங்கள் தாய்தந்தையுயிராகின்றா யென்றும்*கண்ணுயேழுலகுக்கு உயிராய வெங்கார் வண்ணனே* என்றும் சொல்லுகிற படியே ஸர்வகாலமும் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸர்வவித பந்துவுமாய்க் கொண்டு ஸர் வர்க்குமாத்மாவாயிருக்கிற அந்தர்யாமியுடைய குணமாயிருப்பதாய், *என்கண் பாசம் வைத்த* *நிகரில் புகழாய்* என்று மிகவும் தண்ணியனாயிருக்கிற என் பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினனென்றும் ஒப்பில்லாப் புகழை யுடையவனே யென்றும் சொல்லப்பட்ட வாத்ஸல்யம் *பரஞ் சுடர்ச்சோதி* என்று வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி உஜ்ஜ்வலமாயிருக்குமென்கை. (பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்யம்) என்கையாலே *ஒழிவில் காலம் * *உலகமுண்ட பெருவாயன்* இரண்டையும் சேர்த் துப் பிடித்தருளிச் செய்தமை தோற்றுகிறது. கோயிலுக்கனந்தரம் திருமலையைச் சொல்லுகை தேட்டமாகில் இரண்டு திருமலையும் ஒவ்வாதோ? தெற்குத் திருமலை விஷயமான *கிளரொளியிளமை கீழே கிடக்க, *ஒழிவில் காலத்தில்சொன்ன வடக்குத் திருமலையை அருளிச் செய்வானென்னென்னில்; பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரண குணப்ரகாசகமான ஸ்தலங்களை அருளிச்செய்கிற ப்ரகரணமாகையாலே, தெற்குத் திருமலையில் ப்ரகாசிக்கிற குணம் இதுக்குச் சேர்த்தியில்லாதது கொண்டு *கிளரொளி யிளமையைச் *செஞ்சொற் கவியோடு சேர்த்தருளிச் செய்வதாக விட்டு வைத்து இது முதலாக அருளிச் செய்தாரித்தனை, ... (160)

161. இனி, *ஒழிவில் காலத்துக்குப்பின்பு திருப்பதி விஷயமான திருவாய்மொழி *ஒன்றுந்தேவாகையாலே திருநகரியில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உப யேத்யாதியால்).

161. உபய ப்ரதாந ப்ரணவமான உறைகோயிலில் எத்தேவுமென்னும் பரேசத்வம் பொலியும்.

அதாவது:— (உபயப்ரதாந ப்ரணவமான உறை கோயில்) * ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத* என்றும், *ஓங்காரோ பகவாந் விஷ்ணு:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே சப் தார்த்தங்களினுடைய ப்ராதாந்யத்தாலே ஜீவேச்வரர்களிருவர்க்கும் வாசகமாய்க் கொண்டு இருவருடையவும் ப்ராதாந்யம் தோன்றுவிக்கிற ப்ரணவம் போலே ஆழ்வா ருடையவும் பொலிந்துநின்ற பிரானுடையவும் ஆஜ்ஞை இருபுரிந்து நடக்கையாலே உபயருடையவும் ப்ராதாந்யம் தோற்றும்படியிருப்பதாய் *அவன் மேவியுறைகோயில்* என்று பரமபதத்தில் ஸம்ஸாரிகளிழவை நினைத்து உள்வெதுப்போடே யிருக்குமா போலன்றிக்கே, அவர்களுக்கு அணித்தாக வந்துநிற்கப் பெறுகையாலே உள்வெதுப் பற்று வர்த்திக்கிற ஸ்தலமான திருநகரியில் (எத்தேவுமென்னும் பரேசத்வம் பொலி யும்) *எத்தேவுமெவ்வுலகங்களும் மற்றும் தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து இத் தனையும் நின்றவண்ணம் நிற்கவே—திருக்குருகூரதனுள்குறிய மாணுருவாகிய நீள்குட க்கூத்தன்* என்று ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத் தோபாதி தனக்கு ப்ரகாரமாம்படியிருக்கிற ஐச்வர்யத்தோடேகூட, திருக்குருகூரிலே ஸுலபனாய் வந்து நின்றானென்று சொல்லப்பட்ட *திருக்குருகூரதனுள் பரன் *திருக் குருகூரதனுள் ஈசன்* என்று ஸுலபனான நிலையிலே ப்ரகாசிக்கிற பரத்வலக்ஷணமான ஈச்வரத்வம் * பொலிந்துநின்றபிரான்*. என்கையாலே அபிவ்ருத்தமாகாநிற்கு மென்கை. .... (161)

162. இதுக்குப்பின்பு திருப்பதி விஷயமான திருவாய்மொழி *எங்ஙனேயோவாகை யாலே திருக்குறுங்குடியில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை அநந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (வைஷ்ணவ) இத்யாதியால்.

162. வைஷ்ணவ வாமநத்தில் நிறைந்த நீலமேனியின் ருசிஜநகவிபவ லாவண்யம் பூர்ணம்.

திருக்குறுங்குடியிலென்னுதே வைஷ்ணவவாமநத்தில் என்றது ஸாபிப்ராயம். அதாவது வாமநாவதாரத்தில் தன்னுடைமைபெறுகைக்குத்தான் அர்த்தியானாப் போலே அர்த்தியாய்நின்று, பாஷ்யகாரர்பக்கலிலே வேதாந்தார்த்தம் கேட்டு சிஷ்யனாய் 'நாமும் நம்மிராமாநுசனையுடையோம்' என்கையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவநம்பி என்று திருநாமமாய் வாமநாவதாராம்சமாகப் புராண ஸித்தராயிருக்கிற நம்பியுடைய திருப்பதியென்கை. அன்றிக்கே *அறியக்கற்றுவல்லார் வைட்டணவர்* என்று இத்தேசவிஷயமான திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் வைஷ்ணவராவரென்கையாலே, வைஷ்ணவர்களுடையதாய் வாமந க்ஷேத்ரமாயிருக்கிற தேசத்திலென்னவுமாம், வாமநாவதாரப்ரஸங்கத்துக்கு ப்ரயோஜநம் (விபவலாவண்யம் பூர்ணம்) என்கிறதுக்குடலாக விபவாந்வயத்தையுணர்த்துகையும், 'குறியவன்குடி குறுங்குடி' என்னுமர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கையும், ஆகவிப்படியிருந்துள்ள திருக்குறுங்குடியில்,*நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ் சூழ்ந்த நீண்டபொன்மேனியொடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்* என்றும், *நீலமேனியும் நான்குதோளும் என்னெஞ்சம் நிறைந்தனவே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவர் திருவுள்ளத்திலே வேறொன்றுக்கிடமறும்படி ப்ரகாசிக்கிற காளமேகநிபச்யாமமான விக்ரஹத்தினுடைய*செல்கின்றதென்னெஞ்சம்* என்னும்படி மேன்மேலு மநுபவருசிஜநகமாய் *ரூபவாந்ஸுபக:ஸ்ரீமாந்* *ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம்* என்று விபவத்தில் ப்ரகாசிக்குமதாகச் சொன்ன ஸமுதாயசோபையான லாவண்யம், *நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ்சூழ்ந்த* என்கையாலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை. .... (162)

163. இப்படி பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமானவோரோகுணங்கள் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை அருளிச்செய்தவநந்தரம், மற்றுமுண்டான குணங்களிலோரொன்று ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை, சிரீவரமங்கைமுதலாகத் திருப்பேரெல்லையாகத் திருவாய்மொழியடைவிலே யருளிச்செய்கிறார்மேல். (ருசிவிவசர்க்கு.) இத்யாதி.

163. ருசிவிவசர்க்கு உபாயபாவம் ஔதார்யம் வானமாமலையிலே கொழுந்துவிடும்.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன லாவண்யத்தாலே ஒருவராலும் நிவர்த்திப்பிக்கவொண்ணாதபடி பிறந்த ருசியாலே பரவசராய் அநந்யகதிகளானவர்களுக்கு, *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்* என்னும்படி திருவடிகளே உபாயமாகக்கொடுக்கும் "கார்முகில்வண்ணன்" என்கிற ஔதார்யகுணம் *சிரீவரமங்கலத்தவர்கைதொழவுறை வானமாமலை* என்று சிரீவரமங்கையிலெழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலைபக்கலிலே *வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர் கொழுந்தே* என்கிறபடியே தானேவந்து இடங்கொண்டு தன்னை யுபகரிக்கும்படி கொழுந்துவிட்டு வளருமென்கை. .... (163)

164. களைகணற்றாரை ரக்ஷிக்கும் சாதுர்யம் குடந்தையிலே ப்ரகாசிக்கும்.

164. (களைகணற்றாரை) இத்யாதி. அதாவது—*களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்* என்று ரக்ஷகாந்தரப்ரதிபத்திநிவ்ருத்திபிறந்தாரை

நீராயலைந்துகரையவுருக்குகின்ற என்று சிதிலராம்படி பண்ணுகிற ஆராவமுதான மாதுர்யம்; 'குடமூக்கு' என்கிற கும்பகோணத்திலே மேன்மேலுமாறாமல் புஜிக்கும் படி பெருகாநிற்கு மென்கை. .... (164)

165. மெலிவிலும் சேமங்கொள்விக்கும் க்ருபை தென்னகரிலே நித்யம்.

165. (மெலிவிலும்) இத்யாதி. அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன நிரதிசயபோக்யமான விஷயத்தை சீக்ரமாகக் கிட்டியநுபவிக்கப் பெறுமையாலே *வைகலும்வினையேன் மெலிய* என்று நாள்தோறும் மெலியுமளவிலும், *அடிமேல் சேமங்கொள் தென் குருகூர்ச்சடகோபன்* என்று அவனே ரக்ஷகனென்று அத்யவஸித்திருக்கும்படி பண்ணும் *பெருமானதுதொல்லருளே* என்கிற க்ருபை; *திருவல்லவாழ்சேமங்கொள் தென்னகரிலே—தொன்மை பழமையாகையாலே, நித்யமாயிருக்கு மென்கை. (165)

166. வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரக்ஷணஸ்தைர்யம் பம்போத்தர தேசஸ்தம்.

166. (வ்யவஸாயஜ்ஞர்) இத்யாதி. அதாவது—*ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா* என்று சொல்லப்பட்ட பிராட்டியைப்போலே *ஏறுசேவகனுர்க்கு என்னையுமுளளென்மின் கள்* என்று ஆர்த்தரக்ஷணத்தில் தன்னுடைய வ்யவஸாயத்தை யதாவாக அறிந் திருக்குமவர்களுடைய ரக்ஷணத்தில், *நத்யஜேயம்* *ஏதத்வ்ரதம் மம* என்கிறபடியே அநுகூலராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணுதபடியிருக்கும் அவனுடைய ஸ்தைர்யகுணம் *தேறுநீர்ப்பம்பை வடபாலைத் திருவண்வண்டூர்* என்று பம்பையாகிற வாற்றுக்கு வடகரையான திருவண்வண்டூரிலே நிலைபெற்று நிற்குமென்கை. .... (166)

167. விளம்பவிரோதாஸிக்கும் விருத்த கடநாஸாமர்த்யம் நன்னகரிலே விஸ்தீர்ணம்.

167. (விளம்பவிரோதம்) இத்யாதி. அதாவது—க்ரமப்ராப்தி பற்றுமல் படுகிற த்வரைக் கீடாகக் கடுகவந்து முகம்காட்டாமல் விளம்பித்து வருகையாலே *போகு நம்பீ* *கழகமேறேல்நம்பீ* என்னும்படி ப்ரணயரோஷத்தால் பிறந்த விரோதத்தை *அழித்தாயுன் திருவடியால்* என்று அழிந்துப்போகட்ட விருத்தங்களை கடிப்பிக்க வல்லஸாமர்த்யம் *நல்குரவும் செல்வும்* என்றுதொடங்கி தன்னில் சேராத வற்றைச் சேர்த்துக்கொண்டு நிற்கிற விருத்த விபூதி யோகத்தை ப்ரகாசிப்பித்த *திருவிண்ணகர் நன்னகரே* என்று நன்னகரான திருவிண்ணகரிலே *பல்வகையும் பரந்த* என்கிறபடியே பரந்திருக்குமென்கை. .... (167)

168. கடிநகர விகடநாபாந்தவம் அவ்வூரிலே த்விகுணம்.

168. (கடிநகடகேத்யாதி.) அதாவது*பிரானிருந்தமை காட்டினீர்* என்கிற கடகராலே தன்பக்கல்கடிதராணுர்க்கும் கடகராணுர்க்கும் *இவளை நீரினியன்னைமீருமக் காசையில்லை விடுமினே* என்னும்படி விகடநையைப்பண்ணுவதான *தேவபிரானையே தந்தைதாய்* என்கிறவவனுடைய பாந்தவம்; *அவ்வூர்த் திருநாமங்கேட்பது* என்று தோழியானவள் திருத்துலைவில்லி மங்கலமென்று தான் சொல்லும்போது, பெண்பிள்ளை சொன்னுற் போலினி தாயிராமையாலே அவ்வூர் என்று சொல்லப்பட்ட தேசத்திலே தேவபிரானும் மரவிந்தலோசனனுமாய் நின்றிருந்துறையுமிரட்டைத் திருப்பதியாகையாலே யிரட்டித்திருக்கு மென்கை. (விகடநாபாந்தவம்) என்றது விகடநாகரபாந்தவ மென்றபடி .... (168)

169. கைம்முதலிழந்தாருண்ணும் நிதியின் ஆபத்ஸகத்வம் புகுமூரிலே ஸம்ருத்தம்.

169. (கைம்முதலிழந்தார்) இத்யாதி. அதாவது—*ஏலக்குழலியிழந்தது சங்கே* என்று தொடங்கி *கற்புடையாட்டி யிழந்ததுகட்டே* என்று ப்ராப்யாலாப நிபந்தனமான ஆர்த்தியால் வந்த பாரவச்யத்தாலே ப்ராப்யப்ராபகா பாஸங்களெல்லாம் தன்னடையே விட்டுக் கழிகையாலே கைம்முதலற்றவர்கள், *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்* என்று தாரக போஷக போக்யங்களெல்லாம் தானேயாக புஜிக்கும் *வைத்தமாநிதி* என்று ஆபந்ரக்ஷகமாகச் சேமித்து வைத்த மஹாநிதிபோலே யிருக்கிறவனுடைய ஆபத்ஸகத்வம்; *திண்ணமென்னிளமான் புகுமூர் திருக்கோளூரே* என்று ப்ராப்யருசியிறந்தார்க்கு ப்ரவேஷ்டவ்யமாயிருக்கும் திருக்கோளூரிலே, *செல்வம் மல்கியவன்கிடந்த* என்று ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணமே தனக்கு நிரதிசயஸம்பத்தாகநினைத்துவந்து கிடக்கையாலே ஸம்ருத்த மென்கை. .... (169)

170. சென்று சேர்வார்க்கு உசாத்துணை யறுக்கும் ஸௌந்தர்யம் மாநகரிலே கோஷிக்கும்.

170. (சென்றுசேர்வார்க்கு) இத்யாதி, அதாவது—*தென்திருப்பேரெயில் சேர்வன் சென்றே* என்று க்ரமப்ராப்தி பற்றாத ப்ரேமாதிசயத்தாலே ஹிதபரர் வார்த்தை கேளாதே சென்று ப்ரவேசிப்பதென்னும்படியானவர்களுக்கு, *என்னெஞ்சினாருமங்கேயொழிந்தார் உழந்தினி யாரைக் கொண்டென்னுசாகோ* என்னும்படி உசாத் துணையான நெஞ்சையபஹரிக்கும் *செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும்* இத்யாதியால் சொன்னவனுடைய ஸௌந்தர்யம்; *தென்திருப்பேரெயில் மாநகர்* என்று மஹாநகரமான தென்திருப்பேரெயிலிலே, *எழுந்த நல்வேதத்தொலி நின்றோங்கு* என்கிறபடியே அவ்விஷயத்தை யநுபவித்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தால் அங்குள்ளார் பாடுகிற ஸாமகோஷத்திலே தெரியுமென்றபடி. .... (170)

171. ப்ரவணசித்தம் பரத்வ விமுகமாக்கும் ஆநந்தவ்ருத்தி நீணகரிலே.

171. (ப்ரவணசித்தம்) இத்யாதி. அதாவது—*தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசும்பேறலுற்றால் திருவாறன்விளையதனை மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னுமென் சிந்தனை* என்று அவித்யாதிகள் ப்ரத்யக்வஸ்துவான வாத்மாவில் பற்றறப்போய்த் தெளிவை விளைப்பதான பரமபதத்தை ப்ராபிக்கை வந்துகிட்டினும், என்னெஞ்சானது, திருவாறன்விளையாகிற அத்தேசத்தைக் கிட்டி அநுகூலவ்ருத்தி பண்ணிக் கையாலே தொழக்கூடுமோவென்றுநிற்கும் என்று தன்பக்கல் ப்ரவணராயவர்கள் சித்தத்தை, *சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மை* என்று பரமபதத்தின் போக்யதையும் அஸஹ்யமாம்படி பரத்வத்தில் விமுகமாகப் பண்ணும் "இன்பம் பயக்க வெழில்மலர் மாதரும் தானு மிவ்வேழுலகையின்பம் பயக்க வினிதுடன் வீற்றிருந்து" என்கிற ஆநந்தவ்ருத்தி, *திருவாறன்விளையென்னும் நீணகரமதுவே* என்று நீணகரான திருவாறன்விளையிலே வ்யக்தமென்றபடி. .... (171)

172. ஸாதரரைப் பரிசழிக்கும் சேஷ்டிதாச்சர்யம் குளந்தே கொடிவிடும்.

172. (ஸாதரரை) இத்யாதி. அதாவது—*அறிவிலேனை யாதரித்து—கூடச்சென்றேன்* என்று தன்பக்கல் ஆதரத்தோடேகூடியிருப்பாரை, *பல்வளையார்முன் பரிசழிந்தேன்* என்னும்படி ஸ்த்ரீத்வப்ரகாரமான லஜ்ஜாதிகளை யழிக்கும் *மாயக்கூத்தன்* என்கிற சேஷ்டிதாச்சர்யம்; *மாடக்கொடிமதிள் தென்குளந்தை* என்கிற திருக்குளந்தையிலே இதுக்கென்னக் கட்டின மாடக்கொடி முகேந ப்ரகாசிக்குமென்கை. .... (172)

173. ச்ரமமனஞ் சூழும் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாசம் ஆய்ச்சேரியிலே.

173. (ச்ரமமனஞ்சூழும்) இத்யாதி. அதாவது—* பணியாவமரர்* இத்யாதிப்படியே பரம ப்ரேமயுக்தரான நித்ய ஸூரிகள் பரிசர்யை பண்ண பரமபதத்திலே யிருக்கு மவன் நிரதிசயஸௌகுமாரமான திருமேனியோடே ஸம்ஸாரிகளுடைய துக்கத்தைப் போக்குகைக்காகத் தன் வாசியறியாத விந்துலோகத்தில் வந்தவதரித்து,* அடியாரல் லல் தவிர்ப்பது, *படிதான் நீண்டு தாவுவதாகையால் வந்த ச்ரமத்தை யநுஸந்தித்த மநஸ்ஸானது வ்யாகுலிதமாய் ப்ரமிக்கும்படியான,*ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார் தாம்* என்று பூவேந்திறுற்போலே யிருக்கும் திருவாழி திருச்சங்கை யேந்துகிறதும் மலை சுமந்தாற்போலே வன்பாரமாகத் தோற்றும்படி யிருக்கிறவவன் ஸௌகுமார்யப்ர காசம்; உடைய நங்கையார் பிறந்தகமாகையாலே ஆழ்வாருக்கு ஆய்ச்சேரியாயிருப்ப தாய்,* உருவார் சக்கரம் சங்கு சுமந்திங்குமோடொருபா டுழல்வா னோரடியானு முளனென்று—வண்பரிசாரத் திருந்தவென் திருவாழ் மார்வற் கென்திறஞ் சொல் லார்* என்ற திருப்பரிசாரத்திலே காணப்படுமென்கை. .... (173)

174. மஹாமதிகள் அச்சங் கெட்டு அமரும் சௌர்யாதிகள் சிற்றாற்றிலே கொழிக்கும்.

174. (மஹாமதிகள்) இத்யாதி, அதாவது —*ஸம்ஸ்ப்ருசந்நாஸநம் சௌரே: விதுரஸ்ஸ மஹாமதி:* என்கிறபடியே ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே அவனுக்கெங்கேயென்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணும் மஹாமதிகள், *எங்கள் செல்சார்வு* என்று தங்களுக்கு நிர்ப்பயஸ்தாநமான புகலாக நினைத்து பயங்கெட்டு *திருச்சிற்றாற்றங்கரையானை— முக்கணம்மானை நான்முகனையமர்ந்தேன்* என்று ப்ர ஹ்மருத்ரர்களுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீனமாம்படி இவர்களைப்ரகாரமாகவுடைய பெருமையையுடையனாய்வைத்து ஸுலபனாய் வந்து நிற்கிறவனை, 'அவனுக்கென் வரு கிறதோ' என்று பட்டமறுகுதல் தீர்ந்து கிட்டியநுபவிக்கப் பெற்றேனென்றுஹ்ருஷ் டராம்படியான *வார்கடாவருவி* இத்யாதியால் சொன்ன குவலயாபீடசாணூர முஷ்டிககம்ஸாதி நிரஸநப்ரகடிதசௌர்யாதிகள் திருச்செங்குன்றூரில்திருச்சிற்று றென்கிற திருப்பதியிலே, ஆற்றுக்குள்ளில் மணிமுக்தாதிகள் கரையிலே கொழித் துத் தோற்றுமாபோலே ப்ரகாசிக்கு மென்கை, (சௌர்யாதிகள்) என்கிற விடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே வீர்யபராக்ரமங்களைச் சொல்லுகிறது, ஆறென்கிற ஸமாதியாலே கொழிக்கு மென்றது, ... (174)

175. ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனையும் ஸாதநமொருக்கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதா கந்தம் தாயப்பதியிலே.

175. (ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனையும்) இத்யாதி, அாதவது-ஸாத்யம் கைப்பட்டால் ஸாத நத்திலிழிவாரின்றிக்கே யிருக்க, *திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச்சிந்தையு மொருக் கடுத்துள்ளே யுறையும்பிரான்* என்று ஸாத்யமான ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தில் வாஸம் லபித்திருக்கச்செய்தேயும், இத்தைப் பெற்றது அத்தேசத்தில் நிலையாலேயன் றோவென்று ஸாதநமான திருக்கடித்தானத்தையும்,அடுத்துப்பிடித்து வர்த்திக்கும்படி யான க்ருதஜ்ஞதாபரிமளம் ; *திருக்கடித்தான நகரும் தன தாயப்பதி* என்று தனக்கு தாயப்ராப்தமான ஸ்தாநமாக நினைத்திருக்கும் திருக்கடித் தானத்திலே யென்கை. (க்ருதஜ்ஞதாகந்தம்) என்றது *கடித்தானம் *என்று மணத்தையுடைத் தான ஸ்தாநமென்கையாலே. .... (175)

176. அவகாஹித்தாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் நாயகலக்ஷணம் வளம்புகழூரிலே குட்டமிடும்.

(அவகாஹித்தாரை) இத்யாதி. அதாவது—*அப்பன் திருவருள் மூழ்கினள்* என்று தன் ப்ரஸாதத்திலே மறுநனைய அவகாஹித்தாரை *அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள்* *திருப்புலியூர்ப் புகழன்றி மற்று—பரவாளிவள் நின்றிராப்பகல்* *திருப் புலியூர் நின்ற மாயப்பிரான் திருவருளாமிவள் நேர்பட்டது* என்னும்படி அநந்யார்ஹ மாக்குமதாய் *கருமாணிக்க மலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள் போல்* *துன்னுசூழ்சுடர் நாயிறுமன்றியும் பல்சுடர்களும்போல்* இத்யாதிகளால் சொன்ன அவயவசோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணம்; *திருப்புலியூர் வளம்—புகழும்* என்று இவர் கொண்டாடும்படியான ஐச்வர்யத்தையுடைய திருப்புலியூரிலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை, (குட்டமிடும்) என்றது குட்டநாடென்னுமத்தை நினைத்து. அருள் மூழ்கினாரை யென்னாதே (அவகாஹித்தாரை) யென்றது கலந்த வர்களை அநந்யார்ஹராக்கும்படி யிருக்கவேணும் நாயக லக்ஷணமென்று உத்தமநாயக லக்ஷணத்தை ஸாமாந்யேந தர்சிப்பித்து, அந்த லக்ஷணமீச்வரனுக்குத் திருப்புலியூரிலே பூர்ணமாக ப்ரகாசிக்குமென்றருளிச் செய்கிறவராகையாலே. .... (176)

177. போக்யபாகத்வரை தெளிந்த சிந்தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும் ப்ரகடம்.

177. (போக்யபாகத்வரை இத்யாதி) அதாவது—பசி கனத்தவன் அன்னம் பக்வ மாவதற்கு முன்னே பதற்றத்தாலே அதுக்குஅணித்தாக வந்துகிடப்பது இருப்பது நிற் றாமாபோலே, போக்ய பூதரான ஆழ்வார்க்கு பரமபக்தியாகிற பாகம் பிறக்குமள வும் அவனுக்குண்டான த்வரை; *தெளிந்தவென்சிந்தை* என்கிற சிந்தைக்கு முன் சொன்ன *புளிங்குடிக்கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று* என்று கிடப்பதிருப்பது நிற்பதான திருப்புளிங்குடி, திருவரகுணமங்கை, திருவைகுந்தமாகிற திருப்பதி மூன்றிலும் தெரியுமென்கை, ... (177)

178. போகத்தில் தட்டுமாறுஞ் சீலம் காட்கரையிலே கரையழிக்கும்.

178. (போகத்தில் தட்டுமாறும்) இத்யாதி. அதாவது—இப்படி போக்யபூதரான ஆழ்வாருடனே கலந்து பரிமாறுமிடத்தில் *ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்ட மாயன்* என்றும் *ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது* என்றும் பேசும்படி அத்தலையித் தலையாய் சேஷசேஷிபாவம் மாறாடிப்பரிமாறும் சீலகுணம்; *திருக்காட்கரை மருவிய மாயன்றன் மாயம் நினைதொறு* என்று வித்தராய்ப் பேசின திருக்காட்கரையிலே கரையழியப் பெருகுமென்கை. (கரையழிக்கும்) என்றது காட்கரையென்கிற ஸமாதி யாலே. .... (178)

179. மஹாத்மாக்கள் விரஹம் ஸஹியாத மார்த்தவம் வளத்தின்கவத்நே கூடு பூரிக்கும்.

179. (மஹாத்மாக்கள்) இத்யாதி. அதாவது *தமரோடங்குறைவார்க்கு* என்று தம்பரிஜனங்களோடே அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவர்க்கென்னும்படி, *ஸங்ருத் த்வதாகார விலோகநாசயா த்ருணீக்ருதாநுத்தமபுக்திமுக்திபி:, மஹாத்மபிர் மாமவலோக்யதாம் நய க்ஷணேபி தே யத்விரஹோதிதுஸ்ஸஹ:* என்கிறபடியே தம்முடைய விக்ரஹத்தை யொரு கால் காணவேணுமென்னு மாசையாலே அநுத்தமமான போகமோக்ஷங்களையும் த்ருணீகரித்திருக்கும் மஹாத்மாக்களோட்டை விரஹம் ஸஹியாமையாகிற மார்த் தவம்; *மூழிக்களத்துவளத்தினை* என்று ஆச்ரிதர்க்கு ஸம்பத்தாயிருக்கும் ஸ்வபா வனானவன்திருமூழிக்களத்திலே கூடுகட்டி நிற்குமென்கை. கூடுபூரிக்குமென்றது களமென்கிற ஸமாதியாலே. .... (179)

180 பிரிந்த துன்பக் கடல் கடந்தார் விஷ்ணுபோதாந்ருசம்ஸ்யம் நாவாயிலே நிழலெழும்.

180. (பிரிந்த துன்பக்கடல்) இத்யாதி, அதாவது *அன்புடையாரைப்பிரிவுறு நோய்* என்றும் *துன்பக்கடல் புக்கு* என்றும்சொல்லுகிறபடியே *எமராலும் பழிப் புண்டு அணிமுழிக்களத்துறையும்-தம்மாலிழிப் புண்டு இங்கென்* *தாந்தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்றென்றுரையீர்* *மிகமேனி மெலிவெய்தி மேகலையு மீடழிந் தென்னகமேனி யொழியாமே திருமுழிக்களத்தார்க்கு தகவன்றென்றுரையீர்* என்றிப்படி மேன்மேலும் ஆள் விடவேண்டும்படி தன்னைப் பிரிகையால் வந்த துக்க ஸாகரத்தை நிஸ்தரிப்பிக்கும் *விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யாத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்* என்கிற விஷ்ணு போதமானவனுடைய, *ஆவாவடியானிவனென்றருளாய்* என்றுஅபேக்ஷிக்கலாம்படியிருக்கும் ஆச்ரிதவிஷய க்ருபையாகிற ஆந்ருசம்ஸ்யம்; *நாவாயுறைகின்ற* என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருநாவாயிலே உள்ளு நிற்கிற வஸ்துவின் ஸ்வபாவமிதுவோ வென்றறியலாம்படி அவ்வூரின்பேராலே நிழலெழுமென்கை. நாவாய் போலேயிருக்கிறவவன் வர்த்திக்கிற தேசமாகையாலே நாவாய் என்று ஊருக்குப்பேராயிருக்கிறதென்று கருத்து. விஷ்ணுபோதத்வமித்தாலே ப்ரகாசித்தால் அதுக்குடலான ஆந்ருசம்ஸ்யம் தன்னடையே தோன்றுமிறே. *காருண்யோ நாந்ருசம்ஸ்யோ* என்று விபஜித்துச் சொல்லி, *ஸ்ந்ரி ப்ரநஷ்டே நி காருண்யம் ஆச்ரிதேஷ்வாந்ருசம்ஸதா* என்கையாலே. ஆந்ருசம்ஸ்யமாவது ஆச்ரிதவிஷய க்ருபை.
.... (180)

181. சரண்யமுகுந்தத்வம் உத்பலாவதகத்திலே ப்ரஸித்தம்,

181. (சரண்ய முகுந்தத்வம்) இத்யாதி. அதாவது—*சரணமாகுந் தனதாளடைந் தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்* என்று கீழ்ச் சொன்னவிசேஷணத்தாலே எல்லார்க்கும் சரணவரணார்ஹனாயிருக்குமவனுடைய மோக்ஷப்ரதத்வம் *உத்பலாவதகே திவ்யே விமாநே புஷ்கரேக்ஷணம், சௌரிராஜமஹம் வந்தே ஸதா ஸர்வாங்க ஸுந்தரம்* என்கிறபடியே திருக்கண்ணபுரத்தில் உத்பலாவதகமென்கிற பேரையுடைத்தான திவ்ய விமாநத்தில் நிற்கிற நிலையிலே எல்லாருமறியலாம் படி ப்ரஸித்தமென்கை. முகுந்தத்வமாவது முக்திபூமிப்ரதத்வம். * வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்* என்கையாலே யாய்த்து இவரிப்படியருளிச்செய்தது. பல மென்று மாம்ஸமாய் உத்பலரென்று மாம்ஸலதேஹரா யிருக்கையன்றிக்கே சரீர சோஷணத்தாலே உத்கத மாம்ஸராய்க்கொண்டு உபேக்ஷித தேஹரா யிருக்கும் முமுக்ஷுக்களாய் *தேஷாம் மமாவதோ வாஸ முத்பலாவதகம் விது:* என்கிற படியே அவர்களுக்கு ரக்ஷகனானவன் எழுந்தருளி நிற்கையாலே உத்பலாவதக மென்று அங்குத்தை திவ்ய விமாநத்துக்குப் பேராகையாலேயாய்த்து மோக்ஷப்ர தத்வம் அந்த ஸ்தலத்திலே ப்ரஸித்தமென்றது. .... (181)

182. மார்க்கபந்துசைத்யம் மோஹநத்தே மதிள்நின்.

182. (மார்க்கபந்துசைத்யம்) இத்யாதி. அதாவது—இப்படி மோக்ஷப்ரதனான தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே மோக்ஷபூமிக்குப் போவார்க்கு *காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலம் கதி* *ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே* என்னும்படி ஆப் தனாய் கூடக்கொண்டுபோம் மார்க்கபந்துவானவனுடைய, *சுரிகுழல் கமலக்கட் கனிவாய்க் காளமேகம்* என்னும் *அவனடி நிழல்தடம்* என்றும் *மரகத மணித்தடம்* என்றும் சொல்லும்படியிருந்துள்ள ஸாம்ஸாரிக ஸகல தாபஹர மான சைத்யம்; அம்ருத ப்ரதாந ஸமயத்தில் அஸுரர்களை மோஹிப்பித்த விடமாகையாலே மோஹந க்ஷேத்ரமான திருமோகூரிலே நிறைந்து நிலைபெற் றிருக்கு மென்கை. மடுவிடுமென்றது *மரகத மணித்தடம்* என்கிற ஸமாதி யாலே. .... (182)

183. ஸைந்ய புத்ர சிஷ்ய ஸாத்ய ஸித்த பூஸுரார்ச்சனத்துக்கு முக நாபி பாதங்களை த்வாரத்ரயத்தாலே காட்டும் ஸாம்யம் அநந்தசயநத்திலே வ்யக்தம்.

183. (ஸைந்யேத்யாதி) அதாவது—*அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணி செய்வர் விண்ணோர்* என்கிற ஸேநாஸஹிதரான ஸேனைமுதலியாராகிற *யத்ர பூர்வே ஸாத்யா:* என்கிற நித்யஸூரிகளில் தலைவரான ஸாத்யருடையவும். *அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்காதி* என்கையாலே புத்ரர்களான ப்ரஹ்மாதிகளாகிற ஸித்தருடையவும், *படமுடையரவில் பள்ளிபயின்றவன் பாதம்காண நடமினோ நமர்களுள்ளீர்* என்று இவருபதேசம் கேட்ட சிஷ்யர்களான பூஸுரருடையவும் அர்ச்சநத்துக்கு, திருமுகமும் திருநாபியும் திருவடிகளுமாகிற விவற்றை திருவாசல் மூன்றாலும் தர்சிப்பிக்கிற, நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகள் என்று விசேஷம்பாராத ஸாம்யகுணம் திருவநந்தபுரத்தில் கண்வளருகிற ப்ரகாரத்திலே வ்யக்தமாயிருக்குமென்கை, ... *(183)*

184. மோக்ஷ தாநத்தில் ப்ரணத பாரதந்த்ர்யம் வளம்மிக்க நதியிலே கரைபுரளும்.

184. (மோக்ஷதாநத்தில்). இத்யாதி. அதாவது—*அருள்தருவானமைகின்றானது நமது விதிவகை* என்றும் *விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே* என்று மிப்படி ஸர்வஸமனவன் ஆச்ரிதர்க்கு மோக்ஷப்ரதாநம் பண்ணுமளவில் அவர்கள் விதித்தபடி செய்வானாய் நிற்கிற ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யம்; *வளம்மிக்க வாட்டாற்றான்* என்று ரக்ஷ்யவர்க்கம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே அவனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கிற திருவாட்டாற்றிலே அமர்யாதமாக ப்ரவஹிக்குமென்கை. கரைபுரளுமென்றது ஆறு என்கிற ஸமாதியாலே. .... *(184)*

185. த்யாஜ்ய தேஹ வ்யாமோஹம் மருள்கள்கடியும் மயல்மிகு பொழிலிலே தழைக்கும்.

185. (த்யாஜ்ய தேஹ வ்யாமோஹம்) இத்யாதி. அதாவது—முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யமான தேஹத்தில், சரமதேஹமாகையாலே, மஹிஷியுடைய உச்சிஷ்டத்தை விரும்பும் ராஜபுத்ரனைப்போலே *வஞ்சக்கள்வனாய் நெஞ்சு முயிருமுள் கலந்து, *மாயவாக்கையிதனுட்புக்கு* என்கிறபடியே இதின்தோஷம் பாராமல் உள்புக்கு, *திருமாலிருஞ்சோலை மலையே* இத்யாதிப்படியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இதிலேகதேசத்திலே பண்ணி, *மங்கவொட்டு* என்று கால்கட்டி விடுவிக்க வேண்டும்படி அவனுக்குண்டான வ்யாமோஹம் *மருள்கள் கடியும் மணிமலை* என்று ஸர்வருடையவுமஜ்ஞானத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்குமதாய், *மயல்மிகு பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை* என்று போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தாலே போக்தாக்களைப் பிச்சேற்றவற்றான சோலையையுடைய தெற்குத்திருமலையிலே ஸம்ருத்தமாய்ச் செல்லுமென்கை. (பொழில்) என்கிற ஸமாதியாலேயாய்த்து (தழைக்கும்) என்றது. .... *(185)*

186. அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும் ஸ்வாமித்வம் பெருநகரிலே பேர் பெற்றது.

186. (அங்கீகரிக்கஅவகாசம் பார்க்கும்) இத்யாதி. அதாவது-*திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்னத் திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்* என்றுஸ்வாங்கீகாரத்துக் குடலான ஸுக்ருதலவமில்லாதாரையும் மடிமாங்காயிடுமாப்போலே

'என்னூரைச் சொன்னாய்' இத்யாதியான அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களை யாரோபித்தும் அங்கீகரிக்கைக்கிடம் பார்க்கு மவனுடைய ஸ்வாமித்வம்; *பெருநகரரவணை மேல்* என்று கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்பேர் நகரிலே ப்ரஸித்தமாய்த் தென்கை. ஆக, திருப்பதிகள்தோறு மோரோ குணம் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கு மென்னுமிடம் இவரநுஸந்தித்த திருப்பதிகளெல்லாவற்றிலும் தர்சிப்பித்தாராய்த்து. .... (186)

187. இத்திருப்பதிகளில் ப்ராவண்யம் இவர்க்குண்டாய்த்தெப்போது? இவர் தாம் ப்ரபந்த மருளிச்செய்யத் தொடங்கிற்று எத்தனை திருநக்ஷத்ரத்தளவிலே? இது தனக்கு போக்த்ருநியமமுண்டோ? இதின் போக்யதை தானிருக்கும்படி யெங்ஙனே யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல் (இவற்றில் ப்ராவண்யம்) என்று தொடங்கி.

187. இவற்றில் ப்ராவண்யம் இவள்பரமே யென்னவுண்டாய் ஷோடச கலாபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம்போலே பதினாறு திருநக்ஷத்ரம் நிரம்பினவாறே தேவபோக்யமானவதில் அம்ருதம்போலன்றிக்கே என்னுத் தமிழரிசைகாரர் முதற்பத்தர் வானவரென்னம்மான் பார்பரவென்னும்படி ஸேச்வரவிபூதி போக்யமான பாலோடமுதன்ன மென்மொழி முகஞ்செய்தது.

அதாவது—இவ்வர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களில் ப்ராவண்யம் *முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில—பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் இவள் பரமே* என்னும்படி பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னேயுண்டாய்; பதினாறு கலைகளாலும் பரிபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம் போலே, பதினாறு திருநக்ஷத்ரம் பூர்ணமான வாறே. *க்ருஷ்ணபக்ஷேமரைச் சச்வந் பிபந்தே வை ஸுதாமய:* என்கிறபடியே தேவர்களுக்கு போக்யமாகையாலே போக்த்ருநியம முடைத்தான அந்த சந்த்ர மண்டலத்தில் அம்ருதம் போலன்றிக்கே, *என்னுவிலின்கவி* என்றும், *பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்* என்றும் *தூமுதல் பத்தர்க்கு* என்றும், *கேட்டாரார் வானவர்கள்* என்றும்,* தென்னாவென்னு மென்னம்மான்* என்றும். *பார்பரவின் கவி* என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸ்வபரவிபாகம், ஸூரிஸம்ஸாரி விபாகம், ஈசேசிதவ்ய விபாகமற ஈச்வரனோடே கூட இரண்டு விபூதியும் புஜிக்கைக்கு யோக்யமாய், *பாலோடமுதன்னவாயிரம்* *அமுதமென்மொழி* என்கிறபடியே வாச்யவாசக ஸம்ச்லேஷரஸத்தாலே பாலுமமுதும் கலந்தாப்போலேயாய், போக்யதாதிசயத்தாலும் புஜித்தார்க்கு நித்யத்வத்தைக் கொடுக்கையாலும் அம்ருதஸமமாய் அதில் வ்யாவ்ருத்தமான மார்தவத்தையுடைத்தான சப்தம் இவர் முகோத்கதமாய்த் தென்கை. .... (187)

188. இவர்பக்கல் ப்ரபந்தம் அவதரிக்கத்தொடங்கின காலத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ், இதுதான் அவதரிக்கிறவளவில் '' இப்படி நாமவனைக் கவி பாடவேணும்' என்று ஸங்கல்பித்திருந்து பாடினாரோ என்னுமாகாங்க்ஷையிலே, இதின் அவதரணக்ரமத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (நீர்பால்) என்று தொடங்கி.

188. நீர்பால் நெய்யமுதாய் நிரம்பின வேரி நெளிக்குமாபோலே பரபக்த்யாதிமய ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி நிமிஷிற வாய்கரை மிடைந்து மொழிபட்டு அவாவிலந்தாதி யென்று பேர்பெற்றது.

அதாவது—நீர் பாலாய் ,பால் நெய்யாய், நெய் அம்ருதமாய் அத்தாலே நிரம்பின தோரேரி பொறுமல் நெளித்து உடையுமாபோலே; *மயர்வறமதிநலமருளினன்* என்

கிறவிடத்தில் கர்மஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான பக்தியின் ஸ்தாநத்திலே பகவத்ப்ரஸாதமாய், அதடியாக பரபக்தி தொடங்கிப் பிறக்கையாலே ஜ்ஞாநம் முதலிலே பரபக்திரூபமாய், பரபக்தியானது பரஜ்ஞாநமாய் பரஜ்ஞாநமானது பரமபக்தியாய், *அச்யுத பக்தி நத்ல ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி பரிவாஹ சுபைர் வசோபி:* என்கிறபடியே அந்த பரபக்த்யாதிகளாய் நிறைந்த ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருதாப்தியானது, ஆச்ரயமழியாமல் பரீவாஹாபேக்ஷை பிறந்து *நிமியும்வாய்* என்கிறபடியே நெளிகிற வாய்கரையாலே *மிடைந்த சொல்* என்கிறபடியே சொற்கள்தான் நாமிப்ருத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாக வேணும்' என்று 'என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்' என்று மேல்விழுகையாலே நெருங்கிக்கொண்டு, *மொழி பட்டோடும்* என்கிறபடியே வசநரூபமாய் ப்ரவஹித்து இப்படி பரபக்த்யாத்யவஸ்தா த்ரயாபந்நபக்திப்ரேரிதமாய் அவதரிக்கையாலே *அவாவிலந்தாதிகளாலிவையாயிரமும்* என்று பக்தி பலாத்காரத்தாலே பிறந்த வந்தாதியான ஆயிரமென்று நிருபகமாம்படியாய்த் தென்கை. ஆக, இவர் இப் ப்ரபந்தமருளிச் செய்கைக்கடியான ப்ராவண்யம் பிறந்த காலமும் அருளிச்செய்யத் தொடங்கின காலமும், இதினுடைய ஸர்வாதிகாரத்வமும், ரஸ்யதையும், அவதரித்த க்ரமமும் சொல்லிற்றாய்த்து. .... (188)

189. இனிமேல் இப் ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதில் ப்ரதமத்திலே, ஸாக்ஷாத்க்ருத பகவத்தத்வரானவிவர் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவநார்த்தோபதேசம் பண்ணின இப் ப்ரபந்தம் ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தாலே பகவத்ப்ரணீத கீதோபநிஷத் ஸமமாகச் சொல்லப்படுமென்கிறார் (மனஞ்செய்) என்று தொடங்கி.

189. மனஞ்செய் எல்லையில் ஞான வின்பத்தை நின்மலமாக வைத்தவர் ஞானப்பிரானை ஞானத்துணைவம்மி னென்றவிது, தத்வ விவேக நியந்த்ருத்வ நியாம்யத்வ ஸௌலப்ய ஸாம்யாஹங்காரேந்த்ரியதோஷபல மநஸ்ஸமாதாந கரணநியமந ஸாங்க்யயோகபேத தோஷாஸுர விபாக விதிநியோக விச்வரூப தர்சந ஸாங்கபக்தி ப்ரபத்தி த்வைவித்யாதிகளாலே அன்றோதிய கீதாஸாரமென்னும்.

அதாவது—(மனஞ்செய் எல்லையில் ஞானவின்பத்தை) *எல்லாப்பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை* என்றும், *எல்லையில் ஞானத்தன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ காரணமாய் அபரிச்சேத்யமான ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை யுடையனாய், *சூழ்ந்ததனில் பெரிய சுடர் ஞானவின்பம்* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதிபுருஷதத்வங்களிரண்டும் தனக்குள்ளேயாம்படி வ்யாபித்து தான் அபரிச்சேத்யமாய் உஜ்ஜ்வலமாய் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாயிருக்கிற ஸ்வரூபத்தையுடையனான ஸர்வேச்வரனை; (நின்மலமாக வைத்தவர்) *எனதாவியுள்ளே நிறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து* என்று பரிபூர்ணஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான உன்னை யென்னெஞ்சுக்குள்ளே விசததமமாக வநுபவித்தேனென்னும்படி ஸாக்ஷாத்கரித்தவாழ்வார், (ஞானப்பிரானை ஞானத்துணைவம்மினென்றவிது)*இருங்கற்பகஞ்சேர் வானத்தவர்க்கு மல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயவர்க்கும்—எறிதிரைவையம் முற்று மேனத்துருவாயிடந்த—ஞானப்பிரானை யல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லது* என்று ப்ரளயார்ணவ மக்நையான பூமியை மஹாவராஹமாயுத்தரித்த ஜ்ஞாந சக்திகளையும் ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியையுமுடையனாய் ச்லோகத்வய முகத்தாலே சரமோபாயத்தை வெளியிடுகையாலே ஜ்ஞாநோபகாரகனுமாயிருக்கிறவனை யொழிய ஸர்வர்க்கு முஜ்ஜீவநஹேதுவாயிருப்பதொன்றில்லை, இது நானறுதியிட்ட விலக்ஷணமான வர்த்தம்—என்று ப்ரதமப்ரபந்தத்திலருளிச் செய்த விஷயத்தை உபாயமாகப்பற்றச் சொல்லுகிற வளவில் *திருக்குருகூர

தனையுளங்கொள் ஞானத்துவைம்மினும்மையுய்யக் கொண்டு போகுறில்* என்று உஜ்ஜீவிக்க வேண்டியிருந்தீர்களாகில் அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசத்தை உங்கள் மாநஸஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்குங்கோளென்று ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து உபதேசித்த இப் ப்ரபந்தம்—

தர்ம ஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தமாக வவதரித்தருளின க்ருஷ்ணன். *அஸ்த்தாநஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்மதியாகுலம், பார்த்தம் ப்ரபந்நமுத்திச்ய சஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்* என்கிறபடியே அஸ்த்தாநேயுண்டான பந்துஸ்நேஹ காருண்யங்களாலும் ஸ்வதர்மத்தில் அதர்ம புத்தியாலும் கலங்கி, *நயோத்ஸ்யாமி* என்று யுத்தாந்நிவ்ருத்தனுய் *யச்ச்ரேயஸ்ஸ்யாந் நிச்சித ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்* என்ற வர்ஜுனனைத் தெளிவித்து யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனுக்குகை வ்யாஜமாக, *அறிவினுல் குறைவில்லா அகல் ஞாலத்தவரறிய* என்கிறபடியே லோகத்துக்கு உஜ்ஜீவந சாஸ்த்ரமாம்படி எல்லாப்பொருளும் விரித்த ஸ்ரீ கீதையில் (1, 2, 3 தத்வவிவேக) ப்ரதமத்திலே, தேஹாத்மாபிமாந கார்யமான பந்துஸ்நேஹத்தையும் வதபீதியையும் மாற்றுகைக்காக தத்வஜ்ஞாநத்தை யுபதேசிக்கத் தொடங்கின வளவிலே, *நத்வே வாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதிபா:, நசைவ நபவிஷ்யாம: ஸர்வே வயமத: பரம்* என்று ஸர்வேச்வரனை தன்னேபாதி ஸகலாத்மாக்களும் நித்யரென்றருளிச் செய்கிற வழியாலே, ஜீவபரபேதம், ஜீவர்களுக்குள் பரஸ்பரபேதமாகிற விவற்றை தர்சிப்பித்து, *தேஹிநோஸ்மிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா, ததா தேஹாந்தர ப்ராப்தி: தீரஸ் தத்ர நமுஹ்யதி* இத்யாதியாலே ப்ரக்ருத்யத்ம விவேகத்தையும் சொல்லுகையாலே தத்வங்களினுடைய விவேகத்தையும்; (4. நித்யத்வாநித்யத்வ)*அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தாச் சரீரிண:, அநாசிநோ ப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத* *நஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசித் நாயம் பூத்வா பவிதாவா நபூய:, அஜோ நித்ய: சாச்வதோயம் புராணோ நஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே* *வாஸாம்ஸி ஜீர்ணுநியதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணுதி நரோபராணி, ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணுந்யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ*இத்யாதிகளாலே ஆத்மநித்யத்வ தேஹாநித்யத்வங்களையும்,(5.நியந்த்ருத்வ) *பூமிராபோநலோ வாயு: கம் மநோ புத்தி ரேவச, அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதி ரஷ்டதா. அபரேயமிதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத்* என்கிறபடியே சேதநாசேதந சரீரியாய், *ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதி: ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச* என்றும், *ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசே அர்ஜுந திஷ்டதி, ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா* என்றும் சொல்லுகிற படியே ஸர்வஜநஹ்ருதிஸ்த்தனுய் நின்று ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் பண்ணுவிக்கையாகிற ஈச்வரனுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும், (6. ஸௌலப்ய) *தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந:* என்றும், *பரித்ராணுய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்மஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே* என்றும் பக்திமான்கள் நிமித்தமாகவும் அவதாரப்ரயுக்தமாகவுமுண்டான வவன்ஸௌலப்யத்தையும், (7. ஸாம்ய) *ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு நமே த்வேஷ்யோஸ்தி நப்ரிய:* என்று அவனுடைய ஆச்ரயணீயத்வே ஸர்வஸாம்யத்தையும், (8. அஹங்கார தோஷ) *அஹங் கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே* என்று அஹங்கார தோஷத்தையும், (9.இந்த்ரியபல) *யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சித:, இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:* என்று இந்த்ரிய ப்ராபல்யத்தையும், (10, மந: ப்ராதாந்ய) *சஞ்சலம்ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம், தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்.* என்றும் *அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம், அப்யாஸேநது கௌந்தேய வைராக்யேணச க்ருஹ்யதே,* என்றும் மற்றையிந்த்ரியங்களில் வைத்துக்கொண்டு மநஸ்ஸினுடைய ப்ராதாந்யத்தையும், (11. கரணநியமந)

தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர:, வசே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா என்றும், *ஸர்வத்வாராணி ஸம்யம்ய மநோ ஹ்ருதி நிருத்த்யச* என்றும் கரணநியமநத்தையும், (12. ஸுக்ருதிபேத) *சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப.* என்று ஸுக்ருதிகளுடைய பேதத்தையும், (13. தேவாஸுர விபாக) *த்வௌ பூதஸர்கௌலோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவச. தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா* என்று தேவாஸுரவிபாகத்தையும், (14. விபூதியோக) *ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதீராத்மநச்சுபா:, ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே. ஆதித்யாநாமஹம் விஷ்ணு ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்சுமாந்* இத்யாதியாலே விபூதி யோகத்தையும், (15. விச்வரூபதர்சந) *பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷஸங்காந், ப்ரஹ்மாண மீசம் கமலாஸநஸ்த்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாநுரகாம்ச்ச திப்தாந்* இத்யாதியாலே விச்வரூபதர்சநத்தையும். (16. ஸாங்க பக்தி) *மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயண:* என்று அங்கஸஹிதையான பக்தியையும், (17. 18. ப்ரபத்தித்வைவித்யாதி) *தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா, மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே* *தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத* என்று அங்கத்வேநவும், * ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* இத்யாதியாலே ஸ்வதந்த்ரத்வேநவு மிரண்டுபடியான ப்ரபத்த்யுபதேசத்தைப் பண்ணினாப்போலே.

இவரும் (1, 2, 3) *அடியேனுள்ளான்* என்கிற விடத்திலே சாப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் ஜீவபரபேதமும், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பரபேதமும் *சென்று சென்று பரம்பரமாய்* என்று ஆத்மாவுக்கு தேஹாதிவிலக்ஷணத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகமுமாகிற தத்வ விவேகத்தையும், (4.) *மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்* என்றும் *உள்ளது மில்லதும்* என்றும் சிதசித்தத்வங்களின் நித்யத்வஅநித்யத்வங்களையும், (5.) *உடல்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்து* என்றும், *கரந்த சிலிடந்தொறு மிடந்திகழ் பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்து* என்றும் அந்த சேதநா சேதநசரீரியாய், *நின்றனர்* இத்யாதிப்படியே அவற்றின் ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் ஸ்வாதீநமாம்படியிருக்கிற வவனுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும், (6) *பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்* என்றும் *பல பிறப்பாய்-எளிவருமியல்வினன்* என்றும் ஆசாலேசமுடையாரைப்பற்றவும் அவதாரப்ரயுக்தமாகவுமுண்டான வவனுடைய ஸௌலப்யத்தையும், (7.) *முற்றவும் நின்றனன்* என்று அவனுடைய ஆச்ரயணீயத்வே ஸாம்யத்தையும், (8.) *நீர்நுமதென்றிவை வேர் முதல்மாய்த்து* என்று ஸம்ஸாரஹேது அதுவேயாகச் சொல்லுகையாலே அஹங்கார தோஷத்தையும், (9.) *விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையுஞ் செறுமைம்புலன்*என்று இந்த்ரியபலத்தையும், (10) *மனத்தை வலித்து* என்று மநோநியமநத்தினருமை சொல்லுகையாலே மந: ப்ராதாந்யத்தையும் (11.) *உள்ளமுரை செயலுள்ள விம்மூன்றையு முள்ளிக்கெடுத்து* என்று கரணநியமநத்தையும்* (12.) * பெருநாடுகாணவிம்மையிலே பிச்சை தாங்கொள்வர்* என்கையாலே ஆர்த்தனான ப்ரஷ்டை ச்வர்யகாமன் *இறுகலிறப்பென்னும்* என்கையாலே ஜிஜ்ஞாஸுவான கேவலன், *குணங்கொள் நிறைபுகழ் மன்னர்* இத்யாதியாலே அர்த்தார்த்தியான அபூர்வைச்வர்யகாமன், * திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மின்* என்கையாலே ஜ்ஞாநியாகிற பகவச்சரணார்த்தி என்கிற ஸுக்ருதி பேதத்தையும். (13.) *அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல்* நண்ணாவசுரர்—நல்லவமரர்* என்று தேவாஸுரவிபாகத்தையும், (14.) *புகழுநல்லொருவன்* *நல்குரவும்* *மாயாவாமனன்* இவைகளிலே விபூதி யோகத்தையும், (15.) *நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய் சீரார் சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாயயனாய்* என்று விச்வரூப தர்சனத்தையும், (16) வணக்குடைத்தவ நெறிவழி நின்று

புறநெறி களைகட்டுணக்குமின் பசையற* என்றும், *மேவித்தொழுதுய்ம்மினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற் கொண்டச்சுதன்தன்னை ஞானவிதி பிழையாமேஎன்றும், *மாலைநண்ணி-காலை மாலை கமல மலரிட்டு-தொழுதெழுமினோ* என்றும் ஸாங்கபக்தியையும், (17, 18,) *அவனுடையுணர்வு கொண்டுணர்ந்து* என்று அவனருளிச்செய்த ப்ரபத்திரூபஜ்ஞாநத்தை ஸஹாயமாகக்கொண்டு அத்தையறிந்தென்கையாலே பக்த்யங்கத்வேநவும் *மற்றொன்றில்லை* *சரணமாகும்* என்கிறவற்றாலே ஸ்வதந்த்ரத்வேநவும் இரண்டுவகையான ப்ரபத்தியையுமுபதேசிக்கையாலே ஏதத்ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தைக் கொண்டு *மாயனையே ருதியவாக்கு* என்கிற ஸ்ரீகீதையோடொக்கச் சொல்லப்படுமென்கை. (ப்ரபத்தி ஸ்வவித்யாதிகளாலே) என்கிறவிடத்தில், ஆதிசப்தத்தாலே *ஜந்ம கர்மசமே திவ்ய மேவம் யோவேத்தி தத்வத:, த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந* என்றாப்போலே,*இவை பத்தும் வல்லாரமரரோடுயர்விற்சென்றறுவர் தம்பிறவியஞ்சிறை* என்று சொன்ன அவதார ரஹஸ்யவைபவம், *பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருத மச்நாமி ப்ரயதாத்மந:* என்றாப்போலே *பிரிவகையின்றி நன்னீர் தூய்ப்புரிவதுவும் புகைபூ* என்று சொன்னவவன் ஸ்வாராததை முதலாகக் கீழநுக்தங்களையும், தேஹாத்மாபிமாநிகளை க்ரமத்திலே ப்ராப்ய ஸாதநங்களினெல்லையிலே மூட்டுகையும், ஸாத்யோபாயங்களிலே பரந்து ஸித்தோபாயத்தை மறைத்து உபதேசிக்குமிடத்தில் வைபவம் தோற்ற வெளியிடுகையுமான வற்றையும் நினைக்கிறது, ... (189)

190, ஆக ஸ்ரீகீதையோடு திருவாய்மொழிக்குண்டான ஸாம்யம் சொல்லிற்று கீழ்; அதிலிதுக் குண்டான ஆதிக்யத்தைப் பல ஹேதுக்களாலும் சொல்லுகிறதுமேல். ப்ரதமம் வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தால் வந்த ஏற்றம் சொல்லுகிறது (அது தத்வோபதேசம்) இத்யாதியால்,

190. அது தத்வோபதேசம்; இது தத்வதர்சி வசனம்.

அதாவது அந்த ஸ்ரீகீதாப்ரபந்தம், *தத்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபிஸ் ஸர்வதோமுகை:, தத்வமேகோ மஹாயோகீ ஹரிர் நாராயண: பர:* என்கிறபடியே தத்வ பூதனான ஸர்வேச்வரன்தானே உபதேசித்தது. இப்ப்ரபந்தம், *தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா, உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வதர்சிந:* என்று ஜ்ஞாநோபதேசத்துக்கு ஆப்ததமராக அவன்தானருளிச்செய்த தத்வதர்சிகளில் தலைவரான ஆழ்வார் வசநமென்கை. இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து *அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ் ததா, மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய* மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று இப்படி ஸ்வவைபவத்தை ஸ்வயமேவ அருளிச் செய்கையாலே ஸ்வப்ரசம்ஸைபோலே யிருக்கையாலே அது மந்தமதிகளுக்கு விச்வஸநீயமாகாது; சுத்த ஸத்வஜ்ஞாநரானவிவர், *மண்ணும் விண்ணுமெல்லா முடனுண்ட நங்கண்ணன் கண்ணல்லதில்லையோர் கண்ணே* *கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை* *கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண்—மத்யஸ்தமாக நின்று தத்வைபவத்தை யுபதேசிக்கையாலே, இது மந்தமதிகளுக்கும் திண்ணமா நும்முடைமையுண்டேலவனடி சேர்ந்துய்ம்மினோ* என்று இப்படி விச்வஸநீயமா யிருக்கு மென்கிற ஆதிக்யம். .... (190)

191. ப்ரபந்தோதய ஹேது வைலக்ஷண்யத்தால் வந்த ஆதிக்யம் சொல்லுகிறது மேல் (அது ஐவரை வெல்வித்து) இத்யாதியால்.

191. அது ஐவரை வெல்வித்துப் பதிற்றைந்திரட்டி படச்சொன்னது. இது நாடாகத் தோற்றோமென்று ஐயைந்துமுடிப்பான் சொன்னது.

அதாவது—அந்த ப்ரபந்தம் *அன்றைவரை வெல்வித்த* என்கிறபடியே, *த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமச்சக்ருர் ஜநார்தநம்* என்று ராஜ்யகாங்க்ஷிகளாய் சரணம் புக்கு நிற்கிற பாண்டவர்களைவரையும், *ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண* என்றவர்ஜுநனை *கரிஷ்யே வசநம் தவ* என்னப்பண்ணி யுத்தத்திலே மூட்டி விஜயிகளாக்கி, *பதிற்றைந்திரட்டிப் படைவேந்தர்பட* என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ப்ரதிபக்ஷபூதரான துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரையும் முடிக்கைக்காகச் சொன்னது; இந்த ப்ரபந்தம் *தோற்றோம் மடநெஞ்சமெம்பெருமான் நாரணற்கு* என்று வகுத்த சேஷி பக்கலிலே எல்லாரும் அபஹ்ருத சித்தராய்ப் போம்படியாக, *முடிப்பான் சொன்ன வாயிரம்* என்கிறபடியே அதுக்கு விரோதியாயிருந்துள்ள *பொங்கைம்புலனும்* இத்யாதியால் சொன்ன சதுர்விம்சதி தத்வாத்மகமான அசித்திலும், ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய்க்கொண்டு ஸ்வபோக்யதையாலே தன் பக்கலிலே கால்தாழப் பண்ணு மாத்மாவிலுமுண்டான ஸங்கத்தை முடிப்பதாகச்சொன்னதென்கை. இத்தால் மோக்ஷ சாஸ்த்ரமேயாகிலும் உதிக்கிறபோது அந்யார்த்தமாக உதித்த குறையுண்டு அதுக்கு, மோக்ஷார்த்தமாகவே உதித்த வேற்றமுண்டிதுக்கு என்றதாய்த்து. (191)

192. உபக்ரமோபஸம்ஹாரப்ரக்ரியையால் வந்தவைபவம் சொல்லுகிறது (அங்கு) இத்யாதியால்.

192. அங்கு நம்பி சரணென்று தொடங்கி முடிவில் அப்ரியமென்றது; இங்கு பரமேயென்றிழிந்து பொலிகவென்றுகந்தது.

அதாவது—அந்த ப்ரபந்தத்திலுபதேசம் தொடங்குகிறபோது, *நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று தாழ்ந்த தனஞ்சயற்காகி* என்கிறபடியே, *சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்* என்ற வர்ஜுனனுடைய அநுவர்த்தநம் கண்டு ப்ரீதியோடே உபக்ரமித்து*, நநமச்ரத்ததாநோஸி துர்மேதாச்சாஸி பாண்டவ, அபுத்த்யா யந்ந ஜாநீஷே தந்மே ஸுமஹதப்ரியம்* என்று அவன் பக்கலநவதாநம் காண்கையாலே அப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்று. இப்ப்ரபந்தத்தில் விமுகரைக்குறித்து க்ருபையாலே உபதேசிக்கையாலே உபதேசோபக்ரமத்திலே *ஏபாவம் பரமே* என்று அப்ரீதியோடே யுபக்ரமித்து அவ்வுபதேசங்கேட்டு ஜகத்தாகத்திருந்துகையாலே இப்படி திருந்தினவர்களைக்கண்டு *பொலிக பொலிக* என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி* *உகந்து பணிசெய் தென்னும்படி ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்றென்கை, இத்தால் அர்ஜுனன் யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனுன மாத்ரமொழிய ஸித்ததர்மபர்யந்த முபதேசத்தின் பலம் ஸித்திக்கப்பெறுமையாலே உபதேசம் ஸப்ரயோஜநமாய்த்திலையங்கு; அது ஸப்ரயோஜநமாய்த்தது மிங்கே என்றதாய்த்து. .... (192)

193. ப்ரதிபாத்யார்த்த கௌரவத்தால் வந்த வைபவம் சொல்லுகிறது (அதில் ஸித்ததர்ம) இத்யாதியால்.

193. அதில் ஸித்ததர்மவிதியே; இதில் வித்யநுஷ்டாநங்கள்.

அதாவது—அந்த ஸ்ரீகீதையில் *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று ஸித்த தர்ம விதிமாத்ரமே யுள்ளது; இந்த ப்ரபந்தத்தில், *திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ* என்று விதியும், *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று அநுஷ்டாநமும் இரண்டும் காணலாமென்கை. இத்தால் விதிமாத்ர ப்ரதிபாதகமானவதில், வித்யநுஷ்டாநங்க ளிரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கு மிதுக்குஏற்ற முண்டென்றதாய்த்து.

194. இனி அந்த ஸ்ரீகீதைதனக்கு உத்கர்ஷமும் இவரங்கீகாரத்தாலேயென்கிறது (பகவன்) இத்யாதியால்.

194. பகவன் ஞானவிதி பணிவகையென்று இவரங்கீகாரத்தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்.

அதாவது—*அம்பகவன் வணக்குடைத் தவநெறிவழி நின்று* என்றும், *ஞான விதி பிழையாமே* என்றும், *பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன் கமல மலர்ப்பாதம்* என்றும் பரமவைதிகரான இவர் அத்தை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகையாலே யாய்த்து அந்த ஸ்ரீகீதைக்கு உத்கர்ஷமுண்டாய்த்தென்கை. புத்த முநியாயும் கபில முநியாயும் சொன்ன பௌத்த சாஸ்த்ரமும் ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமும் அவன் தானருளிச் செய்ததாயிருக்கச் செய்தே, வைதிக பரிக்ரஹமில்லாமையிறே அப்ரமாணமாய்த்து. *இதி மோஹநவர்த்மநா த்வயாபி க்ரதிதம் பாஹ்யமதம் த்ருணாய மந்யே* என்று பகவதுக்தமேயாகிலும் வேதவிருத்தமானது வைதிகரங்கீகரியார்களே. வேதாவிரோதித்வம் ப்ரகாசிப்பது வைதிக பரிக்ரஹத்தாலேயிறே. ஆகையால் அதுக்கு உத்கர்ஷம் இவரங்கீகாரத்தாலே யென்னக்குறையில்லை, இத்தால் அதுக்குத்கர்ஷம் இவர் பரிக்ரஹம் கொண்டு சொல்லவேணும்; இவர் வாக்கில் பிறந்தவிதுக்கு அதுவும் வேண்டாவென்று இவ்வழியாலும் ஓர் ஆதிக்யம் சொல்லிற்றாய்த்து. ஆக ஸ்ரீகீதையிலுமிதுக்குண்டான ஆதிக்ய ஹேதுக்களெல்லாம் சொல்லிற்றாய்த்து. .... (194)

195. இப்படி ஈச்வரோபதேசத்திலிவருபதேசத்துக்கு ஏற்றம் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே ப்ரமேயபூதனானவனோடே ப்ரஜ்ஞ ப்ரமாதாக்களையும் கூட்டி 'அவர்களெல்லாருபதேசமும் ஸங்குசித விஷயம், இவருபதேசம் ஸர்வ விஷயம்' என்று இவ்வழியாலே உபதேஷ்டாவான ஆழ்வார்க்கு ஓர் ஆதிக்யமருளிச் செய்கிறார் மேல் (வேத வேத்யவைதிகோபதேசம்) என்று தொடங்கி.

195. வேதவேத்ய வைதிகோபதேசம் ஆவித்யரளவிலே; அஜ்ஞர் ஜ்ஞாநிகள் ஜ்ஞாநவிசேஷயுக்தர் ஸர்வஜ்ஞனென்னுமல் இவர் திருத்துவர்.

அதாவது—ஹிதாநுசாஸநபரமான வேதத்தினுடையவும், *வேதவேத்யே பரே பும்ஸி* என்று வேதைகஸமதிகம்யனான ஈச்வரனுடையவும், *யேச வேதவிதோவிப்ரா யேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா:* என்கிறபடியே வேதத்தில் பூர்வோத்தரபாகார்த்தஜ்ஞராய் வைதிகரென்று நிரூபகமாயிருக்கும் மஹர்ஷிகளுடையவுமுபதேசம், *ஆவித்ய ப்ராக்ருத ப்ரோக்த* என்கிறபடியே தத்வஹித புருஷார்த்தஜ்ஞாநாபாவ ரூபாவித்யாயுக்தரான ஸம்ஸாரிகள் மாத்ரத்திலே; தத்வஹிதாதிகளில் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளோடு பகவதுபாயத்வ நிஷ்டராயிருக்கும் ஜ்ஞாநிகளானவர்களோடு, தத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்து உபேயபரராய் ததநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கும் ஜ்ஞாநவிசேஷயுக்தரோடு, *நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷம் தே,* *யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம்* என்கிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனான ஈச்வரனோடு வாசியற ஸர்வர்க்கும் வேண்டுமம்சங்களை யுபதேசித்து இவர் திருத்துவரென்கை. .... (195)

196. எல்லார்க்கும் இவரிப்படி அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணவேணுமோ என்னுமபேக்ஷையிலே, கீழ்ச்சொன்ன நாலு விஷயத்துக்கு மிவரறிவிக்க வேண்டுமர்த்த விசேஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் (அறியாதார்க்கு) என்று தொடங்கி.

196. அறியாதார்க்கு உய்யப்புகுமாறும் இக்கரையேறினர்க்கு இன்ப வெள்ளமும் நிலையறியாதார்க்கு ஆழங்காலும் கரையேற்றுமவனுக்கு நாலாறு மறிவிக்கவேணும்.

அதாவது—*செங்கணெடியானைச் சிந்தித்தறியாதார் என்று மறியாதார்* என்று முதலிலே பகவத் ஜ்ஞாநமில்லாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு, *அஃதேயுய்யப்புகுமாறு* என்று *திருநாரணன்தாள் என்கிறவதுவே உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமென்று ஸம்ஸார நிஸ்தரணோபாயமும், *அக்கரையென்னும் மனத்தக்கட்டுளழுந்தியுன் பேரருளாலிக் கரையேறி யினைத்திருந்தேனே* என்று ஸம்ஸார ஸாகரத்திலழுந்துகிறவர்களுக்கு பகவதேகோபாயத்வ , ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் இங்கே யிருக்கச் செய்தே அக்கரை இக்கரை' என்னும்படி ஸம்ஸாரம் தூரமாய் பரமபதமாஸந்நமாம்படி யிருக்கை யாலே பகவதேகோபாயத்வத்திலே வ்யவஸிதராய் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தராயிருக் கிறவர்களுக்கு வ்யவஸாயம் குலைந்து த்வரிக்கும்படி *முகில்வண்ண வானத்திமைய வர் சூழவிருப்பர் பேரின்ப வெள்ளத்தே* என்று ப்ராப்யவைலக்ஷண்யமும்: ஆற்றிலே யிழிந்து போகா நிற்கச் செய்தே நிலைக்குமிடமும் நிலையாத விடமுமறியாதாரைப் போலே, ப்ராப்யபரராயநுபவியா நிற்கச்செய்தே அதில் நிலை கொள்ளலாமிடமும் ஆழங்கால்படுத்துமிடமும் அறியாதவர்களுக்கு, *செஞ்சொற்கவிகாளுயிர் காத்தாட் செய்மின்* என்று சீலகுணமாகிற ஆழங்காலும், *ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரமநந்த க்லேச பாஜநம், த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:* என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக்கடத்தி அக்கரைப்படுத்துமவனுக்கு *பொங்கைம்புலன்* இத்யாதியாலே சதுர் விம்சதிதத்வமு மறிவிக்க வேணுமென்கை. ஆக அறிவுகேடரை உபாயத்திலே மூட்டுவர் ; உபாயத்திலே யூன்றுவாரை ப்ராப்யபரராக்குவர் ; ப்ராப்யத் திலே அவகாஹிக்குமவர்களுக்கு ஆழங்காலறிவிப்பர் ; ப்ராப்தியை யுண்டாக்குமவ னுக்கு த்யாஜ்யத்தை யறிவிப்பரென்றதாய்த்து. .... (196)

197. இவர்களுக்கு இவ்வர்த்தங்களுபதேசிக்கைக் குறுப்பான ஹேதுக்களோடே இவைதன்னை பின்னமொரு ப்ரகாரேண வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (அவன் முனிந்தார்க்கு) என்று தொடங்கி.

197. அவன் முனிந்தார்க்குத் தாம்கண்டது, தம்மை முனிவார்க்குத் தம் கண், காணுதது காண்பார்க்குக் கண்மாறுமிடம், ராகாந்தனுக்கு மாயாதோஷம் இவர்காட்டுமவை.

அதாவது—*க்ஷிபாமி* *நக்ஷமாமி* என்கிறவவன் முனிவுக்கு விஷயமாய் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு, *ஞானப்பிரானையல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லது* என்று நிமக்நோத்தரண சக்தனாய் ஜ்ஞாநோபகாரகனானவனை யொழிய ஸர்வர்க்கு முஜ்ஜீவநோபாயமில்லை என்று தாமறுதியிட்ட விலக்ஷணமான வர்த்தமும் ; *எங் ஙனேயோவன்னைமீர்காளென்னை முனிவது நீர்* என்னும்படி உபாயாத்யவஸாய தசையிலே நின்று ஸ்வயத்நபீருக்களாய் ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய மறியாதே இத்தலை அதிப்ராவண்யமாகாதென்று ஹிதம் சொல்லுமவர்களுக்கு *என்னெஞ்சினால் நோக் கிக் காணீர்* என்று ப்ராப்யவைலக்ஷண்யாவகாஹியான என்னெஞ்சினால் பார்க்க மாட்டீர்களோவென்று தம்முடைய உட்கண்ணான ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநமும், *செஞ்சொற்கவிகாளுயிர் காத்தாட் செய்மின்* என்று கவிகளாய் கூர்க்கக்காணு மவர்களாகையாலே புறம்பொருவர் காணாததும் காணவல்லவர்களுக்கு. அவன் சீல குணத்திலே கண்வையாதே கொள்ளுங்கோளென்று கண்மாறுமிடமும் ; தம்பக்கல் ராகத்தாலே முன்னடி தோற்றாமையாலே த்யாஜ்ய தேஹதோஷம் காணமாட்டாத வனுக்கு, *மங்கவொட்டுன் மாமாயை* என்று ப்ரக்ருதிதோஷமுமிவர் தர்சிப்பிக்கு மவை யென்கை. .... (197)

198. ஆனால் அஜ்ஞர்க்கு உபதேசிக்குமாபோலே இவர்களெல்லார்க்கும் பலகாலு முபதேசிப்பரோவென்னவருளிச் செய்கிறார் மேல் (ஸாதந ஸாத்யஸ்த்தமத்யஸ்த் தரை) என்று தொடங்கி.

ஸாதந ஸாத்யஸ்த மத்யஸ்தரைவிட்டு அவற்றிற்கலங்கும்
ஜீவேச்வரர்க்கு விடுமின் நினைமின் பிடித்தேன் விடுவேனே
வைத்தெழஊது வாடிநிற்கக் கன்மமன்று ஆன்பின் கைகழி
போல் உழிதராய் என் சொற்கொளென்று இவர் பலகாலும்
ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர். 198

அதாவது—ஸாதந ஸாத்யங்கள் கைப்பட்டவர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டுவது அல்பமாகையாலே ஸாதநஸ்தராகவும் ஸாத்யஸ்தராகவும் நடுவுசொன்ன ஜ்ஞாநிகளும் ஜ்ஞாநவிசேஷ யுக்தருமாகிற அவர்களிருவரையும் விட்டு, கர்மபரவசராய் ஸாதநஸாத்யங்களின்னதென்றறியாதே கலங்கி நிற்கிற ஸம்ஸாரி சேதநர்க்கு, *வீடுமின் முற்றவும்* என்று தொடங்கி *சுனை நன்மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே* என்னுமளவும் த்யாஜ்யோ பாதேயங்களைப் பல படியாலு முபதேசிக்கையாலும்; ப்ரேம பரவசனாய் ஸாதநஸாத்யங்கள் இன்னதென்றறியாதே கலங்கு மீச்வரனுக்கு 'அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே இவர் நம்மைவிடில் செய்வதென்' என்றதிசங்கை பண்ணி அலமருகிறவளவிலே *உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே* *உன்னை நானடைந்தேன் விடுவேனோ* என்று, *மாசுச:* என்பது, *தோகை மாமயிலார்கள்-செவியோசை வைத்தெழ ஆகள் போகவிட்டுக் குழலூது* என்று ஸாதந ஸாத்யங்களை யறிவிப்பது. *மழறுதேன் மொழியார்கள் நின்னருள் சூடுவார் மனம் வாடி நிற்க எம் குழறு பூவையொடும் கிளியோடும் குழகேல்* *கன்ம மன்றெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பது* *ஆன்பின் போகேல்* *என்கை கழியேல்* என்று அக்ருத்யங்களைச் செய்யாதேகொள்ளென்பது *நீயுகக்கு நல்லவரொடு முழிதராய்* *அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள்* என்று க்ருத்யங்களானவற்றைச் செய்யென்பதாய், இப்படி பலவிடங்களிலு முபதேசிக்கையாலும், ப்ரதமசரமோக்தரான அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவரென்றபடி.

(ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலங்கு மீச்வரனுக்கு) என்று உபக்ரமித்து (பிடித்தேன் விடுவேனோ வாடிநிற்க) இத்யாதிகளை யெல்லாமருளிச்செய்வானென்னென்னில் ஸாதந ஸாத்யஸ்தரைச் சொன்னதுக்கு ப்ரதி கோடியாக அவற்றில் கலக்கம் ஜீவேச்வரர்களிருவர்க்கும் ஓரோ வழிகளாலுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைக்காகச் சொன்ன வித்தனையொழிய மேல் சொல்லுகிற ஹிதாஹிதங்களெல்லாம் அவ்விரண்டு விஷயமாயே யிருக்கவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லாமையால் விரோதமில்லை. ஜீவ விஷயமான உபதேசந்தன்னிலும் அர்த்த பஞ்சகமும் உபதேசிக்கையால் அவையிரண்டுமேயென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லையிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, ஜீவ விஷயமான உபதேசத்திலும் *வீடுமின் முற்றம் பக்தி ரூபஸாதநோபதேச பரமாகையாலும், *கண்ணன் கழலிணை பக்திமான்கள் பரிமாற்றமிருக்கும்படி யுபதேசித்ததாகையாலும், நடுவுள்ள வுபதேசத்தையாராய்ந்தாலும் பக்தி ப்ரபத்தி ரூபஸாதநோபதேசமும் பகவதநுபவகைங்கர்யரூப ஸாத்யோபதேசமும் ப்ரசுரமாய், ப்ராப்யமானபரஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்தி விரோதியையுமுபதேசித்தவை, இந்த ஸாதந ஸாத்யங்களிலே உஜ்ஜீவநவைக்கைக்குடலாகையாலே ஏதச்சேஷமாய் அறுகையாலும், ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் தீர்க்கையே உபதேசத்துக்கு ப்ரதாநமென்றிருந்துவிட்டு, ஈச்வர விஷயமான உபதேசமும் ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் தீர்க்கையைப் பற்றவென்றே கொள்ளவேணுமாகில், *பிடித்தேன்* *விடுவேனோ* என்கிறவிரண்டும் தனக்கு ஸாத்யபூதரான இவரோடேவந்து ஸம்ச்லேஷித்துப் பெறும்பேறு பெற்றானாயிரா நிற்கச்செய்தே 'இவர் அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணி அகலில் செய்வதென்' என்றதிசங்கை பண்ணியலமாக்கிறத்தை

நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகச் சொன்னவையாகையாலே ஸாத்யவிஷயமான கலக்கத்தைத் தெளிவிக்கைக்காகச் சொன்னவையாகலாம். ஸாத்யத்தில் கலக்கமாவது ஸாத்யமின்ன தென்றறியாமல் கலங்குகையாலும், ஸாத்ய வஸ்து விஷயமான கலக்கமென்கிற மாத்ரத்தைக் கொண்டு இதுக்கிப்படி யோஜித்தால் வரும் விரோதமில்லை. (வைத்தெழவூது) என்கிறவிது தனக்கபிமதமான விஷயங்களைப் பிரிந்து கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு அதஸ்மிம்ஸ் தத்புத்தி பண்ணித் தங்கள் குழலைக்கொண்டாடினுகைக் கருதி, "நாங்கள் அவர்கள் அல்லோம் காண். அவர்கள் பக்கலிலே போ" என்கிற நினைவாலே *தோகைமாமயிலார்கள் செவியோசை வைத்தெழ* என்று ஸாத்யத்தையும், *ஆகள் போகவிட்டுக் குழலூது* என்று ஸாதநத்தையும் அவனுக்கறிவிக்கிறதாகையாலே, உபயத்திலும் கலங்கினவனுக்குச் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

(வாடி நிற்க) என்கிறவிது *மழறுதேன் மொழியார்கள்* என்று தொடங்கி உனக்கபிமதைகளானவர்கள் உன்னைப்பிரிந்து உருவிக்கிடக்க உனக்கு உபேக்ஷாவிஷயமான வெங்கள் பூவைகிளிகளோடே கலந்து பேச்சுக்கொள்ளாதேகொள் ளென்கிறதாகையாலே, ஸாத்யத்தில் கலக்கம்கண்டு சொன்னதாமிறே. (கல்மமன்று) என்கிறவிது, தங்களோடே இட்டீடு கொண்டு தங்களபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தங்களை வசிகரிக்கைக்கு ஸாதநமாக நினைத்துத் தங்களுக்கநிஷ்டமென்றறியாமல் கையில் பாவையைப் பறிக்கிற அவனைக்குறித்து 'உனக்கிது கார்யமன்று' என்கிறதாகையாலே ஸாதநத்தில் கலக்கங்கண்டு சொன்னதாகலாம். (ஆன்பின்போகேல் கைகழியேல்) என்றது பசு மேய்க்கப் போனவிடத்தே தனக்கென்னதீங்கு வருகிறதோ என்றும் பிரிவாற்றுமலும் இத்தலைபடுகிற க்லேசமறிந்தால் பிரியாதே இத்தலையோடே கூடியிருக்கை புருஷார்த்தமாயிருக்க, ஜாத்யுசிததர்மமென்கிறமாத்ரத்தைக் கொண்டு பசுமேய்க்கப்போகவொருப்படுகிறவனைக்குறித்து *ஆழுமென்னுருயிரான் பின்போகேல்* *கலவியும் நலியுமென் கைகழியேல்* என்றவையாகையாலே, ஸாத்யத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொல்லுகிறதாகலாம். (உழிதரு) என்கிறவிது *வசிசெயுன் தாமரைக்கண்ணும் வாயும் கைகளும் பீதகவுடையுங் காட்டி* என்று வசீகாரஸாதநத்தையும், *உகக்கு நல்லவரொடு முழிதரு* என்று அபிமத விஷய ஸம்ச்லேஷமாகிற ஸாத்யத்தையும், அவையறியாமல் நிற்கிறவனுக்கறிவித்ததாகவிறே யிருக்கிறது; *என்சொற்கொள்* என்கிறவிது பசு மேய்க்கப்போகவேண்டா வென்று விலக்குகிறது. நமக்கொரு தீங்கு வாராமைக்காக வென்றறியாதே பரிவையான தன்வார்த்தையை யநாதரிக்கிறவனைக் குறித்து *அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள்* என்றதாகையாலே, இதுவும் ஸாத்யத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொன்னதாகக் கொள்ளலாம். ஆனபின்பு, *இவற்றில் கலங்கு மீச்வரனுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்* என்றதுக்கு அநுகுணமாக இச்சந்தைகளுக் கெல்லாமிப்படி யோஜித்தாலும் குறையில்லை. .... (198)

199. இப்படி யிவர்களிருவர்க்கும் பலகாலுமுபதேசிக்கைக்கு ஹேது வென்னென்னுமாகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு) என்று தொடங்கி.

199 கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு உணர்த்துவது ப்ரேமத்தாலே ;
தம மூடுவார்க்கு வேட்கையெழவிராது நராலத்தாலே.

அதாவது—*பிணக்கி யாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதியாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞானமூர்த்தியினாய்* என்று ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் ஸகல சேதநாசேதநங்களையு மொக்கக்கலசி ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்தில் ஒருவர் கர்மமொருவர் பக்கல் கலசாதபடி பிரித்தவிடத்திலும் தன் ஸ்வரூபத்துக் கொரு

பேதமின்றிக்கே அத்விதீயமாய் அபரிச்சேத்யமான கீர்த்தி ஸமுத்ரத்தை யுடைத்தா யிருக்கிற ப்ரபாரூபமான ஜ்ஞானத்தை வடிவாகவுடையனுகையாலே ஸர்வஜ்ஞனு யிருக்கிறவனுக்கு *உனக்கொன்றுணர்த்துவன்* என்று உபதேசிக்கிறது-தத்விஷய ப்ரேமத்தாலே; *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக் கொள்ளென்று தமமூடும்* என்று ஐச்வர்யம் விநாசஹேதுவாகக் காணுநிற்கச் செய்தே பின்னையுமத்தை ஸ்வீகரிக்கும்படி தமோபிபூதராகா நிற்கும் ஸம்ஸாரி களுக்கு, *நின்கண் வேட்கையெழுவிப்பன்* என்று தம்முபதேசத்தாலே பகவத் பக் தியை ஜநிப்பிக்கிறது. தத்ஸம்பந்தமடியாக அவர்களை விடமாட்டாதே திருத்தித் தம்மோபாதி பகவதநுபவ பரராக்கவேணுமென்கிற ஜ்ஞாநத்தாலே யென்கை. (199)

200. இப்படி ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டும் காரணமாகச்சொல்லுவானென். பரதுஃ காஸஹிஷ்ணுத்வமன்றோ பரோபதேசத்துக்கு ப்ரதாநகாரண மென்னவருளிச்செய் கிறார் (உயிர்மாய்தல்) இத்யாதியால்.

200. உயிர்மாய்தல் ஆழ்ந்தேனென்னுருயிரென்னும் பரதுக்கம் ஸஹியாமை யிரண்டிலுமுண்டு.

அதாவது—*கொண்டாட்டும் குலம் புனைவும்* என்று தொடங்கி *உயிர் மாய்தல் கண்டாற்றேன்* என்று ஸம்ஸாரிகள் பாரிக்கிற பாரிப்பும் முடிந்துபோகிற படியும் கண்டு ஆற்றமாட்டுகிறிலேனென்கையாலே பரருடைய துக்கம் ஸஹியாமை யும், *அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொலாங்கென்றாழுமென்னாருயிர் *என்று அசு ரர்களுன்னை வந்துகிட்டினுல் அங்கு என்னுய் விளையுமோவென்று என்னுத்மாவானது தரைப்படா நின்றதென்கையாலே பரனை விச்வரனுடைய துக்கம் ஸஹியாமையும், இருவர்க்கு முபதேசிக்கைக்கு ஹேதுவாகச் சொன்ன ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டிலு முண்டென்கை. இத்தால் ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டும் பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வத்தை யொழிந்திராதென்றதாய்த்து. .... (200)

201. இப்படி ப்ரேமமாத்ரத்தாலன்றிக்கே ஈச்வரன் நினைவாலே அவனுக்குத் தாமாத்மபூதராகையாலும் அவனுக்கொரு தீங்கு வரப்பொறுக்கமாட்டாரென்னு மத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (என்னது) இத்யாதியால்.

201. என்னதுன்னதாவியிலே அறிவாராத்மாவென்று அவன் மதந் தோன்றும்.

அதாவது—*என்னதுன்னதாவியும்* என்று உன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வ ரூபம் நானிட்ட வழக்கு என்றவிடத்திலே, *அறிவாருயிரானாய்* என்று அறிவாரை யுயிராகவுடையவனென்னும்படி. *ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்* என்று ஜ்ஞாநியான வன் எனக்கு தாரகனுகவே யென்னுடைய மதம் என்றருளிச்செய்தபடியே இவரை யவன் தனக்காத்மாவாக நினைத்திருக்கிற ஆகாரம் தோன்றுமென்றபடி. ஆகையால், அவனுக்கொரு துக்கம் வரப் பொறுக்கமாட்டாரென்று கருத்து. .... (201)

202. ஆக ஜீவேச்வரர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுகைக்கு ஹேதுக்களை தர்சிப்பித்தாராய் நின்றார் கீழ், இப்படி இவருபதேசிப்பராலுைம் சிஷ்யலக்ஷண யோக்யதையில்லாத விச்வரன் உபதேசத்துக்கு முக்ய பாத்ரமன்றே என்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (இருத்துமெண்டானாய்) என்று தொடங்கி.

202. இருத்து மெண்டானுய்ப் பொய்கலவாது அன்பு செய்து பற்றில னுய் க்ஷுத்த்ருட்பீடித நிர்த்தநரைப்போலே கண்டு கொண்டு பருகிப் பரிஜநாதிகளோடே தன்னைத்தந்து என்செய்வனென்றே யிருந்து அகிலபரத்தையும் ஸமர்ப்பிக்க அது சுமந்து அல்லுநன் பகலும் போகு என்றலும் அகல்வானு மல்லனுய் போகேலென்றால் உகப்பையுந் தவிர்ந்து விதி வகையே நடத்துமவனே உபதேச ஸத்பாத்ரர்.

அதாவது—ஸச்சிஷ்யனானவன் ஆசார்யனை தநபிமதஸ்தலத்திலே வைத்து தச்சந்தாநுவர்த்தியாய் தத்விக்ரஹத்திலே புரையற்ற விருப்பமுடையனாய், ஸகல ஸ்நேஹத்தையுமவன் பக்கலிலே பண்ணி ததிதரங்களிலே ஸங்கமற்று, மிடியனும் பசியனும் விடாயனும்—தனமும் சோறும் தண்ணீரும் பெற்றாற்போலே அத்யபிநி வேசத்தோடே யவனையனுபவித்து, *சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவே வேசத்தோடே யவனையனுபவித்து, *சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவே தயேத்* என்கிறபடியே தன்னுத்மாத்மீயங்களை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பித்து எல்லாம் செய்தாலும் *க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதிவீம் தத்யாத் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந* என்கிற படியே ஆசார்யன் பண்ணின மஹோபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமல்லாமையாலே குறை வாளனாய், ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹயாத்ராபரமெல்லாம் தன்மேலேபொகட்டி ருக்கத் தான் அதடங்கலும் சுமந்து, திவாராத்ரவிபாகமற அவனைப்பிரியாதே அவன் நிக்ரஹித்து 'போ' என்றாலும் போகாதானாய். அவனுக்கநிஷ்டமானால் தனக்கு உகப்பானவற்றையும் விட்டு ஆசார்யன் விதித்தபடியே நடத்துமவனாகையாலே *இருத்தும் வியந்தென்னைத் தன் பொன்னடிக்கீழ்* என்று இவர்க்கபிமதமான விடத்தே இவ்வரை யிருத்தி, *என்னெண்டானானான்* என்று இவர்நினைவிலே யொழு குவானாய், *பொய்கலவாதென்மெய் கலந்தான்* என்று இவர் திருமேனியில் பண் ணின விருப்பத்திலே புரையின்றிக்கே *அந்தாமத்தன்பு செய்து* என்று பரமபதத் தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை இவர் பக்கலிலே பண்ணி, *பற்றிலனீசனும்* என்று இவர் பக்கல் ஸங்கத்தாலே யங்குள்ளார் பக்கல் ஸங்கத்தையும், விட்டு *இருந்தான் கண்டுகொண்டு* என்றும் *என்னை முற்றவும் தானுண்டான்* என்றும் *தானென்னை முற்றப்பருகினான்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிர்த்தநன் நிதி கண்டாற்போலவும் பசித்தவன் சோறு கண்டாற்போலவும், தாஹித்தவன் தண்ணீர் கண்டாற்போலவும் அத்யந்தாபிநிவேசத்தோடே யிவரை யநுபவித்து, *பரிஜநபரிபர்ஹா பூஷணாந்யாயு தாநி ப்ரவரகுணகணாச்ச ஜ்ஞாந சக்த்யாதயஸ் தே, பரமபதமதாண்டாந்யாத்ம தேஹஸ் ததாத்மா வரத ஸகலமேதத் ஸம்ச்ரிதார்த்தம் சகர்த்த* என்றும் *எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்விபூதியையும் தன்னையு மிவர்க்குக் கொடுத்து *உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றேயிருத்தி* என்கிறபடியே இவர்க்கெல்லாம் செய்தாலும் தானிழவாளனாய், ஆத்மாத்மீயாகிலபரத்தையும்நமச் சப்தமுகேந விவர் ஸமர்ப்பிக்க;* வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாம் கடமை யது சுமந்தார்கட்கு* என்னும்படி *பூயிஷ்ட்டாம்* என்கிறபடியே நம உக்தி தனக் குக் கனத்துத்தோற்றுகையாலே அவ்வழியாலே அந்த அகில பரத்தையும் சுமந்து *அல்லுநன் பகலுமிடைவீடின்றி நல்கி யென்னை விடான்* என்று இவர் பக்கல் பண் ணின ஸ்நேஹத்தாலே திவாராத்ரவிபாகமற இவரைவிடமாட்டாதே, *போகு நம்பி* என்று சீறிப்போகச் சொன்னாலும். *அகல்வானு மல்லனினி* என்கிறபடியே அகலா தானாய், *ஆன்பின் போகேல்* என்று இவர் நிவர்த்திப்பித்தால் *திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி* என்கிறபடியே தனக்கு உகப்பானத்தையும் தவிர்ந்து, *அருள்தரு வானமைகின்றானதுநமது விதிவகையே* என்று இவர் விதித்தபடியே நடத்துகிற ஸர்வேச்வரனே உபதேசத்துக்கு ஸத்பாத்ரமென்கை. .... (220)

203. ஆனால் இங்ஙனன்றிக்கே அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறவளவில் ஸம்ஸார விரக்தராய் ஆத்மகுணோபேதராய் ஸம்யகுபஸந்நரானவர்களுக்கு உபதேசிக்குமர்த்தத்தை, பகவத்விமுகராய் ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் அநுவர்த்தநஹீநரானவர்களுக்கு வலியப்பிடித்து உபதேசிப்பானென்னென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (நண்ணாதார்) என்று தொடங்கி.

203. நண்ணாதார் மெய்யிலும் ஆசை நிர்வேதத்தோடே ஆஸ்திக்ய அமாநித்வாதிகள் விஞ்சின ப்ரணிபாதாபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவாபரர்க்கு உளங்கொள்பேசுமளவன்றென்னும் அர்த்தத்தை வம்மின் விரோதமிதைச் சொல் எவ்வுயிர்க்குமறிய வென்று அடைவு கெட அதாஸ்கர்க்கு உபதேசிக்கிறது ஞாலத்தார் பந்தயுக்தியும் அநர்த்தங்கண்டு ஆற்றாமையும் மிக்க க்ருபையுமிறே.

அதாவது-*நண்ணாதார் முறுவலிப்பவிலும்* மெய்யில் வாழ்க்கையிலும், *ஊனேறு செல்வத்திலும்,* ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தையிலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விமுக லோக யாத்ரையிலும் மாம்ஸாஸ்ருகாதி மல ரூபதேஹத்திலும் கர்மோபாதிகங்களான தேஹாநுபந்திகளிலுமுண்டான தோஷதர்சநத்தாலே, *பரீக்ஷ்ய லோகாந்* இத்யாதிப்படியே பிறந்த நிர்வேதத்தோடே, *ஆஸ்திகோ தர்மசீலச்ச சீலவாந் வைஷ்ணவச்சுசி , கம்பீரச் சதுரோ தீரச் சிஷ்ய இத்யபிதீயதே* என்றும் *அமாநித்வ மதம்பித்வ மஹிம்ஸா க்ஷாந்திரார்ஜவம். ஆசார்யோபாஸநம் சௌசம் ஸ்தைர்ய மாத்மவிநிக்ரஹ:* இத்யாதியாலும் சொல்லப்படுகிற ஆஸ்திக்யாதிகளும் அமாநித்வாதிகளுமாகிற சிஷ்ய லக்ஷணமான ஆத்ம குணங்களாலதிகராய், *ப்ரணிபத்யாபிவாத்யச* என்றும், *தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா,* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பக்நாபிமாநராய்க் கொண்டு ப்ரணிபாத அபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவையாகிற விவற்றிலே தத்பரராய் சிரகாலம் அநுவர்த்தித்தவர்களுக்கு, *உளங்கொள் ஞானத்துவைம்மின்* என்றும், *பேசுமளவன்றிது வம்மின் நமர்! பிறர் கேட்பதன்முன்* என்றும் இப்படி அஷ்டகர்ணமாக உபதேசிக்கவேண்டும் அர்த்த விசேஷத்தை, *வம்மின் புலவீர்* என்று வலியவழைத்து, *சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ* என்று நான் சொல்லுகிறவிது உங்களுக்கு விரோதமாய்த் தோற்றியிருந்ததாகிலும் சொல்லுவன். இத்தைக் கேளுங்கள் என்று அபேக்ஷித்து, *ஈனச்சொல்லாயினுமாக* என்கையாலே 'ஆகிலுமாக' என்று பொகடு பொருளாகவும், *மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத் தெவ்வுயிர்க்கும்* என்றும், *திண்ண நாமறியச்சொன்னோம்* என்றும் ஸர்வர்க்கும் ப்ரஸித்தமாம்படியாகவும், இப்படி அடைவுகேடாக, *இதம் தே நாதபஸ்காய* இத்யாதியால் சொன்ன அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறது, *ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமான்* என்று நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் அவனோடு ஸம்பந்தமொத்திருக்க, இவர்கள் அவனை யிழந்து கிடக்கவொண்ணாதென்கிற ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும், *கண்டாற்றேனுலகியற்கை* என்று இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற அநர்த்தங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத ஸ்வபாவமும், தாவந்மாத்ரமன்றிக்கே *அருள் கண்டீரிவ்வுலகினில் மிக்கது* என்று, *க்ஷிபாமி* நக்ஷமாமி* என்று ஈச்வரன் கைவிட்டவர்களையும் திருத்தியல்லது நிற்கமாட்டாத கரைபுரண்ட காருண்யமுமிறே யாலும் க்ருபாதிக்யம் சிஷ்யோக்தி ஸித்தமாகையாலுமாய்த்து இப்படி ப்ரஸித்தி தோற்றவருளிச்செய்தது. ....

(203)

204. மற்றுமிப்படி யுபதேசிப்பார் பலருமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தாய்க்கும்) இத்யாதி.

204. தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடிபணிந்த வர்க்குமே இவையுள்ளது.

அதாவது— தன்பக்கலிலே விபரீதபுத்தியைப் பண்ணிநிற்கிற பாபிஷ்டனை ராவணனைக்குறித்து, *மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்* *விதிதஸ்ஸஹிதர்மஜ்ஞ:* இத்யாதிகளாலே ஹிதோபதேசம் பண்ணின *நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா* என்கிற ஸர்வலோகஜநநியான பிராட்டிக்கும்; திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாகச்சீறித் தன்னை அதிக்ரூரமான தண்டங்களைப்பண்ணும்படி பகவதத்யந்தவிமுகனாய் பாபிஷ்டாக்ரகண்யனான ஹிரண்யனைக் குறித்து, *ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே* *உர்வ்யாமஸ்தி* இத்யாதிகளாலே ஹிதத்தையுபதேசித்தும் விமுகரான அஸுரபுத்ரர்களைக் குறித்து *அபார ஸம்ஸாரவிவர்த்தநேஷு மாயாத தோஷம் ப்ரஸபம் ப்ரவீமி, ஸர்வத்ர தைத்யாஸ்ஸமதாமுபேத ஸமத்வமாராதநமச்யுதஸ்ய* இத்யாதிகளாலே ஹிதத்தை யுபதேசித்தும். *மீளவவன் மகனை* என்கிற ஹிரண்ய புத்ரனை ப்ரஹ்லாதனுக்கும், *யாவந்ந லங்காம் ஸமபித்ரவந்தி வலீமுகா: பர்வத கூடமாத்ரா:; தம்ஷ்ட்ராயுதாச்சைவ நகாயுதாச்ச ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ.* *யாவந்நக்ருஹ்ணந்தி சிராம்ஸி பாணா ராமேரிதா ராக்ஷஸபுங்கவாநாம், வஜ்ரோபமா வாயுஸமாந வேகா: ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ* என்றிப்படி தனக்கு ஹிதம் சொன்னது பொறாமல் *த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம்* என்று திக்கரித்த க்ரூரனை ராவணனைக்குறித்து, *ஸுலபா: புருஷா ராஜந் ஸததம் ப்ரியவாதிந:, அப்ரியஸ்யது பத்யஸ்ய வக்தா ச்ரோதா ச துர்லப:, பத்நம் காலஸ்ய பாசேந ஸர்வபூதாபஹாரிணா, நநச்யந்த முபேக்ஷேயம் ப்ரதீப்தம் சரணம் யதா* என்று தொடங்கி ஹிதோபதேசம் பண்ணின *அவன் தம்பிக்கே* என்கிற ராவணாநுஜனான ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுக்கும்; பகவத்விமுகராய் அந்யபரராய்த்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளை விடமாட்டாமல் *வீடுமின் முற்றவும் தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பலபடியாலும் உபதேசித்த விவ்வாழ்வார் தமக்கும்; ஓராண்வழியாகப் பூர்வர்களுபதேசித்துப் போந்த நியமத்தைக் குலைத்துப் பலரையுமுபதேசிக்கும்படி பண்ணியும் பலகால் நடந்து துவண்டு கேட்ட பரமார்த்தத்தை ஒலக்கமாக வைத்து உபதேசித்தும், *வ்ருதைவ பவதோ யாதா பூயஸீ ஜந்ம ஸந்ததி:, தஸ்யாமந்யதமம் ஜந்ம ஸஞ்சிந்த்ய சரணம் வ்ரஜ* என்று ருசிவிச்வாஸ ஹீனரையும் நிர்ப்பந்தித்து சரமோபாயஸ்த்தராக்கியும், இப்படி அதிகாரம் பாராமல் அவர்கள் துர்க்கதியைப் பார்த்து உபதேசித்தருளும் ஸ்வபாவராய், *பாமன்னு மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்* என்று நிரூபகமாயிருக்கும் எம்பெருமானார்க்குமே இவ்வாகாரங்களுள்ளதென்கை. (இவை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், அநர்த்தாஸஹத்வம், அநவதிகக்ருபை ஆகிற மூன்றையும் பராமர்சிக்கிறது. (204)

205. இப்படி விமுகரான ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து இவ்வாழ்வாருபதேசித்தவிது ஸபலமாய்த்தோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்(க்யாதிலாப)இத்யாதி.

205. க்யாதிலாபபூஜாபேக்ஷையற மலர்நாடியாட்செய்ய, உய்யக்கொண்டு ஆரைக்கொண்டு வாளும் வில்லுங் கொண்டென்கிற இழவுகள் தீரப்பெற்றது.

அதாவது—*நீசனேன் நிறை வொன்றுமிலேன்* என்று தன்மைக் கெல்லையாகத் தம்மை நினைத்திருக்கையாலும், *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம் நெருப்பாக* என்று ஐச்வர்யத்தை அக்நிஸமமாகக்காண்கையாலும், *தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்* என்று பாகவத சேஷத்வத்தி

னெல்லையிலே நிற்கிறவர்களுக்குத் தம்மை சேஷமாக நினைத்தும் *ஓதவல்லபிராக்கள் நம்மையாளுடை யார்கள் பண்டே* என்று இப்ப்ரபந்தத்தில் அந்வயித்தவர்களைத் தமக்கு சேஷிகளாக நினைத்து மிருக்கையாலும், க்க்யாதியிலும் லாபத்திலும் பூஜையிலும் அபேக்ஷயற்று, *நறிய நன்மலர்நாடி* என்கிறபடியே சேஷத்வ பரிமள யுக்தமாய் ச்லாக்யமான ஆத்ம புஷ்பங்களைத் தேடி *ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்* என்று கைங்கர்யரூபமாக உபதேசிக்கையாலே ஜகத்தாகத் திருந்து கையாலும், *உம்மையுய்யக்கொண்டு போகுறில்* என்று ஸம்ஸாரிகளுஜ்ஜீவந நிமித்தமாகவுண்டான இழவும், *ஆரைக்கொண் டென்னுசாகோ* என்று தமக்கு உசாத்துணையில்லாமையால் வந்தவிழவும்,*வாளும் வில்லும் கொண்டு பின் செல்வார் மற்றில்லை* என்று அவன் ஸௌகுமார்யமறிந்து பரிகைக்கொருவருமில்லை என்கிற விழவும் தீரப் பெற்றதென்கை. எல்லாருமுஜ்ஜீவித்து தமக்கு உசாத்துணையாய் அவனுக்கு மங்களா சாஸநமும் பண்ணுகையாலே மூன்றிழவும் தீருமிறே. *மலர் நாடி* என்கிறவிதுக்கு *நறிய நன்மலர் நாடி* என்கிறவிது சொல்லும்போது ஸர்வவ்யாக்க்யாநங்களிலும் ''பரிமளத்தையுடைத்தாய் ச்லாக்யமான புஷ்பங்கள் போலேஆராய்ந்துசொன்னவாயிரம்'' என்று ப்ரபந்த விசேஷணமாகச் சொல்லியிருக் கையால், இவர்க்கு நினைவு புஷ்பங்களைத்தேடி என்கிறவிதென்று கொள்ளவேணும். அன்றிக்கே 'மலர்நாடி என்கிறவிது *நாடாத மலர்நாடி* என்கிறத்தை நினைத் தருளிச் செய்தாரென்றுகொள்ளில் ஒரு விரோதமுமில்லை. *வாடாத மலரடிக் கீழ்வைக்க* என்று கைங்கர்யப்,ரஸங்கமுண்டாகையாலே *ஆட்செய்ய* என்றத் தோடே சேருமிறே, ... (205)

206. இப்படியுபதேசம் பலித்ததாகில் *பரீக்ஷ்ய லோகாந்* இத்யாதிப்படியே கர்ம பலமான ஸாம்ஸாரிக போகங்களின் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தையும் நித்யனை பரமாத்மாவானவன் கர்மஸாத்யனல்லாமையையும் அநுஸந்திக்கையாலுண்டான *நாஸம்வத்ஸர நிர்வேதத்தோடே சமதமோபேதனும் உபஹார பாணியாய்க்கொண்டுச் ரோத்ரியனை ப்ரஹ்ம நிஷ்டனை ஆசார்யனை உபஸத்தி பண்ண, அவனும் வாஸிநே ப்ரப்ரூயாத்* என்கிறபடியே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் பரீக்ஷித்துப் பின்னையுபதேசி க்கக் கடவனாகச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர மர்யாதையிலே, ஸம்ஸாரிகளநுவர்த்திக்க இவர் உபதேசித்தாரானாலோ வென்கிறசங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்ம நிஷ்டரும்) இத்யாதி.

206. ப்ரஹ்மநிஷ்டரும் ஸம்வத்ஸரவாஸிகளுமாகில், ஏபாவம் பயனன்றாகிலும் சேராது.

அதாவது—உபதேஷ்டாவன விவர் ஸக்ரமமாக உபஸத்திபண்ணினாவனுக் கொழிய உபதேசியோமென்றிருக்கும் ப்ரஹ்மநிஷ்டராகில் அப்படி வந்து உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்கு ப்ரீதியோடே உபதேசிக்கையொழிய அநதிகாரிகளுக்குபதேசிக் கப்புக்கு,*ஏபாவம் பரமே*என்று 'ஓபாவம்!எனக்கிது பரமாவதே'என்று உபதேசோ பக்ரமத்திலே வெறுத்துச்சொன்ன உக்தி சேராது; இவர்பக்கலுபதேசம் கேட்ட வர்கள் ஸம்வத்ஸர வாஸிகளாகில், உபஹாரபாணிகளாய் நாம் அநுவர்த்தித் தன்றோ பெற்றோமென்றிருக்கை யொழிய, இவர்க்கு ப்ரதம சிஷ்யரானவர் *பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்* என்று ப்ரயோஜநசூந்யராகிலும் அவிதேயராகிலும் தம்முடைய செயலாலே எல்லாம் நன்றாம்படி திருத்திக்கொள்வாரிவ ரென்று க்ருதஜ்ஞதையாலே உகந்து சொன்ன உக்தியும் சேராதென்கை. இப்படி ஆசார்யோக்தியும் சிஷ்யோக்தியுமாகையாலே முன் சொன்ன ஹேதுக்களாலே விமுகரைக் குறித்துபதேசிக்க உபதேசசுத்தியாலே ஸர்வரும் திருந்தி இவருடைய இழவுகளெல்லாம் தீர்ந்ததென்றே கொள்ளவேணு மென்றதாய்த்து. .... (206)

207. இனி இப்படி பரோபதேசபரரானபோது பகவதநுபவம் விச்சிந்நமாகாதோ வென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (மெய்ந்நின்று) இத்யாதி.

207. மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு அநுபவகர்ப்போபதேசம்.

அதாவது—*மெய்ந்நின்று கேட்டருளாயடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்* என்றது முதல் *மங்கவொட்டுன் மாமாயை* என்கிறதளவாக நடுவுள்ள நாலு ப்ரபந்தமும், அநுபவமுள்ளே செல்லாநிற்கச்செய்தே யுண்டான பரோபதேசமென்கை. இவர் தமக்கு அநுபவகர்ப்பமான வுபதேசமும் உபதேசகர்ப்பமான அநுபவமுமாய்ச் செல்லுமென்றிறே, நம் முதலிகளருளிச்செய்வது, ஆகையால் இவர்க்கநுபவவிச்சேத மொருக்காலு மில்லையிறே. ஆக இப்படியிவருடைய பரோபதேச விஷயங்களும் உபதேச ஹேதுக்களும் உபதேச ஸாபல்யமும், உபதேசந்தான் அநுபவத்தை விட்டிராதென்னுமிடமும் சொல்லிற்றாய்த்து. .... (207)

208. இப்படி இவ்வாழ்வாருடைய அநுபவோபதேச ரூபமான ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும்ர ஹஸ்யத்ரயார்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்படியை ப்ரகாசிப்பிப்பதாகநினைத்து உபக்ரமிக்கிறார் (இவற்றுக்கு) இத்யாதி.

208. இவற்றுக்கு மந்த்ர வித்யநுஸந்தாந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி.

அதாவது—(மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு) என்று கீழ்ப்ரஸ்துதமான இப் ப்ரபந்தங்கள் நாலுக்கும் ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ஸம்சய விபர்யயமற ப்ரதிபாதிக்குமவையாய், *ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்த்தம்* என்னும்படி ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரமும், ஸித்தோபாய வரணத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிற சரமச்லோகமும், உபாயோபேயவரணப்ரார்த்தனைகளைஸக்ரமமாக ப்ரகாசிப்பியாநின்றுகொண்டு காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்குமாக ஸாரஜ்ஞராலே ஸதாநுஸந்தாநம் பண்ணப்படும் த்வயமுமாகிற ரஹஸ்யத்ரயத்தோடே சேர்த்தி யென்கை. .... (208)

209. அதில் எந்த ப்ரபந்தத்துக்கு எந்த ரஹஸ்யத்தோடே சேர்த்தி என்னுமாகாங்க்ஷையிலே அத்தை வகையிட்டருளிச்செய்கிறார் (அளிப்பான்) என்று தொடங்கி.

209. அளிப்பானடியேனடைக்கலம் சூடிய பொய்யாநாலுமெழுந்தாரென்று ஸ்வரூபவிரோதி நிவ்ருத்திகளையும், தாமரையுந்திப் பெருமாமாயன் ஆளாகவே வாழியவென்று ப்ராப்யபலங்களையும், நெறிகாட்டி நீக்கிக் கொண்டு கண்ணனலிடித்துக் கண்டிலமால் யாதாகிலென்று உபாயத்தையுஞ் சொன்னவை மந்த்ரச்லோகங்களோடே சேரும்.

அதாவது—*உயிரளிப்பான்* என்று ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் தாத்வர்த்தமான பகவத்ரக்ஷகத்வத்தையும், *அடியேன்* என்று தத்ரக்ஷ்ய பூதமாய் சதுர்த்தி உகாரங்களில் சொல்லுகிறபடியே ததநந்யார்ஹசேஷமாய் ப்ரக்ருதேः பரமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக த்ருதீயாக்ஷரத்தில் சொல்லப்படுகிற ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தி ஸம்ப்ரதாநத்திலேயாய். *ப்ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம்யுஞ்ஜீத* என்கிறபடியே ப்ரணவத்துக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணமும் அர்த்தமாகையாலே விரோதி பயத்தாலே கலங்கின தசையிலே *அடியேனடியாவியடைக்கலம்* என்று அந்த ஆத்மஸமர்ப்பணத்தையும், *திருமால்திருப்பேர் வல்லாரடிக்கண்ணி சூடியமாறனென்று ப்ரணவோக்தமான பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வம் ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்குமென்று நமஸ்ஸிலார்த்தமாகச்சொல்லப்படுகிற

ததீய சேஷத்வத்தையும், *பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்* என்றும் *யாதானு மோராக்கையில் புக்கங்காப்புண்டு மாப்பவிழ்ந்தும்*என்றும் ஷஷ்ட்யந்தமான மகாரத்தால் சொல்லப்பட்ட அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அநாத்மந்யாத்ம புத்த்யாதி ரூபாவித்யையையும், தத்கார்யமான அக்ருத்யகரணாதிகளையும் தத்கார்யமாய் வரும் தேவ மநுஷ்யாதி ரூபமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும், *வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்து-அழுந்தார்* என்று தந்நிஷேதவாசியான நஞ்ஞாலே சொல்லப்பட்ட அவித்யை முதலாக ஸம்ஸார கர்தம மீறுகவுள்ள விரோதி நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் ஸம்ஸாரஹேதுபூதாவித்யாதிகளான விரோதிகளுடைய நிவ்ருத்தியையும் ப்ரதிபாதிக்கிற திருவிருத்தம் ப்ரதம மத்யம பதங்களிரண்டோடும் சேர்ந்திருக்கையாலும்;

தாமரையுந்தித்தனிப்பெருநாயக என்று தொடங்கி, *எப்பெருமாமாயன்* என்று தலைக்கட்டுகையாலே நாராயண பதத்தில் சொல்லப்படுகிற உபய விபூதியுக்தமான ப்ராப்யவஸ்துவையும், *தனியாத்தெய்வத்தடியவர்க்கினி நாமாளாகவேயிசையுங்கொல்* என்றும், *ஊழிதோறூழியோவாது வாழியவென்று யாந்தொழ விசையுங்கொல்* என்றும், அந்த பதத்தில் சதுர்த்த்யர்த்தமான பலஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகையாலே ப்ராப்ய பலன்களிரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கிறதிருவாசிரியம், ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயாம்சங்களாலே ததுபயப்ரதிபாதகமான திருநாராயணபதத்தோடே சேர்ந்திருக்கையாலும் இரண்டு ப்ரபந்தமும் திருமந்த்ரத்தோடே சேரும்.

நெறிகாட்டி நீக்குதியோ என்று உபாயாந்தரங்களைக்காட்டி என்னைப் புறத்தப்பார்க்கிறாயோவென்கையாலே *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்கிற உபாயாந்தரங்களினுடைய பரித்யாஜ்யதையையும், *வெங்கோட்டேறேழுடனே கொன்றானையே மனத்துக்கொண்டு* என்று *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்கிற மாநஸாத்யவஸாயரூபமான உபாயஸ்வீகாரத்தையும் *சீரார் மனத்தலை வன்துன்பத்தை மாற்றினேன் வானோரினத்தலைவன் கண்ணனால்யான்* என்றும், *எம்மிறையார் தந்தவருளென்னும் தண்டாலடித்து-வல்வினையைக் கானும் மலையும் புகக்கடிவான்* என்றும், *அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்று உபாயபூதன் பண்ணும் ஸர்வபாபவிமோசநத்தையும், *வானோ மறிகடலோ* என்று தொடங்கி* வன்துயரை-மருங்கு-கண்டிலமால்* என்று விரோதிகளானவை போனவிடம் தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போய்த்து என்கையாலே 'நானும் வேண்டா நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போம்' என்கிற நிஜார்த்தத்தையும், *அடர் பொன்முடியானை* என்று தொடங்கி *யாதாகில் யாதே இனி* என்று 'இனி கர்மமிருந்தென்? நசித்தென்? ஏதானால் நமக்கென்வரும்' என்று *மாசுச: *என்கிற பதத்தாலே பலிதமான நிர்ப்பரத்வாநுஸந்தாநத்தையும் சொல்லுகையாலே உபாயப்ரதிபாதகமாயிருக்கிற திருவந்தாதி சரமச்லோகத்தோடே சேருமென்கை. (உபாயத்தையும் சொன்னவை) என்றது சொன்ன ப்ரபந்தங்களென்றபடி.

210. சரமப்ரமந்தமான திருவாய்மொழியின் த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகத்வம் விஸ்தரேணுபபாதிக்கவேண்டுகையாலும் தத்விஷயமாகத் தம்முடைய திருத்தமையனார் பிள்ளை ஒரு ப்ரபந்தம் முன்பேயிட்டருளுகையாலும் அதிலே தர்சிப்பித்துவிடக்கடவோமென்று (த்வயார்த்தம் தீர்க்க சரணாகதி யென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே) என்கிறார்.

210. த்வயார்த்தம் தீர்க்க சரணாகதி யென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே.

அதாவது—திருவாய்மொழி, பத்துப்பத்தாலும், ச்ரிய:பதித்வம் முதலாக கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி பர்யந்தமாக த்வயத்தில் ப்ரதிபாதிதமான பத்தர்த்த

த்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, த்வயார்த்தமாய்க்கொண்டு தீர்க்கசரணாகதியாயிருக்குமென்று சொல்லப்பட்டது-பிள்ளையருளிச்செய்த ஸாரஸங்க்ரஹமாகிற ப்ரபந்தத்திலே யென்கை:

அந்த ப்ரபந்தமாவதுதானேதென்னில். "அகில ஜகத்திதாநுசாஸநபரமான வேதத்திலும் வேதோபப்ருஂஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணாதி ஸமஸ்த சாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரஸித்தமாய் ஸர்வேச்வரஸர்வஸ்வமாய் நம் ஆசார்யர்களுக்கு ஆபத்தநமாயிருந்துள்ள அர்த்த த்வயத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே த்வயமென்று திருநாமத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள வாக்யத்வயம் பத்தர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. அதாவது—ச்ரிய: பதித்வமும், நாராயணத்வமும், நாராயணனுடைய ஸர்வலோகசரண்யமான சரணாரவிந்தயுகளமும், அதினுடைய ப்ராபகத்வமும், தத்கோசரமாய் சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநா கர்ப்ப விஸ்ரம்பமும், லக்ஷ்மீதத்வல்லபருடைய நிகிலாத்மகைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்தமான நித்யஸம்பந்தமும், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியான ஈச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யதையும், ஸர்வஸ்வாமித்வமும், நித்ய கைங்கர்யமும், கைங்கர்யப்ரதிபந்தக நிச்சேஷ நிபர்ஹணமுமாகிற அர்த்த விசேஷங்கள்; ஏதத்ருசார்த்த விசேஷப்ரகாசகமான மந்த்ர விசேஷத்தினுடைய விவரணரூபமாய் பௌருஷேயோபநிஷத்தாயிருந்துள்ள திருவாய்மொழியில் பத்துப்பத்தாலும் இப்பத்தர்த்தத்தையும் நம் பூர்வாசார்யர்கள் அடைவே சேர்த்தநுஸந்தித்துப் போருவர்கள், அதில் முதல்பத்தால் *மலர்மகள் விரும்பும் நமரும் பெறலடிகள்* என்றும் *மலராள் மைந்தன்* என்றும் *திருமகளார் தனிக்கேள்வன்* என்றும் *திருவின் மணாளன்* என்றும் *பூமகளார் தனிக்கேள்வன்* என்றும் *மைந்தனை மலராள் மணவாளனை* என்றும் ச்ரிய பதித்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

இரண்டாம்பத்தால்-*எம்பெருமான் நாரணற்கு* என்றும் *எம்பிரானெம்மான் நாராயணனாலே* என்றும் *நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்* என்றும் நாராயணத்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து, மூன்றும்பத்தால் *நாண்மலராமடித்தாமரை* என்றும் *அங்கதிரடியன்* என்றும் *அவன் பாதபங்கயம்* என்றும் *அன்று தேர்கடாவியபெருமான் கனைகழல்* என்றும் *மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீரடியான்* என்றும் நாராயணனுடைய ஸர்வலோக சரண்யமான சரணாரவிந்தயுகளம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து, நாலாம்பத்தால்— * இலங்கைநகர் அம்பெரியுய்த்தவர் * என்றும் *வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை* என்றும் *தொல்வினை தீர* என்றும் *வெய்ய நோய்கள் முழுதும் வியன் ஞாலத்து வீயவே* என்றும் *மேவி நின்று தொழுவார் வினைபோக* என்றும் *பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்ந்தொழிந்தேன்* என்றும் *நோயே மூப்பிறப் பிறப்புப் பிணியே யென்றிவையொழிய* என்றும் *வேட்கையெல்லாம் விடுத்து—கூட்டரிய திருவடிக்கண்கூட்டினை* என்றும் *அஃதே உய்யப்புகுமாறு* என்றும் *உய்வுபாயம் மற்றின்மைதேறி* என்றும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தீஷ்ட ப்ராப்திகரத்வ லக்ஷணமான ப்ராபகத்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து, அஞ்சாம்பத்தால்—*தமியேனுக்கருளாய்* என்றும் *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாக* என்றும் *உன்னாலல்லால்* என்றும் *கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட* என்றும் *நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்* என்றும் *நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறு மேகசிந்தையனாய்* என்றும் தத்கோசரமாய் சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநாகர்ப்ப விஸ்ரம்பம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து; ஆறாம்பத்தால் *திருமாமகளிருந்தாம் மலிந்திருந்து* என்றும் *அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே* என்றும் *ஓசிந்த ஒண்மலராள் கொழுநன்* என்றும்* என்திருமார்வற்கு* என்றும் *கோலத்திருமா மகளோடுன்னை* என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்தமான லக்ஷ்மீ தத்வல்லபர்களுடைய நித்ய ஸம்பந்தம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

ஏழாம்பத்தால் -*கன்னலேயமுதே* என்றும் *கொடியேன் பருகின்னமுதே* என்றும் *அலைகடல் கடைந்தவாரமுதே* என்றும் *திருமாலின் சீர் இறப்பெதிர் காலம் பருகிலுமார்வனே* என்றும் *இவ்வேழுலகை யின்பம் பயக்க* என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியான ஈச்வரனுடைய நிரதிசயபோக்யதை ப்ரதிபாதிதமாய்த்து. எட்டாம்பத்தால்—*அடியனேன் பெரியவம்மானே* என்றும் *விண்ணவர் கோன்நங்கள் கோனை* என்றும் *அமர்ந்த நாதனை* என்றும் *மூவுலகாளி* என்றும் *நேர்பட்டநிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்* என்றும் ஸர்வஸ்வாமித்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து, ஒன்பதாம்பத்தால் *பண்டைநாளாலே நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்து* என்றும் *நின்தீர்த்த வடிமைக் குற்றேவல்* என்றும் *தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து* என்றும் *கொடுவினையேனும் பிடிக்க* என்றும் *உறுவதிதுவென் றுனக்காட்பட்டு* என்றும் *ஆட்கொள்வானொத்து* என்றும் *நானும் மீளாவடிமைப் பணி செய்யப்புகுந்தேன்* என்றும் நித்ய கைங்கர்யம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து. பத்தாம் பத்தால்—*துயர் கெடும் கடிது* என்றும் *கெடுமிடராய* என்றும் *எழுமையுமேதம் சாரா* என்றும், *நீரும்நோய் வினைகளெல்லாம்* என்றும் *இப்பிறப்பறுக்கும்* என்றும் *உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க வின்புறுதும் எம்பெண்மையாற்றோம்* என்றும் *பிணியொன்றும் சாரா பிறவிகெடுத்தாளும்* என்றும் *பிறவித்துயர் கடிந்தோம்* என்றும் *விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்* என்றும் *அமரா வினைகளே* என்றும் *கடுநரகம் புகலொழித்த* என்றும் *பிறவி கெடுத்தேன்* என்றும் *தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான்* என்றும் *அந்தியொழுஞ் சொல்லு* என்றும் *அவாவற்று வீடுபெற்ற* என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிச்சேஷநிபர்ஹணம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து. இப்படி ச்ரிய:பதித்வ ப்ரமுகங்களாய் கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிச்சேஷ நிபர்ஹண பர்யந்தங்களாயிருந்துள்ள உபாதேயார்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கக்கடவதாயிருந்துள்ள வாக்யத்வயமும் திருவாய்மொழியும் பகவச்சரணார்த்திகளாய் அநந்யோபாயராயிருக்குமதிகாரிகளுக்கு, காலக்ஷேபஹேதுவாகவும் போகஹேதுவாகவும் ஈச்வரப்ரீதிஹேதுவாகவும் யாவச்சரீரபாதமநுஸந்தேயம்'' என்றருளிச்செய்த இப்ரபந்தமென்கை. இப்படி திருவாய்மொழியினுடைய த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகத்வத்தை விசதமாக ஆசார்யர்களருளிச் செய்து வைக்கையாலே ஸ்வப்ரபந்தத்தில் வக்தவ்யாம்சத்தை தத்ப்ரபந்தத்திலே தர்சிப்பித்தாராய்த்து, 210

211. ஆகவிப்படி த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகதயா தீர்க்க சரணாகதியாயிருக்கிற திருவாய் மொழிக்கு மற்றுமாசார்யர்களருளிச் செய்யும் அர்த்தயோஜனைகளை யருளிச்செய்கிறார் (மூன்றில் சுருக்கிய) என்று தொடங்கி.

211 மூன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையும் உயர் திண்ணணை ஒன்று பயிலேறு கண்கள் வீடு போனனூல் மருக்கொண்ட நோற்ற நாலும் எம்மா வொழிவில் நெடுவேய் என்கிற இருபதிலே விசதமாக்கி எண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும், அருவினையின் வீடுபெற்ற வென்கையாலே ஐந்திலும் இரண்டையும், தொழுது எழுந்தேன் சொல்லப் பெற்றேன் பணிவேன் என்கிற முக்தலக்ஷண வ்ருத்தியாலே இரண்டிலொன்றையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்.

அதாவது மந்த்ரச்லோகங்களில் ஸங்க்ரஹேணோக்தங்களான அர்த்த விசேஷங்களை த்வயத்திலே விவரிக்குமாபோலே, பூர்வப்ரபந்தத்ரயத்திலும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகத்தையும், ச்ருதிச்சாயையாலே அந்வயரூபேண

ஸ்வாநுபவ முகத்தாலே பரத்வத்தில் பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த *உயர்வறவுயர் நலமும். இதிஹாஸ புராண ப்ரக்ரியையாலே அந்வய வ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் பரோபதேச முகத்தாலே அவதாரத்திலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த *திண்ணன் வீடும், *மோக்ஷப்ரதத்வ கதநத்தாலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த *அணைவதரவணை யும், அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த *ஒன்றுந்தேவுமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் பரஸ்வரூபம்; பகவச்சேஷத்வத்திலும் தத்காஷ்டையான பாகவத சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு உத்தேச்யமென்று ப்ரதிபாதித்த *பயிலுஞ் சுடரொளியும், சேஷத்வபஹிர்ப்பூதங்களான ஆத்மாத்மீயங்கள் த்யாஜ்யமென்கிற வ்யதிரேகத்தாலே சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று ப்ரதிபாதித்த *ஏறாளுமிறையோனும், பகவானுக்கு இவ்வாத்ம வஸ்து ப்ரகாரதயா சேஷமாய் ப்ரக்ருதே: பரமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாயிருக்குமென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்த *கண்கள் சிவந்தும், அந்யசேஷத்வப்ரஸங்கமும் அஸஹ்யமாம் படியான அதின் அநந்யார்ஹத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த *கருமாணிக்க மலையுமாகிற நாலுதிருவாய் மொழியாலும் ஸ்வஸ்வரூபமும்; வ்யதிரிக்த விஷயங்களைப் பற்றுகைக்குடலான அஹங்கார மமகாரங்கள் த்யாஜ்ய மென்ற *சொன்னால் விரோதமும், ஐச்வர்ய கைவல்யங்கள் த்யாஜ்யமென்ற *ஒருநாயகமும், சரீரஸம்பந்த நிபந்தநமாக வரும் பரிக்ரஹங்கள் த்யாஜ்யமென்ற *கொண்ட பெண்டிருமாகிற நாலுதிருவாய் மொழியாலும் விரோதிஸ்வரூபமும்; *நோற்ற நோன்பிலேன்* என்று ஆகிஞ்சந்ய பூர்வகமாக *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்* என்ற *நோற்ற நோன்பும், *களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்* என்று அநந்யகதித்வ பூர்வகமாக *கழல் களையே சரணாகக்கொண்ட* என்ற *ஆராவமுதும், *வைகலும் வினையேன் மெலிய* என்று பக்தி பாரவச்யம் முன்னாக,* நம் பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்* என்ற *மானேய் நோக்கும், *எனதாவியை நின்று நின்றுருக்கியுண்கின்ற* என்று தரித்து நின்று அவன் குணங்களை அநுஸந்திக்க மாட்டாத சைதில்யம் செல்லா நிற்க, *நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறு மேகசிந்தையனாய்* என்ற *பிறந்தவாறுமாகிற நாலு திருவாய் மொழியாலும் உபாயஸ்வரூபமும், *தனக்கேயாக* என்று கைங்கர்யத்தில் ஸ்வார்த்ததா நிவ்ருத்தியை யபேக்ஷித்த *எம்மா வீடும், ஸர்வகாலாவிச்சிந்நமான ஸகல சேஷவ்ருத்திகளையும் பண்ணவேணுமென்று பாரித்த *ஒழிவில்காலமும், அதுதான் பாகவத கைங்கர்ய பர்யந்தமாகவேணு மென்று மநோரதித்த *நெடுமாற்கடிமையும், அதுதன்னில் பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநத்வத்தைச் சொன்ன *வேய்மருதோளிணையுமாகிற நாலுதிருவாய்மொழியாலும் பல ஸ்வரூபமுமாகக்கொண்டு இருபது திருவாய்மொழியிலே விசதமாக ப்ரதிபாதித்து மற்றை யெண்பது திருவாய்மொழியாலும் அதுதன்னையே விஸ்தரிக்கையாலே, அர்த்த பஞ்சகத்தையும் இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரமேயமென்றும், *மயர்வற மதிநல மருளினன்* என்று தொடங்கி *அவாவற்று வீடுபெற்ற* என்று தலைக்கட்டுகையாலே அவ்வைந்திலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதாநமான உபாயோபேயங்களிரண்டையு மிதுக்கு ப்ரமேய மென்றும், *தொழுதெழென் மனனே* *விருப்பே பெற்றமுத முண்டு களித்தேன்* *மேலைத் தொண்டுகளித்து அந்திதொழுஞ் சொல்லுப் பெற்றேன்* என்று சொல்லப் படுகிற *பத்தாஞ்ஜலிபுடாத்வ *நமஇத்யேவ வாதிந வங்களாகிற முக்த லக்ஷணத்தாலும், *விபஸ்சித:* என்கிறவர்களைப்போலே, *சொற்பணி செயாயிரம்* என்று சொல்லப்படுகிற வாசிக வ்ருத்தியாலும் அவ்விரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு உபேயமொன்றையுமே இதுக்கு ப்ரமேயமென்றும் சொல்லுமென்னுகை.

(இருபதிலே விசதமாக்கி யெண்பதிலே பரப்புகையாலே அத்தையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்) என்றவிது * இப்ப்ரபந்தங்களில் ஸூக்திகள், ப்ராப்யனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபப்ரதிபாதந பரமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்தாவான

ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூப விஷயமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லும் சில; பலத்தைச் சொல்லும் சில; ப்ராப்தி விரோதியைச் சொல்லும் சில; அவவிஷ்டமானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும்--என்று ஈட்டில் யோஜித்த க்ரமம், உபாயோபேயங்களிரண்டையுமிதுக்கு ப்ரமேயமென்னு மென்றவிது—இவையிரண்டுமே ப்ரதானப்ரமேயம்; இவ்வுபாயோபேயங்களுக்கு அதிகாரி இன்னானென்கைக்காக ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபமும் உபாயபூதனும் உபேய விஷயமும் இன்னாரென்கைக்காக பரஸ்வரூபமும், உபேயப்ரதிபந்தகமாய் உபாய நிவர்த்யமாயிருக்குமது இன்னதென்கைக்காக விரோதிஸ்வரூபமும் சொல்லுகிறவித்தனை யென்று நினைத்து உபேயமொன்று மிதுக்கு ப்ரமேயமென்னுமென்றவிது "இவற்றிலுத்தேச்யம் பலம். ததர்த்தமாக மற்றுள்ள நாலர்த்தமும் சொல்லுகிறது" என்று ஈட்டில் சொன்னபடியே கைங்கர்யமே ப்ரதாநம். மற்றை நாலும் சொன்னது கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையும் ததாச்ரயத்தையும் தத்விரோதியையும் அவ்விரோதி நிவர்த்தகத்தையும் அறிவிக்கைக்காகவாகையாலே தச்சேஷமாகச் சொன்னவித்தனையென்று நினைத்து. (211)

212. இனி ப்ரதம சரம ப்ரபந்தங்களினுடைய ஸங்க்ரஹங்களான முதல் பாட்டுக்களில் ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களை ஸ்பஷ்டமாகவருளிச்செய்கிறார் (ரஹஸ்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

212. ரஹஸ்யத்துக்கு ஒரெழுத்தும் அதுக்கு ஓருருவும் போலேயானவற்றிலே, இமையோரதிபதி அடியேன்மனனே பொய்ம்மயர்வு பிறந்தருளினன் விண்ணப்பம்தொழுதெழென்ற பஞ்சகத்தோடே, அவித்யாதிஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஆத்மேச்வரபந்த ரக்ஷண க்ரம குண விக்ரஹ விபூதியோக தத்யாகோத்த உபதேசவிஷய அந்யாபதேசஹேத்வாதிகளும் ஸங்க்ருஹீதம்.

அதாவது—*ஒரெழுத்தோருரு* என்னும்படி திருமந்த்ரமாகிற ரஹஸ்யத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாய் *ஓமித்யேகாக்ஷரம்* என்று ஏகாக்ஷரமாயிருக்கிற ப்ரணவமும், *தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீநஸ்ய* என்கிறபடியே அந்த ப்ரணவந்தனக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிற அகாரமும் போலே, திருவிருத்தம் திருவாய்மொழியாகிற ப்ரபந்தங்களுக்கு ஸங்க்ரஹங்களான முதல் பாட்டுக்களிலே, *இமையோர்தலைவா* என்றும், *அயர்வறுமமரர்களதிபதி* என்றும் ஸூரிஸேவ்யமாய் ஸர்வாதிகமாயிருக்கும் பரஸ்வரூபத்தையும், *அடியேன்* என்றும் *என் மனனே* என்றும் சேஷபூதமாய் பரிசுத்தாந்தக்கரணமாயிருக்கும் ஸ்வஸ்வரூபத்தையும், *பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்* என்றும், *மயர்வு* என்றும் அவித்யாதிகளான விரோதிஸ்வரூபத்தையும், *உயிரளிப்பானெந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்* என்றும் *மதிநலமருளினன்* என்றும் லோகரக்ஷணார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையே உபாயமென்று உபாயஸ்வரூபத்தையும், *செய்யும் விண்ணப்பம்* என்றும் *தொழுதெழு* என்றும் சேஷிவிஷயத்தில் கரணத்ரயத்தாலும் பண்ணும் கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தமென்று பலஸ்வரூபத்தையுமாகக் கொண்டு ஸங்க்ரஹித்துச் சொன்ன அர்த்த பஞ்சகத்தோடே, *பொய்ந்நின்ற ஞானமும்* இத்யாதியாலே அவித்யாதிகளைச் சொல்லுகிறவளவில், உத்பத்தி விநாசாதி யோகத்தாலே அஸத்யசப்த வாச்யமான அசேதந விஷயத்திலாத்மஜ்ஞாநமும், அந்த தேஹாத்மாபிமாந மடியான ஸாம்ஸாரிக துஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியும், அக்கர்ம மடியாக வரக்கடவதான மாம்ஸாஸ்ருகாதி மலரூப தேஹஸம்பந்தமுமென்றவற்றினுடைய ஸ்வரூபங்களும், விப்ரதிபத்திஹேதுத்வம் ஸம்ஸாரஹேதுத்வம் ஸ்வரூப திரோதாயகத்வம் உத்தரோத்தரங்களில் பூர்வ பூர்வகாரணத்வம் *இனியாமு

ருமை* என்கையாலே அவற்றின் அநாதித்வம் ஸோபாதிகத்வம். *மயர்வறமதிநல மருளினன்* என்கையாலே அவற்றின் ஜ்ஞாநநிவர்த்த்யத்வம் முதலான ஸ்வபாவங்களும், *இமையோர் தலைவா—அடியேன்* *அதிபதி—அடிதொழுது* என்கையாலே ஆத்மாவுக்கும் ஈச்வரனுக்குமுண்டான சேஷ சேஷிபாவஸம்பந்தமும், *உயிரளிப்பானெந் நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்* என்றும் *மயர்வறமதிநலமருளினன்* என்றும் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி ரக்ஷிக்கும்படியையும் ஸம்ஸார ஹேதுவான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவநஹேதுவான ஜ்ஞாநபக்திகளைத் தன் க்ருபையாலே தந்தபடியையும் சொல்லுகையாலே ஈச்வரனுடைய ரக்ஷணக்ரமமும், *உயர்வறவுயர் நலம்—துயரறு சுடரடி* இமையோர்* அயர்வறுமமரர்கள்* என்று குணவிக்ரஹ விபூதிகளும், அந்த ஸூரிகளை முன்னிடுகையாலே ததீயாபிமானமும், *நின்று கேட்டருளாய்* *தொழுதெழென்மனனே* என்று நெஞ்சுபோலே பவ்யனுனவிச்வரனும் அப்படி பவ்யராவாரு முபதேச விஷய மென்னுமதும், *நலமருளினன்* என்று பக்தியைத் தந்தா னென்கையாலே அந்யாபதேசத்துக்கு ஹேதுவான பக்தியும் முதலான அர்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்டன வென்கை. (அந்யாபதேசஹேத்வாதிகளும்) என்றவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே மற்றும் வேதாந்த ஸங்க்ராஹ்ய தாத்பர்யங்களான அர்த்தங்கள் பலவுமிவற்றிலே ஸங்க்ருஹீதங்களென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. .... (212)

213. அவிக்நபரிஸமாப்தி ப்ரசயகமநார்த்தமாக ப்ரபந்தாரம்பத்திலே ஆசரிக்கப்படும் ஆசீர் நமஸ்க்ரியா வஸ்து நிர்தேசங்களாகிற மங்களாசாரங்கள் இதிலுமுண்டோவென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அடி தொழுது) இத்யாதி.

213. அடிதொழுதெழென்றவிதிலே வஸ்துநிர்த்தேச நமஸ்கார ஆசீஸ்ஸுக்களுமுண்டு.

அதாவது—*துயரறு சுடரடி* என்கையாலே வஸ்துநிர்தேசமும், *தொழுது* என்கையாலே நமஸ்காரமும். *எழு* என்கையாலே ஆசீஸ்ஸு முண்டென்றபடி. இப்படி நாமொரு ப்ரபந்தம் பண்ணவேணுமென்று கருதியிருந்து இவர் செய்ததன்றிக்கே, நிரம்பினவேரி நெளிக்குமாபோலே நிமிறு வாய்கரை மிடைந்து புறப்பட்ட சொற்கள் இவர் பாசுரத்தாலே லோகத்தைத் திருத்தக் கோலுகிறஸர்வேச்வரன் நினைவாலே ஸர்வ லக்ஷணோபேதமாய்த் தலைக்கட்டின ப்ரபந்தமாகையாலே இம்மங்களாசாரங்களும் கோல்விழுக்காட்டாலே பலித்தன வித்தனையாகையாலேயாய்த்து, ''அடிதொழுதெழு என்றவிதிலே இவையும் பண்ணப்பட்டன'' என்னுதே உண்டென்று விட்டது, ... (212)

214. இனிமேல் இப்ப்ரபந்தம் பத்துப்பத்தாக அவதரித்ததின் ப்ரயோஜநத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (சாதுசனம்) என்று தொடங்கி.

214. சாதுசனம் நண்ணா மயர்வறமாசறுக்கும் தெருள்கொள்ளப் பத்தராவர் அடியாரயறவரிய நோய்களறுக்கும் உடைந்து ஏற்றருமவானின் தாளின்கீழடிக்கீழ் இன்பக்கதியாக்கும் ஊடுபுக்கு ஏழுலகு முருகாநிற்ப ரென்னும் ஸாம்யத்தாலே பாரத்தின் பத்திலும் தோற்றம்போலே தோற்றங்களாயிரத்தின் பத்துப் பத்தான விதின் ஆவிர்ப்பாவம்.

அதாவது—*சாது சனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு*பரித்ராணாய* இத்யாதிப்படியே ஸாது பரித்ராண துஷ்க்ருத் விநாசார்த்தமாக அவன் அவதரித்தாப்போலே, இதுவும், *நண்ணாவசுரர் நலிவெய்த நல்லவமரர் பொலிவெய்த* என்று பகவத் ப்ரதிபக்ஷபூதரான ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் மண்ணுண்ணவும், பகவத் பக்திபரரான

தேவப்ரக்ருதிகள் வாழவுமவதரித்ததென்றும்;* மயர்வறமதிநல மருளினன்* என்று அவன் அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி ஜ்ஞாந பக்திகளைக் கொடுக்குமாபோலே, இதுவும் *ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்து உள்ளத்தைமாசறுக்கும்* என்று மனஸ்ஸுக்கு மாசான அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கி *தெருள்கொள்ளச் சொன்ன வோராயிரம்* என்றும் *தூயவாயிரத்திப்பத்தால் பத்தராவர்*என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநபக்திகளைக் கொடுக்குமென்றும்; *அடிமை யறக்கொண்டாய்* என்று தனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாக அவனங்கீகரிக்குமாபோலே, இதுவும் *உரிய தொண்டராக்குமுலகமுண்டாற்கே* என்று ததநந்யார்ஹ சேஷமாக்குமென்றும்: *நோய்களறுக்கும் மருந்தே* என்கிறபடியே அவன் ஸம்ஸார வ்யாதி பேஷஜமாமாப்போலே இதுவும் *உடைந்து நோய்களை யோடுவிக்கும்* என்று ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்களையும் உருமாய்ந்து போம்படி பண்ணுமென்றும்; *ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் நமக்கு* என்று ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்கவரிதான பரமபதத்தை அவன் கொடுக்குமாபோலே இதுவும், *வானின் மீதேற்றியருள்செய்து* என்று பரமபதப்ராப்தியைப் பண்ணுவிக்குமென்றும்; *தன்தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து* என்கிறபடியே அவன் பாதோபதாநம்போலே திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துக்கொள்ளுமாபோலே, இதுவும் *அருளியடிக்கீழிருத்தும்* என்று அவன் திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துவைக்குமென்றும், *இன்பக்கதி செய்யும்* என்கிறபடியே அவன் தன்னோடந்வயித்தார்க்குத் தன்னுடைய அநுபவமாகிற நிரதிசயாநந்தயுக்தமான ப்ராப்யத்தைக் கொடுக்குமாபோலே, இதுவும், *எங்ஙனே சொல்லிலுமின்பம் பயக்கும்* என்று ஸ்வாந்வித சேதநர்க்கு பகவதநுபவாநந்தத்தை யுண்டாக்குமென்றும்; *ஊடுபுக்கெனதாவியையுருக்கியுண்டிடுகின்ற நின்றன்னை* என்கிறபடியே அவன்தன்னை அநுபவிக்கவிழிந்தாரை த்ரவ த்ரவ்யமாம்படி யுருக்குமாபோலே, இதுவும் *ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகுமுருகும்* என்றும் *ஊற்றின் கண்நுண் மணல்போ லுருகாநிற்பர் நீராய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னை யநுபவிக்கவிழிந்தாரை த்ரவ த்ரவ்யமாக்கு மென்றும் இப்படி அவனோடு ஸாம்ய முடைத்தாகையாலே வாச்யனான ஸர்வேச்வரனுடைய *பத்துடைய தோற்றம்* என்கிற பத்தவதாரம்போலே *தோற்றங்களாயிரம்* என்கிற விதினுடைய பத்துப் பத்தான ஆவிர்ப்பாவமென்கை. இத்தால் வாச்யனான ஈச்வரனோடு பலபடியாலும் ஸாம்யத்தை யுடைத்தாகையாலே அவன்தான் லோகரக்ஷணார்த்தமாகப் பத்தவதாரமாயவதரித்தாப்போலே இதுவும் லோகரக்ஷணார்த்தமாகப் பத்துப் பத்தாக அவதரித்த தென்றதாய்த்து. .... (214)

215. இனி இப்பத்துக்களையும் இவற்றின் ஸமுதாயமான ப்ரபந்தத்தையும் ஆழ்வார் ச்லாகித்துப் பேசின பாசுரங்களில் ஸாபிப்ராயதையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார் (ஐந்தினோடு) என்று தொடங்கி.

215 ஐந்தினோடுஒன்பதோடு ஒருபத்தென்னுமவைபோலே நூறேசொன்ன பத்துநூறு ஓராயிரமென்றதும் ஸாபிப்ராயம்.

அதாவது—முன்னிலைந்துபாட்டுக்கொருகருத்தும் பின்னிலைந்துபாட்டுக்கொரு கருத்துமாகையாலே *ஐந்தினோடைந்தும் வல்லார்* என்றும், ஒன்பது பாட்டுக்கொரு கருத்தும் ஒருபாட்டுக்கொரு கருத்து மாகையாலே *ஒன்பதோடொன்றுக்கும்* என்றும், பத்துப்பாட்டுக்கும் சேர வொரு கருத்தாகையாலே *பாடலோராயிரத்துள் இவையுமொருபத்து* என்றுஞ் சொன்னவைபோலே, *நூறே சொன்ன வோராயிரம்* என்று கிழிகிழியாகக் கொடுப்பாரைப்போலே நூறு நூறாகச்சொன்ன ஆயிரமென்றும் *பத்து நூற்றுளிப்பத்து* என்று பத்து நூறென்றும் இப்படிப் பத்துகளைப் பிரித்துச் சொன்னதும், *தெரியச்சொன்ன வோராயிரம்* *மிக்கவோராயிரம்* அவாவிலந்தாதி

களாலிவையாயிரமும்* என்று ஆயிரத்தையும் சேரச்சொன்னதும் பத்துக்கள் தோறும் வெவ்வேறு கருத்தாயும் ஆயிரத்துக்கும்சேர ஒரு கருத்தாயுமிருக்கும்படியை நினைத்தாகையாலே ஸாபிப்ராயமென்கை. .... (215)

216. இனி பத்துக்கள் தோறும் உபதேசபரமான ஓரொரு திருவாய்மொழி ப்ரதாநமாய் அவ்வோபத்துக்களுக்கு அவ்வோ திருவாய்மொழியிலே நோக்காயிருக்கும் படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (பாட்டுக்கு க்ரியையும்) இத்யாதி.

216. பாட்டுக்கு க்ரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும்போலே நூற்றுக்கு உபதேசப்பத்து.

அதாவது—பாட்டானால் க்ரியையோடே தலைக்கட்டவேண்டுகையாலே பாட்டுக்கள் தோறும் க்ரியாபதம் ப்ரதாநமாயிருக்குமாப்போலவும், ஓரொரு திருவாய் மொழிக்கு பரத்வம், பஜநீயதை,ஸௌலப்யம், அபராத ஸஹத்வம் என்றுப்போலே தனித்தனியே கருத்துக்களாகையாலே பத்துப்பாட்டுக்குக் கருத்தான நிதாநம்சொல்லும் பாட்டு ப்ரதானமாயிருக்குமாப்போலவும், நூறு பாட்டுக்குப் பரோபதேசபரமான பத்துப்பாட்டுப்ரதாநமாயிருக்குமென்கை. இத்தால் பாட்டுக்களுக்கு க்ரியையிலும், பத்துப்பாட்டுக்கு நிதாநம்சொல்லும் பாட்டிலும் தாத்பர்யமாயிருக்குமோபாதி, நூறு பாட்டுக்கும் பரோபதேசமான பத்துப் பாட்டிலே தாத்பர்யமாயிருக்குமென்றதாய்த்து, *பிணங்கியமரர் பிதற்றும்* என்கிறபடியே பேராளவுடையரான நித்ய ஸூரிகள் ஸ்வஸ்வாநுபூத குண தாரதம்யங்களைச் சொல்லி ஸரஸவிவாத கோலாஹலம் பண்ணும்படி யிருக்கிற அவனுடைய பரத்வ ஸௌலப்ய ப்ரயுக்தமான குணவிசேஷங்களைத் தனித்துத் தம்மால்புஜித்துத் தலைக்கட்டவொண்ணாமையாலே *அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்றுகொலோ* என்று கூட்டரான ரஸஜ்ஞரைத் தேடினவளவில் கிடையாதபடி தூரஸ்த்தராக, ஸந்நிஹிதரான ஸம்ஸாரிகளுடைய அநாத்மகுணம் பாராதே பகவத் குணங்களிலே மூட்டித்திருத்திக் கூட்டிக் கொள்கை த்தேட்டமாய் உபதேசத்திலே ஒருப்படுகையாலே அதிலே நோக்காக வேணுமிறே, ... (216)

217. இவற்றில் பகவத் பக்த பரங்களாய் வருமவற்றுக்குத் தாத்பர்ய மேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச் செய்கிறார் (பகவத்பக்தபரங்கள்) இத்யாதி.

217. பகவத்பக்தபரங்கள் ஆச்ரயண விதிசேஷங்கள்.

அதாவது—*பயிலுஞ்சுடரொளி முதலான பாகவத பரங்களான திருவாய்மொழிகள் *ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத* என்கிற விதிக்கு ப்ரயாஜாதிவிதிகள் சேஷமாய், அவற்றினுடைய அநுஷ்டாநத்தோடே அது பலபர்யந்தமாய்த் தலைக் கட்டுமாபோலே, *திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ* *நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர் பலமுந்துசீரில் படிமினோவாதே* என்று விதிக்கிற பகவதாச்ரயணம் பாகவதாச்ரயணத்தோடொழியத் தலைக்கட்டாமையாலே பகவதாச்ரயணவிதிக்கு சேஷங்களென்கை. அதவா, பரோபதேசபரமான விதில் பகவத் குணங்களையும் ஜீவகுணங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிறவற்றுக்கு விநியோகமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பகவத் பக்தபரங்கள்) இத்யாதி. அதாவது—பகவத் பரங்களாயும் தத்பக்தரான ஜீவபரங்களாயும் அவ்வவகுணங்களை ப்ரதிபாதிக்கிறவை, ஆச்ரயண விஷயத்தையும் ஆச்ரயண கர்த்தாவையும் சொல்லுகிறதாகையாலே ஆச்ரயண விதிக்கு சேஷங்களித்தனை யென்கை. .... (217)

218. இப்படி பத்துதோறுமுள்ள வர்த்தங்களைப் பரோபதேசத்துக் குறுப்பாக ஒருங்கவிட்டு விஸ்தரேண மேல் யோஜிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, பரத்வாதிகுண விசிஷ்டனை ஸர்வேச்வரன் தமக்குப் பிறப்பித்த தசாவிசேஷங்களைப் பத்துத் தோறும் வெளியிடுகிருரென்று ஸங்க்ரஹேண வாக்யார்த்த மருளிச் செய்கிருர் (பரத்வ) இத்யாதி சூர்ணையாலே.

218. பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வ காருணிகத்வ சரண்யத்வ சக்தத்வ ஸத்யகாமத்வ ஆபத்ஸகத்வ ஆர்த்தி ஹரத்வ விசிஷ்டன் மயர்வையறுக்க, தத்வவேதந மறப்பற்று ஜ்ஞப்திபலமுக்தி தலைசேர நிஷ்கர்ஷித்து, மோக்ஷபலவ்ருத்தி செய்ய அர்த்தித்து, புருஷார்த்த பலாந்யருசி யொழிந்து, விரக்திபலராகம் கழியமிக்கு, ப்ரேமபலோபாயத்தே புகுந்து, ஸாதநபலோபகாரக்கைம்மாறின்றி, க்ருதஜ்ஞதா பல ப்ரதி க்ருதமானத்தை யுணர்ந்து, ஆத்மதர்சந பலப்ராப்தி மரணவதியாகப்பெற்று, காலாஸத்தி பல கதிக்குத் துணைகூட்டின தம்பேற்றைப் பிறரறியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிருர்.

அதாவது—ஸர்வஸ்மாத் பரனாய், அந்த பரத்வப்ரகாசகமாம்படி ஸர்வகாரணபூதனாய், லோகத்தில் கார்யகாரணங்கள்போலன்றிக்கே உபாதாந காரணமும் தானேயாகையாலே கார்யபூத ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் வ்யாபகனாய், அந்த வ்யாப்திதான் ஆகாச வ்யாப்திபோலன்றிக்கே அந்தராத்மதயாவாகையாலே ஸர்வநியந்தாவாய், அந்த பரத்வாதிகளைக் கண்டு வெருவவேண்டாதபடி பரம காருணிகனாய், இப்படி க்ருபாவானாகையாலே ஸர்வ சரண்யனாய், சரண்யக்ருத்யமான அநிஷ்ட நிவ்ருத்தீஷ்ட ப்ராப்திகரணத்துக்கிடாம்படி ஸர்வசக்தியுக்தனாய், அந்த சக்தியாலே நித்யமாகக்கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதிகளையுடையனாகையாலே ஸத்ய காமனாய, அந்த போகங்களில் அந்யபரனாயிருந்துவிடாதே ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே புகுவி லீலாவிபூதியை ரக்ஷிக்கையாலே ஆபத்ஸகனாய், இப்படி ஆபத்ஸகனாகையாலே ஸம்ஸாரதாபார்த்தரான ஆச்ரிதர்க்கு ஆர்த்திஹரனாய், இப்படி பத்துப் பத்தாலும் ப்ரதிபாதிதமான பத்து குணத்தோடும் கூடியிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், *மயர்வற மதிநலமருளினன்* என்கிறபடியே பக்திருபாபந்ந ஜ்ஞாந ப்ரதாநமுகேந அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்க, அத்தாலே தத் விஷயஜ்ஞாநமாகிற தத்வ வேதநத்தில், *மறப்பனோவினி யானென்மணியை* என்கிறபடியே விஸ்ம்ருதியற்று, அந்த ஜ்ஞாநபலமான மோக்ஷத்தை *நின்செம்மாபாத பற்புத்தலை சேர்த்து* என்று ஸ்வரூபாநுருபமா நிஷ்கர்ஷித்து, அந்த மோக்ஷத்துக்குப் பலமான கைங்கர்யருப வ்ருத்தியை *வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்* என்று அர்த்தித்து, அந்த புருஷார்த்தத்துக்குப் பலம் அந்யருசி நிவ்ருத்தியாகையாலே தத்பலமாக *ஐங்கருவி கண்டவின்பம்-சிற்றின்பம்-ஒழிந்தேன்* என்று அந்யபுருஷார்த்தங்களில் ருசியைத் தவிர்ந்து, அந்த இதரவிஷய விரக்திக்குப் பலமான பகவத்விஷயராகம் *கழிய மிக்கதோர் காதல்* என்னும்படி அதிசயித்து, அந்த நிரதிசயப்ரேம பலமான விளம்பாக்ஷமத்வத்தால் வந்த த்வரையாலே *அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று உபாயவரணம்பண்ணி, அந்த ஸாதநபலமான உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக *உதவிக்கைம்மாறென்னுயிர்* என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணத்தேடி, அவ்வாத்மவஸ்து ததீயமென்றறிகையாலே *அதுவுமற்றுங் கவன்றன்னது-எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே* என்று ப்ரத்யுபகாரம்

காணுமல் தடுமாறி, அந்த க்ருதஜ்ஞதைக்குப் பலமான ப்ரத்யுபகாரமாக *தோள் களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்* என்று ப்ரீதியாலே கலங்கி ஸமர்ப்பித்த ஆத்மவஸ்துவை *நின்ற வொன்றையுணர்ந்தேன்* என்று தேஹாதிகளில்விலக்ஷணமாய் அவனுக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாய்க்கொண்டு அநந்யார்ஹமாயிருக்கு மென்றறிந்து, அந்த ஆத்ம தர்சந பலமான பகவத்ப்ராப்தியை *மரணமானல் வைகுந்தம் கொடுக்கும்* என்கிறபடியே சரீராவஸாநத்திலே பண்ணித் தருகிறேமென்று *அவன் நாளிட்டுக் கொடுக்கப்பெற்று, இப்படி ப்ராப்திகாலமணித்தானதுக்குப் பலம் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே தேசவிசேஷத்தேறப் போவதாகையாலே, அவ்வர்ச்சிராதிகதிக்கு *காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலங்கதி* என்றும் *ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே* என்றும் பரமாப்தனானவவன் தன்னையே துணையாகக் கூட்டின தம்முடைய பேற்றைப்பிறரறிந்து வாழும்படி முதல்பத்தே தொடங்கிப் பத்துப்பத்தாலும் ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறாரென்றபடி. இத்தால் பரத்வாதிகுண விசிஷ்டனான வீச்வரன் தமக்குப் பண்ணிக்கொடுத்த பேறுகளைப் பலருமறிந்து வாழவேணுமென்று பத்துப் பத்தாலும் ப்ரகாசிப்பிக்கிறாரென்று பத்து நிகமநத்துக்கு வாக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்ட தாய்த்து. .... (218)

மூன்றும் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயம் நான்காம் ப்ரகரணம்

219. இதில் முதல் பத்தாலே ஸர்வஸ்மாத் பரனான ஸர்வேச்வரன், தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து, இன்னமிவர் நம்மை விஸ்மரிக்கக்கூடுமென்று தம்பக்கல் அவன்தனக் குண்டான ஸ்நேஹத்தாலே விடாதே தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே நிரந்தரவாஸம் பண்ண, அத்தாலே ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதி ரஹிதமான தத்வஜ்ஞாநத்தையுடையரான ஆழ்வார் அவனுடைய குணங்களைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே அநுபவித்து, அவ்விஷயம் தனியநுபவிக்கவொண்ணாமையாலே ஸம்ஸாரிகளையும் பார்த்து த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தின் தோஷத்தையும் தத்த்யாக ப்ரகாரத்தையும் உபாதேயமான பகவத் விஷயத்தின் குணத்தையும், தத்பஜந ப்ரகாரத்தையும் பஜநாலம்பநமானமந்த்ரத்தையு முபதேசித்து, பஜநீயனானவவனுடைய ஸௌலப்யம் அபராத ஸஹத்வம், சீலவத்தை, ஸ்வாராததை, ஆச்ரயண ரஸ்யதை, ஆர்ஜவம், ஸாத்ம்ய போகப்ரதத்வம், பரபக்திபரிகணனைகளுக்கொக்க முகங்காட்டும் ஸாம்யமாகிற குணங்களை தர்சிப்பியாநின்று கொண்டு, அவ்வழியாலேப ஜநத்தினுடைய ஸுகரத்வ ரஸ்யதைகளையும், பஜிக்கவே ஸர்வபலங்களும் ஸித்திக்குமென்னுமத்தையும், பஜநோபக்ரமத்திலே பஜந விரோதிகளடைய நசிக்குமென்னுமத்தையும் அறிவித்து, ஆனபின்பு ஸ்ரீகீதையில் அவனருளிச் செய்த பக்திமார்க்கத்திலே நின்று தேவதாந்தரங்கள்பக்கல் பரத்வசங்கா நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அவன்விஷயமான ஜ்ஞானத்தைக் கொண்டு அவன்பக்கலிலே அநந்யப்ரயோஜந பக்தியைப் பண்ணுங்கோளென்று தமக்கு அவன் மயர்வற மதிநல மருளினப்போலே தாமும் இவர்களுக்கு அஜ்ஞாநநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஜ்ஞாநபக்திகளை உபதேசத்தாலே உண்டாக்கி பஜநத்திலே மூட்டுகிறாரென்கிறார்.

219— [1] பரபரனுய்நின்ற வளவேழ்வைப்பாமவையுளும்பர்வான வரதிபதி, மயர்வறமன்னி மனம்வைக்கத்திருத்தி [2] மறக்குமென்று நல்கிவிடாதேமன்ன, அயர்ப்பிலனறுத்தேன் என் சொல்லி மறப்பனேவென்னும்படி தத்வவஜ்ஞரானவர் [3] சுடரடியெம்பிரானை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி [4] விடுமினென்று த்யாஜ்ய போபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்பந மந்த்ரமாகவுபதேசித்து, [5] எளிதாக அவதரித்துப் பிழைகளை ஸஹித்துப் புரையறக்கலந்து அல்பஸந்துஷ்டனாய் அம்ருதமே ஔஷத மாக்கி [9] நீர்புரையத்தன்னை நியமித்து போகத்தை ஸாத்மிப்பித்து பக்திகணைநைகளுக்கு ஒக்கவருமவனுடைய ஸேவைக்கு [7] எளிமையும் இனிமையுமுண்டு, தொழுதால் அரும்பயனுயதரும், உத்யோகத்தே வினைகளும்மாளும், அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசைமலமறவுணர்வுகொண்டு நலஞ்செய்வதென்று தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்.

*[1] (பரபரனுய் நின்ற வளவேழ்வைப்பாம் அவையுளும்பர் வானவரதிபதி) *வரன் முதலாயவை முழுதுண்ட பரபரன்* *ஆய்நின்றபரன்* *வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறை* *வைப்பாம் மருந்தாம்-நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்தப்பாலவன்* *அவையுள் தனிமுதல்* *உம்பர்வானவராதியஞ் சோதி* *அயர்வறு மமரர்களதிபதி* என்று ஸகலஜகத் ஸர்க்காதிகர்த்ருத்வத்தாலும், உபயவிபூதி யோகத்தாலும் உபயவிபூதி நாதத்வத்தாலும் ப்ராப்ய ப்ராபகத்வத்தாலும், அபரிச்சேத்யாநந்தயுக்ததையாலும் ஸர்வசரீரதயா ஸர்வ சப்தவாச்யத்வத்தாலும், நித்யஸூரிநிர்வாஹகத்வத்தாலும், நித்யாஸங்குசித ஜ்ஞாநரானவர்கள் நித்யானுபவம் பண்ணா நின்றாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணுத பெருமையையுடையனாகையாலும் ஸர்வஸ்மாத்பரனானவன். (மயர்வறமன்னி மனம் வைக்க திருத்தி) *மயர்வற மதிநல மருளினன்* *மயர்வற வென்மனத்தே மன்னினான்* என்று ஸ்வகேவல க்ருபையாலே ஜ்ஞாநாநுதய அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநரூபமான அஜ்ஞாநத்தை இவர்க்கு வாஸனையோடே போக்கி, பக்தி ரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து, இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்து *சார்ந்த விருவல்வினைகளும் சரித்து மாயப்பற்றறுத்துத் தீர்ந்து தன்பால்மனம் வைக்கத்திருத்தி *என்கிறபடியே பிரிக்க வொண்ணாதபடி இவரோடு பொருந்திக்கிடக்கிற ப்ரபலமான புண்யபாபரூப கர்மங்களையும் பாஹ்யவிஷய ருசிவாஸனைகளையும் போக்கி, அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகன்றவளவிலும் தன் சீலத்தைக்காட்டி யிவரைமீட்டு அல்லேனென்று அகலாதே தனக்கே தீர்ந்து தன்பக்கலிலே நெஞ்சைவைக்கும்படி, தரிசு கிடந்த நிலத்தைச் செய்காலாகத் திருத்துவாரைப்போலே திருத்தி.*

*[2] (மறக்குமென்று நல்கிவிடாதே மன்ன) *மறக்குமென்று செந்தாமரைக் கண்ணொடு* *நல்கியென்னைவிடான்* *மறப்பற வென்னுள்ளேமன்னினான்* என்கிறபடியே இவர் இன்னமும் நம்மை விஸ்மரிக்கக்கூடுமென்று நிரதிசயஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி இவரைவிடாதே அழகிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கிக்கொண்டு ஒருநாளும்மறக்க வொண்ணாதபடி இவர் திருவுள்ளத்திலே ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாயிருக்க, (அயர்ப்பிலனறுத்தேன் என்சொல்லி மறப்பனோ வென்னும்படி தத்வஜ்ஞரானவர்) *பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போது அயர்ப்பிலன்* *தூயவமுதைப் பருகிப் பருகி யென் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்* *எம்பிரானையென்*

சொல்லி மறப்பனோ* என்று குணகுண நிரூபணம் பண்ணாதே பூமிப் பரப்பையளந்த பரமபோக்யமான திருவடிகளை யொருகாலும் விஸ்மரியேன், நிரதிசயபோக்யனானவனை நிரந்தரமநுபவித்து ஆச்சரியமான ஜந்மமடியாக வரும் அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கப்பெற்றேன், னக்கு உபகாரகனானவனை எத்தைச் சொல்லி விஸ்மரிப்பதென்னும்படி ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதி கலசாத தத்வஜ்ஞாநத்தை யுடையரானவர்.

[3] (சுடரடி யெம்பிரானை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி) *சுடரடி தொழுதெழென்மனனே* *எம்பிரானைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே* *நெஞ்சமே நல்லை நல்லை* *மலராள் மணவாளனைத் துஞ்சும் போதும் விடாது தொடர்கண்டாய்* *கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று* *நீயும் நானுமிந்நேர் நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன்* என்று நிரவதிக தேஜோ ரூபமான அவன் திருவடிகளிலே நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பண்ணியுஜ்ஜீவிக்கப்பாரா யென்நெஞ்சே, எனக்கு பவ்யமான நெஞ்சே நமக்கு உபகாரகனானவனைத் தொழப்பாராய். நெஞ்சே நீ செய்தபடி மிகவும் நன்று, நான் அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலும்போதும் ச்ரிய: பதியானவனை விடாதேகிடாய், நெஞ்சே அவனுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமிருந்தபடி கண்டாயே; தொழச்சொல்லலாம்படியிருக்கிற நீயும் தொழச்சொல்லுகிற நானும் அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலாமலிப்படியே நிற்கப்பெறில், அநாதி காலார்ஜிதமான கர்மம், விஷயப்ராவண்யம் ப்ரயோஜநாந்தரச்ரத்தை, ஸாதநாந்தரஸங்கம் முதலான துரிதங்களொன்றையும் சேரவிட்டுக்கொடான், நெஞ்சே உனக்கு இப்பரமார்த்தத்தைச் சொன்னேன் — என்று இப்படி திருவுள்ளத்தைக் குறித்துபதேசித்து திருவுள்ளமும் தாமும் கூடியநுபவித்த பகவதநுபவம் தனியே அநுபவிக்க வொண்ணாமையாலும். *ஏகஸ் ஸ்வாது நபுஞ்ஜீத* என்கிறபடியே தனியநுபவிக்க வல்லரல்லாமையாலும், அவனோடுள்ள ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலும் பராநர்த்தம் பொறுத பரமக்ருபையாலும், இவ்வநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்கு மாகவேணுமென்று ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து,

[4] (வீடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்பநமந்த்ரமாக உபதேசித்து) *வீடுமின் முற்றத்திலே *வீடுமின் முற்றவும்* என்று த்யாஜ்ய ஸ்வரூபத்தையும், *மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்* என்று அதினுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தையும் *நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து* என்று அதினுடைய பரித்யாகக்ரமத்தையும் *வீடுடையான்* என்று உபாதேயமான பகவத் ஸ்வரூபத்தையும் *எல்லையிலந்நலம்* என்று அவ்வஸ்துவினுடைய குணத்தையும், *வீடு செய்ம்மின்* *இறை சேர்மின்* *இறைபற்று* *திண்கழல் சேர்* என்று அவ்விஷயத்தில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும் க்ரமத்தையும், *வண்புகழ் நாரணன்* என்று அந்த ஸமர்ப்பணரூபபஜநத்துக்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ரத்தோடே யுபதேசித்து,

[5] (எளிதாகவவதரித்து) ஆச்ரயிப்பார் 'அதீந்த்ரியன்' என்று இறாயாதபடி *பலபிறப்பாய்—எளிவருமியல்வினன்* என்று ராமக்ருஷ்ணாத்யவதார முகத்தாலே அவர்களுக்கு ஸுலபனாய், (பிழைகளை ஸஹித்து) ஆச்ரயணதசையில் ஸுலபனாய் அபராதம் கண்டவாறே கைவிடாதே *என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு* என்னும்படி அபராதஸஹனாய், (புரையறக்கலந்து) அபராதம் கண்டு தான் இகழாத வளவன்றிக்கே, அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே தாங்களே அகல்வாரையும் *திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன்-தானோருருவனே* என்று தன்குணத்தைக் காட்டி அணுகப்பண்ணி அவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் சீலவானாய், (அல்பஸந்துஷ்டனாய்) ஆச்ரிதரோடு ஒரு நீராகக் கலக்குமேயாகிலும் அவனுகக்கும்படி பச்சையிடப் போகாமையாலே ஆச்ரயணமரிது என்னாதபடி இவனிட்டது கொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டாத பரிபூர்ணனாகையாலே *புரிவதுவும் புகைபூவே* என்று இவன் பக்கல் பெற்றது கொண்டு ஸந்தோஷிக்கும் ஸ்வாராதனாய். (அம்ருதமே ஔஷத

மாக்கி) நேர்த்தியில்லையாகிலும் உள்ளது தேவையாயிருக்குமோ வென்னுதபடி அம்ருதத்தையே ஔஷதமாக்குமாபோலே, *தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி யென்மா யப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்* என்று நிரதிசய போக்யனை தன்னுடைய ஆச்ரயண மாகையாலே மிகவுமினிதாயிருக்கிறவற்றையே ஸம்ஸார வ்யாதிபேஷஜமாக்கி.

[6] (நீர்புரையத்தன்னை நியமித்து) இனிதாயிருக்குமாகிலும், அவன் நினைவறிந்து பரிமாறுகை அரிதென்னுதபடி இவர்களைத் தன் நினைவிலே பரிமாறுவித்துக் கொள்ளப் பாராதே, *நீர்புரைவண்ணன்* என்று மேட்டிலே நீரை விரகாலே யேற்றுமாப் போலே இவர்கள் செவ்வைக்கேடும் செவ்வையாம்படி தன்னைச் செவ்வியனாக நியமித்து. (போகத்தை ஸாத்மிப்பித்து) இப்படியானாலும் குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலே அஸாத்ம்யமாகப் பரிமாறுமோ வென்னுதபடி *என்னுடைச் சூழலுள்ளான்* என்று தொடங்கி *உச்சியுளானே* என்னும்படி ஸாத்மிக்கத்தன்னை யனுபவிப்பித்து. (பக்திகணைகளுக்கொக்க வ்ருமவனுடைய ஸேவைக்கு) இப்படி யனுபவிக்கைக்கீடாக முகங்காட்டுமளவில் இவன் பக்கல் ப்ரேமாநுகுணமாகவோ செய்வதென்னுதபடி *கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில் எண்ணிலும் வரும்* என்று பரம பக்திக்கும் பரிகணைக்கு மொக்கவந்து முகங்காட்டும் ஸ்வபாவ னானவனுடைய பஜநத்துக்கு.

[7] (எளிமையுமினிமையுமுண்டு) எளிதாய் இனிமையற்றிருத்தல், இனிதாய் அருமையாயிருத்தலன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன குணவிசேஷங்களை யுடையவனுடைய ஆச்ரயணமாகையாலே யெளிதுமாய் இனிதுமாயிருக்கும். *பத்துடையடியவர்க் கெளியவன்* *அமுதிலுமாற்றவினியன்* என்கிறவவன் தன்னைப் போலேயாய்த்து ததாச்ரயணமும். ஏவம்பூத பஜநத்தால் பலஸித்தியிருக்கும்படியென்னென்னில் (தொழுதால் அரும்பயனாயதரும்) *அவனைத்தொழுதால் வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித் தழிவின்றியாக்கம் தரும்* *தருமவரும் பயனாய* என்று அவனை பஜித்தால் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களையும் நிச்சேஷமாகப் போக்கி அழிவில்லாத பெறுதற்கரிய ப்ரயோஜநங்களையும் தரும். பஜித்தாலன்றோ தருவது, பஜநவிரோதிகளும் குவா லுண்டேயென்னில், (உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும்) *நாளுநின்றடுநமபழமை யங் கொடுவினையுடனே மாளும்* என்று நாள்தோறும் நின்று இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற அநாதியாய் அதிக்ரூரமான கர்மங்கள் பஜநோபக்ரமத்திலே நசிக்கும். ஆனால் பஜநோபாயமேதென்னில் (அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசைமல மறவுணர்வு கொண்டு நலஞ்செய்வதென்று) *பிணக்கற* என்று தொடங்கி *அம்பகவன் வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்று* என்று வைதிக ஸமயத்துக்கும் பாஹ்யஷட் ஸமயத்துக்கும் தன்னில் தானுண்டான பிணக்கறும்படி வேதமார்க் கத்தை யதா நிரூபணம் பண்ணியருளிச்செய்த நிரவதிக வாத்ஸல்யயுக்தனாய், ஜ்ஞாநாதிகுண பரிபூர்ணனான க்ருஷ்ணன் திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுந வ்யாஜேந ஸ்ரீகீதாமுகத்தாலே *பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:* என்றும், *மந்மநா பவ மத்பக்தஃ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயணஃ* என்றுமருளிச் செய்த பக்திமார்க்கத்திலே நின்று, *நும்மிருபசையறுத்து* என்றும் *மனனகமலமறக் கழுவி* என்றும் தேவதாந்தரங்கள் பக்கல் உங்களுக்குண்டான ஸங்கத்தை யறுத்து 'இவனோ அவர்களோ ஆச்ரயணீயர்' என்கிற ஸம்சயத்தையும் மநஸ்ஸினின்றும் ஸவாஸநமாகப்போக்கி, *அவனுடையுணர்வு கொண்டு* என்று தத்விஷய ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு, *நன்றென நலஞ்செய்வது* என்று அநந்ய ப்ரயோஜந பக்தியைப் பண்ணுங்கோளென்று. (தாம் மயர்வறமதிநலமருளி பஜநத் திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்) அதாவது ஸர்வேச்வரன் தமக்கு மயர்வறமதிநல மருளினாப்போலே ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தம்முடைய க்ருபையாலே தத்வஹித புரு ஷார்த்த விஷயமான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி ஜ்ஞாந பக்திகளையுபதேசித்து பகவத் பஜநத்திலே மூட்டுகிறார் முதற்பத்தாலென்கை. .... (219)

220. இரண்டாம்பத்தால் ஸர்வகாரணபூதனான ஸர்வேச்வரன் கீழில்பத்திலே தமக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ண அவனாலே தத்தஜ்ஞாநரானவிவர் அந்த ஜ்ஞாநத்துக்குப் பலமான மோக்ஷத்தை அப்போதே பெறவேணு மென்றாசைப்பட்டுப் பெருமையாலே அவஸந்நராக, இவருடைய அவஸாதமெல்லாம் தீரும்படி அவன் வந்து ஸம்ச்லேஷித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தால் வந்த ப்ரீதியையுடையனாய் அந்தப்ரீதி இவரொருவரளவில் பர்யவஸியாதே இவரோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரளவும் வெள்ளமிட்டு அந்த ப்ரீதியாலே பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷத்தை இவர்க்கு அவன் கொடுக்கத்தேட, அந்த மோக்ஷத்தை அவனுடைய சேஷித்வத்துக்கும் தம்முடைய சேஷத்வத்துக்கும் அநுகுணமாம்படி நிஷ்கர்ஷித்தவர், ஆச்ரயணீயனானவனுக்குக் கீழுக்தமான பரத்வத்தை நிலைபெறுத்துவனவான லக்ஷணங்களை வெளியிட்டு, ததநுகுணமான வசநப்ரத்யக்ஷங்களையும் தர்சிப்பித்து ஆச்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தினுடைய துக்கமும் ப்ராப்யமான மோக்ஷத்தினுடைய ஆநந்தமும் ஸம்ஸார நிவ்ருத்திபூர்வக மோக்ஷப்ராப்திக்குறுப்பான ஸாதநத்தினுடைய ரஸமும் முன்னாக விதிக்கிற ஸகுணப்ரஹ்மோபாஸநத்தை நிஷித்தாநுஷ்டாநங்களினுடைய த்யாக பூர்வகமாக க்ஷேத்ரவாஸாத்யங்கங்களோடே கூட்டுகிறாரென்கிறார்.

220 [1] சோராத மூவா வேர்முதலாய் உலகம் படைத்தவனென்கிற சிதசித்த்ரய த்ரிவிதகாரணமானவன் அறியாதனவறிவிக்க, உள்ளம் தேறித் தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞானபலமான வொளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட, [2] உலராமலாவிசேர்ந்து சிக்கெனப்புகுந்து ஸம்பந்திகளும் சேர்தல்மாறினரென்ன வாழ்வித்து உபகரிக்கிற நீந்தும் கடலில் எம்மாவீட்டை உபயாநுகுணமாக்கினவர், [3] ஆச்ரயணீயனுக்குப் பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற ஸகலபல ப்ரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யாதிகளைத் திண்ணனனவதென்று வெளியிட்டு, [4] கள்வாதீர்த்தனென்று வசன ப்ரத்யக்ஷங்களுங்காட்டி, [5] புலையறந்தென்று ஸம்ஸாரமோக்ஷ ஸாதநத்துக்காநந்தரஸம் முன்னாக விதிக்கிற அந்தர்கதகுணோபாஸநத்தை [6] மதித்துப்பெருக்கி மூழ்கியழுந்திக் கீர்மைவலஞ் சூதுஞ் செய்து இளமைகெடாமல்செய்யும் க்ஷேத்ரவாஸ ஸங்கீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷிணகநிசிந்தநாத்யங்கயுக்தமாக்குகிறார் இரண்டாம்பத்தில்.

[1] (சோராதமூவா வேர்முதலா யுலகம் படைத்தவனென்கிற சிதசித்த்ரய த்ரிவித காரணமானவன்) *சோராத வெப்பொருட்கு மாதியாஞ்சோதி* *மூவாத்தனி முதலாய்* *எப்பொருட்கும் வேர் முதலாய் வித்தாய்* *பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன்* என்று லீலா விபூதியில் ஸங்கல்ப விசிஷ்ட வேஷத்தாலே நிமித்தமாயும், ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விசிஷ்ட வேஷத்தாலே உபாதாநமாயும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குண விசிஷ்டவேஷத்தாலே ஸஹகாரியாயும் நித்ய விபூதியில் இச்சாவிசிஷ்ட வேஷத்தாலே நிமித்தமாயும்; அப்ராக்ருதாசிஜ்ஜீவ விசிஷ்ட வேஷத்தாலே உபாதாநமாயும், விநியோகோபயோகி ஜ்ஞாநாதி விசிஷ்ட வேஷத்தாலே ஸஹகாரியாயும்; இப்படி பத்தமுக்த நித்யரூபமான சித்த்ரயத்துக்கும் ப்ராக்ருதாப்ராக்ருத காலரூபமான அசித்த்ரயத்துக்கும் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயான ஸர்வேச்வரன். (அறியாதனவறிவிக்க வுள்ளம் தேறி) *அறியாதன அறிவித்த* என்று இவர்க்கு அஜ்ஞாதமான தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை விசததமமாக வறிவிக்க, அடியை யடைந்துள்ளந்

தேறி* என்று அத்தாலே இவருமவனைக்கிட்டி நெஞ்சில் தெளிவையுடையராய். (தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞாநபலமான ஒளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட) *தூமனத்தனனாய்* *மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன்* என்று மோக்ஷைகஹ்ருதயா பரிசுத்தமான அந்தஃகரணத்தை யுடையராய் அவனுடைய கல்யாணகுண விஷயமான அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி கீழில்பத்தில் பிறந்த தம்முடைய ஜ்ஞாநத்துக்குப் பலம் மோக்ஷமாகையாலே *களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பிறப்புப்பிணி மூப்பிறப்பற்று ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய்—அடியார்கள் குழாங்களை—உடன்கூடுவதென்றுகொலோ* என்று ப்ராக்ருத விஷய லாபாலாபங்களால் வரும் கர்வ க்லேசங்களும் ஷட்பாவவிகாரங்களும் போய், சுத்தஸத்வமாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையோமாய் நித்யஸூரிகள்திரளிலே கூடப்பெறுவதெப்போதோ வென்று, அந்த மோக்ஷத்தைப் பெறுகையில் ஆசையாலே தேடி, அப்போதே கிடையாமையாலே, *வாடி வாடும்* என்று ஆச்ரயத்தை யிழந்த தளிர்போலே வாட.

[2] (உலராமலாவி சேர்ந்து) *உள்ளுளாவியுலர்ந்துலர்ந்து* என்கிற தாபமாறும்படி *அந்தாமத்தன்பு செய்து என்னாவிசேரம்மானுக்கு* என்கிறபடியே பரமபதத்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை இவர் பக்கலிலே செய்து, கமர் பிளந்த தரையிலே நீர் பாய்ச்சுவாரைப்போலே இவரோடே நிரவதிகஸம்ச்லேஷத்தைப்பண்ணி, (சிக்கெனப்புகுந்து) *சிறிதோரிடமும் புறப்படாத் தன்னுள்ளே உலகுகளொக்கவே விழுங்கி-சிக்கென-புகுந்தான்* என்று அத்யல்பமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமும் தன் பக்கல்நின்றும் பிரிகதிர்ப்பட்டு நோவுபடாதபடி தன் ஸங்கல்பஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே ஸர்வலோகங்களையு மொருக்காலே வைத்து இனிப்பேராதபடி புகுந்து, (ஸம்பந்திகளும் சேர்தல் மாறினரென்ன வாழ்வித்து) *எமர்கீழ்மேலெழு பிறப்பும் விடியாவெந்நரகத் தென்றும் சேர்தல் மாறினர்* என்று இவருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளையும் ஸம்ஸாராந் முக்தராம்படி பண்ணி, அத்தாலே *எமரேழெழு பிறப்பும்-கேசவன்தமர்-மாசதிரிது. பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா* என்று என்னோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரும் என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக பகவதீயரானார்கள், நிர்ஹேதுக பகவத் க்ருபையாகிற பெரும் சதிரைப் பெற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பத்தானது ஊற்று மாறாமல் பெருகுகிறபடியே! என்று இவர் தாமே ஆச்சர்யப்படும்படி இவரை வாழ்வித்து. (உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலிலெம்மாவீட்டை உபயாநுகுணமாக்கினவர்) இப்படி தம்முடைய ஸம்பந்தி பரம்பரையளவும் வெள்ளமிடுகிற தன் ப்ரீதியாலே தமக்கவனுபகரிக்கத்தேடுகிற *நீந்துந் துயரில்லா வீடு* *கெடலில் வீடு* எம்மா வீடு* என்று துக்ககந்தரஹிதமாய் அநர்த்தகந்தமில்லாததாய், எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷத்தை எனக்கென்று, மோக்ஷம் அஹங்காரகர்ப்பமாகையாலே ஐச்வர்யாதிகளோபாதி ஸ்வரூப விருத்த மாகையாலே அதினுடைய ப்ரஸங்கமும் எனக்கஸஹ்யமான பின்பு எனக்கு மோக்ஷம்தரப்பார்த்ததாகில் *நின்செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்தொல்லை-அம்மா அடியேன்வேண்டுவதீதே*என்று சேஷியான உன்னுடைய, அகவாய் சிவந்து புறவாய் ச்யாமமாய் பரமபூஜ்யமாய் பரமபோக்யமான திருவடிகளை சேஷபூதனான என்தலையிலே கொக்கிவாயும் படுகண்ணியும்போலே சடக்கெனச் சேர்க்கவேணும். சேஷியான உன்பக்கல் சேஷபூதனான நான் அபேக்ஷித்துப் பெறுவதிதுவே யென்றும், *தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே* என்றும் உபயஸ்வரூபத்துக்கும் அநுகுணமாக நிஷ்கர்ஷித்தவர்,

[3] (ஆச்ரயணீயனுக்கு பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற) ஆச்ரயணீயனானவனுக்கு, முதற்பத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தை நிலை பெறுத்துவனவான. (ஸகலபலப்ரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயித்வ ச்ரியஃபதித்வ ஸௌலப்யாதிகளைத் திண்ணனவெனவதென்று வெளியிட்டு) *வீடுமுதல் முழுதுமாய்* என்று ஸகலபலப்ரதத்வம், *தேவு மெல்லாப்பொருளும்—கருத்தில்—வருத்தித்த மாயப்

பிரான்* *ஆக்கினான் தெய்வவுலகுகள்* என்று ஸர்வகாரணத்வம், *ஆழியம்பள்ளியாரே* என்று லக்ஷணையாலே சேஷசாயித்வம், *பூமகள் தன்னை வேறின்றி விண்தொழத் தன்னுள் வைத்து* என்று ச்ரிய:பதித்வம்; *கண்ணனன்கண்* *கோபால கோளரியேறு* என்று அவதார ஸௌலப்யம், ஆதிசப்தத்தாலே *தகுங்கோலத் தாமரைக்கண்ணனன்* என்று புண்டரீகாக்ஷத்வம், *ஏழுலகுங் கொள்ளும்* *வள்ளல் வல்வயிற்றுப்பெருமான்* என்று அகடிதகடநாஸாமர்த்யம் என்கிறவிவற்றை, *திண்ணன் வீட்டிலும், *அணைவதரவணை மேல்* என்று சேஷசாயித்வம், *பூம்பாவையாகம் புணர்வது* என்று ச்ரிய:பதித்வம் *இருவரவர் முதலும்தானே* என்று காரணத்வம், *இணைவனாமெப்பொருட்கும்* என்று அவதாரப்ரயுக்த ஸௌலப்யம், *வீடுமுதலாம்* என்று ஸகல பலப்ரதத்வம், ஆதிசப்தத்தாலே *பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு புணைவன்* என்று மோக்ஷோபாயத்வம் *ஆனையிடர் கடிந்த* என்கிற ஆபத்ஸகத்வம். *மூவுலகும் காவலோன்* என்கிற ஸர்வரக்ஷகத்வம் என்கிறவிவற்றை *அணைவதரவணையிலும் ப்ரகாசிப்பித்து. அன்றிக்கே, *வீடுமுதல் முழுதுமாய்* என்று மோக்ஷப்ரப்ருத்யசேஷ புருஷார்த்த ப்ரதனை யென்கையாலே ஸகல பலப்ரதத்வத்தையும் *மிகுந்தேவு மெப்பொருளும் படைக்க* *கருத்தில் தேவுமெல்லாப் பொருளும் வருத்தித்த* *தன்னுந்தியுள்ளே வாய்த்ததிசைமுகனிந்திரன் வானவராக்கினான்* என்று காரணத்வத்தையும் *திண்ணன் வீட்டிலும், *அணைவதரவணை மேல்* என்றும் *பூம்பாவையாகம் புணர்வது*என்றும் *இணைவனாமெப்பொருட்கும்* என்றும் அடைவே சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யங்களையும், ஆதிசப்தத்தாலே *வீடு முதலாம்* என்று மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், *நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்—பல முந்துசீரில் படிமின்* என்று முமுக்ஷூபாஸ்யத்வத்தையும், *அணைவதரவணையிலும் வெளியிட்டென்னவுமாம். இந்த யோஜனை இதன் பாட்டோலையான க்ரந்தத்தில் இவரருளிச் செய்ததுக்குச்சேருவது. முற்பட்ட யோஜனையில் *ஆழியம் பள்ளியாரே* என்று சேஷசாயித்வம் லக்ஷணையாலே கொள்ளவேண்டுகையும், *வீடு முதலாம்* என்று மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாமென்கிறத்தை ப்ரகரணவிருத்தமாம்படி மோக்ஷாதிபுருஷார்த்த ப்ரதத்வமாகச் சொல்லுகையும், ஸகலபலப்ரதத்வம் என்று தொடங்கி இவரெண்ணினவடைவுக்குச் சேர இரண்டு திருவாய்மொழியிலும் சொல்லப்போகாமையுமாகிற அஸ்வாரஸ்யங்களுமுண்டு.

[4] (கள்வாதீர்த்தனென்று வசநப்ரத்யக்ஷங்களுங் காட்டி) *கள்வா* என்கிற பாட்டிலே 'அவதரித்து உன்னுடைய பரத்வம் தெரியாதபடி நின்றாயேயாகிலும் எங்களுக்குக் காரண பூதனன சேஷி நீயே' என்று தேவதாந்தரங்களில் தலைவரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளே தங்களுக்குக் காட்சி கொடுக்கைக்குப் பெரிய திருவடியை மேல்கொண்டு புறப்பட்டால் அவனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து கூப்பிடாநிற்பர்களென்று அவனே ஸர்வஸ்மாத் பரனென்னுமிவ்வர்த்தந்துக்கு தேவதாந்தரங்கள் வசநத்தையும், *தீர்த்தனுலகளந்த* என்கிறபாட்டிலே ஓரஸ்த்ரலாபத்துக்காக புஷ்பாதிகளுங்கொண்டு ருத்ரஸமாராதநம் பண்ணப்புகுகிற அர்ஜுநனைப் பார்த்து 'அந்த புஷ்பங்களை நம்காலிலே பொகடு' என்று க்ருஷ்ணனருளிச்செய்ய, அவனும் தீர்த்தபூதனனவனுடைய திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளிலே அப்பூவைப் பணிமாற, *பார்த்தோ விஜேதா மதுஸூதநஸ்ய பாதாரவிந்தார்ப்பித சித்ர புஷ்பம், ததர்ச கங்காதர மௌளிமத்யே பூர்வ வீர: க்ருதநிச்சிதார்த்த:* என்கிறபடியே தான் திருவடிகளில் சாத்தின புஷ்பங்களோடு ஸஜாதீயமானவற்றை யன்றிக்கே அவைதன்னையே, பாடேபக்கேயன்றிக்கே ருத்ரன் தலைமேலே, ஆப்தவாக்யத்தாலன்றிக்கே தானே ப்ரத்யக்ஷித்து *ஏது பார்த்தோ மஹாமநா:* என்கிறபடியே பேரளவுடையனானவன் நிர்ணயித்த பரத்வம் மந்தமதிகளாலே இன்றாராயும்படியிருந்ததோ வென்று ப்ரத்யக்ஷத்தையுங்காட்டி,

[5] (புலனைந்தென்று ஸம்ஸார மோக்ஷஸாதநதுக்காநந்தரஸம் முன்னாக விதிக்கிற அந்தர்கதகுணோபாஸநத்தை) *புலனைந்து* என்கிற பாட்டிலே ஆச்ரயணத்திலிழி

கிறவர்களுக்கு த்யாஜ்யத்திலே ஜிஹாஸையும், ப்ராப்யத்தில் ப்ராவண்யமும்; ஸாதநத்தில் ருசியும் விளையும்படி, *புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி* என்று பரிச்சிந்ந வஸ்துக்ராஹகமான இந்த்ரியவச்யராகை தவிர்ந்தென்கையாலே, அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷ துஷ்டமான சப்தாதி போகங்களை அநுபவித்திருக்கும் ஸம்ஸாரத்தினுடைய தூக்கமும்; *நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்* என்று நன்மைக்கு முடிவில்லாத திருநாட்டிலே புகுவீரென்கையாலே மோக்ஷத்தினுடைய ஆநந்தமும், *பலமுந்துசீரில் படிமின்* என்று *ஸுஸுகம் கர்த்தும்* என்கிறபடியே ஸ்மர்த்தவ்ய விஷய ஸாரஸ்யத்தாலே பலதசையிற்போலே ஸாதநதசையிலும் இனிதாயிருக்கையாலே, பலம் முற்பட்டிருக்கிற கல்யாணகுணங்களில் ப்ரவணராகுங்கோளென்கையாலே ஸாதநத்தினுடைய ரஸம் முன்னாக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகமான மோக்ஷ ப்ராப்தி வேண்டியிருப்பார் அஸூரவர்க்கத்தைத் தடுமாறி முடிந்துபோம்படி செற்றவனாகையாலே ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களை அநாயாஸேந போக்கவல்லவனுடைய குணங்களிலே ப்ரவணராகுங்கோளென்று விதிக்கிற *தஸ்மிந் யதந்தஸ் தருபாஸிதவ்யம்* என்று ப்ரஹ்மஸ்வரூபாந்தர்கதமான அபஹத பாப்மத்வாதிகுணோபாஸநத்தை.

[6] (மதித்துப் பெருக்கி மூழ்கியழுந்திக் கீழ்மைவலம் சூதுஞ்செய்து இளமைகெடாமல்) *சதிரிளமடவார் மதாழ்ச்சியை தித்து *திறமுடைவலத்தால் தீவினை பெருக்கி, *வல்வினை மூழ்கி *நரகழுந்தி *கீழ்மை செய்து *வலங்கழித்து *சூதென்று களவும் சூதும் செய்து *கிளரொளியிளமை கெடுவதன் முன்னம்* என்று உபாஸந விரோதியான இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தைப் பண்ணி, அத்தாலே பாபங்களைக் கூடுபூரித்து, அவற்றிலே மறுநனைய மூழ்கித்தரைப்பட்டு தண்மையைச் செய்து பலத்தைப் பாழ் போக்கி பச்யதோஹரனாய் க்ருத்ரிமனாய் பால்யத்தைப் பாழே போக்காதே (செய்யும் க்ஷேத்ரவாஸ ஸங்கீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷிண கதிசிந்தநாத்யங்கயுக்தமாக்குகிறு இரண்டாம்பத்தில்) அதாவது—*பால்ய ஏவ சரேத் * தர்மம் * என்றும் தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா* என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே பால்யத்திலே கர்த்தவ்யமான *மாலிருஞ்சோலை சார்வது சதிரே* *போதவிழ்மலையே புகுவது பொருளே *என்கிற க்ஷேத்ரவாஸம், *பதியது வேத்தி* என்கிற ஸங்கீர்த்தநம் *தொழக்கருதுவதே* என்கிற அஞ்ஜலி, *வலஞ் செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கே* என்கிற ப்ரதக்ஷிணம் *நெறிபடவதுவே நினைவது நலமே* என்கிற கதி சிந்தனையாகிற இவை முதலான உபாஸநாங்கத்தோடே சேர்க்கிறார் இரண்டாம் பத்திலென்கை. (220-2)

221. மூன்றும் பத்தால் *தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநு ப்ராவிசத் * என்கிறபடியே கார்யபூதசேதநாசேதநங்களையடைய வ்யாபித்து தத்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கையாலே ஸர்வ வ்யாபகனான ஸர்வேச்வரன் கீழில்பத்தில் இவர்உபயாநுகுணமாக நிஷ்கர்ஷித்த மோக்ஷத்துக்குப் பலமான ஸ்வவிக்ரஹாநுபவத்தை இவரைப்பண்ணுவிக்க; இவருமநுபவித்துத்தரித்து அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்ய வேண்டும்படியான அபிநிவேசத்தையுடையராய் தம்மபிநிவேசாநுகுணமாக அவன் காட்டிக்கொடுத்த அவனுடைய ஸர்வாத்மபாவத்தைப்பேசி அத்தால் வந்த ப்ரீதியின் உகளிப்பையுடையராய், அந்த ப்ரீதி அவனளவிலே பர்யவஸியாதே பாகவத சேஷத்வத்திலெல்லையளவும் சென்று அந்த பாகவதர்களுக்கு நிரூபகமான பகவத்வைலக்ஷண்யாநுஸந்தாநத்தாலே ஒன்றின் வ்ருத்தியை ஒன்றாசைப்படும்படி சேதநஸமாதியையடைந்த கரணக்ராமமும் தாமும் தனித்தனி யநுபவிக்கவேண்டும் பெருவிடாயையுடையராய், இதரஸ்தோத்ரத்துக்கு அநர்ஹகரணராய் அவ்வளவு மன்றிக்கே பகவத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு அர்ஹகரணருமாய் பகவதநுபவத்துக்குத் தமக்கொரு ப்ரதிஹதி தொடக்கமானவையுமற்று நிரதிசயாநந்தயுக்தரானவர், 'புண்டரீகாக்ஷனாய் ஸூரிஸேவ்யனானவனை, நம்மாலாச்ரயிக்கப்போமோ' என்று ஸம்ஸாரிகள் அஞ்சிக் கைவாங்காமல் மேல்விழுந்து

ஆச்ரயிக்கும்படி கீழிரண்டு பத்தாலுமுபதேசித்த அவதார ஸௌலப்யம் பரத்வ ஸ்தாநீயமாம்படி அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தையுபதேசித்து அர்ச்சிராதி கதியாலே பரமபதத்தை ப்ராபிப்பிக்குமவனை யொழிய இதரஸ்தோத்ரத்திலே தாழ விழிக்க நிஷ்ப்ரயோஜநம், ஆனபின்பு நீங்கள், ஸகல பலப்ரதனுமாய் ஸாம்யா பத்திப்ரதனுமான அவன் விஷயத்திலே வாசிகமான அடிமையைச் செய்யுங்கோ ளென்று நிஹீநவ்ருத்தியான இதர ஸேவையை நிவர்த்திப்பித்து, தம்முடைய வ்ருத்தியான வாசிக கைங்கர்யத்திலே மூட்டுகிறாரென்கிறார்.

221—3. முழுதுமாய் எங்கணு மொழிவற அருவாகி நின்று தோய்வில னும் ஸர்வவ்யாபகன் தாழ்ந்தவடியார்களைத் தாளிணைக்கீழ்க்கொள் ளும் தன்படிக்கும் (2) நீதந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி அலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்குவந்து தலைப்பெய்வ னென்று கழித்துப்புகும் தங்காதலுக்கும் ஸத்ருசமாகக் கண்டு கொள்ளென்னும் (3) ஊனமில்மோக்ஷபலமான முடிச்சோதியிலநு பவத்தாலே நித்யவஸ்து நீடுபெற்று அவச்சேதமற்றவடிமை செய்யவேண்டும்படி ஸ்வாதந்த்ர்யாவத்தைப் புகழ்ந்து, (4) சொல் லிப்பாடி யேத்திப்பிதற்றி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக்குதித்துத் தடுகுட்டக்குழம்பிடு நட்டமிட்டுச் சிரிக்கக் குறைந்தவநுயும் ப்ரீதி யுகளத் தம்மடியாரென்ன உடன்கூடும் ஸாத்ம்யவரை, (5) பைகொள் பாம்புபோலே இந்த்ரியவ்ருத்தி நியமமறப் பாட வந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் த்ரிலோகக்ருத்நாய், (6) நறை முட்டுப் பரிவிடர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அம்ருதாநந்தமக்நராணவர், செய்யதாமரைக்கண்ணன் அமரர் குலமுதலென்று அஞ்சாதபடி எளிவருமிணைவனுமென்றவை பரத்வ மாம்படி (7) அவனுக்கும் ஸௌலப்யகாஷ்டையைக் காட்டி, வழியைத் தருமவன் நிற்க இழியக் கருதுவதென்னுவது, வேண்டிற்றெல்லாம் தரும், தன்னுகவே கொள்ளும், கவிசொல்ல வம்மினென்று (8) முக்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு ச்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ் ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றாம்பத்தில்.

[1] (முழுது மாயெங்கணுமொழிகிற அருவாகி நின்று தோய்விலனும் ஸர்வவ்யாபகன்) *முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்* *ஏழ்ச்சிக்கேடின்றி யெங்கணும் நிறைந்த வெந்தாய்* *எஞ்ஞான்றுமெங்கு மொழிவற நிறைந்து நின்ற* *அளவுடையைம்புலன்க ளறியாவகையாலருவாகி நிற்கும்* *யாவையும் யவரும் தானாயவரவர் சமயந்தோறும் தோய்விலன்* என்று தேசகால வஸ்துக்களால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி கார்ய பூத ஸகல சேதநா சேதநங்களையும் வ்யாபித்து *அநச்நந்நந்யோ அபிசாகசீதி* என்கிற படியே தத்கத தோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கையாலே வ்யாபகனான ஸர்வேச் வரன். (தீர்ந்த வடியார்களைத்தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும் தன் படிக்கும், *தீர்ந்த வடியவர் தம்மை* என்று ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயாக அத்யவஸித்த ஆச்ரிதரை *சன்மசன்மாந்தரங்காத்தடியார்களைக் கொண்டுபோய்த் தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக்கீழ்க்கொள்ளுமப்பன்* என்று ஜந்ம பரம்பரைகளில் புகாதபடி ரக்ஷித்து ஆரப்த சரீராவஸாநத்திலே அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே தேச விசேஷத்திலேகொண்டுபோய், ஸ்வஸ்வரூபப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுத்து பாதோபதாநத்தோபாதியாகத் தன் திருவடிகளின் கீழேயிட்டுக்கொள்ளும் சேஷி யான தன்னுடைய ஔதார்யத்துக்கும்.

[2] (நீதந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தியலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்கு வந்து தலைப்பெய்வனென்று கழித்துப்புகும் தம் காதலுக்கும்) *அந்நாள் நீதந்த வாக்கையின் வழியுழல்வேன்* *பல்மாமாயப் பல்பிறவியில் படிகின்றயான்* *பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை* *வினையியல் பிறப்பழுந்தி* *கொடுவினைத்தூற்றுள் நின்று பாவியேன் பலகாலம் வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்* என்று ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே உன்னைப் பெறுகைக்கு உடலாக நீதந்த சரீரத்தைக்கொண்டு உன்னைப் பெறப்பாராதே நான் அதின்வழியேபோய் அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக் கொண்டு குணத்ரய பேதத்தாலே பலவகைப்பட்டு துரத்யயையான ப்ரக்ருதி கார்யமான தேவாதி தேஹங்களிலே அவகாஹித்து, ஹேயமான சரீரத்துக் கடியாய் ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கிற கர்ம; மடியாக மீண்டும் பாபத்திலே கொண்டு போய் மூட்டக்கடவதான ஜந்ம பரம்பரைகளிலே யழுந்தி, என்னாலடி யறுக்கவும் அடிகாணவுமொண்ணாதே புகுரவழி தெரியுமதொழியப் புறப்பட வழி தெரியாத பாபமாகிற மிடைந்த தூற்றிலே யகப்பட்டு நின்று உன்னை ப்ராபிக்கைக்கீடான வழிகாணாதே கூப்பிட்டலமாவா நின்றேன், *வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து* தொன்மாவல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து* என்று அநாதியாய் அபரிச்சேத்யமாய் ஸ்வயத்ந நிவர்த்த்யமல்லாதபடி அதிப்ரபலமான பாபங்களினுடைய அநுபந்தங்களை மறுகிளை வாராமல் வேரற்றுப் போம்படி ஊசிவேரோடே யறுத்துப் பொகட்டு * எந்நாள் யானுன்னையினி வந்து கூடுவன் *எங்கு வந்தணுகிற்பன்* *எங்கினித் தலைப் பெய்வன்* என்று நானுன்னைக் கிட்டுவதொரு நாளறுதியிட்டுத் தரவேணும், நானுன்னை யெங்கே வந்து கிட்டக்கடவேன், இனி கிட்டுகை யென்றொரு பொருளுண்டோ வென்று சரீர ஸம்பந்தத்துக்கு நொந்து, அஃதிலுண்டான அருசியோடே *காயங்கழித்தவன் தாளிணைக்கீழ்ப் புகுங்காதல்* என்று பகவத்குணாநுபவத்தோடே காலக்ஷேபத்தைப்பண்ணி சரீரத்தை விட்டு அவன் திருவடிகளின் கீழே புகவேணுமென்னும்படியான சேஷபூதரான தம்முடைய ஆசைக்கும். (ஸத்ருசமாகக் கண்டு கொள்ளென்னும்) இப்படியான இருவர் படிக்கும் தகுதியாக *வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டு கொள்* என்றீச்வரன் காட்டிக் கொடுக்கிற.

[3] (ஊனமில் மோக்ஷபலமான முடிச் சோதியிலநுபவத்தாலே நித்ய வஸ்து நீடு பெற்று) *ஊனமில் மோக்க மென்கோ* என்று ப்ரகாரமான ஆத்மாநுபவமாத்ரத்திலன்றிக்கே ப்ரகாரியளவும் செல்லவநுபவிக்கையாலே குறைவில்லாததாய் ஸ்வரூபாநுரூபமாகக் கீழில் பத்தில் அறுதியிட்ட பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு ப்பலம் பகவதநுபவகைங்கர்யங்களாகையாலே *முடிச்சோதி* என்கிற திருவாய் மொழியிலே அவன் வடிவழகையும் ஆபரணச் சேர்த்தியையுமநுபவித்து, அவை பரிச்சேதித்தநுபவிக்க வொண்ணாமையாலே இது கரண ஸங்கோச நிபந்தந மென்று நினைத்து இவர் படுகிற க்லேசத்தை விஷய வைலக்ஷண்ய நிபந்தநமென்றறிவித்து ஈச்வரன் நிவ்ருத்தமாக்க, அவ்வநுபவத்தாலே *பெற்றது நீடுயிரே* என்று நித்ய வஸ்து ஸத்தை பெற்று. (அவச்சேத மற்ற வடிமை செய்யவேண்டும்படி,) ஸத்தாகார்யமும் பலிக்கவேண்டுகையாலே *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும் நாம்* என்று தேசகாலாவஸ்தா ப்ரகாரங்களையிட்டு அவச்சேதியாதபடி ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும் படியான அபிநிவேசத்தாலே. (ஸர்வாத்ம பாவத்தைப் புகழ்ந்து) தம்முடைய பாரிப்புக்கீடாகத் தம்மையடிமை கொள்ளும்படி கோலி. அவன் காட்டிக்கொடுத்த ஸர்வாத்ம பாவத்தை *புகழுநல்லொருவனிலே, பூதங்கள் பௌதிகங்கள் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதிகள் ரஸவத்பதார்த்தங்கள், காநாதி சப்தராசிகள், மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்கள், ஜகத்ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், இவற்றுக்கடைய காரணமான ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் இவற்றையுடைய விபூதியாகவுடையனாய் இவற்றிலே அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து தத்கத தோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கிறபடியைப்

பேசி அவ்வநுபவத்தாலே ப்ரீதராய்.

[4] (சொல்லிப்பாடி யேத்திப்பிதற்றி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குனித்துத் துடுகுட்டக்கும்பிடுநட்ட மிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்துழைநடும் ப்ரீதியுகளர) *எம்மானைச் சொல்லிப்பாடி* *பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி* *முனிவின்றியேத்தி* *பேர்பல சொல்லிப் பிதற்றி* *எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார்* *ஏத்திக்குனிப்பார்* *தடு குட்டமாய்* *நம்பிடு நட்டமிட்டாடி* *உலோகர் சிரிக்க நின்றாடி* *நெஞ்சங் குழைந்து நையாதே* என்று வாசிக காயிக மாநஸ வ்யாபாரங்களாலே களிக்கும்படி அந்த ப்ரீதி நிலைமண்டையிட்டுச் செல்ல, (தம்மடியாரென்ன உடன் கூடும் ஸாத்யம் வளர) இப்படியுண்டான ப்ரீதி அவனளவில் பர்யவஸியாதே, *தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் தம்மடியாரடியோங்களே* என்று ததீய சேஷத்வத்தினெல்லை யிலே நிற்கிறவர்க நமக்குஉத்தேச்ய ரென்னும்படி,*அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ* என்று கீழ்ப்பத்தில் ப்ரார்த்தித்த ஸாத்யம் அவர்களோடே கூடி அவனை யனுபவிக்குமளவன்றிக்கே அவனடியாருடைய சேஷத்வத்தினெல்லை யளவும் செல்லவளர.

[5] (பைகொள் பாம்புபோலே இந்த்ரிய வ்ருத்தி நியமமற) *பைகொள் பாம்பேறி யுறைபரனே* என்று அவனுடைய ஸர்வாதிகத்வ ப்ரகாசகமான படுக்கையாயிருக்கும் திருவநந்தாழ்வான், *சக்ஷுச்ச்ரவா:* என்கிறபடியே ஒரு கரணத்தாலே கரணாந்தர வ்ருத்தியையும் கொள்ளுமாபோலே *நெஞ்சமே நீணகராகவிருந்த வென்தஞ்சனே* *வாசகமே யேத்தவருள் செய்யும் வானவர்தம் நாயகனே* *கைகளாலாரத்தொழுது தொழுதுன்னை* *கண்களால் காணவருங்கொல்* இத்யாதிகளாலே வாக்பாணி சக்ஷுச் ச்ரோத்ரங்களான இந்த்ரியங்கள் மநோவாக்பாணி சக்ஷுர் வ்ருத்திகளை யாசைப்படும்படியாகையாலே இந்த்ரிய வ்ருத்தி நியமமின்றிக்கே அவனை யநுபவிக்க வேண்டும்படியான பெருவிடாயையுடையராய், (பாடவந்த கவியன்றிக்கே படைத் தான் ச்லோகக்ருத்தாய்) *வாய்கொண்டு மானிடம்பாட வந்த கவியேனல்லேன்* என்று இதரஸ்தோத்ரத்துக்கு அநர்ஹகரணராய், *ஒன்றியொன்றியுலகம் படைத் தான் கவியாயினேற்கு* என்று ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முகத்தாலே தம்முடைய உஜ்ஜீவநத் துக்கு க்ருஷி பண்ணின ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே, *அஹம் ச்லோகக்ருத் அஹம் ச்லோகக்ருத்* என்கிற உபநிஷத்தின்படியே கவிபாடுமவருமாய்.

[6] (குறைமுட்டுப்பரிவிடர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கந்தளர்வு கேடுகளின்றி அம் ருதாநந்தமக்நரானவர்) தேச விசேஷத்திலே போய் அநுபவிக்கப் பெற்றிலேனென் கிற குறைவில்லை, இவ்வநுபவத்துக்கு எனக்கொரு ப்ரதிஹதியில்லை, அவன் விஷ யத்திலேயானபின்பு ஏகதேசமும் என்மநஸ்ஸில் துக்கமுமில்லை, வகுத்த சேஷி யென்று பற்றுகையாலே எனக்கொரு துக்கமுமில்லை, ருசிமுன்னாக தேசவிசேஷப்ராப்தி பண்ணுகிறவெனக்கு வைதிக புத்ரர்களைப்போலே மீளில் செய்வதென்னென்கிற துக்கமில்லை, இங்கே அவன் குணங்களை நெருங்க புஜித்தவெனக்கு பூர்ணாநுபவம் பண்ணலாம் தேசத்தில் போகப்பெற்றிலேனென்கிற துக்கமில்லை; இது அவன் லீலா விபூதியென்றறிந்த வெனக்கு இனி லீலாவிபூத்யந்வயமாகிற துக்கமில்லை ஸ்வஸங் கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணவல்ல ஆச்சர்ய சக்தி யுக்தனானவனைப்பற் றின ஜீவனக்கொரு துக்கமில்லை. அகடிதகடநாஸமர்த்தனானவனைப்பற்றின வெனக் கொரு தளர்த்தியில்லை. விமுகதசையில் வ்யாப்தியாலும் அபிமுகதசையில் அவதாரத் தாலும் ரக்ஷிக்குமவனைப்பற்றின வெனக்கொரு கேடில்லை யென்றிப்படி *சன்மம் பல பலவில் பத்துப்பாட்டாலும் அடைவே தாமே பேசும்படி நிரஸ்த ஸமஸ்தக்லேச ராய், அம்ருதரான முக்தர் பகவதநுபவத்தாலே ஆநந்திக்குமாப்போலே அவ்வாநந்த ஸாகரமக்நரானவர். (செய்ய தாமரைக் கண்ணன் அமரர்குலமுதலென் றஞ்சாதபடி) *செய்ய தாமரைக்கண்ணனாய்* என்று தொடங்கி *எஞ்சலிலமரர்குல முதல் மூவர்

தமுள்ளுமாதியையஞ்சி நீருலகத்துள்ளீர்கள்* என்று புண்டரீகாக்ஷத்வாதி பரத்வ சிஹ்நங்களை யுடையனானவன் ஜ்ஞாநஸங்கோசரஹிதரான நித்யஸூரிகள் நிரனுக்கு நிர்வாஹகனன்றோ, ஸம்ஸாரிகளான நம்மாலவனை ஆச்ரயிக்கப்போமோ வென்றஞ்சாதபடி. (எளிவருமிணைவனுமென்றவை பரத்வமாம்படி) *எளிவருமியல்வினன்* *இணைவனுமெப்பொருட்கும்* என்று *பத்துடையடியவரிலும், *அணைவதரவணையிலும் வெளியிட்டவவதார ஸௌலப்யம் பரத்வஸ்தாநீயமாம்படி.

[7] (அவனுகும் ஸௌலப்யகாஷ்டையைக்காட்டி.) *நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே* என்று மநஸ்ஸாலே யாதொன்றைத் திருமேனியாகக் கோலினீகோள், அபரிச்சேத்ய மஹிமனான ஸர்வேச்வரன் அத்தையே தனக்கு அஸாதாரண விக்ரஹமாக விரும்புமென்று *ஸ்வ யதா மம ப்ரபந்நஸ்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்* *அர்ச்யஸ்ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதீநாகிலாத்மஸ்திதி:* என்கிற அர்ச்சாவதாரமாகிற ஸௌலப்யகாஷ்டையைக்காட்டி. (வழியைத்தருமவன் நிற்க இழியக்கருதுவதென்னென்று) *ஒழிவொன்றில்லாத* என்று தொடங்கி *இழியக்கருதியோர் மானிடம் பாடலென்னாவதே* என்று யாவதாத்மபாவி பகவதநுபவத்தோடே வர்த்திக்கிற தேசத்தையும் அவ்வநுபவந்தான் ஒரு பிறங்கை என்னும்படியான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் தருகிறவன் தன்னை யொருசொல் சொல்லுவாரோ வென்றவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்க, அவனை விட்டுப் புறம்பே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் தேடிப்போய் ஒரு சொல்லுக்குப்பாத்தம் போராத க்ஷுத்ர மநுஷ்யரைக்கவிபாடி முன்பு நின்ற நிலையிலுங்காட்டில் தாழவிழிய நினைக்கிறவித்தால் என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? அத்தால் ஸ்வரூபம் பெற்றீரிலீகோள், அபிமதம் பெற்றிலிகோள். (வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்) *ஸகலபலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:* என்கிறபடியே ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் தரும். (தன்னுகவே கொள்ளும்) *பரமம் ஸாம்யமுபைதி* என்கிறபடி தன்னோடு ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுக்கும். (கவிசொல்லவம்மினென்று) இதுக்கு நீங்கள் செய்யவேண்டுவதொன்றுமில்லை, இதரஸ்தோத்ரம் பண்ணி உங்கள் கரணங்களைப் பாழேபோக்காதே வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி இவ்விஷயத்திலே கவிசொல்ல வாருங்கோளென்று.

[8] (முக்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு) *வழியைத்தரும் நங்கள் வானவரீசனை நிற்க* என்றும் *தன்னாகவே கொண்டு* என்றுஞ்சொல்லுகையாலே இவ்விஷயத்தைக் கவிபாடினால் ஸித்திப்பது பகவதநுபவ பரமஸாம்யாபத்த்யாதிகளென்று முக்தைச்வர்யமான பேற்றை முன்னிட்டு. (ச்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றும் பத்தில்) அதாவது—இப்படி தம்முடைய உபதேசத்தாலே *ஸேவா ச்வவ்ருத்திராக்யாதா* என்று நிஹீநதரதையாலே ச்வவ்ருத்தியாகச் சொல்லப்பட்ட அப்ராப்த விஷய ஸேவையை மாற்றி, *ப்ராணை: கண்டகதைரபி* *ஸர்வாவஸ்தாம் கதோபி ந ஸேவயேத்* என்று இவ்விஷயத்தை ஸேவிப்பானென்றும், எத்தைப்பற்ற இவ்விஷயம் ஸேவிக்கப் படாதொழிகிறதென்றும் விதிக்கும்படி ப்ராப்தமான இவ்விஷயத்திலே *புகழுநல்லொருவனிற்படியே தம்முடைய வாசிகவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றும் பத்திலே யென்கை. .... (221-3)

222. நாலாம்பத்தால் கீழ்ச்சொன்ன வ்யாப்தி ஆகாச வ்யாப்தி போலன்றிக்கே நிறம்பெறும்படி, *அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம்* *ய: ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி* *சாஸ்தா விஷ்ணுரசேஷஸ்ய ஜகத:* *ப்ரசாஸ்தா ஸர்வஸ்யைக:* இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஸ்வாதீநமாம்படி நியமித்துக்கொண்டு போருகையாலே ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கிறவன் *ஒழிவில் காலத்தில் கைங்கர்யாபிநிவேசம் போலே தேசகால விப்ரக்ருஷ்டமான அபதாநங்களை தத்தத்தேசகால விசிஷ்டமாக அநுபவிக்க வேணுமென்று அதிசாபலம் பண்ணின விவர்க்கு காலோபாதியைக் கழித்து ஸமகாலமாக்கி அநுபவிப்

பித்து இவருடைய இழவைத்தீர்த்து இவருடைய கரணத்ரயவ்யாபாரத்தையும் போக்யமாகக் கொள்ள, அந்த ப்ரணயித்வத்திலே தோற்று விரஹதசையில் ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாகக் கருதும்படி பித்தேறி தேசவிசேஷத்திலநுபவத்தை யாசைப்பட்டுக் கூப்பிட, அவ்விழவு தீரும்படி, *வைகுண்டே து பரே லோகே* இத்யாதிப்படியே தேசவிசேஷத்திலே பெரிய பிராட்டியாரும் தானுமே போக்தாக்களாயிருக்கிற விருப்பைக்கிட்டி யநுபவித்தாப்போலே ப்ரத்யக்ஷமாம்படி யநுபவிப்பிக்க வநுபவித்து, இப்படி முக்த போகத்யை மானஸமாக ப்ராபித்து, அதுக்கு பலமான தேவதாந்தராதிகளில் வைராக்யத்தையுடையரான விவர் ஐச்வர்யகைவல்யங்களின் அல்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதி தோஷங்களையும், நிந்த்ய பதார்த்தங்களாலே க்ஷுத்ர தேவதாபஜநம் பண்ணுமதின் நிஹீநதையையும், ப்ரசம்ஸாபர வாக்யங்களாலே சொல்லப்பட்டு பகவத் விபூதிபூதராயிருக்கச் செய்தே அவனோடே விகல்பிக்கலாம்படி அவன் கொடுத்த ஐச்வர்யத்தையுடையராயிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுடைய அஜ்ஞாநாதிகளையும், பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களின் தமோநிஷ்டதையையும் வெளியிட்டு, தேவதாந்தரங்களை யாச்ரயித்து தத்பலமும் கைகண்டிகோள், ஜகந்நிகரணாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலே ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், அல்லாதாரடைய தத்ரக்ஷ்ய பூதரென்னுமர்த்தத்தை சாஸ்த்ர முகத்தாலே கண்டுவைத்தும் தேறமாட்டிகிறிலிகோள், இப்படி நீங்கள் தேறாமைக்கடி அவனிட்ட வழக்கான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம், தத்விமோசநோபாயமும் அவன் திருவடிகளிலாச்ரயணமென்றறிந்து ததாச்ரயணத்தைப்பண்ணி இத்தைத் தப்பப்பாருங்கோள்; திருவடிகளிலே கைங்கர்யமே உங்களுக்குச் சீரிய புருஷார்த்தமென்று ப்ரயோஜநாந்தர தேவதாந்தர விரக்தி முன்னாக-பரதேவதையும் பரமப்ரயோஜநமும் அவனே, அவன் விஷயத்தில் கைங்கர்யமுமே யென்றுபதேசித்து பகவதாச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறாரென்கிறார்.

222—[1] ஈசனீயீச னீசன் பாலென்ன ஏர்கொள்வானத்தும் ஆயே யென்கிற வ்யாப்தி நிறம்பெறத் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வ நியந்தா, ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேரப் பூர்வபோகங்களையோதுமா லெய்தின சாபலத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கிப் [2] போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையல் ஏறியபித்தாய், [3] தேசதூரத்துக்குக் கூவியுங்கொள்ளாயென்றது தீரக் கண்ட சதிரையும் ஒரு நிலமாகக்காட்ட, வீவிலின்பம் கூட்டினை யென்று முக்தபோகமாநஸ ப்ராப்திபலமான தேவதாந்தர ஆத்மாத்மீயலோகயாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம், உன்னித்து உயிருடம்பினுல் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லா மொழிந்தே னென்னவுடையரானவர், [4] ஒரு நாயகமென்று ராஜ்யஸ்வர்க் காத்மாநுபவ அல்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதிகளையும், [5] ஆடு கள்ளிறைச்சி கருஞ்செஞ்சோருகிற நிந்த்யங்களாலே இளந் தெய்வத்துக்கு இழைந்தாடும் நிஹீநதையையும் [6] பேசநின்ற தேவதாஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும் [7] இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிமத தமோநிஷ்டதையையும் சொல்லி, ஓடிக் கண்டீர் [8] கண்டும் தெளியகில்லீர் அறிந்தோடுமின் ஆட்செய்வதே உறுவதாவதென்று விரக்திபூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலாம்பத்தில்.

[1] (ஈசனை யீசனீசன் பாலென்ன ஏர்கொள் வானத்துமாயே என்கிற வ்யாப்தி நிறம்பெறத்தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா) *மறுகலிலீசனை* *ஈசன் ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த* *ஈசன் பாலோரவம் பறைதல்* என்று நியந்த்ருவாசக சப்தத்தாலே சொல்லும்படி *ஏர்கொளேழுலகமும் துன்னிமுற்றுமாகிநின்ற சோதிஞான

மூர்த்தியாய்* *வானத்தும் வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும் மண்ணின் கீழ்த் தானத்து மெண்டிசையும் தவிராது நின்றான்* *ஆயேயிவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே* என்கிற கீழில்பத்தில் ஸர்வ விஷயமாகச்சொன்ன வ்யாப்தி ஆகாசவ்யாப்தி போலாகாமே நிறம் பெறும்படியாக *வீற்றிருந்தேழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல* என்கிறபடியே உபய விபூதியும் தன் நியமநத்திலேயாம்படி தன்னாஜ்ஞை நடத்துகிற ஸர்வ நியந்தாவான ஸர்வேச்வரன் (ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேர பூர்வ போகங்களை யோதுமாலெய்தின சாபலத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கி) *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி* என்றடிமை செய்யப்பாரிக்கிற வளவில் ஸர்வதேச ஸர்வாவஸ்தைகளோபாதி ஸர்வ காலத்திலும் வேணுமென்று கீழ்க்கழிந்த காலத்திலடிமையையுமாசைப்பட்டதுக்குச் சேரும்படி, *பாலனாயேழுலகுண்டு* என்று தொடங்கி தேசகாலவிப்ரக்ருஷ்டங்களான அவனுடைய அபதாநங்களை தத்தத் தேசகால விசிஷ்டமாக வநுபவிக்கையில் அபிநிவேசத்தாலே *ஆதியங்காலத்தகலிடங்கீண்டவர் பாதங்கள் மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே ஓதுமாலெய்தினள்* என்று பூர்வகாலீந போகங்களையே வாய்புலற்றும்படி ப்ராந்தியையடைந்த சாபலத்துக்கு அநுரூபமாக காலத்தினுடைய பேதவ்யவஹாரத்துக்குடலான உபாதியைக்கழித்து ஒரு போகியாக்குகையாலே ஸமகாலமாக்கி யநுபவிப்பித்து.

[2] (போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையலேறிய பித்தாய்.) *பூவைவீயா நீர்தூவிப் போதால் வணங்கேனேலும் நின் பூவை வீயா மேனிக்குப் பூசுஞ் சாந்தென்னெஞ்சமே* என்று தொடங்கி *ஏகமூர்த்திக்கே, பூத் தண்மாலை கொண்டுன்னைப் போதால் வணங்கேனேலும் நின்பூத்தண்மாலை நெடு முடிக்குப் புனையுங்கண்ணி யெனதுயிரே* என்று விரோதி நிரஸநம் பண்ணுகிற அவ்வவகாலங்களிலே யுதவி புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு சிசிரோபசாரம் பண்ணப் பெற்றிலேனாகிலும், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனாய் ஸர்வேச்வரனாயிருக்கிறவன் என்னுடைய கரண த்ரயவ்யாபாராதிகளையே தனக்கு போக்ய வஸ்துக்களெல்லாமுமாகக் கொள்வதே! என்றிவர் தாமே யீடுபடும்படி பண்ணி அவ்வோகாலங்களில் தனக்குதவி அடிமை செய்யப்பெறாத இழவை அவன் தீர்த்த ப்ரணயித்வ குணத்திலே *காதல்மையலேறினேன்* என்கிறபடியே ப்ரேமம் மேலிட்டு அறிவு கலங்கினவாறே வெள்ளக் கேடாக வொண்ணாதென்று அவன் அல்பம் பேரநிற்க அவனோடு ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களையும் அவனாகவே கருதிப் பேசும்படியாக *பேய்ச்சி முலை சுவைத்தாற்கென் பெண்கொடி யேறியபித்தே* என்னும்படி பித்தேறி.

[3] (தேசதூரத்துக்குக் கூவியுங் கொள்ளாயென்றது தீரக் கண்ட சதிரையுமொரு நிலமாகக்காட்ட) தேச விசேஷத்திலநுபவத்தை யாசைப்பட்டு, தேசதூரத்தைப் பற்ற *கோலமேனி காணவாராய் கூவியுங் கொள்ளாயே* என்று உன் வடிவழகை நீ வந்து அநுபவிப்பித்தருளுதல், என்னை யங்கேயருளப்பாடிடுதல் செய்கிறிலையென்று கூப்பிட்ட விழவுந்தீர, *ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்டசதிர் கண்டு* என்று நித்ய விபூதியிலே பெரியபிராட்டியாரும் நீயுமே போக்தாக்களாய் அவ்விபூதியிலுள்ளாரடைய போகோபகரணமாய் கோடியாம்படி கண்டுவைத்த நேர்பாட்டை நான் கண்டேனென்னும்படி, கீழ் காலோபாதியைக் கழித்து ஸமகாலமாக்கினாப்போலே, அவ்விபூதியிலநுபவத்தையும் இங்கே யிருந்தே அநுபவிக்கலாம்படி யொருபோகியாக ப்ரகாசிப்பிக்க. (வீவிலின்பம் கூட்டினையென்று முக்த போக மாநஸப்ராப்தி பலமான) *வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன்மேவியே* *கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை நான்கண்டேனே* என்று அவனைக்கிட்டி நிரதிசயாநந்தியாகப் பெற்றேன், யாவர் சிலர்க்கும் தந்தாமால் சேர்த்துக்கொள்ளவரிய திருவடிகளை நான் சேரும்படி என்னைச்சேர்த்துக்கொண்டாய். நான் அநுபவிக்கப் பெற்

றேனென்றவது மாநஸாநுபவமாகையாலே, இப்படி முக்தருடைய போகமான அவ்வநுபவத்தில் மாநஸமாக உண்டான ப்ராப்திக்குப் பலமான, (தேவதாந்தராத்மாத்மீயலோகயாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம் உன்னித்துயிருடம்பினுல் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லா மொழிந்தேனென்ன வுடையரானவர்) *உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள்* என்று தன்னெஞ்சாலே மதித்து வேறொருதைவத்தைத் தொழுதறியா ளென்னும்படி தேவதாந்தரங்களில் வைராக்யத்தையும், *உயிரினுல் குறைவிலமே* *உடம்பினுல் குறைவிலமே* என்னும்படி ஆத்மாத்மீயங்களில் வைராக்யத்தையும் *கொடுவுலகம் காட்டேலே* என்னும்படி லோகயாத்ரையில் வைராக்யத்தையும், *வேட்கையெல்லாம் விடுத்து* என்று ஸமுதாயேநவும், *ஐங்கருவி கண்டவின்ப மொழிந்தேன் சிற்றின்ப மொழிந்தேன்* என்று ப்ருதக்த்வேநவும் சொல்லும்படி ஐச்வர்யத்திலும் அக்ஷர சப்தவாச்யமான ஆத்மாநுபவரூபகைவல்யத்திலுமுண்டான வைராக்யத்தையு முடையரானவிவர்.

[4] (ஒரு நாயகமென்று ராஜ்யஸ்வர்க்காத்மாநுபவால்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதிகளையும்) *ஒருநாயகமாயோடவுலகுடனுண்டவர் பெருநாடுகாண விம்மையிலே பிச்சை தாங்கொள்வர்* என்று தொடங்கி *ராஜ்யம் நாம மஹாவ்யாதி ரசிகித்ஸ்யோ விநாசந:. ப்ராதரம் வா ஸுதம் வாபி த்யஜந்தி கலு பூமிபா:* என்கிற ராஜ்யைச்வர்யத்தின் அல்பத்வத்தையும், *குடிமன்னுமின் சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்* என்று *தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க்கலோகம் விசாலம் க்ஷீணே புண்யே மர்த்த்யலோகம் விசந்தி* என்கிற ஸ்வர்க்காநுபவத்தினுடைய அஸ்த்திரத்வத்தையும், *இறுகலிறப்பு* என்று ஆத்மாநுபவத்தினுடைய ஸாவதிகத்வத்தையும், ஆதிசப்தத்தாலே துக்கமிச்ரத்வ துஸ்ஸாதத்வ நிஸ்ஸாரத்வங்களைச் சொல்லுகிறது.

[5] (ஆடு கள்ளிறைச்சி கருஞ்செஞ்சோருகிற நிந்த்யங்களாலே இளந்தைவத்துக்கிழைத்தாடும் நிஹீநதையையும்) *த்ரவ்யம் நிந்த்ய ஸுராதி தைவதமதிக்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோ த்ருஷ்டிர் தேவலகாச்ச தேசிகஜநா திக் திக் திகேஷாம் க்ரமம்* என்கிறபடியே *அங்கோராடுங்கள்ளும்* *அங்கோர்கள்ளுமிறைச்சியும்* *கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும்* என்கிற ஸுராமாம்ஸாதிநிந்த்ய பதார்த்தங்களைக் கொண்டு *நீரணங்காடு மிளந்தெய்வம்* என்கிற க்ஷுத்ர தேவதைகளுக்கு *களனிழைத்து* என்று அவ்வோதேவதைகள் ஸந்நிதி பண்ணும் ஸ்தலங்களிலே பலியிட்டு, *நீரணங்காடுதல் கீழ்மை* என்று தைவாவிஷ்டராயாடுமதின் தண்மையையும்.

[6] (பேசநின்ற தேவதாஜ்ஞாநசக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும்) *தத: க்ரோதபரீதேந ஸம்ரக்தநயநேநச, வாமாங்குஷ்ட்ட நகாக்ரேணச்சிந்நம் தஸ்ய சிரோ மயா* என்றும் *யஸ்மாதநபராதஸ்ய சிரச்சிந்நம் த்வயா மம, தஸ்மாச்சாப ஸமாயுக்த: கபாலீ த்வம் பவிஷ்யஸி* என்றும், *தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசித:* *விஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுச்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா, ஸ்புடிதம் பஹுதா யாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரஹ்மா ருத்ரனாலே தலையறுப்புண்டு சோச்யனாய் ருத்ரனை சபிக்க, ருத்ரன் குருசிரச்சேதநத்தாலே பாதகியாய் ப்ரஹ்மசாபம் தன்னால் போக்கிக் கொள்ளப் போகாமையாலே ச்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனை அர்த்திக்க, அவன் அந்த சாபத்தைப் போக்கினுனகையாலே, *பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்* என்று வேதத்தில் ப்ரசம்ஸாபரமான வாக்யங்களாலும் ராஜஸதாமஸ புராணங்களாலும் பரத்வேந பேசலாம்படி முட்டுப் பொறுத்து நின்ற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளாகிற தேவதைகளுடைய அந்யோந்யம் தங்களுக்கு வருகிற க்லேசமறியாமையும், அந்த க்லேசம் தாங்கள் தவிர்த்துக்

கொள்ளமாட்டாமையும், அத்தைத் தவிர்த்துக் கொடுக்கைக்கு ஈச்வரன் வேண்டுகையுமாகிற அஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வங்களையும். ஆதிசப்தத்தாலே கர்ம வச்யதையையும்.

[7] (இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மத தமோ நிஷ்டதையையுஞ் சொல்லி) *இலிங்கத்திட்ட* *விளம்புமாறு சமயமும்* என்கிறபாட்டுக்களில் சொல்லுகிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களாவன, *யந்மயம் ச ஜகத் ஸர்வம்* என்று பொதுவிலே ப்ரச்நம் பண்ண, *விஷ்ணோஸ் ஸகாசாதுத்பூதம்* என்று கோல்விழுக் காட்டாலே உத்தரமாகையன்றிக்கே எருமையை ஆனையாகக் கவிபாடித்தரவேணுமென்பாரைப்போலே, லிங்கமென்றொரு வ்யக்தியை நிர்த்தேசித்து இதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லித்தரவேணுமென்று-கேட்கிறவனும் தமோபிபூதனாய்க் கேட்க, சொல்லுகிறவனும் தமோபிபூதனாய்ச் சொல்ல, இப்படி ப்ரவ்ருத்தமான லைங்க புராணாதிகளான குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளும், சிலவற்றைச் சொல்லா நின்றால் தாங்களும் சில தர்க்கங்களைச் சொல்லா நிற்குமத்தனை போக்கி ப்ரமாணாநுகூல தர்க்கமல்லாமையாலே கேவலம் உக்திஸாரமேயாயிருக்கிற பாஹ்ய ஸமயங்களாறுமென்ற க்ஷபணக பௌத்தாதிகளுடைய ஸ்ம்ருதிகளுமாகையாலே *யா வேதபாஹ்யாஸ் ஸ்ம்ருதய: யாச்ச காச்ச குத்ருஷ்டய:. தாஸ்ஸர்வா நிஷ்ப்பலா: ப்ரேத்ய தமோ நிஷ்டா ஹி தா: ஸ்ம்ருதா:* என்கிறபடியே அவற்றினுடைய தமோ நிஷ்டதையையுஞ்சொல்லி. (ஓடிக்கண்டீர்) *ஓடியோடி* என்று தொடங்கி. *வழியேறிக் கண்டீர்* என்று, *கதாகதம் காமகாமா லபந்தே* என்கிறபடியே ஸ்வர்க்க நரகங்களில் போவது கர்ப்பத்தேற வருவதாய்க் கொண்டு அநேக ஜன்மங்களில் பிறந்து தேவதாந்தரங்களை த்ரிவித கரணங்களாலும் பல பர்யாயம், ததாச்ரயணத்தைச்சொல்லுகிற சாஸ்த்ர மார்க்கத்தாலே ஆச்ரயித்து அவ்வாச்ரயணபலமும் கண்டீர்கள்.

[8] (கண்டும் தெளியகில்லீர்) இவனுடைய ஜகந்நிகரணாதி திவ்ய சேஷ்டிதங்களை சாஸ்த்ரத்வாரா ப்ரத்யக்ஷித்தும் இவனே ஆச்ரயணீயனென்று தெளியமாட்டுகிறிலிகோள். (அறிந்தறிந்தோடுமின்) உங்களை இங்ஙனே வைத்தது ஸதஸத் கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோ கர்மாநுகுண பலங்களை அநுபவிக்கக் கடவதான சாஸ்த்ர மர்யாதை அழியுமென்று, அதுதான், *மம மாயா துரத்யயா* என்கிற ப்ரக்ருதியையிட்டு அவன் மயக்கி வைத்தபடி காணுங்கோள், ஆனபின்பு அது அவன் மாயையென்றறிந்து *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே* என்கையாலே மாயாதரணோபாயமும் அவன் திருவடிகளைப் பற்றுகை என்றறிந்து அவனை யாச்ரயித்து இம்மாயையைத் தப்பப் பாருங்கோள், (ஆட் செய்வதேஉறுவதாவதென்று) *நீள் குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே உறுவதாவது* என்கையாலே நிரதிசய போக்யமான சேஷ்டிதத்தை யுடையவனுக்கு அடிமை செய்கையே இவ்வாத்மாவுக்குச் சீரியதும் ஸுசகமுமென்றிப்படி யுபதேசித்து. (விரக்தி பூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலம் பத்தில்) அதாவது—ப்ரயோஜநாந்தர தேவதாந்தர பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களில் விரக்தி பூர்வகமாக, ஜகத்காரணத்வாதிகளான ப்ரமாணோபபத்திகளாலே பகவத்ஸமாச்ரயணத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசிப்பிக்கிறாரென்கை. (222-4)

223. அஞ்சாம்பத்தால், கீழ்ச்சொன்ன பரத்வாதிகளால் வந்த தன்னுடைய உத்கர்ஷத்தையும் தந்தாமுடைய நிகர்ஷத்தையுமநுஸந்தித்து அகல்வாரளவிலும் மேல் விழுந்து விஷயீகரிக்கும்படி பரமகாருணிகனான ஸர்வேச்வரன், கீழிவர்க்குப் பிறப்பித்த விரக்திக்கு பலமான ஸ்வவிஷய பக்தியை பரம்பரயா அபிவ்ருத்தமாக்கி அந்த பக்தியையும் பாகவதஸமாகமத்தையுமுடையரானவிவர் தாம் திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், திருத்தின தம்மையும் காண்கைக்கு வந்த நித்ய ஸூரிகளையும் ச்வேதத்வீப வாஸிகளான ஸித்தரையுங்கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, திருந்தாத அஸுரராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளையும் பகவத் பாகவதவைபவத்தை

யுபதேசித்துத் திருத்தி பாகவதஸமாஜதர்சநமினிதாம்படியான ஜ்ஞாநம் பிறந்தார்க்கு ப்ராப்யத்வரைக்கு அடியான பக்தியையு முபதேசித்துத் தலைகட்டுகிறரென்கிறார்.

(223-) [1] ஆவானென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்று பரத்வாதிகளையுடையவன் எவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கும் இருகரையுமழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹமுடையவன் பொய்கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர முற்றவுந்தானாய் உன்னை விட்டென்னப்பண்ணின விரக்திபலபரமாத்மராகம் [2] பேரமர் பின்னின்று கழியமிக்கு யானேயென்ன வாய்ந்து ஆற்றகில்லாது நீராய்மெலிய ஊடுபுக்குவளர [3] விஷவ்ருக்ஷ பலங்கள் கைகூடினவர் அடிமை புக்காரையும் ஆட்செய்வாரையும் காண லோகத்வீபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர் குழாங்களைக்கண்டு காப்பிட்டு, ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொற்கேளாத அரக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப் பிடித்து [4] தேசகால தோஷம் போக எங்குமிடங் கொண்டவர்களை மேவித்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள், நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தினவனை [5] மேவிப்பரம்புமவரோடொக்கத்தொழில் யுக தோஷமில்லையாமென்று விஷ்ணுபக்தி பரராக்கிக் கண்ணுக்கினியன காட்டலாம்படியானார் கண்ணிலே நேரக்கிக் காணும் பக்தி ஸித்தாஞ்ஜனத்தையிடுகிறார் அஞ்சாம்பத்தில்.

[1] (ஆவாவென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்று பரத்வாதிகளையுடையவனெவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கு மிருகரையும் அழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹமுடையவன்) *ஆவாவென்றருள் செய்து* என்று ஐயோ ஐயோ என்று என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணியென்றும் *தானேயின்னருள் செய்து* என்று நான் அர்த்தியாதிருக்கத் தானே தன்பேறாக க்ருபைபண்ணியென்றும், *கலியுகமொன்று மின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள் செய்யும்* என்று தன்பக்கலிலே ந்யஸ்த பரரானவர்களுக்கு கலிதோஷங்களொன்றும் வாராத படியாக க்ருபை பண்ணுமென்றும், *பெருமானது தொல்லருளே* என்று ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வாபாவிக க்ருபையென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, * அம்மானாழிப்பிரானவனெவ்விடத்தானியானார் எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும் கண்டீர்* என்று கையும் திருவாழியுமான வழகை நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுத்துக்கொண்டுஅங்குள்ளாருடனே பரிமாறியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனானவன் எவ்வளவிலே! நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கு மிவ்வருகான நான் எவ்வளவிலே! என்று கீழ்ச்சொன்ன தன்னுடைய பரத்வகாரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வாதிகளால் வந்த உத்கர்ஷத்தையும் தங்களுடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து அகலும்படி யெத்தனையேனும் மஹாபாபிகளளவிலும் கர்மாநுகுண நிர்வாஹத்துக்குடலான தன் நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற கரையும் தன்னநுக்ரஹம் தங்கள் பக்கல் வாராதபடி அபராதங்களையே பண்ணுமிவர்கள் ஔபாதிக ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற கரையும் அழியப் பெருகாநிற்குமதான க்ருபாப்ரவாஹத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன், (பொய் கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர) *பொய்யே கைம்மை சொல்லி* *என்றென்றே சில கூத்துச் சொல்ல* *உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனந்தவிர்ந்தே* என்று மெய்கலவாத பெரும் பொய்யைச் சொல்லி, ப்ரேமபரவசரைப்போலே பாவித்து ஹ்ருதயம் ப்ராக்ருத விஷய ப்ரவணமாயிருக்க, அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போலே உன் ஔதார்யத்தையும் வடிவழகையும் ஸஹ்ருதயமாகச் சொல்லுகிறாரென்று தோன்றும்படி பலகாலுஞ் சொல்லா நின்று கொண்டு, ஸர்வ ஜ்ஞனானவுன்னையும் பகட்டும் க்ருத்ரிமயுக்தமான மனஸ்ஸைத் தவிர்ந்தென்று

அவற்றை இவர் தவிரும்படி. (முற்றவும் தானாய் உன்னைவிட்டென்னப் பண்ணின விரக்திபல பரமாத்மராகம்) *என்னை முற்றவும் தானானான்* என்று இவர்க்கு ஸர்வ வித போக்யமும் தானாய் *இனி யுன்னை விட்டென் கொள்வனே* என்று நான் விட்ட வன்றும் விடமாட்டாத வுன்னை யொழிய துராராதமாய், வருந்தியாராதித்தாலும் கிடைப்ப தொன்றில்லாத விஷயங்களைப் பற்றவோ வென்று இவர் தாமே பேசும்படி பண்ணின *கண்டசதிர் கண்டொழிந்தேன்* என்கிறபடியே அவன் போக்யதை யாலே அந்யவிஷயங்களை யடைய வுபேக்ஷிக்கும்படி கீழில் பத்தில் பிறந்தவிரக்திக்குப் பலமான *பரமாத்மநி யோ ரக்த:* என்கிற பரமாத்ம விஷயத்தில் ராகமானது.

[2] (பேரமர் பின் னின்று கழியமிக்கு யானே யென்னவாய்ந்தாற்றகில்லாது நீராய் மெலியவூடுபுக்குவளர) *பேரமர் காதல்* என்று அபரிச்சேத்யமாய்ப் பொருந்தி, *பின் னின்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதடும்* என்று பிடரிபிடித்து நின்று நெஞ்சை முடிக்கும்படியாய், *கழியமிக்கதோர் காதல்* என்று பார்ச்வஸ்த் தர்க்குப் பேசும்படி மிகவும் கைகழிந்து *கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே* என்று தொடங்கி, *வாய்ந்த வழுதிவளநாடன்* என்று அவனுடைய ஜகத்காரணத்வாதி அத்புத கர்மங்களை நானே செய்தேனென்று அநுகார முகத்தாலே விஷயத்தைக்கிட் டிப்பேசும்படியாய், *உன்னை விட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன்* என்று அவனை யொழிய ஒருக்ஷணமும் தரித்திருக்கமாட்டாதபடியாய் *ஆராவமுதே யடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே நீராய்* என்று விஷய போக்யதாதிசயத்தால் வந்த ப்ராவண்யத் தாலே ஜ்ஞாநாச்ரயமான ஆத்மாவாதல் ஜ்ஞாநப்ரஸரணத்வாரமான மனஸ்ஸாத லன்றிக்கே ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமான சரீரமும் சிதிலமாம்படியாய், *வைகலும் வினை யேன் மெலிய* என்று அந்த சைதில்யந்தான் காதாசித்கமன்றிக்கே ஸர்வகாலமும் மெலியும்படியாய், *நிறந்தனூடுபுக்கென தாவியை நின்று நின்றுருக்கியுண்கின்ற* என்று பகவத்குணங்கள் மர்மத்திலே புகுந்து ஆத்மாவை யிடைவிடாமல் த்ரவத்ர வ்யமாக்கும்படி அபிவ்ருத்தமாக,

[3] (விஷவ்ருக்ஷ பலங்கள் கைகூடினவர்) இப்படி பகவத்ப்ரேமம் வளருகையா லும் பாகவதர்களோடே கூடப்பெறுகையாலும், *ஸம்ஸாரவிஷவ்ருக்ஷஸ்ய த்வே பலே ஹ்யம் ருதோபமே, கதாசித் கேசவே பக்திஸ் தத்பக்தைர்வா ஸமாகம:* என்று ஸம்ஸாரமாகிற விஷவ்ரு க்ஷத்தில், அம்ருதோபம பலங்களாகச் சொல்லப்பட்ட பகவத் பக்தியும் பாகவத ஸமாகமமுமாகிற பலத்வயமும் கைபுகுந்தவிவர். (அடிமைபுக்காரையும் ஆட்செய் வாரையுங் காண லோகத்வீபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர்குழாங்களைக் கண்டு காப்பிட்டு) *ஒன்றுந்தேவிலே *மற்றெத்தெய்வம் நாடுதிர்* *பாடியாடிப் பர விச் சென்மின்கள்* *தெய்வம் மற்றில்லை* *நாயகனவனே* *ஒன்றும் பொய்யில்லை போற்றுமினே* *அறிந்தோடுமின்* *ஆதிமூர்த்திக்கடிமை புகுவதுவே* *மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிர்* *உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்* *ஆட்செய்வதே- உறுவ தாவது* என்று தேவதாந்தராவரத்வ பூர்வகமாக பகவத் பரத்வத்தையும், பகவ தாச்ரயணப்ரகாரத்தையும் பகவத்கைங்கர்யமே பரம புருஷார்த்தமென்னுமத்தை யும் தெளிய வுபதேசிக்கக் கேட்டுத் திருந்தி யடிமைபுக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், *ஆட்செய்தாழிப் பிரானைச் சேர்ந்தவன்* என்று இப்படி திருத்துகையாலே அடிமை செய்தாரான தம்மையும் காண்கைக்கு, *வைகுந்தன் பூதங்களேயாய்* *தடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்* *தேவர்கள்தாமும் புகுந்து* என் னும்படி லோகாந்தரமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ளாராயும் த்வீபாந்தரமான ச்வே தத்வீபத்திலுள்ளாராயும், *நேமிப்பிரான்தமர் போந்தார்* என்கிறபடியே வந்தநித்ய ஸூரிகளும் முக்தப்ராயருமான தேவர்களுடைய திரள்களை, *கண்டோம் கண்டோம்* என்றுகண்ணுக்கினியதாயிருக்கையாலேகண்டோமென்று பலகாலும் சொல்லும்படி கண்டு, *பொலிக பொலிக* என்று அத்திரள் அபிவ்ருத்தமாயிடுகவென்று மங்களா சாஸநம்பண்ணி, (ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொல்கேளாத அரக்கரசுரர்போல்வாரைத்

தடவிப்பிடித்து) *த்வய்யஸ்தி மய்யஸ்தி* என்று ப்ரஹ்லாதனுபதேசிக்கக் கேட்டும் திருந்தாத வஸுரனை ஹிரண்யனையும், *ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ* என்று ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானுபதேசிக்கக் கேட்டும் திருந்தாத ராக்ஷஸனுன ராவணனைப் போலேயும், கீழ் தாமுபதேசித்ததில் திருந்தாமல்கிடந்த ராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளும் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளுமாயுள்ளாரை *அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல்* என்று தேடிப் பிடித்து.

[4] (தேசகாலதோஷம்போக எங்குமிடங்கொண்டவர்களை மேவித் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள்) *கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகைபசிதீயனவெல் லாம். நின்றிவ்வுலகில் கடிவான் நேமிப்பிரான்தமர்போந்தார்* *திரியும் கலியுகம் நீங்கித் தேவர்கள்' தாமும் புகுந்து* என்கிறபடியே சரீரத்தை முடித்து ப்ராணுப ஹாரம் பண்ணக் கடவதான வ்யாதி, அப்படி செய்யும் பகை பசி முதலான தேச தோஷமும், *பவிஷ்யத்யதரோத்தரம்* என்கிறபடியே பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள் வேறு படும்படியான கலி ப்ரயுக்தமான காலதோஷமும், தங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே போம் படி. *இரியப்புகுந்திசைபாடியெங்கு மிடங்கொண்டன* என்கிறபடியே பகவதநுபவ ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே பெரியவாரவாரததோடே புகுந்து ப்ரதிகூலர்க்கிடமில்லாத படி ஸர்வப்ரதேசத்திலும் பரம்பினவர்களை, *மேவித்தொழுதுய்மினீர்கள்* என்று நீங்கள் அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆச்ரயித்துஜ்ஜீவியுங்கோள் ; அவ்வளவு போகமாட்டாதே தேவதாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே பகவத்வைபவமறிகைக்கீடான அளவிலிகளாகில், (நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தினவனை) *நிறுத்தி நும்முள்ளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்கள்* என்று அவைதனக்கு ஸ்வத உத்கர்ஷமில்லாமையாலே வசநாபாஸங்களாலும் யுக்த்யாபாஸங்களாலும் நீங்கள் சேமம் சாத்திநிறுத்திப் புறம்பே சிலரறியில் அபஹஸிப்பர்களென்று உங்கள் நெஞ் சுக்குள்ளே நீங்களறிந்ததாக வுபாஸிக்கும் தேவதைகளை, *நிறுத்தினுன் தெய்வங் களாக அத்தெய்வநாயகன்தானே* என்று ராஜாவானவன் ஊர்தோறும் கூறுசெய் வார்களை நிறுத்துமாபோலே உங்களுக்காச்ரயணீயராக நிறுத்தின ஸர்வேச்வரனை.

[5] (மேவிப்பரம்புமவரோடொக்கத் தொழில் யுகதோஷமில்லையாமென்று) *நக்கபிரானேடயனு மிந்திரனும் முதலாகத் தொக்க வமரர்குழாங்கள்- கண்ணன் திருமூர்த்தியை-மேவி-மிக்கவுலகுகள் தோறும்- எங்கும் பரந்தன-ஒக்கத்தொழகிற்றி ராகில் கலியுகமொன்றுமில்லை* என்று ருத்ரனேடே ப்ரஹ்மாவுமிந்திரனும் முதலாகத் திரண்ட தேவதாஸமூஹங்கள் க்ருஷ்ணனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை சுபாச் ரயமாகப் பற்றி விஸ்த்ருதமான லோகங்களெங்குமொக்கப்பரந்து விபூதிவிஸ்தா ரத்தை யுடையரானுர்கள். அவர்களைப்போலே நீங்களும் அவனையாச்ரயிக்கப் பெறில் விபரீதப்ரவர்த்தகமான கலியுகதோஷமுங்களுக்குத் தட்டாதென்று உபதே சித்து. (விஷ்ணு பக்திபரராக்கி) *விஷ்ணுபக்திபரோ தேவ:* என்கிறபடியே *அரக்கர சுரர்* என்னுமதுபோய் தேவசப்தவாச்யராம்படி பகவத்பக்திபரராகத் திருத்தி. கண்ணுக்கினியன காட்டலாம் படியானுர் கண்ணிலே நோக்கிக்காணும் பக்திஸித் தாஞ்ஜநத்தை யிடுகிறுர் அஞ்சாம்பத்தில்) அதாவது-திருந்தாதாரைத் திருத்தின வளவன்றிக்கே முன்பே திருந்தி *கண்ணுக்கினியன கண்டோம் தொண்டீரெல்லீரும் வாரீர்* என்னும்படி பாகவதஸமாஜதர்சநமினிதாம்படி. அவ்விஷயத்தில் சாபல முடையராய் உபாயாத்யவஸாயதசையிலேநின்று ப்ராப்ய தசையிலே நிற்கிற தம்மைப் பொடியும்படியானவர்களுடைய உபாயாத்யவஸாயஜ்ஞானத்தின் மேலே, *என் னெஞ்சினுல் நோக்கிக்காணீரென்னை முனியாதே* *மநஸி விலஸ தாக்ஷ்ணு பக்திஸித்தாஞ்ஜநேந* என்கிறபடியே ஸித்தாஞ்ஜநம்போலே கூடார்த் தத்தை ப்ரகாசிப்பிப்பதாய் ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரித்ததான பக்தியை உபதேசமுகேந உண்டாக்குகிறுர் அஞ்சாம்பத்தி லென்கை .... (223-5)

224. ஆரம்பத்தால், தன்னுடைய பரம க்ருபையாலே ஸர்வரும் வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியிருக்கிற ஸர்வசரண்யனான ஸர்வேச்வரன் பக்தி பாரவச்யத்தாலே அநந்யகதிகளான தமக்குத் தன் திருவடிகளையே நிரபேக்ஷோபாயமாகக் காட்டிக் கொடுக்க அவ்வுபாயத்திலே விச்சேதமில்லாதபடி நடக்கிற வ்யவஸாயத்தையுடையராய் தம்முடைய வ்யவஸாயத்தை கடக முகத்தாலே யிவனுக்கறிவித்து வரவு தாழ்க்கையாலே தமக்கு விளைந்த ப்ரணயரோஷத்தை யவன் பரிஹரிக்க அவன் ஸாமர்த்யத்தையநுஸந்தித்து குணாநுபவத்துக்குப் பண்ணின ப்ரபத்தியும் பலித்த வாறே ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்திபண்ணுவதாகக் கோலி, ஸித்தோபாயவரணம் இதர பரித்யாக பூர்வகமாகையாலே பௌராணிகவசநப்ரக்ரியையாலே உபாய விரோதிகளான த்யாஜ்யாம்சங்களை ஸ்வாஸநமாக தத்ப்ரஸங்கமும் அஸஹ்யமாம்படி விட்டு, விட்டவையெல்லாம் தமக்குப் பற்றுகிற விஷயமேயாக நினைத்து பரமார்த்தியோடே தமக்கு உபாயமாக நினைத்திருக்கும் திருவுலகளந்தருளின ஸர்வஸுலபமான திருவடிகளை நித்யஸூரிகளும் வந்து அனுபவிக்கும்படி நிற்கிற திருமலையிலே கண்டு பூர்வவாக்யப்ரக்ரியையாலே சரணம் புக்கவர் *பத்துடையடியவரிலே தொடங்கி அஞ்சாம்பத்தளவாக உபதேசித்த பக்த்யுபாயத்தின் துஷ்கரத்வாதி தோஷாநுஸந்தாநத்தாலே சோகம் ஜநிக்கும்படியான பாகம் பிறந்தவர்களுக்கு தம்முடைய ப்ரபத்திநிஷ்டையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறாரென்கிறார்.

224. **என்னையும் யாவர்க்கும் ஈரக்காய் அடியீர் வாழ்மினென்று கருணையாலே *ஸர்வலோக பூதேப்ய:* என்றவை கடலோசையும் கழுத்துக்கு மேலாகாமல் உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற சரண்யன் [2] அஜ்ஞாநாசக்தி யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநங்களளவாலன்றிக்கே அங்குற்றேன் அல்லேன்புணரா யென்னும்படி மெய்யமர் பக்திபூமபலமாகவும் அநந்யகதித்வமுடைய தமக்குப் [3] பாதமே சரணாக்க அலையே சேமங்கொண்டு ஏகசிந்தையராய் திர்யக்குக்களையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து விளம்பரோஷம் உபாயத்தாலேயழிய, [4] உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணிவணங்க பலித்தவாறே ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத் கரணீயமென்று—புராணபௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின [5] சிதசித் ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நிலையாதகன்றும் ஆளீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீயஷேமாக்கியும் புறத்திட்டுக் காட்டிபோன்று, ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படி விட்டு, [6] தந்தைதாய் உண்ணும் சோறு மாநிதி பூவையாவையுமொன்றேயாக்கி, [7] தளர்வேனே திரிவேனே குறுகாதோ முதல்வாவோ வென்னுமார்த்தியோடே [8] திரிவிக்கிரமனைக் குறள்கோலப் பிரானைப் அடியை மூன்றையிரந்த வன்கள்வன் கண்முகப்பே அகல்கொள் திசைவையும் விண்ணும் கடவந்த தடந்தாமரைகளை [9] இணைத் தாமரைகள்காண இமையோரும் வரும்படி சென்று சேர்ந்த உலகத்திலகத்தே கண்டு அகலகில்லேனென்று பூர்வவாக்யமநுஸந்தித்தவர்,(10) பிணக்கறத் தொடங்கி வேதப்புனிதவிறுதி சொன்ன ஸாத்யோபாயச்ரவண ஸசோகஸஜாதீயர்க்கு, (11) நந்தனன் மற்றேர்களைகணிலம் புகுந்தேனென்று ஸ்வஸித்தோபாய நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே காட்டுகிறார் ஆரம்பத்தில்.**

[1] (என்னையும் யாவர்க்கும் சுரர்க்காய் அடியீர் வாழ்மினென்று கருணை யாலே ஸர்வலோகபூதேப்ய: என்றவை கடலோசையும் கழுத்துக்கு மேலுமா காமல் உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற சரண்யன்) *ஏறு சேவகனூர்க் கென்னையு முளனென்மின்களே* என்று ஆர்த்த ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவனுக்கு ரக்ஷ்ய வர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுளனென்று சொல்லுங்கோளென்றும், *திருவிண்ண கர்ச் சேர்ந்தபிரான் வரங்கொள் பாதமல்லாலில்லை யாவர்க்கும் வன் சரணே* என்று திருவிண்ணகரிலே நின்றருளினவன் திருவடிகளல்லது ஸர்வர்க்கும் வலிய புகலில்லை யென்றும், *வன்சரண் சுரர்க்காய்* என்று தேவர்களுக்கு வலிய ரக்ஷகனு யென்றும், *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தடியீர் வாழ்மினென்றென்றருள் கொடுக்கும்* என்று நமக்கு சேஷபூதராயுள்ளாரெல்லாரும் நம்மடிகளின் கீழே அநந்யப்ரயோஜந ராய்ப் புகுந்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்றென்று தன்னருளைப் பண்ணுநிற்குமென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, தன்னுடைய க்ருபையாலே *ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே, நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷண முபஸ்திதம்.* என்றுவந்து சரணு கதனை ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஸர்வலோக சரண்யனென்ற உக்தி ஸமுத்ரகோஷம் போலே நிரர்த்தகமாகாதபடியாகவும், *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்ய: ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம* என்று சரணாகதரக்ஷ ணத்திலே தீக்ஷிதனாய் சரண்யனான தான் சொன்ன உக்தி கண்டாதுபரியாகாத படியாகவும் *வானவர் கோனொடும் நமன்றெழுந்திருவேங்கடம்* என்றும், *எழு வார் விடைகொள்வாரீன்துழாயானை வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார் வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும்வேங்கடம்* என்றும், *போதறிந்து வானரங்கள்* *கண்டு வணங்கும் களிறு* என்றும்நித்யஸூரிகள், நித்யஸம்ஸாரிகள், ப்ரயோஜநாந்தரபரர், அநந்யப்ரயோஜநர், மநுஷ்யர், திர்யக்குகள் என்கிற வாசியற ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வ ஸமாச்ரயணீயனாய் நிற்கையாலே தன்னுடைய உபாயத்வம் சிலாலிகிதமாம் படி திருமலையிலே யெழுந்தருளி நிற்கிற அநாலோசித விசேஷ அசேஷலோக சரண்யனான ஸர்வேச்வரன்.

[2] (அஜ்ஞாநாசக்தி யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநங்களளவாலன்றிக்கே அங்குற்றே னென்னான் புணராயென்னும்படி மெய்யமர் பக்திபூமபலமாகவும் அநந்யகதித்வ முடைய தமக்கு) *அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயா வா விதிதயா ஸ்வபக்தேர் பூம்நாவா ஜகதி கதிமந்யா மவிதுஷாம், கதிர் கம்யச்சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோ: ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸகலு பகவாந் சௌநகமுநி:.* என்கிறபடியே உபாயாந்தரங்களை யறியவு மநுஷ்டிக்கவுமீடான ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாமையாலே யாதல் பகவதேகபரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ததேகோபாயத்வமொழிய தத்வ்ய திரிக்தோபாயாந்வயமாகாதென்று, *உன்னலல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறை வேண்டேன்* என்னும்படியான ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தாலேயாதல், அநந் யகதிகளாமளவன்றிக்கே, *அங்குற்றேனல்லேனிங்குற்றேனல்லேனுன்னைக்காணுமவா வில் வீழ்ந்து நானெங்குற்றேனுமல்லேன்* *என்னான் செய்கேன்* *பூவார்கழல்க ளருவினையேன் பொருந்துமாறு புணராய்* என்று ஸாதநமநுஷ்டித்து முக்தப்ரா யனாயிருக்கிறேனல்லேன், ஸதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுமவர்களிலே, ஒருவனாயிருக்கிறே னல்லேன்; மேலும் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ண வொண்ணாதபடி உன் ஸௌந்தர் யாதிகளிலே ஈடுபட்டு உன்னைக்காணவேணுமென்னுமாசையாலே பலஹீநனாய்த் தளர்ந்து இனியுபாயாநுஷ்டாநக்ஷமனல்லேன்; உன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு என்னால் செய்யலாவதில்லை, எனக்கும் செயலுக்குமென்ன சேர்த்தியுண்டு, முன்பு பரிக்ல்ப்தமான உபாயங்களொன்று மென்பக்கலில்லை; நிரதிசய போக்யமான உன் திருவடிகளை நான் கிட்டும்வழி கல்பிக்கவேணுமென்று சொல்லும்படி. *மெய்யமர் காதல்* என்று அவன் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தாதல் குணஜ்ஞாநத்தாலேயாதல் தரிக்கவொண்ணாதபடியாய் திருமேனியிலே அணைய வேண்டும்படியான காதலென்

பக்த்யதிசயம், அதினுடைய பலமாகவும், உபாயாந்தரத்துக்காளன்றிக்கே*களைகண் மற்றிலேன்* என்னும்படி அநந்யகதித்வமுடையரான தமக்கு. ஸமாஸத்தில் பக்தி பூமபலமென்ன வேணும், பூமாபலமென்கிறவிது பாட்ஸ்கலநத்தாலே. வந்ததா மித்தனே.

[3] (பாதமே சரணாக்க அவையே சேமங்கொண்டேகசிந்தையராய்) *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்* என்னும்படி தன் திருவடிகளை ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷஸாதநமாகக்காட்டிக்கொடுக்க ; *கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட* என்றும், *அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்* என்றும் *நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறுமேகசிந்தையனாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே விரோதி நிரஸந சீலனானவவன் திருவடிகளையே நிரபேக்ஷாபாயமாகக் கொண்டு ஏகரூபமான வ்யவஸாயத்தையுடையராய், (திர்யக்குக்களையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து) *வைகல்பூங்கழிவாய் வந்து மேயுங் குருகினங்காள்- கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டு வினையாட்டியேன் காதன்மை—கைகள் கூப்பிச்சொல்லீர்* என்று தொடங்கி, *ஏறு சேவகனார்க்கென்னையுமுளளென்மின்கள்* என்னுமதளவாக பெற்றன்றித்தரியாத அதிமாத்ர ப்ராவண்ய முண்டாயிருக்கவும், ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயத்தை ஸஹியாத ஸ்வரூப பாரதந்த்ர்யத்தாலே ததேகரக்ஷ்யத்வ வ்யவஸாயஸஹிதராயிருக்கிற தம்முடைய கருத்தை, *உபாயாமேவ பக்ஷாப்யாம்* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநரூப பக்ஷத்வய யோகத்தாலே ப்ராப்யமான பகவத் விஷயத்தை சீக்ரமாக ப்ராபிக்கைக்கீடான யோக்யதையுடையரான கடகரையிட்டறிவித்து. (விளம்பரோஷமுபாயத்தாலே யழிய) இப்படியறிவித்தவளவிலும் அவன்வரவு தாழ்க்கையாலுண்டான ப்ரணயரோஷத்தாலே, வந்து மேல் விழுந்தவளவிலும், *போகுநம்பி* *கழகமேறேல் நம்பி* என்றுபேக்ஷித்து அவன் முகம் பாராமலிருப்போமென்று சிற்றிலிழைப்பது சிறு சோறடுவதாக, அது தன்னுடைய போகவிரோதியாகையாலே *அழித்தாயுன் திருவடியால்* என்கிற படியே அவனந்த அநாதராந்யபரதைகளை தனக்கும் சரமோபாயமான திருவடிகளாலே யுபலக்ஷிதமான விக்ரஹத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தாலே குலைக்க அவனோடே பொருந்தி.

[4] (உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணி வணங்க பலித்தவாறே) *பிறந்தவாற்றிலே அவதாராநுபவம் பெறாத விழவாலே பதற, தத்குணசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்தாகிலும் தரிப்போமென்றிழிந்தவளவில், *நிறந்தனூடுபுக்கெனதாவியை நின்று நின்றுருக்கியுண்கின்ற* *பையவேநிலையும் வந்தென் நெஞ்சையுருக்குங்கள்* *உள்ளமுள்குடைந்தென்னுயிரை யுருக்கியுண்ணும்* *ஊடுபுக்கென தாவியை யுருக்கியுண்டிடுகின்ற* என்னும்படி அவை மிகவும் சைதில்யஹேதுவாகையாலே தரித்து நின்றனுபவிக்கவல்லேனாம்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அ[illegible] உபாயமாக வரித்ததும், *குரவையாய்ச்சியரிலே, *என்ன குறைவெனக்கு* என்று தொடங்கி, *நண்ணிநான் வணங்கப்பெற்றே னெனக்கார் பிறர் நாயகர்* என்று ப்ரீதி பூர்வகமாக அவதார குணசேஷ்டிதங்களை ஸர்வ காலமும் முறையிலே கிட்டியனுபவிக்கப் பெற்றவெனக்கு ஆர்தான் நியாமகரென்று கர்விக்கும்படி பலித்தவாறே. (ஸப்காரமாக ஸக்ருத் கரணீயமென்று) இதரோபாயத்யாக பூர்வகத்வமாகிற ப்ரகாரத்தோடே ஸித்தோபாய வரணம் *ஸக்ருதேவ* என்கிறபடியே ப்ராப்திக்காகவுமொருக்கால் பண்ண வேணுமென்று பார்த்து. (புராணபௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்ச மாக்கின சிதசித்ப்ராப்யப்ராபகாபாஸங்களை) *பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குருந், ரத்நாநி தநதாந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச க்ருஹாணிச, ஸர்வதர்மாம்ச்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ச்ச ஸாக்ஷராந், லோகவிக்ராந்த சரணௌசரணம் தேவ்ரஜம் விபோ.* என்கிறவசநம் *ஆக்நேயமஷ்டமஞ்சைவ பவிஷ்யந்நவமம் ஸ்ம்ருதம்* என்கிறபடியே

அஷ்டாதசபுராணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஒன்பதாம் புராணமாகச்சொல்லப் பட்ட பவிஷ்யத் புராணஸித்தமாகையாலும், புராணவித்தமராகையாலே பௌராணிகஜ்ஞான பாஷ்யகாரர் கத்யத்திலே இவ்வசந ப்ரக்ரியையாலே த்யாஜ்யங்களினுடைய த்யாகபூர்வகமான சரணவரணத்தைப் பண்ணுகையாலும் (புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின) என்கிறது. இங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வர்த்தம் புராணஸித்தமாகையாலும், அதுதான் புராதநபுருஷாநுஷ்டாநரூபமாகச் சொல்லப் படுகையாலும் இவையிரண்டையும் பற்ற (புராணபௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின) என்றருளிச்செய்தாராகவுமாம்.

ஆக இப்படி புராணமும் பௌராணிகரும், *பிதரம் மாதரம்* என்று தொடங்கி *ஸாக்ஷராந்* என்னுமதளவாக, *ஸந்த்யஜ்ய* என்கிறவிதுக்கு கர்மீபவிக்கையாலே வக்ஷ்யமாணஸித்தோபாயவரணத்துக்கு அங்கமாக த்யஜிக்கப்படுமம்சமாக்கின சித் வஸ்துக்களும் அசித்வஸ்துக்களுமாயுள்ள ப்ராப்யாபாஸங்களையும், ப்ராபகாபாஸங்களையும், இதில் *ஸர்வதர்மாம்ச்சவுக்குக் கீழ் உபாயாந்தரஸஹகாரியுமாய் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகையாலே உபேயமுமாய் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருந்துள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனேயென்னில், *மாத்ருதேவோ பவ பித்ருதேவோ பவ* என்று கொண்டு ஈச்வரஞைபாதி மாதாபித்ரநுவர்த்தநத்தையும் உபாஸநாங்கமாக சாஸ்த்ரம் விதிக்கையாலே மாதாபிதாக்கள் உபாயாந்தரஸஹகாரிகளுமாய் அவ்வளவன்றியே இவர்களுடைய வியோகமஸஹ்யமாயிருக்கையாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயு மிருப்பர்கள். ஸ்த்ரீயும் ஸஹதர்மசாரிணியாயிருக்கையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய் அபிமதையுமாகையாலே உபேயபூதையுமாயிருக்கும். புத்ரனும் *புந்நாம்நோ நரகாத் த்ராயத இதி புத்ர:* என்கிறபடியே நரகதர்சநத்துக்கடியான பாபவிமோசந ஹேதுவாகிற முகத்தாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய், தன்னுடைய வியோகம் அஸஹ்யமாம்படி யிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; பந்துக்கள். இவனை குடிப்பழியாக வர்த்தியாதபடி நியமித்து நல்வழியே நடத்துமவர்களாகையாலே, உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய் பெருங்குடிப்பாட்டத்தே பிறந்தோமென்கிற செருக்காலே உபேயபூதருமாயிருப்பர்கள்; தோழனும் இவனுக்கு ஹிதைஷியாய் ஹிதத்தையே ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே உபாயாந்தரஸஹகாரியுமாய், அபிமதனுமாயிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; குருக்களாகிறார்—உபாயாந்தரங்களை உபதேசித்துப்போருகையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய் உபகாரகராகையாலே உபேய பூதருமாயிருப்பர்கள்; ரத்நங்கள், உபாயாந்தரங்களுக்கும் இதிகர்த்தவ்யதயா ஸஹகாரகமுமாய், மேற்சொல்லுகிறவற்றையழியமாறி ஸ்வீகரிக்கப் படுமவையாகையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; தநதாந்யங்களும், க்ஷேத்ரங்களும் அப்படியே; க்ருஹங்கள், வாஸஸ்தாநமாகிற முகத்தாலே உபாயாந்தரஸஹகாரகமுமாய், மாடமாளிகையாக வெடுக்கும்படியான அபிமதத்வத்தாலே உபேயமுமாயிருக்கம்.

மேல் *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* இத்யாதியாலே ஸாக்ஷாதுபாயாந்தரங்களையும், உபேயாந்தரங்களையும் சொல்லுகிறது, அதில், *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* என்று கர்மயோகாத்யுபாயங்களைச் சொல்லுகிறது; *ஸர்வகாமாம்ச்ச* என்று ஐஹிக பாரலௌகிகைச்வர்யவிசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது; *ஸாக்ஷராந்* என்று அக்ஷரசப்தவாச்யமான கைவல்யத்தையும் அவ்வோபாதி த்யாஜ்யமென்கிறது. ஆகவிப்படி உபாயத்வேநவும் உபேயத்வேநவும் வ்யவஸ்திதங்களன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்னபடியே உபாயாந்தர ஸஹகாரித்வத்தாலும் அபிமதத்வாதிகளாலுமுண்டான ப்ராப்ய ப்ராபகபாவங்களையுடைய மாதாபித்ராதிகளும் ரத்நதநதாந்யாதிகளுமானவற்றை சிதசித்ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களென்கிறது. அதவா *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* இத்யாதிகள் தானும் பரமப்ராப்ய ப்ராபகங்களைப்பற்ற ஆபாஸங்களாகையாலே அவை தன்னையும் கூட்

டிக்கொண்டு சொல்லவுமாம். *கைவலிந்து* இத்யாதிக்கநுகுணமாக ஓருக்குகிற திறேயுள்ளது. மேற்சொல்லுகிற வரணத்துக்கங்கமான த்யாகம் உபாயவிரோதிக ளான ஸர்வத்தையும் விஷயமாகவுடைத்தாகையாலே கைவலிந்து இத்யாதிகளால் சொன்னவை த்யாஜ்யமான ஸர்வத்துக்குமுபலக்ஷணமிறே; அப்படியானலிறே ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத்கரணீயமென்றதுக்குச் சேருவது.

[5] ஆக, இப்படியிருந்துள்ள (சிதசித்ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக்கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும்) *நம்மைக்கைவலிந்து* *இழந்தது சங்கே* *இதெல்லாம் கிடக்கவினிப்போய்* *எம்மையொன்றும் நினைத் திலளே* *இன்றெனக்குதவாதகன்ற* என்று சிதசித்வர்க்கமான விவற்றைக் கைவிட்டு, உறங்குவான் கைப்பண்டம்போலே பகவத்ப்ரேம பாரவச்யத்தாலே தன் னடையே தன்கையில் நின்றும் நெகிழ்ந்து போகக்கண்டும், *ஸர்வாந் போகாந் பரித்யஜ்ய* என்கிறபடியே இவற்றை யொன்றாக நினையாமல் உபேக்ஷித்தகன்று போயும். (ஆளீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீய சேஷமாக்கியும்) இதில் ததீயருக்கு போக்யமாக ஸமர்ப்பிக்கத்தக்கவற்றை, *பொன்னுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ* *நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ* *ஓடிவந்தென் குழல்மேலொளி மாமலரூதீரோ* என்று தமக்கு உபாதேயமான பரமபதத்தோடொக்க கடகர்க்குப் பரிசிலாக ஸமர்ப்பித்தும். (புறத்திட்டுக்காட்டி யென்று ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படி விட்டு) *என்னைப்புறத்திட்டின்னம் கெடுப்பாயோ* என்று உனக்கசலாம்படி விஷயங் களிலே யென்னைத் தள்ளி இன்னங்கெடுக்கப்பார்க்கிறாயோ வென்றும், *பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ* என்று நாட்டார் காணுவிடில் பிழையோ மென்கிற விஷயங்கள் தமக் குக்காணில் முடிவனென்னும்படி அத்யந்தாஸஹ்யமாயிருக்கையாலே விஷயங்களைக் காட்டி என்னையும் முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ வென்றும் சொல்லுகையாலே அவற்றின் ப்ரஸங்கத்திலேயேங்கி மூச்சடங்கும்படி பீதராய் அவற்றைவிட்டு.

[6] (தந்தைதாயுண்ணுஞ் சோறுமாநிதி பூவையாவையுமொல்றேயாக்கி) *த்வ மேவ மாதாச பிதா த்வமேவ, த்வமேவ பந்துச்ச குருஸ் த்வமேவ, த்வமேவ வித்யா த்ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ.* என்கிறபடியே* தேவ பிரானையே தந்தை தாயென்றடைந்த* என்று அயர்வறுமமரர்களதிபதியே மாதா பித்ராதி ஸர்வவிதபந்து வென்றும், *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற் றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்* என்று தாரகபோஷக போக்யங்களெல்லாம் ஸர்வ ஸுலபனான க்ருஷ்ணனே என்றும். *வைத்தமாநிதியாம் மதுசூதனையே* என்று ஆபத்ரக்ஷகமாகச் சேமித்துவைத்த அக்ஷயமான நிதியுமவனேயென்றும், *பூவை பைங்கிளிகள் பந்து தூதை பூம்புட்டில்கள் யாவையும் திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழும்* என்று லீலோபகரணங்களால் பிறக்கும் ரஸமெல்லாம் ச்ரிய:பதியி னுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லவேயுண்டாகாநிற்குமென்றும், இப்படி கீழ விட்டவையெல்லாம் பற்றுகிற விஷயமொன்றுமேயாக நினைத்து.

[7] (தளர்வேனோ திரிவேனோ குறுகாதோ முதல்வாவோவென்னு மார்த்தியோடே) *கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக்கூடாதே சாலப்பலநாளடியேனின்னம் தளர்வேனோ* *தீயோடுடன் சேர் மெழுகாயுலகில் திரிவேனோ* *கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னம் குறு காதோ* *புணரேய் நின்றமரமிண்டின் நடுவே போன முதல்வாவோ* என்று ஜகத் துக்கு ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனாய், *ச்ரியா ஸார்த்தம்* என்கிறபடியே பெரிய பிராட்டி யாரோடே யெழுந்தருளியிருக்கிற உன்னைக் கிட்டப்பெறாதே ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து இன்னமெத்தனைகாலம் இப்படி அவஸந்நனாகக்கடவேன், த்ரிவிக்ரமாவதார முகத் தாலே நீயே வந்து எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த உன்னைக் காணவாசைப் பட்டுக் கிடையாமையாலே அக்நிஸகாசத்தில் மெழுகுபோலே ஜீவிக்கவும் பெறாதே முடியவும் பெறாதே ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி திரியக்கடவேனோ! ஸர்வஸுலபனாய்

நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளிலே என்னையருளப்பாடிடுங்காலமின்னமணித்தாகாதோ! விரோதிகளின் கையிலகப்படாத ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றான உன்னை நோக்கித்தந்தவனே! மாநஸாநுபவமாத்ரமன்றிக்கே உன் திருவடிகளை ப்ரத்யக்ஷமாகக் கிட்டுவதென்றோ வென்கிற வார்த்தியோடே.

[8] (திருவிக்கிரமனாகக் குறள் கோலப் பிரானாய் அடியை மூன்றையிரந்த வன்கள்வன் கண்முகப்பே யகல்கொள் திசைவையம் விண்ணும் தடவந்த தடந்தாமரைகளை) *லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ* என்று வஸிஷ்ட சண்டால விபாகமற வரையாதே திருவடிகளை வைக்கையாலே ஸௌசீல்யமும உறங்குகிற ப்ரஜையின் முதுகைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும் தாயைப்போலே விமுகரானார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே வாத்ஸல்யமும், அவதரித்து முன்னே நின்று கார்யம் செய்கையாலே ஸௌலப்யமும், *தே* என்கையாலே தன் பேருகச் செய்கைக் குறுப்பான ஸ்வாமித்வமும், *விபோ* என்கையாலே ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணபூர்த்தியும் சொல்லுகையாலே, த்ரிவிக்ரமாபதாநத்திலே ஆச்ரயணோபயோகியாயும் கார்யோபயோகியாயுமுள்ள குணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கையாலே, *தெய்வ நாயகன் நாரணன் திரிவிக்கிரமன்* *மாண்குறள் கோலப்பிரான்* *அடியை மூன்றை யிரந்தவாறும்* *மின்கொள்சேர் புரிநூல் குறளாயகல் ஞாலங்கொண்ட வன்கள்வன்* என்று ஸர்வேச்ரவரனாய் ஆச்ரித வத்ஸலனான தான், த்ரிவிக்ரமாபதாநம் பண்ணுகைக்காக பெருவிலையனானவழகைச் சிறுங்கித்தநுபவிக்கலாம்படி வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டு மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று, *மூன்றடி* என்றிரந்து, தான் சொன்னபடியே அவன் செய்யும்படி விநீதமாய் ஆகர்ஷகமான வடிவைக்காட்டி வசிகரித்து நின்ற மஹா வஞ்சகன், *காண்மின்களுலகீரென்று கண்முகப்பே நிமிர்ந்த* என்று நோக்குவித்யை காட்டுவாரைப்போலே இதோராச்சர்யம் பாருங்கோளென்று லௌகிகரெல்லாருடையவும் கண்ணெதிரே, *அகல்கொள் வையமளந்த மாயன்* *திசைஞாலந்தாவியளந்ததும்* *வையமளந்த மணாளன்* *மண்ணும் விண்ணுங்கொண்ட மாயவம்மான்* *ஓரடியாலெல்லாவுலகும் தடவந்த* *தாவிவையங் கொண்ட தடந்தாமரைகள்* என்று விஸ்த்ருதமாய் திக்குக்களோடே கூடின பூமியையும் உபரிதந லோகங்களையும், தென்றலுலாவினாப்போலே ஸுககரமாம்படி யெங்குமொக்கப் பரப்பியளந்து கொண்ட ஸர்வ ஸுலபமாய் நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை.

[9] (இணைத்தாமரைகள் காண விமையோரும் வரும்படி சென்று சேர்ந்தவுலகத்திலதத்தேகண்டு) *எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த விணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கென்று* இத்யாதிப்படியே திருவுலகளந்தருளின. ஸர்வஸுலபமாய் நிரதிசய போக்யமாய் சேர்த்தியழகையு முடைத்தான திருவடிகளை நாம் காண்பதெப்போதோ வென்று நித்யஸூரிகளுமநுபவிக்கவாசைப்பட்டு வரும்படி *அன்று ஞாலமளந்த பிரான் பரன்சென்று சேர்திருவேங்கடமாமலை* என்று திருவுலகளந்தருளின செயலாலே ப்ரகாசிக்கிற ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தையுடையவன், அந்த ச்ரமந்தீர, விடாயர் மடுவிலே சேருமாப்போலே உகந்து நிற்கிற *நிலதமுலகுக்காய் நின்ற திருவேங்கடம்* என்று லோகத்துக்கு முக்கியாபரணமான திருமலையிலே கண்டு. (அகலகில்லேனென்று பூர்வவாக்யமநுஸந்தித்தவர்) *அகலகில்லேனிறையுமென்றுலர் மேல் மங்கையுறைமார்பா* என்று புருஷகாரபூதையான பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு, *நிகரில்புகழாய்* என்று தொடங்கி *திருவேங்கடத்தானே* என்னுமதளவாக வாத்ஸல்யம். ஸ்வாமித்வம், ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யமாகிற குணங்களை அடைவே அநுஸந்தித்துக்கொண்டு *புகலொன்றில்லா* என்றும் *அடியேன்* என்றும் தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வ புரஸ்ஸரமாக *உன்னடிக்கீழ்* என்று *சரணௌ* என்கிற திருவடிகளையும், *அமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று *சரணம் ப்ரபத்யே* என்கிற

அர்த்தத்தையும் அநுஸந்தித்தருளுகையாலே, பூர்வவாக்யப்ரக்ரியையாலே பூர்ணப்ர பதநம் பண்ணினவர்.

[10] (பிணக்கறத்தொடங்கி வேதப்புனிதவிருத்தி சொன்ன ஸாத்யோபாயச்ரவண ஸசோக ஸஜாதீயர்க்கு) *பத்துடையடியவரிலே, *பிணக்கறவறுவகைச் சமயமும்* என்கிறபாட்டிலே, *வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்று* என்றுபக்ரமித்து. *வேதப் புனித விருக்கை நாவில் கொண்டு — ஞானவிதி பிழையாமே — அச்சுதன் தன்னை மேவித் தொழுதுய்ம்மினீர்கள்* என்கிறதளவாக கீழுபதேசித்த ஸாத்யஸாதநபக்தி ச்ரவணத்தாலே அதினுடைய துச்சகத்வ ஸ்வரூப விரோதித்வங்களை நினைத்துப் பிறந்த சோகத்தோடே கூடி, அத்தாலே *எய்தக்கூவுதலாவதேயெனக்கு* *என்னான் செய்கேன்* என்றிருக்கும் நம்மோடு ஸஜாதீயராம்படியான அதிகாரம் பிறந்தவர் களுக்கு.

[11] (நந்தனன் மற்றோர்களைகணிலம், புகுந்தேனென்று ஸ்வஸித்தோபாய நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே காட்டுகிறார் ஆறும்பத்தில்) அதாவது— *நந்தனன் தனதாள் நிழல்* *திருவிண்ணகர் மன்னுபிரான் கழல்களன்றி மற்றோர் களைகணிலங்காண்மின்களே* என்கிற நம்முடைய உக்தியாலும் *அடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்கிற தம்முடைய அநுஷ்டாநத்தாலும் தமக்கிந்த ஸித் தோபாயத்திலுண்டான நிஷ்டையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் ஆறும் பத்திலென்கை. (224)

225. ஏழாம்பத்தால், உபாயக்ருத்யத்துக்கபேக்ஷிதமான விசித்ரசக்தி யோகத் தாலே யதாஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கடவதான பரமபதத்தைத் தானே யுபாயமாய்க் கொடுக்குமிடத்தில், திர்யக்ஸ்தாவரங்களுக்கும் சத்ருவுக்கு முட்படக் கொடுக்கவல்ல ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை க்ஷணகாலமும் பிரிய க்ஷமரன் றிக்கே ஸாங்கப்ரபதநம் பண்ணின தம்மை விஷயங்களிலே மூட்டி தன்பக்கல் சேராதபடி யகற்றுமவையான இந்த்ரியங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கக்கண்டு விஷண்ணராய்க் கூப்பிட்டு, தம்தசை தாம் பேசமாட்டாதபடி தளர்ந்து பிறரால் மீட்கவொண்ணாதபடி அபஹ்ருதசித்தராக, அவன் தன் விஜயங் களைக்காட்டி யிவரைத்தரிப்பிக்க, அந்தத்தரிப்பும் ஸம்ஸாரிகளிழவை நினைத்துச் சுவறிப் பழையவார்த்தியே தலையெடுத்து, அநுபாவ்ய விஷயம் ஸ்ம்ருதிவிஷய மாய் ஒருமுகம் செய்து நலிய நோவுபட்டு இப்படி யெடுப்பும் சாய்ப்புமாக க்லேசம் செல்லச்செய்தே உபாயபூதனை உனக்கு ஜ்ஞாந சக்திகளில் குறைவற் றிருக்க எனக்கு ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களிலும் ஆர்த்தியிலும் குறைவற்றி ருக்க என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கைக்கடி யென்னென்றுகேட்க, அவனும் நமக் கும் நம்முடையார்க்கும் இனிதாகத் திருவாய்மொழிபாடுவிக்க வைத்தோங்காணும் என்றருளிச் செய்ய; வ்யாஸாதிகள், முதலாழ்வார்கள் கவிபாடுகைக்குண்டாயிருக்க நம்மைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்வதே! என்று அவன் பண்ணின உபகாரத் தை அநுஸந்தித்து அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடிக் காணாமையாலே 'இனி இதொழியச் செய்யலாவ தொன்றில்லை' என்று திருவாறன் விளையிலே பெரிய பிராட்டியாருடனே எழுந்தருளியிருக்கிற பேரோலக்கத்திலே திருவாய்மொழிகேட் பித்து அடிமை செய்வதாக மநோரதித்து அங்கே தம் திருவுள்ளம் ப்ரவணமாகை யாலே பரமபதத்திலிருப்பையும் உபேக்ஷிக்கும்படியானவர்: கீழ் தம்முடைய உபாய நிஷ்டை வெளியிடும்படி புகுரநின்றவர்களுக்குத் திருவாறன் விளையே ப்ராப்யம்; அங்கு எழுந்தருளி நிற்கிறவன் உபாயம் என்று தாமறுதியிட்ட ப்ராப்யப்ராபகங் களினுடைய முடிவைத் தம்முகப்பாலே வெளியிடுகிறாரென்கிறார்,

225-7[1] எண்ணிலாக் குணங்கள் பால் துன்பவேறவன் மாயாப் பல்யோகு செய்தியென்னும் ஆச்சர்ய சக்தியோகத்தாலே [2] தெளிவுற்ற வர்க்கு ஏற்றம் வைகுந்தத்தையருளும் ப்ராபகத்வம் புற்பா

வெறும்பு பகைவனுக்கும் ஆக்கவல்ல ஸர்வசக்தி, பாதமகலகில்லாத தம்மை [3] அகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக் கண்டு நலிவான் கொடுத்தாய் ஒவென்று ஸாதநாபாவமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டுக் [4] கந்துழிப்பகலும் அடைவுற்ற ஆர்த்தியைக் கோயில் திருவாசலிலே முறைகேட்ட கேள்வியாக்கித் (5) தேற்றவொண்ணாதபடி தோற்று ஒன்று நிற்கப் பண்ணின பலாதாநம் மற்றுங் கற்பாரிழவிலே கவழிப் (6) பழைய தனிமைக் கூப்பிட்டு நலியெடுத்து, தூதும் பகைமுகஞ்செய்ய, எடுப்புஞ்சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க உபாயாந்தரதோஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்த்ரியைக்கேட்க, (7) ஐச்சமாக இருத்தி உறங்கொண்ட ஸ்வாப்ரப்ரயோஜனத்தைத் அருளிச்செய்ய, என்சொல்லி யந்நாள் பார் விண்ணீர் இறப்பெதிர் எதுவுமென்கிற உபகாரஸ்ம்ருதியோடே (8) தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம்பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக்கேட்பிப்பதாக காநகோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர், (9) சரமோபாயபரராணர்க்கு நீணகரமது, தனித்தான் சரணன்றி மற்றென்றிலம் உள்ளித் தொழுமினென்று ப்ராப்யவஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் ஏழாம்பத்தில்.

[1] (எண்ணிலாக் குணங்கள் பாலதுன்ப வேறவன் மாயாப்பல்யோகு செய்தி யென்னுமாச்சர்யசக்தி யோகத்தாலே) *எண்ணிலாப் பெருமாயனே* என்று எண்ணிறந்த ஆச்சர்யமான குணங்களையுடையவனேயென்றும், *குணங்கள் கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய்ப் படைத்தளித்துக் கெடுக்கும்* என்று ஸத்வாதி குணாநுகுணமான மூர்த்திகளைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமவனென்றும், *பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்* என்று இடமறிந்து ஸுகதுக்கங்களைக் கல்பித்தவனேயென்றும், *ஊழிதோறூழியுருவும் பேருஞ்செய்கையும் வேறவன் வையங்காக்கும்* என்று கல்பந்தோறும் ரூபநாம சேஷ்டிதங்களை வேறாகவுடையனாய்க் கொண்டு ஜகத்தை ரக்ஷிக்குமென்றும், *மாயாவாமனனே* என்று ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடையவனேயென்றும், *உள்ளப்பல்யோகு செய்தி* என்று திருவுள்ளத்திலே பல ரக்ஷணோபாயசிந்தைகளையும் பண்ணி நிற்றியென்றும் இப்படி பஹுவிதமாகச் சொல்லப்பட்ட உபாயக்ருத்யத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஆச்சர்ய சக்தி யோகத்தாலே.

[2] (தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் ப்ராபகத்வம், புற்பாவெறும்பு பகைவனுக்கு மாக்கவல்ல ஸர்வசக்தி) *தெளிவுற்றுவீவின்றி நின்றவர்க்கின்பக்கதிசெய்யும்* *ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை யருளும்* என்று ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயென்றத்யவஸித்து, பின்னை நாட்டார்கள் செயல்கள் கண்டாதல் யுக்த்யாபாஸம் கொண்டாதல் பிற்காலியாதே நின்று அவர்களுக்கு நிரதிசயாநந்த யுக்தமாய் ஒருவராலும் ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்க வொண்ணாதிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தன்னருளாலே கொடுக்கிற தன்னுபாயத்வத்தை *புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யொன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்* *நாட்டையளித்துய்யச் செய்து* என்றும். *சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன் திருவடிதாட்பாலடைந்த* என்றும் ஜ்ஞாநலேசமில்லாத திர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும், ப்ராதிகூல்யத்தில் முதிரநின்ற சத்ருவுக்குமாம்படி பண்ணவல்ல ஸர்வசக்தியானவன். (பாதமகலகில்லாத தம்மை) *அடியேனுனபாதமகலகில்லேனிறையும்* என்று தன் திருவடிகளை க்ஷணகாலமும் அகல சக்தரன்றியே *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று சரணம்புகுந்த தம்மை.

[3] (அகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக்கண்டு) *அகற்ற நீவைத்த மாய வல்லைம்புலன்களாமவை* என்று தன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி யகற்றவற்றுள

இந்த்ரியங்களின் நடுவே இவ்வுடம்பிலே யிருக்கும்படி வைக்கக்கண்டு. (நலிவான் சுமடுதந்தாய் ஓமென்று ஸாதந பலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டு) *நலிவா னின்ன மெண்ணுகின்றாய்* *அன்புருகி நிற்குமது நிற்கச் சுமடுதந்தாய்* *விண்ணு ளார் பெருமானேயோ* *முன்பரவைகடைந்தமுதங் கொண்ட மூர்த்தீயோ* என்று விளம்பஹேதுவில்லாத உபாயத்தைப் பரிக்ரஹித்தால் அது பலப்ரதமாந்தனையுங் கிடந்து கூப்பிடுமித்தனையாகையாலே கீழ் தாம் பரிக்ரஹித்த உபாயத்தின் பலமாக வந்ததாய், *கலங்காப் பெருநகரம் கலங்கி அவனுக்கங்குக் குடியிருப்பரிதாய் வந்து விழவேண்டும்படியான ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பால் வந்த பெரிய ஆக்ரோ சத்தோடே கூடிக்கொண்டு தம் தலையால் வந்தத்தையும் அவன் தலையிலே யேறிடும் படியான ப்ராப்தியையுணர்ந்தவராகையாலே இந்த்ரியங்களையிட்டு நலிவிக்கிறாய் நீ என்று அவன் மேலே பழியிட்டு.

[4] (கங்குலும் பகலுமடைவற்ற ஆர்த்தியைக் கோயில்திருவாசலிலே முறை கெட்ட கேள்வியாக்கி) இப்படி கூப்பிடத்தானும் க்ஷமரன்றிக்கே அவஸந்நராய்க் கொண்டு ஒருபிராட்டிதசையையடைந்து, *கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள்* *இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கும்* *சிந்திக்கும் திசைக்கும்*இத்யாதிப்படியே திவா ராத்ரவிபாகமற, அழுவது தொழுவது மோஹிப்பது ப்ரலாபிப்பது அடைவுகெடப் பேசுவது நெடுமூச்செறிவது அதுதானும் மாட்டாதொழிவது ஸ்தப்தையாயிருப்பது இப்படி ஆர்த்தி விஞ்சிச் செல்லுகையாலே, *ஆசா சிந்தா ஸ்ம்ருதி கீர்த்தி விலாபோந்மாத விப்ரமா:, மோஹோ வ்யாதிர் ம்ருதிச்சேதி விகாரா: காமஜா தச. * என்றாப்போலே அவஸ்தைகளுக்கு அடைவு பிடிக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற வார்த்தியை. பெரியபெரு மாள் கண்வளர்ந்தருளுகிற கோயில் திருவாசலில் பெண்பிள்ளையைப்பொகட்டுத் திருத்தாயார் கூச்சுமுறை தவிர்ந்து தானே இவள்தசையை அவர்க்குச் சொல்லி *திருவரங்கத்தாய் இவள் திறத்தென்செய்கின்றாய்* *என்செய்திட்டாய்* *என் சிந் தித்தாய்* *என்செய்கே னென்திருமகட்கு* என்று அவர்தம்மையே கேட்கும்படி அத்யவஸாதம் பிறந்து. (அடைவற்ற அரதியை) என்று பாடமானபோது *கங்குலும் பகலும்* இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே திவாராத்ர விபாகமற அழுவது தொழு வது இத்யாதிகளாலே ஆசாசிந்தாதிகளிற்போலே அவஸ்த்தைகளுக்கோரடைவு பிடிக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற அரதியை யென்று யோஜிக்கவுமாம்.

[5] (தேற்றவொண்ணாதபடி தோற்று) *அன்னையர்காளென்னைத் தேற்ற வேண்டா* *கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மை தோற்றேன்* என்று பார்ச்வஸ்தரா லும் தேற்றித் தரிப்பிக்கவொண்ணாதபடி அபஹ்ருத சித்தராய்க்கொண்டு பார தந்த்ர்யத்தையுமிழந்து. (ஒன்றிநிற்கப்பண்ணின பலாதாநம் மற்றும் கற்பாரிழவிலே சுவறி) இப்படி விரஹவ்யதையாலே மிகவும் தளர்ந்திருக்கிற இவரைத் தரிப்பிக் கைக்காகத் தன்விஜய பரம்பரையைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டு ப்ரீதராய், *குன்ற மெடுத்த பிரானடியாரொடு மொன்றிநின்ற சடகோபன்* என்று தன் விஜயத் திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே பொருந்திநிற்கும்படி பண்ணின பலாதாநமானது, *கற்பாரிராமபிரானை யல்லால் மற்றுங்கற்பரோ* என்று அவதார ப்ரயுக்த ஸௌலப்யத்தையுடையனாய் ப்ரியபரனுமாய் ஹிதபரனுமாய், தானங்கீ கரிக்க நினைத்தாரை நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷபர்யந்தமாக நடத்துமவனுமாயிருக் கிற விவனையொழிய மற்றுமொரு விஷயத்தைக் கற்பரோ! இப்படி ஸுலபமான இவ்விஷயத்தை ஸம்ஸாரிகளிழப்பதே என்று அவர்களிழவை யநுஸந்தித்து அதிலே சுவறி.

[6] (பழைய தனிமைக்கூப்பீடு தலையெடுத்து) *பாமருமூவுலகும் படைத்த பற்பநாபாவோ* என்று தொடங்கி*தனியேன் தனியாளாவோ* என்று ஒரு துணை யின்றிக்கேயிருந்து அவனுடைய ஜகத் காரணத்வாதிகளைச் சொல்லிக் கூப்பிடும்

படி முன்புத்தை *உண்ணிலாவியில் கூப்பீடே மீளவும் தலையெடுத்து. (சூழவும் பகை முகஞ்செய்ய) *சூழவும் தாமரை நாண்மலர்போல் வந்துதோன்றும்* *இணைக்கூற்றங்கொலோ வறியேன்* *கண்ணன் கோளிழை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றதே* என்று முன்பநுபவித்தவனுடைய முகாவயவ சோபையானது விசதஸ்ம்ருதி விஷயமாய் பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் தோன்றி நின்று நலிய, (எடுப்பும் சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க) விஜயங்களைக்காட்டித் தரிப்பித்தபோது தலைசாய்ந்தும் மீளவும் கூப்பிடும்படி தலையெடுத்தும் இப்படி எடுப்பும் சாய்ப்புமாய்ச் செல்லுகிற க்லேசம் நடவா நிற்கச்செய்தே. (உபாயாதிகாரதோஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்தவைசித்திரியைக்கேட்க) உபாயபூதனை உனக்கு அஜ்ஞாநாசக்திகளாகிற தோஷமின்றிக்கேயிருக்க சரணாகதனை யெனக்கு ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களும் ஆர்த்தியு முண்டாகையாலே அதிகார தோஷமின்றிக்கேயிருக்க, *பாசங்கள் நீக்கி* என்று தொடங்கி, *மாயங்கள் செய்து வைத்தி* என்று அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகளை ஸவாஸநமாகப் போக்கி உனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாகக் கொண்ட பின்பு ஜந்ம மரணாத்யாச்சர்யங்களையுண்டாக்கி என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைத்த ஆச்சர்யத்தை யருளிச்செய்யவேணுமென்று கேட்க.

[7] (ஐச்சமாக இருத்தியுறக்கொண்ட ஸ்வபரப்ரயோஜநத்தை யருளிச்செய்ய) அவன் ' நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் போதுபோக்காக வும்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள வைத்தோங்காணும்' என்று கர்மமடியாகவன்றிக்கே தன்னிச்சையாலேயிருத்தி *உறப் பலவின் கவி* என்கிறபடியே தனக்குத்தகுதியான கவிகளைப் பாடுவித்துக்கொண்ட ஸ்வப்ரயோஜநமும் பரப்ரயோஜநமுமான வித்தை வைத்ததுக்குஹேதுவாக வருளிச்செய்ய. (என் சொல்லி யெந்நாள் பார் விண்ணீரிறப் பெதிரெதுவு மென்கிற உபகார ஸ்ம்ருதியோடே) வ்யாஸ பராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகள் முதலாழ்வார்களுண்டாயிருக்கத் தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து *என்சொல்லி நிற்பனோ* *எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ* *பார்விண்ணீர் முற்றுங்கலந்து பருகிலுமார்வனோ* *இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனோ* என்று அவன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்தித்தால் எங்ஙனே நான் தரையில் கால்பாவுவது; அவ்வுபகாரத்தைக் காலதத்வமுள்ளதனையுமநுஸந்தித்தாலும் பர்யாப்தனாகிறிலேன், ஸகல ஸ்தலங்களிலுமுண்டான ஸகல சேதநருடையவும் வாகாத்யுபகரணங்களை நானொருவனுமேயுடையேனுமாய் காலத்ரயத்திலும் பேசியநுபவித்தாலும் த்ருப்தனாவனோ! *உதவிக்கைம்மாறு* என்று தொடங்கி, *ஏதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே* என்று இதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணுவோமென்னில் அதுவும் ததீயமாயிருக்கையாலே உபய விபூதியிலும் செய்யலாவதொன்றில்லை யென்னும்படியான உபகாரஸ்ம்ருதியோடே கூடிக்கொண்டு.

[8] (தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம்பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர்குழுவிலே பாட்டுக்கேட்பிப்பதாக காந கோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர்) *செம்பவளத்திரள்வாய் தன் சரிதைகேட்டான்* என்கிறபடியே பிராட்டியையொழிய பெருமாள் தனியிருந்தவிருப்பிலே குசலவர்கள் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்பித்தாப்போலன்றிக்கே, *இன்பம் பயக்க வெழில்மலர் மாதருந்தானு மிவ்வேழுலகை யின்பம் பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து* என்று ஆநந்தமயனை தனக்கும்ஆநந்தவர்த்தகையான பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்தியிலே லோகமடங்க வாழும்படி உபய விபூதிநாதத்வத்தால் வந்த வேறுபாடு தோற்றவெழுந்தருளியிருந்த *நிலத்தேவர் குழு வணங்கும் சிந்தைமகிழ் திருவாறன் விளையில் அந்தபூஸுரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே ப்ரத்யுபகாரமாகத் திருவாய்மொழி கேட்பித்தடிமைசெய்யப்பா(ரி)ர்த்து, திருவாறன்விளையிலே பரத்வவிமுகமாம்படி தம் நெஞ்சு ப்ரவணமாகையாலே

திருவாறன்விளையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின் - சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மை தேவபிரானறியும் என்று பகவதநுபவஜநிதஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக *ஹாவுஹாவுஹாவு* என்று ஸாமகாநம் பண்ணும் பரமபதத்தில் கோஷ்டியையும், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் நினைவுக்கு வாய்த்தலையிலே யிருந்து எல்லாருடைய நினைவு மறியும் அயர்வறுமமரர்களதிபதியறிய விஸ்மரித்தவர்.

[9] (சரமோபாய பரராணர்க்கு) கீழ்த்தாமருளிச்செய்யக் கேட்ட ஸித்தஸாதநத்திலே தத்பரரானவர்களுக்கு. (நீணகரமது துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றில முள்ளித்தொழுமினென்று ப்ராப்ய ஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் ஏழாம்பத்தில்) அதாவது—* நீணகரமதுவே மலர்ச்சோலைகள் சூழ் திருவாறன் விளை-வாணனையாயிரந்தோள் துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலம்* *உள்ளித்தொழுமின் தொண்டீர்* என்று நிரதிசய போக்யமான திருவாறன்விளையாகிற மஹாநகரமே ப்ராப்யம்; அங்கெழுந்தருளிநிற்கிற உஷாநிருத்தகடகனானவனே அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகம். இவ்வர்த்தத்தில் மாறுட்டமில்லை ஆகையால் இவ்வர்த்தத்தில் ருசியுடையீர் புத்திபண்ணுங்கோள் என்று ப்ராப்யத்தினுடைய அவதி ததீய விஷயமென்றும் ப்ராபகத்தினுடைய அவதி அர்ச்சாவதார ஸுலபனானவனே யென்று மிவ்வர்த்தத்தைத் தம்முடைய உகப்பாலே வெளியிட்டருளுகிறார் ஏழாம் பத்திலென்கை. .... (225-7)

226. எட்டாம்பத்தால் கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வசக்தியோகத்தாலே நித்யமாகக் கல்பிதமான போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாநங்களையுடையனாகையாலே ஸத்ய காமனான ஸர்வேச்வரன், கீழ் தமக்குண்டான வாசிகமான வடிமையையும் விஸ்மரித்து தன்னனுபவாலாபத்தாலே கலங்கி, தன்னுடைய குணத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிசங்கைபண்ணி ஸம்ஸாரதோஷாநுஸந்தாநத்தாலே அஞ்சின இவரை தரிப்பிக்கைக்காக பூர்வோக்தோபகாரத்தை ஸ்மரிப்பிக்க; அத்தாலே க்ருதஜ்ஞராய், அதுக்குப் பலமாக இவர் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ண அத்தாலே தான் பெறுப்பேறு பெற்றானாய் இவர்க்குண்டான ஆத்ய குணங்களாலே அதிப்ரீதனாய், இவர் திருவுள்ளத்திலே யிருந்து நிரதிசயமாக வநுபவிப்பித்து, இனி அயோக்யரென்றகலாதபடி ஆத்மஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க, அதினுடைய யாதாத்ம்யத்தை யநுஸந்தித்தவர் கீழ் தம்முடைய ப்ராப்யப்ராபகங்களைக் கேட்டு உகந்தவர்கள் ப்ராப்யமொன்றும் ப்ராபகமொன்றுமாய் இருகரையராகாதபடி ப்ராப்யமாகச் சொன்ன விஷயமொன்றிலுமே அவர்களைத் தத்பரராக்குகிறாரென்கிறார்.

226-8 [1] தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்ல கோட்பாடென்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீபரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்ய காமன்கொண்ட வாக்வ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையும் அச்சமுந்தீரத் [2] தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதா பலப்ரத்யுபகாரமாக வேந்தர் தலைவன் கந்யகாதானம் போலே ஆரத்தழுவி அறவிலைசெய்த ஆத்மலாபத்தாலே அதீவ விளங்கிப் பணைத்து [3] ஜந்மபாசம்விட்டு ஆத்வாரம் ஆளுமாளாரென்று பரிந்து அநுரூபனோடே அமர்ந்து பிரிவில் க்ருபணதசையாகத் துவரும் சீதாகுணங்களாலே ப்ரீதிவர்த்தித்துத் [4] திந்திக்க வுள்ளே உறைந்து கண்டு கொண்டிருந்து அமாநுஷ போகமாக்கினவன் [5] மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருவினை நோய் மறுவலிடாமல் சிறியேனென்றதின் பெருமையைக் காட்ட, [6] தேஹாதிகளில் பரமாய், நின்று நினைக்கில் லக்ஷ்மீ துல்யமாய் அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தவர் [7] ஸ்வஸாதந ஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொண்மின் உள்ளத்தென்று ப்ராப்யைகபரராக்குகிறார் எட்டாம்பத்தில்.

[1] (தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்லகோட்பாடென்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீபரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்யகாமன்) *தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி யேவமற்றமரராட்செய்வார் மேவியவுலகம் மூன்றவையாட்சி* *பணியாவமரர் பணியும் பண்பும் தாமேயாம்* *நேர்பட்டநிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்* *நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தானிறைந்த* என்று லக்ஷ்மீப்ரப்ருதி திவ்யமஹிஷிகளுக்கு வல்லபனாய் நித்யஸூரிகள் ஏவிற்றுச்செய்ய அவர்கள் சேஷத்வ நுத்திக்கும் ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் தானே விஷயமாய், தன்னோடேபொருந்தி பூர்ணமாய்க் கட்டளைப் பட்டிருக்கிற லோகத்ரயத்துக்கும் நிர்வாஹகனாயிருக்குமென்னும்படி, கீழ்ச்சொன்ன தன் சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பிக்கப்பட்ட பத்நீபரிஜநஸ்தாந போக்ய போகோபகரணங்களையுடையனாகையாலே ஸத்யகாமனாயிருக்கிறவன். (கொண்டவாக்லுத்தினையார் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையுமச்சமும் தீர) "உம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவிக்கத் தொள்ள வைத்தேனாம்" என்று தான் இவரைக்கொண்டு வாசிகமானவடிமையையும் கொள்ளும்படியாக்கின, *காணுமாறருளாயென்றென்றே கலங்கி* என்று தன்னைக் கண்டால் கண்டவுடன் பவிக்கப் பெருமையால் வந்த கலக்கமும், அவ்வளவன்றியே, *உகந்துகந்த* என்று தொடங்கி *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்று தன்னுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யமாகிற குணத்திலும்; *இறந்ததும் நீயே* என்று தொடங்கி *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்று தன்னுடைய ஸர்வப்ரகாரித்வமாகிற ஸ்வரூபத்திலும் பண்ணின சங்கையும், *நன்றுமஞ்சுவன் நரகம் நானடைதல்* என்று ஸம்ஸார தோஷாநுஸந்தாநத்தால் வந்த அச்சமும் நிவ்ருத்தமாம்படியாக.

[2] (தலைச்சிறப்பத்தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதாபல ப்ரத்யுபகாரமாக) *தாள்களையெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த* என்னும்படி, *மலரடிப்போதுகளென்னெஞ்சத்தெப்பொழுதுமிருத்தி வணங்கப் பணியமர் முன்பருளிய* என்று பராசராதிகள் முதலாழ்வார்களுண்டாயிருக்கத் தம்மைக்கொண்டு வாசிகமான அடிமையைக் கொண்ட பூர்வோபகாரத்தை ஸ்மரிப்பிக்க, அப்படி மிகச்சிறக்கும்படி யுபகரித்தவதில் தமக்குண்டான க்ருதஜ்ஞதைக்கு பலம் ஸத்ருசப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுகையாகையாலே அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக. (வேந்தர் தலைவன் கந்யகாதாநம்போலே ஆரத்தழுவியறவிலைசெய்த ஆத்மஸமர்ப்பணத்தாலே) *உதவிக்கைம்மாறென்னுயிரென்னவுற்றெண்ணில் அதுவுமற்றாங்கவன் தன்னது* என்று கீழ் ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கத்தேடி அதின் பகவதீயத்வாநுஸந்தாநத்தாலே நிவ்ருத்தரானமையுமறியாதபடி உபகார ஸ்ம்ருதியால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே கலங்கி, *வேந்தர் தலைவன் சனகராசன்* என்கிறபடியே க்ஷத்ரியாக்ரேஸரனாய் ஜ்ஞாநாதிகனான ஜநகராஜன் மாஹேச்வரமான தநுர்ப்பங்கம் பண்ணின பெருமாளைக்கண்டு பிள்ளைத்தனத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே கலங்கி, *விஷ்ணோஸ் ஸ்ரீரநபாயிநீ* என்கிறபடியே ததப்ருதக்ஸித்தையாய் *ராகவத்வே பவத் ஸீதா* என்று ததவதாராநுகூலமாக அவதரித்த பிராட்டியை, *இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ, ப்ரதீச்ச சைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா.* என்று ஸமர்ப்பித்தாப்போலே, *பெருதவிக்கைம்மாறுத் தோள்களையாரத்தழுவி யென்னுயிரை யறவிலை செய்தனன்* என்று அமூர்த்தமாயிருக்கச் செய்தே உபகார ஸ்ம்ருதியாலே வந்த ஹர்ஷத்தாலே, தாளும் தோளுமாய்ப் பணைத்துத் தோற்ற பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே பணைத்துக்கொண்டு அத்யாதரத்தோடே அநந்யார்ஹமாக ஸமர்ப்பித்த ஆத்மவஸ்துவைப் பெறுகையாலே. (அதீவ விளங்கிப் பணைத்து) *அதீவ ராமச் சுசுபே* என்றும் *அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா* என்றும் அவளைப் பெற்று விளங்கினாப் போலே, *சோதி* என்றிவர் பேசும்படி இவர் தம்மதல்லாத தொன்றைத் தம்மதாக ப்ரமித்துக் கொடுத்தாப்போலே அவனும் தன்னதல்லாத

தொன்றைப் பெற்றுப்போலே ப்ரமித்து அத்யுஜ்ஜ்வலனாய் *தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய் தாள்களாயிரத்தாய் பேர்களாயிரத்தாய்* என்னும்படி சதசாகமாகப் பண்ணத்து.

[3] (ஜந்மபாசம்விட்டு ஆத்வாரமானுமாளா ரென்றுபரிந்து அநுரூபனோடே யமர்ந்து பிரிவில் க்ருபண தசையாகத் துவரும் ஸீதாகுணங்களாலே ப்ரீதிவர்த்தித்து) ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகள் பெருமாளைக் கைப்பிடித்தபின்பு அவரளவில் ப்ரேமத்தாலே ஜன்மபூமியான ஸ்ரீமிதிலையை நினையாதாப்போலே, இவரும், *பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு* என்று திருவடிகளைக் கிட்டுகையில் ஸங்கத்தாலே புறம்புண்டான வலிய ஸங்கங்களை நிச்சேஷமாகவிட்டு, *ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மிங்களாந்யபிந்நமுதி* என்று அவள் பெருமாளுடையவழகைக்கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணினாப்போலே, இவரும், *ஆளுமாளாராழியுஞ் சங்கும் சுமப்பார் தாம்* என்று தமக்குப் பரிகைக்கு ஒராளுமாளாகிறிலர், மலைசுமந்தாற்போலே திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் தரிப்பார்தாமாயிராநின்றது என்று அவன் ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு பரிந்து, அவள் பெருமாளுடைய சௌர்யாதிகளை நினைத்து பயம் கெட்டு, *தல்பாரி* இத்யாதிப்படியே தனக்கநுரூபரான இவரோடே பொருந்தியனுபவித்தாப்போலே, இவரும் *வார்கடாவருவி* என்று தொடங்கி அவன்சௌர்யாதிகளை அநுஸந்தித்து நிர்ப்பயராய், *அமர்ந்த மாயோனை முக்கணம்மானை நான்முகனை யமர்ந்தேனே* என்று அவனோடே பொருந்தியநுபவித்து, விச்லேஷதசையில் அவள், *ஹிமஹதநலிநீவ நஷ்டசோபா வ்யஸநபரம்பரயாதிபீட்யமாநா, ஸஹசரரஹிதேவ சக்ரவாகீ ஜநகஸுதா க்ருபணாம் தசாம் ப்ரபந்நா* என்று நிர்க்க்ருணருமிரங்கவேண்டும்படியான தசையை ப்ராப்தையானாப்போலே, இவரும், *காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து* என்று அவனைக்காண வாசைப்பட்டு திக்குக்கள்தோறும் பார்ப்பது கூப்பிடுவதாகையாலே கண்ணும் வாயும் நீர்ப்பசையறும்படியாகையால் ஜநககுலஸுந்தரியின் குணங்களெல்லாம் இவர்பக்கலிலே காண்கையாலே *குணைர் ரூபகுணைச்சாபி ப்ரீதிர்பூயோப்யவர்த்தத* என்று குணதர்சநத்தாலே அவள்பக்கல் ப்ரீதி வர்த்தித்தாப்போலே, இவரளவில் ப்ரீதி வர்த்தித்து.

[4] (தித்திக்க வுள்ளேயுறைந்து) *அஸ்யா தேவ்யா மநஸ் தஸ்மிம்ஸ் தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம்* என்று எப்போதும் அவள் நெஞ்சுக்கினிதாம்படி யிருந்தாப்போலே* உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான்* *ஒருக்கடுத்துள்ளேயுறையும் பிரான் கண்டீர்* என்று அநுஸந்திக்குந்தோறும் நிரதிசயபோக்யனாய்க்கொண்டு இவர் திருவுள்ளத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணி. (கண்டு கொண்டிருந்து அமாநுஷபோகமாக்கினவன்) *இருந்தான் கண்டு கொண்டு* என்று தரித்ரன் தநலாபமுண்டானால் பார்த்துக்கொண்டிருக்குமா போலே இவரைப்பெற்ற ப்ரீதியாலே வைத்தகண் மாறாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, *ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே, புஞ்ஜாநா மாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ* என்று விச்லேஷதசையிலும் வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணி தரிக்கலாம்படி அவளை, மாநுஷமன்றிக்கே திவ்யமாயிருந்துள்ள போகங்களை புஜிப்பித்தாப்போலே, இவரையும், *தருந்தானருள்தானினி யானறியேன்* *செவ்வாய்முறுவலோடெனதுள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றி யானறியேன் மற்றருளே* என்று வித்தராய்ப் பேசும்படி அப்ராக்ருத போகங்களைப் புஜிப்பித்தவன்.

[5] (மூன்றுதத்துக்குத்தப்பிப்பிழைத்து அருவினைநோய் மறுவலிடாமல் சிறியேனென்றதின் பெருமையைக்காட்ட) *மருள்தானீதோ* *பின்னையார்க்கவன் தன்னைக் கொடுக்கும்* அருள்தானினி யானறியேன்* என்கிற உகப்புச் செல்லாநிற்கச்செய்தே, *சிறியேனுடைச்சிந்தையுள் நின்றொழிந்தார்* என்று தம் சிறுமையை அநுஸந்தித்த வாறே *வளவேழுலகிலே *களவேழ் வெண்ணெய்தொடுவுண்ட கள்வாவென்பன்— அருவினையேன்* *வணங்கினுமுன்பெருமை மாசூணதோ* *அடியேன் காண்பா

னலற்றுவனிதனில் மிக்கோரயர்வுண்டே* என்றும் (1), *பொருமாநீள்படையிலே *சிந்தையுள்வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன்* என்றும் (2), *அந்தாமத்தன்பிலே *அல்லாவியுள்கலந்த* *என்முடிவுகாணாதே என்னுள்கலந்தானை* என்றும்(3), இப்படி மூன்றிடத்திலே வந்து பரிஹ்ருதமானதாகையாலே மூன்று தத்துக்கு இவர் பிழைத்த அயோக்யதாநுஸந்தாநவ்யூதி மறுவலிட்டு இன்னம் இவர் அகலில் செய்வதென் னென்றஞ்சி, இனியிவர்தாம் அகலுகிறது வந்தேறியான அசித் ஸம்பந்தத்தையிட்டு 'இது நமக்கு அநர்ஹம்' என்றிறே, இதினுடைய யதாவஸ்த்த வேஷத்தைக் கண்டால் அகலவொண்ணாதே என்றுபார்த்து அதுமறுவலிடாதபடியாக, நமக்கு கௌஸ்துபம் போலவும் ஸ்ரீஸ்தநம்போலவும் தேஜஸ்கரமாய் போக்யமுமாயிருக்கும் அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணமாய்க் காணும்மும்முடைய ஆத்ம ஸ்வரூபமிருப்பதென்று சிறிதாக இவர் அநுஸந்தித்த ஆத்ம வஸ்துவின் வைலக்ஷண்யத்தை, *யானுந்தானா யொழிந்தான்* *தேனும் பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித்தித்தித்து* என்று தனக்கு அப்ருதக்ஸித்த ப்ரகாரமாகவும் நிரதிசய போக்யமாகவும் அநுஸந்திக்கும்படி காட்டிக் கொடுக்க.

[6] (தேஹாதிகளில் பரமாய், நின்று நினைக்கில் லக்ஷ்மீ துல்யமாய் அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தவர்) *சென்றுசென்று பரம்பரமாய்* என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரியாதிகளில் வ்யாவ்ருத்தமாய் ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய், *நினையும் நீர்மையதன்றிவட்கிது நின்று நினைக்கப்புக்கால்* *அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள்* *அன்றி மற்றோருபாயமென்* என்று யதாநிரூபணம்பண்ணில் பிராட்டி யோபாதி அநந்யார்ஹமாய், அவ்வளவுமன்றிக்கே, *மாகாயாம் பூக்கொள்மேனி நான்குதோள் பொன்னாழிக்கை யென்னம்மான் நீக்கமில்லா வடியார்தம்மடியா ரடியாரடியா ரெங்கோக்களவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்லகோட்பாடே- ஊழிதோறூழி-வாய்க்கதமியேற்கு* என்று விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனான ஸர்வேச் வரனை விச்லேஷிக்க க்ஷமரல்லாத பாகவதர்களுடைய சேஷத்வத்தினெல்லையிலே நிற்கிறவர்கள் எனக்கு சேஷிகள், இருகரையரன்றிக்கே அவர்களுக்கே ஸபரிகரமாக அநந்யார்ஹனாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடு கால தத்வமுள்ளதனையும் எனக்கு ஸித்திக்கவேண்டும், என்று இப்படி ததீய சேஷத்வகாஷ்டையளவும் செல்ல நிற்கும் படி பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்தையநுஸந்தித்தவர்.

[7] (ஸ்வஸாதநஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொள்மினுள்ளத்தென்று ப்ராப்யைகபரராக்குகிறார் எட்டாம்பத்தில்.) அதாவது—தம்முடைய ஸாதநஸாத்யங்களே தங்களுக்குமென் றிருக்கிறவர்கள், தத்விஷயம் ப்ராபகமும் ததீயவிஷயம் ப்ராப்யமுமாய் இருகரைய ராகாதபடி *திருக்கடித்தானத்தை ஏத்தநில்லா குறிக்கொள்மினிடரே* *கோவிந்தன் மண்விண் முழுதுமளந்த வொண்டாமரை மண்ணவர் தாம் தொழ வானவர் தாம் வந்து நண்ணுதிருக்கடித்தானநகரே-இடர்கெடவுள்ளத்துக் கொள்மின்* என்று திருக்கடித்தானத்தை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினவளவிலே துக்கங்களெல்லாம் நிலை குலைந்துபோம், இத்தைக் குறிக்கொள்ளுங்கோள், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸர்வஸுலப மான திருவடிகளை உபயவிபூதியிலுள்ளாரும் வந்தனுபவிக்கும்படியான திருக்கடித் தான நகரை உங்கள் ஸமஸ்ததுக்கங்களும் போம்படி நெஞ்சிலே கொண்டநுஸந்தி யுங்கோளென்று கீழில் பத்தில் ப்ராப்யமாக உபதேசித்த அர்ச்சாவதாரபூமியே துக்கநிவர்த்தகமென்கையாலே, ப்ராப்யமான விஷயமே ப்ராபகமுமென்று தர்சிப் பித்து ப்ராப்யவிஷயமொன்றிலுமே தத்பரராக்குகிறார் எட்டாம்பத்திலென்கை. (226)

227 ஒன்பதாம் பத்தால், இப்படி அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகையாலே இத் தலையில் ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமல் ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே உதவி ரக்ஷிக்கும்

ஆபத்ஸகனான ஸர்வேச்வரன், கீழ் ப்ரகாசிப்பித்த ஆத்ம தர்சநத்துக்குப்பலம், ஸ்வ ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தையனுபவிக்கையாகையாலே, அவ்வனுபவத்தி லுண்டான த்வரையாலே க்ஷணகாலம் விலம்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஆர்த்தரான தமக்கு, ஆரப்தசரீராவஸாநத்திலே பேறுகக்கடவது என்று நாளவதியிட்டுக் கொடுக்கப்பெற்றவர், கீழ் தம்முபதேசத்தால் திருந்தினவர்களையொழிய அல்லா தாரையும் விடமாட்டாத பரமக்ருபையாலே யதாதிகாரம் ஸர்வோபாயங்களையும் அருளிச் செய்கிறாரென்கிறார்.

(227--9) [1] எண்டிசையுமகல்ஞாலம் எங்குமளிக்கின்ற ஆலின்மே லென்னும்படி நித்யபோகபாதலீலோபகரணத்தின் லயாதிகளைப் போக்கும் ஆபத்ஸகன் [2] ஆருயிரேனெனப்படுத்தின ஆத்ம தர்சநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்றுமுடுக விட்டு [3] ஏகமெண்ணிக் காணக் கருதி எழநண்ணி நினை தொறுமுருகி யலற்றிக் கவையில் மனமின்றிப் பதினாலாண்டு பத்துமாஸமொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒரு மாஸதிந ஸந்த்யை யில் படுமது க்ஷணத்திலேயரகவிரங்குகிற த்வரைக்கீடாக [4] இனிப்பத்திலொன்று தசமதசையிலே பேறென்று நாட்கா லாகத் தம்பிக் கிட்டதாகாமல் நாளை வதுவைபோலே நாளிடப் பெற்றவர், [5] இம்மடவுலகர் கண்டதோடுபட்ட அபாந்த வாரக்ஷகாபோக்யாஸாகாநுபாய: ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி [6] மற்றொன்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம், [7] அதில் துர்ப்பல புத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலை மாலை விண்டு தேனை வாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்க பக்தி, அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி, [8] அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரணமாத்ரம், ஸர்வோபாய சூந்யர்க்கு இப் பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறார் ஒன்பதாம்பத்தில்.

[1] (எண்டிசையுமகல் ஞாலமெங்கு மளிக்கின்ற ஆலின்மேலென்னும்படி நித்யபோகபாதலீலோபகரணத்தின் லயாதிகளைப் போக்குமாபத்ஸகன்) *எண்டிசை யும் கீழும் மேலும் முற்றவுமுண்டபிரான்* *அவனே யகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான் அவனே அஃதுண்டுமிழ்ந்தானளந்தான்* அகலிடம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந் தெங்குமளிக்கின்ற வாயன்* *ஆலின் மேலாலமர்ந்தான்* என்று ஸகல லோகங் களையும் ப்ரளயங்கொள்ளாமல் ஏற்கவே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி அழிந்த வற்றை மீண்டு முண்டாக்கியும், ஹிரண்யாக்ஷனாலே தன்னுண்டு அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்தும், மஹாபலி பலாத்கரித்தாளுகிற தசையிலே எல்லை நடந்து மீட்டும், இப்படி ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே உதவி ரக்ஷித் தவனென்னும்படி கீழ்ச்சொன்ன ஸத்ய காமத்வத்தால் வந்த நைரபேக்ஷ்யம் தோற்ற இத்தலையில் அபேக்ஷையற ப்ரத்யுபகாரம் நினையாமல் வரையாதே தன் பேறாக நோவுபடுமளவுகளிலேயுதவி, *பாதோஸ்ய விச்வாபூதாநி, த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி* என்கிற படியே, அம்ருத சப்தத்தாலே சொல்லும்படி நித்ய போகமான த்ரிபாத் விபூதியைப் பற்ற அல்பமாகையாலே பாத சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட லீலோபகரணமான இவ்விபூதியின் லயாதிகளைப் போக்குமாபத்ஸகனானவன்.

[2]) (ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்மதர்சநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுகவிட்டு) *இருத்தும் வியந்தில் தம்மோடு கலந்த கலவியை ஸ்மரிப்பிக்க வித்தராய்ப் பேசுகிறவளவில் அவன் தட்டுமாறி நின்று பரிமாறின சீலத்திலே யீடுபட்டு *ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர் பட்டது* என்று என்னுத்மாபட்டது நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற நித்ய ஸூரிகள் ஸ்வரூபந்தான் பட்டதோ வென்னும்படியாகத் தான் மேல்விழுந்தனுபவித்த ஆத்ம வைலக்ஷண்யத்தை கீழில்பத்தில் யதாவாகக் காட்டக்கண்டதுக்குப் பலம் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை யநுபவிக்கையாகையாலே, *சோதி வாய் திறந்துன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் *பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்* *உன் தாமரை மங்கையும் நீயு மிடங்கொள்மூவுலகுந் தொழ விருந்தருளாய்* *கனிவாய் சிவப்ப நீ காணவாராய்* *நின்பன்னிலா முத்தம் தவழ் கதிர் முறுவல் செய்து நின் திருக்கண்தாமரை தயங்க நின்றருளாய்* என்று திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச் செய்யவேணும், திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கியருளவேணும், திருவடிகளை என் தலையிலே வைத்தருளவேணும், தேவரும் பிராட்டியும் கூடவெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பை யெனக்குக் காட்டியருளவேணும், என்முன்னே நாலடி உலாவியருளவேணும், அநுகூல தர்சநத்தில் பிறக்கும் ஸ்மிதம் காணவேணும் என்று இப்படி அநுபவ பரம்பரையை யாசைப்பட்டு க்ரமப்ராப்தி பற்றாமையாலே, *கூவுதல் வருதல் செய்யாய்* என்று நிரதிசயபோக்யமான உன் திருவடிகளிலே நானும் வந்தடிமை செய்யும்படி என்னை யங்கே யழைத்தல், நீ இங்கே வருதல் செய்தருளவேணுமென்று இப்படி முடுகவிட்டு.

[3] (ஏகமெண்ணிக் காணக்கருதி யெழநண்ணி நினைதொறு முருகியலற்றிக் கவையில் மனமின்றி) * மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணு மிராப்பகலின்றியே* என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரமபதத்தைக் காண்கையிலே ஸர்வ காலமு மேகரூபமாக மநோரதித்து, *காணக்கருது மென்கண்ணே* என்று பெரிய பிராட்டியாரோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் திவ்ய விக்ரஹத்தோடும் கூடியிருக்கிறவனைக் காணவேணுமென்றாசைப்பட்டு, *எழ நண்ணி நாமும் நம்வானநாடனோடொன்றினோம்* என்று ஸ்மாரகபதார்த்த தர்சநத்திலே நோவுபடுகையாலே முடிந்து போகையிலே யொருப்பட்டு, *திருக்காட்கரை மருவியமாயன்தன் மாயம் நினைதொறு- நெஞ்சம் உருகுமால்* என்று அவனநுபவ தசையில் பரிமாறின சீலாதிகளை நினைக்குந்தோறும் அநுபவோபகரணமான நெஞ்சு சிதிலமாய்க்கரைந்து. *தமரோடங் குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளீரே* என்று தூதப்ரேஷண முகந்தாலே, *கிளிமொழியாளலற்றியசொல்* என்று ஆற்றாமையாலே அக்ரமமாகக் கூப்பிட்டு *கவையில் மனமின்றிக் கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்* என்று இருதலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே ஏகாக்ரசித்தராய், (பதினாலாண்டு பத்துமாஸ மொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒருமாஸ திந ஸந்த்யையில் படுமது க்ஷணத்திலேயாக விரங்குகிற த்வரைக்கிடாக) பெருமாளைப்பிரிந்து பதினாலாண்டு பொறுத்திருந்த ஸ்ரீ பரதாழ்வான், *பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே* என்ற அவதி கழிந்த ஒருநாளில் பட்ட க்லேசமும், பத்து மாஸம் பொறுத்திருந்த பிராட்டி, *மாஸாதூர்த்வம் ந ஜீவிஷ்யே* என்று திருவடியுடன் சொல்லிவிட்ட வநந்தரம் அவ்வொருமாஸத்தில் பட்ட க்லேசமும், க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப்போக ஒருபகலெல்லாம் பொறுந்திருந்த ஸ்ரீகோபிமார், அவன் பசுக்களின்பிற் குழையிலே வாராநிற்க, முற்கொழுந்தில் காணாமையாலே ஒரு ஸந்த்யையில் பட்ட க்லேசமுமெல்லாம் ஒரு க்ஷணத்திலேயாம்படி, *அவனை விட்டகல்வதற்கே யிரங்கி* என்றிடுபடுகிற த்வரைக்கிடாக.

[4] (இனிப் பத்திலொன்று தசமதசையிலே பேறென்று) * நயநப்ரீதி: ப்ரதமம் சித்தாஸங்கஸ் ததோ ந ஸங்கல்ப, நித்ராச்சேதஸ் தநுதா விஷயநிவ்ருத்திஸ் த்ரபாநாச: உந்மாதோ மூர்ச்சா

மரண மித்யேதாஸ் ஸ்மரஸ்தாநாநி வை தஸ:* என்றும், *ப்ரதமஸ் த்வபிலாஷ: ஸ்யாத் த்விதீயம் சிந்தநம் பவேத், அநுஸ்ம்ருதிஸ் த்ருதீயந்து சதுர்த்தம் குணகீர்த்தநம். உத்வேக: பஞ்சம: ப்ரோக்த: ப்ரலாப: ஷஷ்ட உச்யதே. உந்மாதஸ் ஸப்தமோ ஜ்ஞேய: அஷ்டமோ வ்யாதிருச்யதே. நவமே ஜடதா ஜ்ஞேயா தசமம் மரணம் ததா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே காமுகராயிருப்பார்க்கு தசமாவஸ்தை தானே மரணமாமாப்போலே, நம்பக்கல் பரபக்தி யுக்தரான உமக்கும் நம்மைப் பெருவிடில் முடியும்படியான பரமபக்திதசை பத்தாம் பத்திலே பிறக்கத்தேடுகிறது. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன விளம்பமில்லை. இனியுள்ளது பத்திலொன்று தசமதசையான மரணாவஸ்த்தையிலேயேயென்று. (நாட்கடலாகத் தம்பிக்கிட்ட தாகாமல் நாளைவதுவைபோலே நாளிடப்பெற்றவர்) *நாட்கடலைக்கழிமினே* என்கிறபடியே விரஹவ்யஸநத்தாலே ஒருநாள் ஒருகடல்போலே துஸ்தரமாம்படி, *புநர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே* என்று தம்பியான பரதாழ்வானுக்கு நெடுக நாளிட்டுக் கொடுத்தாப்போலேயாகாமே, *நாளை வதுவைமணமென்று நாளிட்டு*என்று இன்றென்னில் வெள்ளக்கேடாம், சிலநாள் கழித்தென்னில் வறட்கேடாமென்று நினைத்து, நாளையென்று நாய்ச்சியார்க்கு நாளிட்டாப்போலே *மரணமானால்* என்று ஆரப்தசரீராவஸாநத்திலே பேருக அவன்தானே நாளிட்டுக்கொடுக்கப்பெற்று ஹ்ருஷ்டரானவர்.

(5) (இம்மடவுலகர் கண்டதோடுபட்ட அபாந்தவாரக்ஷகா போக்யாஸுகாநுபாய ப்ரதிஸம்பந்திியைக்காட்டி) சரமோபாயோபேய பர்யந்தமாகத் தாமருளிச்செய்த ஹிதவசநம் கேட்டுத் திருந்தினவர்களை யொழிய அல்லாதாரையும் விடமாட்டாத தம்முடைய க்ருபையாலே, *இம்மடவுலகர்* என்று ஸம்ஸாரத்திலறிவுகேடரானவர்களுக்கு, *கொண்ட பெண்டிர்* என்றுதொடங்கி ஸந்நிதியிலே ஸ்நேஹிக்குமதொழியக் காணுதபோது ஸ்நேஹமொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற பார்யாபுத்ராதிகள் பந்துக்களன்று, ப்ரளயாபத்ஸகனானவவனே பரமபந்துவென்றும். *துணையும் சார்வும்* *பொருள்கையுண்டாய்* *அரணமாவர்* என்ற பாட்டுக்களாலே அவனை யொழிந்தார் தாங்களுபகாரகரைப்போலே ப்ரயோஜநமுள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண்டாடி ஆபத்து வந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பர்கள்; ஆகையால் அவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்; தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கை பண்ணினாரையும் விச்வஸிப்பித்து ரக்ஷிக்குமவனாய் அவதார முகத்தாலே ஸுலபனாய் ரக்ஷணாநுரூபமான குணங்களையுமுடையனானவவனை யொழிய வேறு ரக்ஷகரில்லையென்றும், *சதிரமென்று தம்மைத் தாமே சம்மதித்து* என்று தொடங்கி தங்களுக்கு போக்யைகளாக ஸம்பாதித்த ஸ்த்ரீகள் ஆபத்து வந்தவாறே உபேக்ஷிப்பர்கள், ஏக ப்ரகாரமாக ஸ்நிக்தனாயிருப்பானவனே, ஆனபின்பு அவர்கள் போக்யரல்லர், அவனே நிரதிசய போக்யனென்றும், *இல்லை கண்டீரின்பம்* என்று தொடங்கி, துக்கங்களிலே சிலவற்றை ஸுகமென்று ப்ரமிக்கிற வித்தனை போக்கி அவனை யொழிய ஸுகரூபமாயிருப்பதொன்றில்லையென்றும், *யாதுமில்லை மிக்கதனில்* என்று தொடங்கி அவனை யொழிய வேறொன்றை ரக்ஷகமென்று பற்றினவர்கள் பண்டைநிலையுங்கெட்டு அநர்த்தப்பட்டுப் போவர்கள். ஆன பின்பு அவனை யொழிய உபாயமில்லையென்றும் இப்படி அவனை யொழிந்தாருடைய அபந்துத்வத்தையும் அரக்ஷகத்வத்தையும் அபோக்யதையையும் அஸுகத்வத்தையும் அநுபாயத்வத்தையும், அதுக்கு ப்ரதிகோடியானவவனுடைய பரமபந்துத்வத்தையும் நிருபாதிகரக்ஷகத்வத்தையும் நிரதிசய போக்யதையையும் ஸுகரூபத்வத்தையும் நிரபேக்ஷோபாயத்வத்தையும் தர்சிப்பித்து இம்மடவுலகருடைய அபாந்தவாதிகள்ப்ரதிஸம்பந்தியை அவர்களுக்குக் காட்டி என்று வாக்ய யோஜநாக்ரமம்.

[6] (மற்றொன்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம்) *மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும் சிற்ற வேண்டா சிந்திப்பேயமையும் கண்டீர்கள்* என்று இதுக்குமேல் சொல்லலாவதொன்றில்லை, இது தன்னை ஸுக்ரஹமாகச் சொன்னோம், மஹாப்ருதிவியில் ஸகலாத்மாக்

களுக்கும் இது தனக்குப் பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டா, சிந்தாமாத்ரமேயமையும் கேளீகோள்-என்கையாலே தனக்கு மேலொன்றின்றியே யிருப்பதாய், ஸங்க்ரஹேண உபதேசிக்கலாய், ஸர்வாதிகாரமாய் ஸுகரவரணமுமாயிருக்குமதாகவும்; கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண்* என்று மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ என்று க்ருஷ்ணனை யொழிய வேறுபாயமில்லை யென்கையாலே ஸித்தமாய் பரம சேதநமாய் ஸர்வசக்தியாய் நிரபாயமாய் ப்ராப்தமாய் ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்குமதாகவும் சொல்லப் படுமதாய், *வடமதுரைப் பிறந்தான் குற்றமில் சீர்கற்று வைகல் வாழ்தல்* என்கிற யாவதாத்மபாவியான குணநுபவத்துக்குடலான ஸித்தோபாயத்தையுபதேசித்தும்.

(7) (அதில் துர்பலபுத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலை மாலை விண்டு தேனை வாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்கபக்தி.) *ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந் நரம், நராணாம் புத்தி தௌர்பல்யாதுபாயாந்தரமிஷ்யதே* என்கிறபடியே அந்த ஸித்தோபாயத்தில் மஹாவிச்வாஸம் பிறக்கைக்கடியான பாக்யமில்லாமையாலே இதரோபாய பரித்யாக பூர்வகமாக அதிலிழிகையில்விச்வாஸமில்லாமையாகிற புத்தி தௌர்பல்யமுடையவர்களுக்கு*மாலை நண்ணித் தொழுதெழுமினோ-காலை மாலைகமல மலரிட்டு நீர்* *விண்டுவாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்* தேனைவாடா மலரிட்டுநீரிறைஞ்சுமீன்* *தனதன்பர்க்கு* என்று பக்தியுக்தராய்க் கொண்டு ஸர்வகாலமும் புஷ்பாத்யுபகரணங்களாலே அவனை ஸமாராதநம் பண்ணி அவன்பக்கல் பக்தி நிஷ்டராகுங்கோளென்று அங்க ஸஹிதையான பக்தியை யுபதேசித்தும். (அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி) அதில் துஷ்கரத்வம், விளம்பபயம் ஆகிறவிவற்றாலே யநுஷ்டிக்க சக்தரல்லாதார்க்கு, *சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்* என்று நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாய் ஸர்வாதிகாரமுமாய் சரீராவஸாநத்திலே பலப்ரதமுமான ப்ரபத்தியை வெளியிட்டும்.

[8] (அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரணமாத்ரம்) உபாயபல்குத்வ பல கௌரவ விரோதி பூயஸ்த்வங்களாகிற சங்காத்ரயத்தாலே அதில் வ்யவஸாயத்துக்குடலான சக்தியில்லாதார்க்கு, *திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல நாளுந்துயர் பாடு சாராவே* என்று, வசநத்தைப் பற்றாசாகப் பிடித்து அவன் திருத்திக் கொள்ளும்படியான உச்சாரண மாத்ரத்தை வெளியிட்டும். (ஸர்வோபாய சூந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று) உச்சாரணந்தனக்கும் தாமாக ஒரு பாசுரமிட்டுச் சொல்ல க்ஷமரன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன உபாயங்களெல்லாவற்றிலும் அயோக்யராயிருப்பார்க்கு. *இப்பத்தும் பாடியாடிப் பணிமினவன் தாள்களையே* என்று இத்திருவாய் மொழியை ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டுபாடி அவன் திருவடிகளிலே விழுங்கோளென்று. (கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநு குணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறாரொன்பதாம்பத்தில்) அதாவது கீதோபநிஷதாசார்யன் தன்னுடைய பரமக்ருபையாலே *நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த* என்கிறபடியே சேதநருடைய ருச்யநுகுணமான உபாயங்களெல்லாவற்றையுமுபதேசித்தாப்போலே, இவரும், ப்ராப்தியணித்தானவாறே ஸம்ஸாரிகள் ஒருவருமிழக்க வொண்ணாதென்கிற க்ருபையாலே யெல்லாமெடுத்துரைத்து அவ்வவருடைய அதிகாராநுகுணமாக உபாயங்களை யெல்லாமுபதேசித்தருளுகிறார் ஒன்பதாம்பத்திலென்கை. .... (227-9)

228. பத்தாம்பத்தில், இப்படி ஆபத்ஸகனுகையாலே அவ்வாபத்ரக்ஷணநுருபமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹங்களுக்கெல்லாம் மூலபூதமாய் நிரதிசயவைலக்ஷண்ய யுக்தமான திவ்யவிக்ரஹத்தோடே வந்துதோன்றி, தன்பக்கல் ந்யஸ்தபரரானவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும் தன்திருவடிகளைக்கிட்டி அனுபவிக்கப்பெறாமையாலும் படுமார்த்தியை ஹரிக்கும் ஸ்வபாவனானவன், கீழில்பத்தில் தம்முடைய த்வ

ராநுகுணமாக நாளிட்டுக்கொடுத்ததுக்குப்பலம் அர்ச்சிராதிகதியாலே தேசவிசேஷத்திலேறப் போகையாகையாலே அதுக்கு ஆப்ததமனானவன் தன்னை வழித்துணையாகப் பற்றி, இனி ப்ராப்தியில் கண்ணழிவில்லையென்று தமக்கேறநிச்சயித்தவிவர், மறைத்துவைத்த அர்த்தமுள்ளதும் வெளியிடவேண்டும்படியான தசையானவாறே. ப்ரதமோபதேச பாத்ரமான தம் திருவுள்ளத்துக்கு க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து.அப்படி பவ்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு கர்த்தவ்யாதிகளை வெளியிட்டு, முதலிலே உபக்ரமித்த பக்தி யோகத்தையும் நிகமித்து, ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸுகரமாக ஆச்ரயணத்தை உபதேசித்து, அநுபவ கைங்கர்யங்களிலே நிற்கிறவர்களுக்கு சிலகுணமாகிற ஆழங்காலையுங்காட்டி, தம்பக்கல் விருப்பத்தாலே தம்திருமேனியில் அதிவ்யாமோஹம் பண்ணுகிறவீச்வரனுக்கு அதின் தோஷத்தையுணர்த்தி,இப்போது தமக்குப் பரதந்த்ரனாய் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொண்டுபோவதாக அத்யாதரம் பண்ணுகிறவனை, அநாதிகாலம்தம்மை ஸம்ஸரிக்க விட்டு உபேக்ஷித்திருந்தக்கு ஹேது வென்னென்று கேட்க, அவனும் இந்த்ரியவச்யதை முதலான ஹேது பரம்பரையை எண்ணி, அதுவும் மதாயத்த மென்றறியும் ஸர்வஜ்ஞரான விவர்க்குப் போக்கடி சொல்லுகையரிதென்று நிருத்தரனாய், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும் அங்குள்ளாருடைய ஸத்காரத்தையும் அவ்வழியாலே போய்ப்பெறும் ஸ்வசரணகமலப்ராப்திபர்யந்தமாகக் காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அது மாநஸாநுபவ மாத்ரமாய் பாஹ்யகரணயோக்ய மல்லாமையாலே அத்தை யதாவாக ப்ராபிக்கவேணுமென்று பதறி அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத திருவாணையிட்டுத்தடுத்து, அது பெருவாணையல்லாமைக்கு ஹேதுக்களையும் சொல்லும்படியான தம்முடைய பரமபக்தியெல்லாம் குளப்படியாம்படியான அபிநிவேசத்தோடே வந்து தம்முடைய தாபங்களைப் போக்கின ப்ரகாரத்தை வெளியிடுகிறாரென்கிறார்.

(228-10) [1] சுரிகுழல் அஞ்சனப்புனல்மைந்நின்ற பொல்லாப்புனக் கருவண்ணரும் ஆபத்தில் கொள்ளும் காமரூப சுந்தரூபத்தாலே ப்ரஹ்மேந்திராதிரானவன், [2] அருள்பெறும் போதணுகவிட்ட கருவில் மலரான வானேறுங்கதிக்கு அண்டமூவுலகும் முன்னோடிக் கால்கிழுந்திடத்தே நிழல் தடங்களாக்கி அமுதமளித்த தயரதன் பெற்ற கோவலனுகையாலே வேடன் வேடுவிச்சி பக்ஷி குரங்கு சராசரம் இடைச்சி இடையர் தயிர்த்தாழி கூனி மாலாகாரர் பிண விருந்து வேண்டடிசிலிட்டவர் அவன்மகன் அவன் தம்பி ஆனை அரவம் மறையாளன் பெற்றமைந்தனுகிற பதினெட்டுநாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்துமாந்தனை வழித் துணையாக்கி, [3] அறியச் சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தே துணைபிரியாமல் போக்கொழித்து, மீள்கின்றதில்லையென்று நிச்சித்திருந்தவர், ஸஞ்சிதங்காட்டும் தசையானவாறே [4] முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணிமறவாது மருளொழி நரு கைவிடேல் என்று க்ருத்யா க்ருத்யங்களை விதித்து நெஞ்சுபோல்வாரைத் தொண்டீரென்றழைத்து [5] வலஞ்செய்து எண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுது மென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டுப் [6] பிணக்கறவைச் சார்வாக நிகமித்து [7] எண்பெருக்கில் எண்ணும் திருநாமத்தின் சப்தார்த்தங்களைச் சுருக்கி மாதவனென்று த்வயமாக்கி, கரணத்ரய ப்ரயோக வ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலை செய்து கொடுத்து செஞ்சொற்கவிகளுக்குக் கள்ளவழி காவலிட்டு [8] மனந்திருத்தி வீடு திருத்தப்போய் நாடுதிருந்தினவாறேவந்து விண்ணுலகந் தர விரைந்து அத்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம்புறப்பட்டவாக்கை

யிலே புக்குத் தான நகர்களை அதிலே வகுத்துக் தூரவை துவரைகளில் வடிவுகொண்ட சபலனுக்கு தேஹதோஷ மறிவித்து [9]. மாயையை மடித்து வானே தரக்கருதிக் கருந்திண்கண் பெரியனுனவனை இன்று அஹேதுகமாக வாதரித்த நீ அநாத்யநாதரஹேது சொல்லென்று மடியைப்பிடிக்க; [10] இந்த்ரிய கிங்கரராய்க் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீரென்னில், அவை யாவரையும் அகற்ற நீ வைத்தவை யென்பர்; அது தேஹயோகத்தாலே யென்னில், அந்நாள் நீதந்த சுமடென்பர்; முன்செய்த முழுவினையாலேயென்னில்; அது துயரமே உற்றவிருவினை உன் கோவமும் அருளுமென்பர்; (11) ஈவிலாத மதியிலே, ‹னென்னுமும்மதன்றே கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களென்னில், ஆங்காரமாய்ப்புக்குச் செய்கைப் பயனுண்பேனும் கருமமும் சருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தா வென்பர்; (12) யானே என்னுன்றுமென்றத்தாலே என்னில் அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உள்ளம் பேதஞ்செய்கை உன் தொழிலென்பர்; ஜீவப்ரக்ருதி சைதன்யம் நீங்கும் வ்ரதஹேது, அகமேனியிலழுக்கறுக்கை அபிமாநி க்ருத்யம், (13)தான் நல்கும் பந்தம் நிருபாதிகம், ஸௌஹார்தம் எஞ்ஞான்றும் நிற்கும், பிணக்கிப்பேதியாத ஜ்ஞாநாதிவைகல்யமில்லை, ஏக மூர்த்தியில் அல்லல்மாய்த்த யத்நபலித்வங்கள் நம்மது, (14) நாம் தனி நின்ற ஸ்வதந்த்ரர் என்று அவனே யறிந்தனமே யென்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர்; (15) நெறிகாட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்து நிற்க; (16) அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம்போலே ஏறப்பெறுகிற வெழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேகஸமுத்ர பேரீகீத காஹள சங்காசீஸ்ஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்குத் [17] தலைமிசையாய்வந்த தாள்களைப்பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டுக் கூசம் செய்யாத செய்திப்பிழை, [18] பற்றுங்கொம்பற்ற கதிகேடு, போரவிட்ட பெரும்பழி, [19] புறம்போனல் வருமிழவு, [20] உண்டிட்ட முற்றீம்பு, அனபுவளர்ந்த அடியுரம், உயிருறவு [21] முதலளவு துரக்கைகளாலே பெருவாணை யல்லவாக்கின பேரவா குளப்படியாம்படி கடல்போன்ற ஆதரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிருர் பத்தாம் பத்தில்.

[1] (சுரிகுழலஞ்சனப் புனல்மைந்நின்ற பொல்லாப்புனக்காயாவென்னுமாபத்தில் கொள்ளும் காமரூப கந்தரூபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்திஹரனனவன்) *சுரிகுழற்கமலக்கட் கனிவாய்* *அஞ்சனமேனி* *புனல்மைந்நின்றவரை போலும் திருவுருவம்* *பொல்லாக் கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கம்* *புனக்காயாநிறத்த புண்டரீகக் கட்செங்கனிவாய்* என்று அந்யோந்ய விலக்ஷணமாய் அதிமநோஹரமாய் அநுபவிதாக்களைத்தனித்தனியே ஆழங்கால் படுத்தவல்ல அவயவசோபையையும் அதுக்குப்பரபாகமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமாய் விடாயர் முகத்திலே நீர் வெள்ளத்தைத் திறந்து விட்டாப்போலே ஸகலச்ரமங்களு மாறும்படி யிருக்கும் திருநிறத்தையுமுடைத்தாகச் சொல்லப்படுமதாய், *காமரூபங் கொண்டெழுந்தளிப்பான்* என்று ஆச்ரிதருடைய ஆபத்ரக்ஷணுநுருபமாக வேண்டினபடி பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹங்களுக்கெல்லாம் கந்தமாயிருக்கும் திவ்யவிக்ரஹத்தைக்கொண்டு தன்பக்கல் நிக்ஷிப்தபரரானவர்கள் அநிஷ்டமான ஸம்ஸாரத்திலிருப்பாலும் அபீஷ்டமான தன் திருவடிகளைக் கிட்டாமையாலும் படும் ஆர்த்தியைத்தீர்க்கும் ஸ்வபாவனனவன்.

[2] (அருள்பெறும்போதணுகவிட்டதுக்குப் பலமான வானேறும் கதிக்கு அண்டமூவுலகும் முன்னேடிக் கால்விழுந்திடத்தே நிழற்றடங்களாக்கி அமுதமளித்த

தயரதன் பெற்ற கோவலனுகையாலே, வேடன், வேடுவிச்சி, பக்ஷி, குரங்கு, சராசரம், இடைச்சி, இடையர், தயிர்த்தாழி, கூனி, மாலாகாரர், பிணவிருந்து, வேண்டடிசி லிட்டவர், அவன் மகன், அவன் தம்பி, ஆனை, அரவம், மறையாளன், பெற்றமைந் தன் ஆகிற பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்து மாத்தனை வழித்துணை யாக்கி) *அவனுடையருள் பெறும் போதரிதால்* *அவனருள்பெறு மளவாவிநில் லாது* என்று கீழில் பத்திலே க்ஷணகாலவிலம்பம் பொருதபடி ஆர்த்தரான தமக்கு. *மரணமானால்* என்று ஆரப்தசரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷம் தருகிறேமென்றணித் தாக நாளிட்டுக் கொடுத்ததுக்குப் பலம், *வானேற வழிதந்த* என்று ப்ராப்யபூமி யான பரமபதத்திலே சென்று புகுருகைக்குவழியாக அவன் காட்டிக்கொடுத்த அர்ச் சிராதிகதியாலே போகப் பெறுகையாகையாலே அவ்வர்ச்சிராதிகதிக்கு,ராஜகுமாரன் வழிபோம்போது வழிக்குக்கடவார் முன்னேடி நிலம்சோதித்து நிழலும் தடாகமும் பண்ணி பின்னைக் கொண்டுபோமாப்போலே, *அண்டமூவுலகளந்தவன்* என்று திருவுலகளக்கவென்றொருவ்யாஜத்தாலே முன்னேடி நிலம் சோதித்து, *அவனடி நிழல்தடம்* என்று காளமேகமான தன் கால் விழுந்தவிடத்தே நிழலும் தடாகமு மாம்படிபண்ணி, அமுதமளித்த பெருமானுகையாலே, *பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங் கீர்த்தநாம்ருதம்* என்கிறபடியே பாதேயமாகத் தன்திவ்யகுணாம்ருதத்தை வர்ஷிக்கு மவனுய், *தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடம்* என்றும், *கூத்தன் கோவலன்* என்றும் சக்ரவர்த்தி திருமகனுயும் க்ருஷ்ணனுயும் வந்தவதரித்தவனுகையாலே, *குஹாஸாஸத்ய தர்மாத்மா நிஷாதாதிபதிம் ப்ரியம்* என்னும்படி *மானைமான் மடநோக்கி உன் தோழியும்பியெம்பி* என்று பிராட்டியையும் இளையபெருமாளையும் முன்னிட்டு, *உகந்த தோழன் நீ* என்று விஷயீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் *ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜாச் சபரீம்* என்கிறபடியே தானே சென்று கிட்டி விருந்துண்டு, *சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந* என்னும்படி தன் விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே பூதையாக் கின சபரி. ஸ்ரீகார்யார்த்தமாக தேஹத்தை யழியமாறினவரென்னுமுகப்பாலே *யா கதிர் யஜ்ஞசீலாநாம் ஆஹிதாக்நேச் ச யா கதிः, அபராவர்த்திநாம் யாச யாச பூமிப்ரதாயிநாம். மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாநநுத்தமாந்.* என்று விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜர்,

குரங்கென்றவிது ஜாத்யேகவசநமாகையாலே *ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி* என்று அத்தலையித்தலையாய்ச் சென்றங்கீகரிக்கப்பெற்ற வாநராதிபதியான மஹாராஜரும், பரிகரமான வாநரவர்க்கமும். *ஒன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்* என்று ஒரு ஹேதுவு மின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே ஸ்வஸம்ச்லேஷவிச்லேஷைக ஸுகதுःக்கராம் படியாக விஷயீகரிக்கப்பெற்ற *அயோத்தியில் வாழும் சராசரம், *சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம், நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா* என்று விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமே உபாயமாக வீடுகொடுக்கப்பெற்ற சிந்தயந்தி. வெண்ணெய் களவு காணப்புக்கவிடத்தே தொடுப்புண்டுவந்து தம்மகத்தே புகப் படலைத்திருகி வைத்து மோக்ஷம் தாராவிடில் காட்டிக்கொடுப்பேனென்று மோக்ஷம் பெற்ற ததி பாண்டர், நாமரூபங்களுள்ளவற்றுக்கெல்லாம் ஒரு சேதநாதிஷ்டாநமுண்டாகை யாலே இதுக்கு மோக்ஷம் கொடுக்கவேண்டுமென்கிற அவன் நிர்ப்பந்தத்துக்காக மோக்ஷம் கொடுக்கப்பெற்ற தயிர்த்தாழி. *ஸுகந்தமேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராநநே, ஆவயோர் கரத்ரஸத்ருசம் தீயதாமநுலேபநம்.* என்று பூசும் சாந்த பேக்ஷிக்க அநந்ய ப்ரயோஜநமாகக் கொடுத்த ப்ரீதியாலே விசேஷ கடாக்ஷ விஷய பூதையான கூனி.

தந்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமி என்று அநந்யப்ரயோஜநமாக பூவைக்கொடுத்த உகப்பாலே* தர்மே மநச்ச தே பத்ர ஸர்வகாலம் பவிஷ்யதி, யுஷ்மத்ஸந்ததிஜாதா நாம் தீர்க்கமாயுர்ப்பவிஷ்யதி.* என்று விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணப்பெற்ற ஸ்ரீமாலா

காரர், *நவம் சவமிதம் புண்யம் வேதபாரகமச்யுத, யஜ்ஞசீல மஹாப்ராஜ்ஞ ப்ராஹ்மணம் சவமுத்தமம்.* என்று *யதந்நः புருஷோ பவதிப்படியே பிணவிருந்திட்ட கண்டாகர்ணன்.

*வேண்டடிசிலுண்ணும்போதீதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக்கொள்ளும் பத்தவிலோனனத்தில் பக்தி புரஸ்ஸரமாக அடிசில் கொண்டுவந்திட்ட ருஷிபத்நிகள். *மீள வவன் மகனை* என்று ஹிரண்ய புத்ரனைய் வைத்துத் தன்னருளுக்கு விஷயமாம் படி பக்தனான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன், *அவன் தம்பிக்கு* என்னும்படி ராவணானுஜனைய் *அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம்* இத்யாதிப்படியே ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டு, *ராகவம் சரணம் கதः* என்று திருவடிகளையடைந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், *பரமாபதமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்தரிம், ஸது நாகவரः ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயணः.* என்று ஸ்வயத்நத்தை விட்டு ப்ரபந்நனைய் ஸ்வாபிலஷித கைங்கர்யம் பெற்ற ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான். *நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம் வெருவிவந்து நின் சரணென* என்கிறபடியே பெரிய திருவடிக்கஞ்சி வந்து திருவடிகளைச் சரணமாகவடைந்த ஸுமுகன். *மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும் மலரடிக்கண்ட மாமறையாளன்* என்று க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தன்னுடைய பால்ய சேஷ்டிதாதிகளை ஸாக்ஷாத்கர்த்துகாமனைய் தபஸ்ஸு பண்ணி அப்படியே காட்டியருளக்கண்டு அனுபவித்தவநந்தரம் நித்யாநுபவத்தை அபேக்ஷித்த கோவிந்தஸ்வாமி, *மாமுனி பெற்ற மைந்தன்* என்று ம்ருகண்டு புத்ரனைய் மோக்ஷார்த்தமாகத் தன்னை வந்தடைந்த மார்க்கண்டேயன். இவர்களாகிற நாநாஜாதிதையாலும் இப்படி பதினெட்டாக வெண்ணலாம்படியிருக்கையாலும், பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் போலேயிருந்துள்ள வித்திரளை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே தானே துணையாய்க் கொண்டு நடத்துமவனைய், *திருமோகூராத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரண்* *காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலங்கதி* என்னும்படி திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்தனான காளமேகத்தை வழித்துணையாகக்கொண்டு.

[3] (அறியச்சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தே துணைபிரியாமல் போக்கொழித்து மீள்கின்றதில்லை யென்று நிச்சித்திருந்தவர்) *நாமுமக்கறியச்சொன்ன நாள்களும் நணியவான* என்றும், *நாளேலறியேன்* என்றும், *மரணமானால்* என்றும் நாளுங்களுக்குச் சொன்ன நாள் ஆஸந்நமாய்த்தென்று பிறர்க்கும் பேசும்படியாய், *ஸுப்ரபாதாசமே நிசா* என்றும், *ஸுப்ரபாதாத்ய ரஜநீ மதுராவாஸ யோஷிதாம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் ப்ராப்தியணித்தானவாறே நல்விடிவான நாளிலே, *துணை பிரிந்தார் துயரமும் நினைகிலை* *பசுமேய்க்கப்போகேல்* *என்கைகழியேல்* *அவன் பசுநிரை மேய்ப்பொழிப்பானுரைத்தன* என்று தமக்குத்துணையானவனைப் பசுமேய்க்கையாகிற அபிமதத்தைப்பற்றவும் போகாதபடி பண்ணி *மீள்கின்றதில்லைப் பிறவித் துயர்கடிந்தோம்* *நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேன்* என்று ஸம்ஸார துரிதம் மறுவலிடாதென்று, *நபிபேதி குதச்சந* என்கிறபடியே ஒன்றுக்கு மஞ்சாதபடி நிச்சயித்திருந்தவர், (ஸஞ்சிதம் காட்டும் தசையானவாறே) மரண தசையானவளவிலே ஸஞ்சிதமாய்ப் புதைத்துக்கிடக்கும் மஹாநிதிகளைப் புத்ராதிகளுக்குக் காட்டுவாரைப்போலே, தமக்கு பகவத்ப்ராப்தி யணித்தானவாறே, ஒருவருமிழக்கவொண்ணாது, எல்லார்க்கும் ஹிதாஹிதங்களறிவிக்கவேணும் என்று பார்த்து.

[4] (முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணிமறவாது மருளொழி நகு கைவிடேலென்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து) *தொழுதெழென் மனனே* என்று ப்ரதமத்திலே உபதேசிக்கும்படி, *முந்துற்ற நெஞ்சே* என்கிறபடியே தம்மிலும் பகவத் விஷயத்திலே முற்பட்டு நிற்கிற தம் திருவுள்ளத்திற்கு, *பணி நெஞ்சே நாளும் பரமபரம்பரனை* *வாழி யென்னெஞ்சே மறவாது வாழ்கண்டாய்* *மருளொழி நீ மட

நெஞ்சே* *நரகத்தை நகு நெஞ்சே* வாழிமனமே கைவிடேல்* என்று நம் ப்ரதிபந்த கங்களையெல்லாம் தானே போக்கி யடிமை கொள்ளும் ஸர்வஸ்மாத்பரனை அநுபவிக் கப்பார். உனக்கு இஸ்ஸம்ருத்தி மாறாதே சென்றிடுக. கைபுகுந்ததென்று இதர விஷயங்களில் செய்யுமத்தை இவ்விஷயத்திலும் செய்யாதேகொள்; *திருவாறன் விளையதனைமேவி வலஞ்செய்து கைதொழக் கூடுங்கொல்* என்று ப்ராப்யவஸ்து கிட் டிற்றாகில் இங்கேயடிமை செய்யவமையாதோ வென்று உகந்தருளின நிலங்களில் நசையாலே ப்ரமிப்பது ஒன்றுண்டுனக்கு, அத்தைத் தவிரப்பார்; உத்தேச்ய வஸ்து ஸந்நிஹிதமாய்த்தென்று இத்தையே பார்க்குமித்தனையோ; நம்மையும் பார்க்க வேண்டாவோ: நான் பரமபதத்தேறப் போகா நின்றேன், நெடுநாள் நம்மைக் குடி மக்களாக்கி யெளிவரவுபடுத்தின ஸம்ஸாரத்தைப் புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப் போரு கிடாய்; நமக்கு இஸ்ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து. அத்திருமலை யைக் கைவிடாதேகொள் என்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை அவச்யகரணீயமாம்படி விதித்து. (நெஞ்சுபோல்வாரைத்தொண்டரென்றழைத்து) தம் திருவுள்ளம் போலே அந்தரங்கரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, *தொண்டீர்வம்மின்* என்று பகவத்விஷயத் தில் சபலரானீர்! வாருங்கோளென்று அழைத்து.

[5] (வலஞ்செய் தெண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுது மென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டு) *கொண்ட கோயிலை வலஞ்செய்திங் காடுங் கூத்தே* என்று அவனெழுந்தருளி நிற்கிற தேசத்தைக் குறித்து அநுகூல வ்ருத்தியைப்பண்ணி ஹ்ருஷ்டராவோம் வாருங்கோளென்கையாலே கர்த்தவ்யமும், *எண்ணுமினெந்தை நாமம்* என்று ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங் கோளென்கையாலே ஸ்மர்த்தவ்யமும், *பேசுமின் கூசமின்றி* என்று உங்களயோக் யதை பார்த்துக் கூசாதே திருவனந்தபுரத்திலே ஸ்நேஹத்துடனேப்பண்ணி வர்த்திக்கிற வனைப் பேசுங்கோளென்கையாலே வக்தவ்யமும், *நமர்களோ சொல்லக்கேண்மின்* என்று நம்மோடு ஸம்பந்தமுடையீர்! நாம் சொல்லுகிறதைக் கேளுங்கோளென் கையாலே ச்ரோதவ்யமும், *படமுடையரவில் பள்ளி பயின்றவன் பாதங்காண நடமினோ* என்று திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோளென்கையாலே த்ரஷ்டவ்ய கந்தவ்யங்களும், *அனந்தபுரநகர் புகுதுமின்றே* என்று இச்சை பிறந்தவின்றே திருவனந்தபுரத்திலே போய்ப் புகவாருங்கோளென்கையாலே வஸ்தவ்யமுமாகிறவை யெல்லாமவர்களுக்கு வெளியிட்டு.

[6] (பிணக்கறவைச் சார்வாக நிகமித்து) உபக்ரமித்தவர்த்தத்தை உபஸம் ஹரிக்கை சாஸ்த்ரக்ரமமாகையாலே, *பிணக்கற* என்கிறபாட்டிலே *வணக்குடைத் தவநெறி* என்று உபக்ரமித்த பக்தியோகத்தை, *சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோ தரன் தாள்கள்* என்று ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி நிகமித்து;- இதில் பட்டோலையான க்ரந்தத்திலே "வீடுமின் முற்றம் பத்துடையடியவ ரிலே உபதேசிக்கத் தொடங்கின ஸாத்யஸித்த ரூபமான ஸாதநத்வயத்தையும் *தவ நெறிக்குப் பரமன் பணித்த* என்று நிகமித்து" என்றவர் இதிலே இப்படி அருளிச் செய்வானென்னென்னில் அது *வீடுமின் முற்றம் ப்ரபத்தி பரமாகவும் *பத்துடை யடியவர் பக்தி பரமாகவும் பூர்வர்கள் நிர்வஹித்த கட்டளையைப் பிடித்தருளிச்செய் தார். இது *வீடுமின் முற்றத்தையும் பக்திபரமாக்கி யோஜித்தருளின எம்பெருமா னார் நிர்வாஹக் கட்டளையைப் பிடித்தருளிச் செய்தார். இதிறே, ஸகலவ்யாக்யாந ஸித்தமுமாய் எட்டிலும் ப்ரதாந யோஜனையுமாயிருக்குமது; இந்த க்ரமத்திலேயிறே இவர்தாம் முதல்பத்தில் பக்தியை யுபதேசிக்கிறாரென்றருளிச்செய்ததும்; ஆகையால் அது முன்புள்ளாரருளிச் செய்தபடியைப்பற்ற வருளிச்செய்தார்; இது எம்பெருமா

னுர் யோஜனையாய் பின்புள்ளாரெல்லாரும் அருளிச்செய்து கொண்டு போந்த மர்யாதையைப்பற்ற வருளிச்செய்தாரென்று கொள்ளுமித்தனை. *வணக்குடைத்தவ நெறி* ,என்கிறவிது ப்ரபத்திபரமாகவும் ஒருயோஜனை ஈட்டிலே தோன்றியிருக்கையாலே (பிணக்கறவை) என்கிறவிதிலே பக்திப்ரபத்திகளிரண்டையும் கூட்டிக்கொண்டு, *சார்வேதவ நெறியிலே, *சார்வேதவ நெறிக்குத் தாமோதரன் தாள்கள்* என்றும், *பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்* என்றும் இரண்டையும் நிகமிக்கிறுரென்றுலோவென்னில், அதுக்கு மநுபபத்தியுண்டு. *பிணக்கற என்கிறபாட்டிலே ப்ரபத்திபரமான யோஜனையுண்டானாலும் விகல்ப மொழிய ஸமுச்சயம் கூடாமையாலே. ஆகையாலே ஸகலவ்யாக்யாநங்களுக்குஞ் சேர, *பிணக்கறவில், உபக்ரமித்த பக்தியை நிகமிக்கிறுரென்னவமையும், ஆனால், பக்த்யுபதேசோபக்ரமம் *வீடுமின்முற்றத்திலேயாயிருக்க (பிணக்கறவை) யென்பானென்னென்னில் "*வீடுமின் என்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்பநமந்த்ரமாக உபதேசித்து" என்ற அத்தையுமிதுக்கு சேஷமாக வொருங்கவிட்டுக்கொண்டுவந்து "அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசை மலமறவுணர்வுகொண்டு நலஞ்செய்வது" என்று தாம் யோஜித்த க்ரமத்தைப்பிடித்து முதல்பத்தில்தொடங்கின பக்தியோகத்தையென்றபடி. "பிணக்கறத் தொடங்கி வேதப்புனித விறுதிசொன்ன" என்றிறே கீழுமருளச்செய்தது. ஆகவிப்படி முதல்பத்திலுபக்ரமித்த பக்தியை நிகமித்துக்கொண்டு.

[7] (எண்பெருக்கிலெண்ணும் திருநாமத்தின் சப்தார்த்தங்களைச் சுருக்கி) *எண் பெருக்கந்நலத்தொண்பொருளீறில வண்புகழ் நாரணன்* என்று முதல்பத்திலே பஜநாலம்பநமாகச் சொல்லப்பட்டதாய், *எண்ணும் திருநாமம்* என்று பஜநதசையில் அநுஸந்திக்கப்படும் திருநாமமான திருமந்த்ரத்தினுடைய சப்தத்தையும் அர்த்தத்தையும், *நாரணம்* என்றும், *நாரணனெம்மான்* இத்யாதியாலும் ஸுக்ரஹமாம்படி சுருங்கவுபதேசித்தும். (மாதவனென்று த்வயமாக்கி) பூர்வோத்தர வாக்யங்களில் ஸ்ரீமத்பதார்த்தங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றிக்கொண்டு, *மாதவனென்றென்றோதவல்லீரேல்* என்றுகீழ்ச்சொன்ன நாராயண சப்தத்தோடே மாதவனென்கிற வித்தை இரண்டு பர்யாயம் சேர்த்துச்சொல்லவல்லீர்களாகிலென்கையாலே அந்தத் திருமந்த்ரத்தை அதினுடைய விசதாநுஸந்தாநமான த்வயரூபேண வெளியிட்டு. (கரணத்ரயப்ரயோகவ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலைசெய்துகொடுத்து) வரன் தம்மைக் கொண்டுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடியாலும் கேட்கிறவர்களுக்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாம்படியாகவும் சுருங்கக்கொண்டு, *தாள்வாய் மலரிட்டு நான் வாய் நாடீர்* *பாடீரவன் நாமம்* *சுனைநன் மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே *என்றிப்படி கரணத்ரயத்தாலும் ப்ரயோகிக்கப்படும் பகவதாச்ரயணவ்ருத்தியை, பரந்த சடங்குகளைச்சுருங்க அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசகமான ப்ரயோகவ்ருத்தியாக்கிக் கையோலை செய்துகொடுக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகளுக்கு தர்சிப்பித்து. (செஞ்சொற்கவிகளுக்குக் கள்ளவழி காவலிட்டு) *செஞ்சொற்கவிகாளுயிர்காத் தாட்செய்மின்* என்று அவனுக்கடிமைசெய்வீர்! அவனுடைய சீலாதிகளிலே அகப்பட்டழுந்திப் போகாமல் உங்களுயிரை நோக்கிக்கொண்டு அடிமைசெய்யப்பாருங்கோளென்று உபதேசிக்கையாலே அநுபவகைங்கர்யங்களோடே நடக்கிற ஸகோத்ரிகளுக்கு அரணழியாமல் கள்ளவழி காவலிடுவாரைப்போலே சீலகுணமாகிற ஆழங்காலில் இழியாதே கொள்ளுங்கோளென்று வஞ்சக்கள்வன் உள்கலந்தழிக்கும் வழிக்குக் காவலிட்டு.

[8] (மனம் திருத்தி வீடுதிருத்தப்போய் நாடு திருந்தினவாறே வந்து விண்ணுலகம் தரவிரைந்து :அத்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம் புறப்பட்டவாக்கையிலே புக்குத் தானநகர்களை அதிலே வகுத்து குரவைதுவரைகளில் வடிவுகொண்ட சபலனுக்கு தேஹதோஷமறிவித்து) *தன்பால் மனம்வைக்கத்திருத்தி* என்று *வளவேழு

லகிலே அயோக்யரென்றகன்ற தம்மைத் தன் சீலவத்தையைக்காட்டி மனஸ்ஸைத் திருத்திச்சேர்த்துக்கொண்டு ''இன்னமுமிவர் இங்கேயிருக்கில் அயோக்யரென்றகலுவர், அகல வொண்ணாத தேசத்தேறக் கொண்டுபோகவேணும்'' என்று *வீடுதிருத்துவான்* என்கிறபடியே பரமபதத்தைக் கோடிப்பதாகப்போய், அதுசெய்து மீளுவதற்குமுன்னே *ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல்* என்கிறபடியே தம்முபதேசத்தாலே நாடெல்லாம் திருந்தி, தானிங்கே தம்மைவைத்துக் கொள்ளநினைத்தகாரியமும் தலைக்கட்டினவாறே வந்து, *இன்று விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான்* என்று மீளவந்து பரமபதத்தேறக்கொண்டுபோகையிலே த்வரித்து, சரம சரீரமாகையாலே தம்முடைய திருமேனியில் தனக்குண்டான வ்யாமோஹத்தாலே கொண்டுபோக விரைந்து, அத்தையுங்கூடமறந்து, *கோவிந்தன் குடிகொண்டான்* என்கிற

படியே ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு, *என்மாயவாக்கை யிதனுள் புக்கு* என்று த்யாஜ்யமென்று குந்தியடியிட்டுத்தாம் சரக்குக் கட்டிப் புறப்பட்டு நிற்கிற தேஹத்தினுள்ளே தான்புகுந்து, *திருமாலிருஞ்சோலைமலையே* என்கிறபாட்டின்படியே* தானநகர்கள்* என்று தனக்கு வாஸஸ்தாநமான திவ்யநகரங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தையெல்லாம் ஒரோரவயவங்களிலே பண்ணி எல்லாமிதுக்குள்ளேயாகவகுத்து, *அங்கநாமங்கநாமந்தரே மாதவோ மாதவம் மாதவஞ் சாந்தரேணாங்கநா* என்கிறபடியே திருக்குரவையில் பெண்களோடே அநேகவிக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணி அநுபவித்தாப்போலவும், *ஏகஸ்மிந்நேவ கோவிந்த: காலே தாஸாம் மஹாமுநே, ஜக்ராஹ விதிவத் பாணீந் ப்ருதக் கேஹேஷு தர்மத:, உவாஸ விப்ர ஸர்வாஸாம் விச்வரூபதரோ ஹரி:* என்கிறபடியே ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் தேவிமாருடனே பதினாறாயிரம் விக்ரஹம் கொண்டு அநுபவித்தாப்போலவும்; அநேக விக்ரஹம் கொண்டு தம்முடைய அவயவங்கள் தோறும் அநுபவிக்கும்படி தம் திருமேனியிலே அதிசபலனானவனுக்கு, *பொங்கைம் புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமைம்பூதம் இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானாங்கார மனங்களான உன் மாமாயை—மங்கவொட்டு* என்று ஸ்வதேஹ தோஷத்தை அறிவித்து, இத்தை விடுவிக்கவேணும் என்று கால்கட்டி.

[9] (மாயையைமடித்து) அவனும் இத்தை விடுவிப்பதாக அநுமதிபண்ண, ப்ரீதராய் *மடித்தேன் மனை வாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை* என்று ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கடியான மாயையுண்டு மூலப்ரக்ருதி, அத்தைத் திரிய விடுவித்தேனென்று செருக்கி. (வானே தரக்கருதிக் கருத்தின்கட் பெரியனானவனை) *வானே தருவானெனக்காய்* என்று தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாக வொருப்பட்டு, *கருத்தின் கட்பெரியன்* என்று உபயவிபூதியோகத்தால் வரும் அந்யபரதையடையத்தீர்ந்து, தம்மையவ்வருகே கொடு போகையிலும் ஆதிவாஹிகரை நியமிக்கையிலும் தான் முற்பாடனாய்க் கொண்டுபோகையிலும் பெருக்கப்பாரியா நிற்கிறவனை. அன்றிக்கே-(மாயையை மடித்து) என்கிறத்தை மேலோடே சேர்த்து *மனை வாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை மடித்தேன்* என்று தாம் பேசும்படி அசித் ஸம்பந்தத்தை யறுத்து, *வானே தருவான்* என்று தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாக உத்யோகித்த, *கருத்தின் கட்பெரியன்* என்று தம்மாலெண்ணி முடிக்க வொண்ணாதபடி தங்கார்யத்தில் த்வரிக்கிறவனை யென்றுமாம், ஆகவிப்படி தாம் சொன்னபடி செய்யக்கடவனாய், தம்மைக் கொண்டுபோகையிலே மிகவும் பாரிக்கிறவனை. (இன்று அஹேதுகமாக வாதரித்த நீ அநாத்யநாதர ஹேது சொல்லென்று மடியைப்பிடிக்க) *இன்றென்னைப் பொருளாக்கி* என்று தொடங்கி இன்றிப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த நீ அநாதிகாலமென்னை உபேக்ஷித்திருந்ததுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்யவேணுமென்று மடியைப் பிடித்துக் கேட்க, இதுக்குச் சொல்லலாமுத்தர மென்னென்று தன்னிலே நிரூபித்து, இவையொன்று மிவர்க்குச் சொல்லத்தகாதன வென்று அவன் நிருத்தரனாய் நின்றமையை நெடுக உபபாதிக்கிறார் மேல். ஈச்வரன் நிரூபித்த க்ரமந் தானிருக்கும்படி;—

[10] (இந்த்ரிய கிங்கரராய்க் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீரென்னில், அவை யாவவரையுமகற்ற நீ வைத்தவை யென்பர்) *பூர்வமிந்த்ரிய கிங்கர:* என்கிறபடியே அநாதிகாலம் இந்த்ரியவச்யராய், *தூராக்குழி தூர்த்தெனை நாளகன்றிருப்பன்* *அற்ப சாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன்* என்று துஷ்பூரமான இந்த்ரியங்களுக்கிரையிட்டு எத்தனை காலமுன்னையகன்றிருக்கக்கடவேன், அல்பரஸங்களாய் அநேகவிதங்களா யிருக்கிற சப்தாதி விஷயங்களைப் பசையுண்டாக ப்ரமித்து எதிர்ப்பசை கொடுத்துப் புஜித்து ஸர்வ சக்தியான உனக்குமெட்டாதபடி ஸம்ஸாரத்திலே கை கழியப்போனேனென்று நீர் தானே பேசும்படியான சப்தாதி விஷயப்ராவண்ய மன்றோ நீர் அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கைக்கு ஹேதுவென்னில்; *ஐவரை யாவரையும் மயக்க நீ வைத்த* என்றும், *அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்கள்* என்றும் விஷயங்களும், அவற்றில் ப்ராவண்ய ஹேதுவான இந்த்ரியங்களும் எத்தனையேனுமளவுடையாரே யாகிலும் கலங்கப்பண்ணி நீ வேண்டாதாரை அகற்றுகைக்கு வைத்தவையன்றோவென்பர். (அது தேஹயோகத்தாலே யென்னில் அந்நாள் நீ தந்த சுமடென்பர்) அந்த இந்த்ரியவச்யதைக்கடி குணத்ரயாத்மகமான சரீர ஸம்பந்தமன்றோவென்னில், *அந்நாள் நீ தந்த வாக்கை* *அது நிற்கச்சுமடு தந்தாய்* என்று அதுவும் தந்தாய் நீயன்றோவென்பர். (முன்செய்த முழுவினையாலே யென்னில், அது துயரமேயுற்றவிருவினை உன்கோவமுமருளுமென்பர்) அந்த தேஹ ஸம்பந்தத் துக்கடி, *முன் செய்த முழுவினை* என்று நீர்சொன்ன அநாதிகாலார்ஜித புண்யபாபரூபகர்மமன்றோ வென்று சொல்லுவோமாகில், *துயரமேதரு துன்பவின்ப வினைகளாய்* *உற்றவிருவினையாய்* என்று அசேதநமுமாய் அசக்தமுமாய் நச்வரமுமாயிருந்துள்ள புண்ய பாபரூபகர்மங்கள் உன்னுடைய நிக்ரஹாநுக்ரஹ ரூபேண பலிக்கு மவையாகையாலே கர்மமும் நீயிட்டவழக்கென்பர்.

[11] (ஈவிலாத மதியிலேனென்னு மும்மதன்றோ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களென்னில், ஆங்காரமாய்ப்புக்குச் செய்கைப்பயனுண்பேனும் கருமமும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தா வென்பர்) *ஈவிலாத தீவினைகளெத்தனை செய்தனன் கொல்* என்று முடிவின்றிக்கே யிருக்கிற கொடிய பாபங்களிலே எத்தனை பண்ணினேனென்றும், *மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ* என்று நான் பண்ணின பாபமேயோ அனுபவித்தாலும் மாளாததென்றும் நீரே சொல்லுகையாலே கர்த்ருத்வமும் போக்த்ருத்வமும் உம்மதன்றோ வென்று சொல்லுவோமாகில்; *தானங்கார மாய்ப்புக்குத் தானே தானே யானான்* என்று தானபிமானியாய்ப்புக்கு ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்குண்டான அபிமானத்தைத் தவிர்த்துத் தானே அபிமானியானானென்றும், *செய்கைப்பயனுண்பேனும் யானே* என்று நம்முடையபடியை யநுகரித்துச் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸகலகர்மங்களினுடைய பலபோக்தாவும் நானேயென்றும், கருமமும் கருமபலனுமாகிய* என்று புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும் கர்மபலங்களுக்கும் நியாமகனாய் என்றும் சொன்னவதராகையாலே, கர்மகர்த்தாவும் தத்பலபோக்தாவும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே கர்த்தாவும் போக்தாவும் நீயேயென்பர். (கருமமும் கருமபலனுமாகிய) என்கிறவித்தால் கர்ம கர்த்ரு தத்பலபோக்த்ருதாததீந்யம் விவக்ஷிதமாகையாலே யாய்த்து இவ்விடத்தில் இவர் இச்சந்தையை யெடுத்தது.

[12] (யானே எஞ்ஞான்று மென்றத்தாலே யென்னில், அயர்ப்பாய்ச் சமய மதி கொடுத்து உள்ளம் பேதஞ் செய்கை உன் தொழிலென்பர்) *யானே யென்னை யறியகிலாதே யானே யென் தனதேயென்றிருந்தேன்* என்றும் *எஞ்ஞான்றும்* என்று தொடங்கி, *மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்தி* என்றும் நீர் சொன்ன அஜ்ஞாநாந்யதாஜ்ஞாநாதிகளாலே காணும் உமக்கிந்த கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களுண்டாய்த்தென்று சொன்னோமாகில்: *அயர்ப்பாய்த்

தேற்றமுமாய்* *மாட்டாத பல சமய மதி கொடுத்தாய்* *உள்ளம் பேதஞ் செய்திட்டு உயிருண்ட வுபாயங்களும்* என்று ஜ்ஞாநாஜ்ஞானங்களிரண்டும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே அஜ்ஞாநாந்யதாஜ்ஞாநாதிகளை விளைக்கையும் உன் க்ருத்யமென்பர். (ஜீவப்ரக்ருதி சைதன்யம் நீங்கும் வ்ரதஹேது, அகமேனியிலழுக்கறுக்கை அபிமாநிக்ருத்யம்) *யாதானுமோராக்கையில் புக்கு* இத்யாதிப்படியே ஸூக்ஷ்ம ப்ரக்ருதி விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸ்வகர்மாநுகுணமாக நாநாவித சரீரங்களிலே ஒன்றுவிட்டு ஒன்றைப்பற்றித் தடுமாறித் திரியும் ஜீவனுக்கு தேஹேந்த்ரியத்வேந போக்யத்வேநாவஸ்திதையான ப்ரக்ருதியைப்பற்றிக் கிடக்கிற சைதந்யம். *யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதம்* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களிலே ஏதேனுமொன்றையவலம்பித்து நம்மை விட்டகலும் வ்ரதத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொன்று *அகமேனியொழியாமே* என்று நமக்கந்தரங்க சரீரமான இவ்வாத்மாவைப்பற்றிக் கிடக்கிற ப்ரக்ருதிஸம்பந்தரூப மாலிந்யத்தைப் போக்குகை, இவ்வாத்மாவுக்கபிமானியான நம்முடைய க்ருத்யமாயிருந்தது. அன்றிக்கே (ஜீவப்ரக்ருதி) இத்யாதிக்கு, *இதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம்* என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனாகிற ப்ரக்ருதியில் கிடக்கிற சைதந்யம், *யாதானும் பற்றி நீங்கும்* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் ஏதேனுமொன்றைப் பற்றி நம்மைவிட்டகலும் வ்ரதஹேதுவாயிருப்பதொன்று; அசித்து சரீரமாயிருக்கச் செய்தே அப்படியன்றிக்கே, *அகமேனி* என்று நமக்கு அந்தரங்க சரீரமாயிருக்கிற இவ்வாத்மவஸ்துவில் கிடக்கிற ப்ரக்ருதிஸம்பந்தரூபமான மாலிந்யத்தைப் போக்குகை, இதுக்கு அபிமானியான நம்முடைய க்ருத்யமாயிருந்ததென்னவுமாம்.

[13] (தான் நல்கும் பந்தம் நிருபாதிகம்) *நல்கித்தான் காத்தளிக்கும் பொழிலேழும் வினையேற்கே, நல்கத்தானாகாதோ நாரணனைக் கண்டக்கால்* என்னும்படி நாம் ஸ்நேஹ பூர்வகமாக ரக்ஷிக்கைக்கடியான நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தம் நிருபாதிகமாயிருந்தது. (ஸௌஹார்த்த மெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்) *தனிமாப்புகழே யெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த்தான் தோன்றி* என்று நாம ரூபங்களையிழந்து தமோபூதமான ஸமயத்திலே இவற்றையுண்டாக்க நினைத்த அத்விதீயமான மஹாகுணமென்கிற ஸௌஹார்த்தம், காலதத்வமுள்ளதனையும் ஒருவன் பண்ணும்முபகாரமேயென்று அத்தையே அநுஸந்திப்பார் ஹ்ருதயத்திலே நிற்கும்படியாக என்கையாலே அந்த ஸம்பந்தமடியாக ஸர்வர்க்கும் நன்மையை ஆசாஸிக்கைக்கடியான ஸௌஹார்த்த குணத்திலும் கண்ணழிவு சொல்லப் போகாது. (பிணக்கிப்பேதியாத ஜ்ஞாநாதிவைகல்யமில்லை) *பிணக்கியாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதியாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞான மூர்த்தியினாய்* என்னும்படி ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்திலே ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் நாமரூபவிபாக ரஹிதமாம்படி கலசி, ஸ்ருஷ்டி தசையிலே ஒருவர் கர்மம் ஒருவர்க்குத் தட்டாதபடி பிரித்து ஸ்ருஷ்டித்தும், தனக்கொரு பேதமின்றிக்கே யிருக்கும் ஜ்ஞாநாதிகளையுடைய நமக்கு ஜ்ஞாந சக்திகளில் குறைவு சொல்லவிடமில்லை. (ஏக மூர்த்தியில் அல்லல் மாய்த்த யத்ந பலித்வங்கள் நம்மது) *ஏகமூர்த்தி* என்கிற பாட்டிலே காரணங்களோடு கார்யங்களோடு வாசியற ஸகலத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து, அவற்றினுடைய தாரணார்த்தமாக அந்தராத்மாவாய் ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களினுடைய ரக்ஷணத்துக்காக க்ஷீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளி, இப்படி ஸர்வகாலமும் ஒருபடிப்பட அநுக்ரஹ சீலனாகைக்கடியான ப்ராப்தியையுடையையான நீ உன் திருமேனிக்கு வேண்டும் போகோபகரணங்களெல்லாம் *பூசும் சாந்திற்படியே என்பக்கலிலே யுண்டாக்கி நிர்த்துக்கனானேயென்று இவர் பேசினபடியே இவரைப் பெறுகைக்கு யத்னம் பண்ணுகையும் பெற்றுவுகக்கும் பலித்வமும் நமக்கேயுள்ள தொன்றாயிருந்தது.

[14] (நாம் தனிநின்ற ஸ்வதந்த்ரரென்று அவனே யறிந்தனமே என்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர்) *தனி நின்ற சார்விலாமூர்த்தி* என்று கார்யவர்க்கமழிந்தவன்று ஸச்சப்தவாச்யனாய் நின்று *ருத்ரம் ஸமாச்ரிதா தேவா:* இத்யாதி ப்ரக்ரியையாலே உனக்கோர் அபாச்ரயமில்லாதபடியிருக்கிறவனே! ன்கையாலே நாம் வேண்டிற்றைச் செய்யும்படி நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனென்று அ[illegible]யிட்டு, *அவனே அகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான்* என்று தொடங்கி, *அவனே மற்றெல்லாமுமறிந்தனமே* என்று ஸகல கார்யங்களிலும் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷனாய் ஸ்வாதீந ஸகல சேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்திதிகனா யிருக்குமவனென்றறிந்தோம் என்று சொல்லும்படியான ஸர்வஜ்ஞராயிருப்பாரொருவரிவர்.

[15] (நெறிகாட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்துநிற்க) *நெறிகாட்டி நீக்குதியோ* என்கிறபாட்டிலும், *அருகும் சுவடும் தெரிவுணரோம்* என்கிறபாட்டிலும் உபாயாந்தரத்தைக் காட்டி அகற்றப்பார்க்கிறாயோ? உன்னுடைய விலக்ஷணமான திருமேனியை நீயே காட்டியனுபவிப்பிக்கிறாயோ, பழையதாக அஜ்ஞனாய்ப் போருகிறவென்னை யென்செய்வதாக நினைத்தாய், இத்தையருளிச்செய்ய வேணுமென்றும்; உம்முடைய அருகு வருதல் உம்முடைய சுவடறிதல் செய்யாதிருக்க உம்மளவிலே ஸ்நேஹமானது அறமிக்கு வாராநின்றது, இதுக்கடி அருளிச்செய்யவேணுமென்றும் முன்பு இவர் கேட்டவை நிருத்தரமானாப்போலே இப்போது கேட்ட விதுவும் நிருத்தரமென்று நிலத்தைக் கீழ்க் கவிழ்ந்து நிற்க.

[16] (அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம்போலே யேறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேகஸமுத்ர பேரீகீதகாஹள சங்காசீஸ்ஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப் பட்டவாறே ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்கு) உத்ஸவங்களில் சடங்குகாட்டும் உபாத்யாயர் மந்த்ரம் தோன்றாவிட்டால் கொட்டச்சொல்லி வாத்யகோஷத்தாலே அத்தை மறைத்துவிடுமாபோலே, தான் நிருத்தரனானமை தோற்றாதபடி மறைக்கைக்காக இவனாலே ப்ரவர்த்திதமாய், *நானேறப்பெறுகின்றேன்* என்று தாம் கீழ்ச்சொன்னபடியே பரமபதத்திலே ஏறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பியாநின்றுள்ள, *சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரிய முழக்கின ஆழ்கடலலைதிரை கையெடுத்தாடின* என்று ராஜகுமாரர் போம்போது தூர்யாதி மங்களகோஷம் பண்ணுவாரைப்போலே பரமபதத்துக்குப் போமவர்களைக்கண்ட ப்ரீதியாலே முழங்குவது கோஷிப்பதாகாநிற்கும் மேகஸமுத்ரங்களாகிற பேரிகளுடையவும், *கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கருடர்கள்* என்கிற கீதங்களினுடையவும், *காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்* என்கிற காஹள சங்கங்களினுடையவும், *வாளொண்கண் மடந்தையர் வாழ்த்தினர்* என்கிற ஆசிஸ்ஸினுடையவும், *தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர்* என்கிற ஸ்தோத்ரத்தினுடையவும் ஸம்மிச்ர கோஷமாகிற கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே, அர்ச்சிராதிகதியையும் ஆதிவாஹிக ஸத்காரத்தையும் திவ்யதேச ப்ராப்தியையும் அங்குள்ளாருடைய பஹுமானத்தையும் ஆநந்தமயமான ஆஸ்த்தாநத்திலிருப்பையும் ஸ்வசரணகமல ப்ராப்தியையும் பெற்றாராகப் பேசும்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்கு.

(17) (தலைமிசையாய் வந்த தாள்களைப் பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டு) அப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்தி மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ச்லேஷ யோக்யையல்லாமையாலே அத்தைப் பெறுகைக்காக, *தலைமிசையாய் வந்திட்டினி நான்போகலொட்டேன்* என்று, *தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள்* *தலைமேலதாளிணைகள்* என்கிறபடியே மாநஸாநுபவ வைசத்யத்தாலே தம் தலைமேல் ஆகும்படிவந்த திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, போகாமல் தடுத்து,

திருவாணை நின்னாணைகண்டாய் என்று அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத வாணை யிட்டு, இப்படி ஆணையிட்டவாறே சேஷபூதரான நீர் சேஷியான நாம் செய்தபடி கண்டிருக்குமத்தனையொழிய நம்மை ஆணையிட்டுத்தடுக்கை உம்முடைய ஸ்வரூபத் தோடு விருத்தமாகையால் இதுபெறுவாணை காணுமென்ன. (கூசஞ்செய்யாத செய்திப்பிழை) *கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய்* என்று ஸர்வஜ்ஞனை நீ என் பூர்வ வ்ருத்தத்தால் வந்த அயோக்யதை பார்த்துக்கூசி வாசி வையாதே உன்னோடு ஆத்ம பேதமில்லாதபடி என்னைப்பரிக்ரஹித்தாய், ஆனபின்பு உன்னதன்றோ செய்திப் பிழையென்றும்.

[18] (பற்றுக் கொம்பற்ற கதிகேடு) *ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலா லறிகின்றிலேன்யான்* என்றுகொடி கொள்கொம்பையொழியத் தரிக்கமாட்டாதாப் போலே என்னாத்மாவுக்கு ஜீவநஹேதுவாயிருப்பது உன்னையொழிய வேறு காண் கிறிலேன், ஆதலால் நான் அநந்யகதி என்றும், (போரவிட்டபெரும்பழி) *எம்பரஞ் சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டிட்டாய்* என்று என் கார்யம் நீ செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, உன்பக்கல் நின்றும் பிரித்து உன்குணங்கள் நடையாடாத ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளியுபேக்ஷித்தாய், இது உனக்குப் பரிஹரிக்க வொண்ணாத பெரும்பழியன்றோவென்றும்.

[19] (புறம்போனால் வருமிழவு) *போரவிட்டிட்டென்னை நீ புறம்போக்க லுற்றால் பின்னையாரைக்கொண்டெத்தையந்தோ என தென்பதென் யானென்ப தென்* என்று உன்பக்கல் நின்றும் பிரித்து அநந்யகதியான வென்னை ஸ்ருஷ்டியே தொடங்கி இவ்வளவும் புகுர நிறுத்தின நீ என் காரியம் நான் செய்வேனாகப்பார்த்து என்னை உபேக்ஷித்தால் ஸர்வசக்தியான நீ அநாதரித்த பின்பு அசக்தனான நான் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது, எனக்குப் பரிகரமாயிருப்பதொன்று உண்டென்பதோரர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக் ஸ்திதியோக்ய மாயிருப்பதொரு நானுண்டோ! ஐயோ! என்னை என்கையிலே காட்டித் தந்தால் இழவேயன்றோ உள்ளதென்றும்.

[20] (உண்டிட்ட முற்றீம்பு) *எனதாவியையின்னுயிரை மனக்காராமை மன்னி யுண்டிட்டாயினியுண்டொழியாயென்று என்னுடைய ஹேயமான சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் மநஸ்ஸுக்கு பர்யாப்தி பிறவாமல் நிரந்தரமாக புஜித்த நீ தொடங் கினத்தைக் குறைகிடக்கவிடாதே விஷயீகரித்து விடாய், புக்த சேஷமாக்கின உன்ன தன்றோ முதல் தீம்பென்றும் (அன்புவளர்ந்த அடியுரம்) *கோலமலர்ப்பாவைக்கன் பாகிய வென்னன்பேயோ* என்று பெரிய பிராட்டியார் பக்கல் ஸ்நேஹாதிசயத் தாலே அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கல் அதிப்ரவணனானவனே! நான் அந்தஃபுரபரிகர மன்றோ! என்பக்கல் உனக்குண்டான அன்புக்கு அடியில்லையோ! ஆகையால் அவள் பரிக்ரஹமென்கிற அடியுரமென்றும். (உயிருறவு) *பெற்றினிப்போக்குவனோ உன்னையென் தனிப்பேருயிரை* என்று அத்யந்த விஸஜாதீயனாயிருந்துவைத்து எனக்கு தாரகனான உன்னைப்பெற்றுவைத்து இனி விடுவேனோ; உயிரை விட்டு உடல் தரிக்கவற்றோவென்கிற சரீரசரீரிபாவ ஸம்பந்தமென்றும்.

[21] (முதலளவு துரக்கைகளாலே பெறுவாணையல்லவாக்கின பேரவா குளப் படியாம்படி) இப்படி *முதல் தனிவித்து* என்கிற பாட்டளவாக உத்தரோத்தரம் புகலற, துரக்கைகளினாலே தாமிட்டவாணை பெறுவாணையல்லாமையை ஸாதித்த *அதனில் பெரிய வென்னவா* என்று தத்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலைகொண்டு அவை குளப்படியாம்படி பெரிதான தம்முடைய பரமபக்தி குளப்படியாம்படி. (கடல்போன்ற வாதரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம் பத்தில்,) அதாவது—*என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே* என்று கீழ்ச்சொன்ன அபரிச்சேத்யமான தம்முடைய அபிநிவேசத்தையும் தன்னபிநிவேசத்தையும் பார்த்

தால் இதொரு குளப்படியும் அதொரு ஸமுத்ரமுமென்னும்படியான அபிநிவேசத்தோடே வந்து ஸம்ச்லேஷித்து, *அங்கே பரதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே* என்று மீண்டெழுந்தருளி ஸ்ரீபரதாழ்வானை மடியிலே வைத்தணைத்து உச்சிமோந்து உகந்தாப்போலே தம்முடைய விடாய் கெடும்படி யனுபவிப்பித்து அலாபநிபந்தநபரிதாபத்தாலே கூப்பிட்டவாயாலே, *அவாவற்று வீடு பெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்* என்று பேசும்படி, *அவாவறச் சூழரியை* என்று ஹரி என்கிற திருநாமத்திற்கு அநுகுணமாக தம்முடைய ஸகலதாபங்களையும் ஹரித்தமையை ஸர்வருமறியும்படி ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் பத்தாம்பத்தில் என்கை. .... (228-10)

229. இனிமேல், இவர் ப்ரதமத்திலே *இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை* என்று ஆர்த்தராய் சரணம் புக்கபோதே விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்விகையான ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணுவியாமல் இவ்வளவாக இவரை வைக்கைக்கடி யேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே வைக்கைக்கு ஹேதுக்கள் பலவுமுண்டென்னுமத்தையும் அவையெல்லாவற்றிலும் முக்யஹேது இன்னதென்னுமத்தையுமருளிச் செய்கிறார் (உறாமையோடே) என்று தொடங்கி.

229-11. உறாமையோடே உற்றேனுக்கா தொழிந்தது நாடுதிருந்த நச்சுப் பொய்கை யாகாமைக்கு ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட வேர்சூடுவார் மண்பற்றுப்போலே யென்னுமவற்றிலும் இளி யிளியென்று இருபதின் கால்கூப்பிடும் ஆர்த்த்யதிகார பூர்த்திக் கென்னுமது முக்யம்.

அதாவது—*பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமிந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை* என்று அவித்யாகர்ம வாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களாகிற ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களை விடுவிக்கவேணுமென்று ஆர்த்தராய்த் திருவடிகளிலே விழுந்தபேக்ஷித்தபோதே அவற்றைப் போக்கி, *உற்றேனுகந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன்* என்று திருவடிகளைக் கிட்டி ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமைசெய்யப் பெற்றேனென்னும்படியாக்காமல் இவரை வைத்தது, தன்னுடைய ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலும் திருந்தாத ஜகத்து இவருடைய உபதேசத்தாலே *ஊரும்நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல்* என்னும்படி திருந்துகைக்காகவும், ப்ரபந்நாநந்தரம் முக்தராம்படி பண்ணில் ப்ரபத்தியை நச்சுப்பொய்கையோபாதியாக நினைத்து பீதராயிழிவாரில்லையென்று அது அப்படியாகாமைக்காகவும், தானும் தன் விபூதியும் வாழும்படி இவரைக்கொண்டு கவிபாடுவிக்கத் தொடங்கின ப்ரபந்தம் பலைமாப்தமாகைக்காகவும், வேர்சூடுமவர்கள் பரிமளத்தின் லோபத்தாலே மண்பற்றுக் கழற்றாதாப்போலே, ஜ்ஞானிகளை சரமசரீரத்தோடேவைத்து அநுபவிக்குமவனாகையாலே, இவருடைய ஜ்ஞாந ப்ரேம பரிமளமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற விக்ரஹத்தில் தனக்குண்டான விருப்பத்தாலேயுமென்று சொல்லுமவற்றிற்காட்டிலும், *இனியாமுறாமை* என்று தொடங்கி, *இனியவனை காப்பவரார்* *இனியுன்திருவருளாலன்றிக் காப்பரிதால்* *இனியவர் கண் தங்காது* *இனி யுனது வாயலகிலின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே* *இனியெம்மைச்சோரேலே* *எந்நாள் யானுன்னையினிவந்து கூடுவனே* *எங்கினித்தலைப்பெய்வனே* *இனியென்னாரமுதே கூயருளாயே* *ஆவிகாப்பாரினியார்* *நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார்* *இனியுன்னை விட்டொன்றுமாற்றகிற்கின்றிலேன்* *தரியேனினி* *இனியாரைக்கொண்டென்னுசாகோ* *அத்தனையாமினி யென்னுயிரவன்கையதே* *நாரைக்குழாங்கள்காள்பயின்றென்னினி* இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென்* *இனி நான் போகலொட்டேன்* *உண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்* *உன்னைப்பெற்றினிப்போக்குவனோ* என்று இப்படி இருபதின்கால் கூப்பிடும்படியான ஆர்த்திபரம்பரையை விளைத்து பரமபக்தி பர்யந்தமான அதிகார பூர்த்தியை யுண்டாக்குகைக்காக வென்னுமதுவே ப்ரதாநமென்கை.

ஆர்த்த்யதிகாரபூர்த்திக்கென்றது - ஆர்த்தியால்வரும் அதிகாரபூர்த்திக்கென்றபடி. பரமார்த்தியாலேயிறே ப்ரபத்த்யதிகாரம் பரிபூர்ணமாவது; ஆகையாலே ஹேத்வந்தரங்களெல்லாம் அப்ரதாநங்கள், இவரை வைத்ததுக்கு ப்ரதாநஹேது இதுவென்றதாய்த்து, ... (229-11)

230. அதில் இவ்வார்த்திக்கடியான பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளின் தசைகள் எந்தத்திருவாய்மொழிகளென்னுமபேக்ஷையிலே அவற்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே, அதுதன்னில் பரபக்த்யவஸ்தை யின்னதென்கிறார் (கமலக்கண்ணன்) என்று தொடங்கி.

230-12, கமலக்கண்ணனென்று தொடங்கிக் கண்ணுள் நின்றுறுதி கண்டேனென்ற பத்தும் உட்கண்ணாலேயாய் காண்பானவாவுதல் அதிலிரட்டியாகையாலே கண்டு களிப்பவளவும் பரஜ்ஞான கர்ப்ப பரபக்தி.

அதாவது-*கமலக்கண்ணனென் கண்ணினுள்ளான்* என்று புண்டரீகாக்ஷனவன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானனென்று தொடங்கி; *கண்ணுள் நின்றகலான்* என்று என் கண்வட்டத்தில் நின்றும் கால்வாங்குகிறிலனென்னுமதளவாக, *என் கண்ணனை நான் கண்டேனே* *கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணனைக்கண்டுகொண்டு* *நறுந்துழாயின்கண்ணியம்மா நானுன்னைக்கண்டுகொண்டே* *கைதொழவிருந்தாயது நானுங் கண்டேனே* *ஏரார் கோலந்திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே* *திருவிண்ணகர்க் கண்டேனே* *தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகிய கண்ணனைக்கண்டுகொண்டேனே* *கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்* என்று இப்பத்துச்சந்தையாலும் சொன்ன ஸாக்ஷாத்காரம் *நெஞ்சென்னுமுட் கண்ணென்கிற ஆந்தரசக்ஷுஸ்ஸான மநஸ்ஸாலே யுண்டானதாய், *கையபொன்னாழி வெண்சங்கொடுங்காண்பான் அவாவுவன் நான்* *அடியேன் காண்பானலற்றுவன்* *உம்மைக்காணுமாசையுள் நைகின்றாள்* *கூவுகின்றேன்காண்பான்* மெய்கொள்ளக்காண விரும்புமென்கண்களே* *கூவியுங்காணப்பெறேனுனகோலமே* *உன்னை யெந்நாள் கண்டு கொள்வனே* *கோலமேனி காணவாராய்* *தடவுகின்றேனெங்குக்காண்பன்* *பாவியேன் காண்கின்றிலேன்* *உன்னைக்காண்பான் நானலப்பாய்* *உலகம் பரவக்கிடந்தாய் காணவாராயே* *என்று கொல் கண்கள் காண்பதுவே* *விளங்க ஒருநாள் காணவாராய்* *உன்னைக்காண்பான் வருந்தியெனைநாளும்* *அலைகடல் கடைந்தவப்பனே காணுமாறருளாய்* *ஒரு நாள் காணவாராய்* *தொண்டனேனுன்கழல்காணவொருநாள்வந்து தோன்றாயே* *உன்னையெங்கே காண்கேனே* *உன்னைக்காணக் கருதுமென்கண்ணே* என்று பாஹ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே அவனைக்காண வாசைப்பட்டுக் கூப்பிட்ட சந்தைகள் அதிலிரட்டி யுண்டாகையாலே *கண்டுகளிப்பக் கண்ணுள் நின்றகலான்* என்கிற திருமாலிருஞ்சோலையளவாக ஆந்தராநுபவம் செல்லாநிற்க, பெற்றன்றித்தரியாத பாஹ்யாநுபவாபேக்ஷ நடக்கையாலே; பரஜ்ஞாநத்தை கர்ப்பித்துக்கொண்டிருக்கிற பரபக்தியென்கை. .... (230—12)

231. அநந்தரம் பரஜ்ஞாநாவஸ்த்தையாகிறது இன்னதென்கிறார் (இருந்தமை) யென்று தொடங்கி.

231—13 இருந்தமையென்றது பூர்ணபரஜ்ஞானம்.

அதாவது—*அந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை* என்று அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்று கொலோ* என்றாசைப்பட்டபடியே அர்ச்சிராதிகதியாலே தேசவிசேஷத்திலே போய் பகவத்ஸ்வரூபாதிகளைப் பரிபூர்ணாநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள்திரளிலே கூடியிருந்தாராக தர்சித்துப்பேசின *சூழ்விசும்பணிமுகில், பூர்ணமான பரஜ்ஞாநமென்கை. .... (231—13.)

232. அநந்தரம் பரமபக்த்யவஸ்த்தையானது இன்னதென்கிறார் (முடிந்த) இத்யாதியாலே.

முடிந்தவவாவென்றது பரம பக்தி. 232—14.

அதாவது—அப்படி தர்சித்தவதுதான் மானஸாநுபவமாய் பாஹ்யாநுபவ யோக்யமல்லாமையாலே பெருவிடாய் பிறந்து கூப்பிட்டுத் தரிக்கமாட்டாமல் திருவாணையிட்டுத் தடுத்துப் பெருவாணையல்லாமை ஸாதித்துப் பேற்றேடே தலைக் கட்டின *முடிந்தவவாவிலந்தாதியிப்பத்து* என்கிற *முனியே நான்முகன், பக்தியி னுடைய சரமாவதியான பரமபக்தியென்கை. .... (232—14.)

233. இந்த பரபக்த்யாதிகளின் வேஷத்தை பகவத்வசநத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் (இவை) என்று தொடங்கி.

இவை ஜ்ஞாநதர்சந ப்ராப்த்யவஸ்த்தைகள். 233—15.

அதாவது—இந்த பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள், *பக்த்யா த்வநந்யயா சக்யஃ அஹமேவம்விதோர்ஜுந, ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டுஞ்ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டுஞ்ச பரந்தப.* என்று அர்ஜுனனைக்குறித்துத்திருத்தேர்த்தட்டிலும், *பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ* என்று ப்ரார்த்தித்த பாஷ்யகாரரைக் குறித்து மத்ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சயஸ்ஸுகமாஸ்வ* என்று சேரபாண் டியனிலுமவனருளிச்செய்த ஜ்ஞாநதர்சந ப்ராப்த்யவஸ்த்தைகளென்கை. இத்தால் பகவத் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைகஸுக துக்கராம்படியான பரபக்தி-ஜ்ஞாநாவஸ்த்தை யாகவும், பகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை விசததமமாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற பரஜ்ஞாநம்-தர்சநாவஸ்த்தையாகவும், அப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த வஸ்துவை அப் போதே கிட்டி யநுபவிக்கப் பெருவிடில் முடியும்படியான பரமபக்தி-ப்ராப்த்யவஸ்தை யாகவும் சொல்லப்படுமென்றபடி. .... (233—15.)

234. (நூறே சொன்ன பத்துநூறு ஓராயிரமென்றதும் ஸாபிப்ராயம்) என்றதில் நூறே சொன்ன பத்துநூறென்றதில் கருத்தை பத்து நிகமநத்திலே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்து ப்ராஸங்கிகமாக அருளிச்செய்யவேண்டுமவையு மருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ். இனி *ஓராயிர மென்றதின் கருத்தை விசதமாக்காநின்று கொண்டு ப்ரபந்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (அவித்யா நிவர்த்தக) என்று தொடங்கி.

அவித்யா நிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரத பகவத் ப்ரஸாதாந் மோக்ஷ லாப மென்கை மயர்வற வீடுபெற்றவென்ற ப்ரபந்தை கார்த்யம். 234—16

ஆசார்யஹ்ருதயம் முற்றிற்று.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனர் திருவடிகளே சரணம்.

அதாவது—ஸம்ஸாரகாரணமான அஜ்ஞாநத்துக்கு நிவர்த்தகமான ஜ்ஞாந பூர்த்தியை உபகரித்த ஜ்ஞாநாதி குணபூர்ணனை பகவானுடைய நிர்ஹேதுகமான ப்ரஸாதத்தாலே ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வக பகவத் ப்ராப்தி ரூப மோக்ஷத்தினுடைய லாபமென்று ப்ரதிபாதிக்கை, *மயர்வற மதிநலமருளினன்* என்று தொடங்கி, *அவாவற்று வீடுபெற்ற* என்று தலைக்கட்டின இப்ரபந்தத்துக்கு ஒன்றான தாத் பர்யார்த்தமென்கை. இத்தால் ஜ்ஞாநப்ரதமான பகவத் ப்ரஸாதமே மோக்ஷப்ரத முமென்னுமிது இப்ப்ரபந்தத்துக்காக தாத்பர்யமாயிருப்பதோரர்த்த மென்ற தாய்த்து.

ஆக இப்ப்ரபந்தத்தால்—ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே அஜ்ஞரான சேதநர் தத்வஜ்ஞராய் ஸாராஸாரவிவேகம் பண்ணுகைக்கு சாஸ்த்ரப்ரதாநம் பண்ணினபடியையும், அந்த சாஸ்த்ரமுகேந தத்வஜ்ஞாநம் பிறக்குமளவிலுண்டான அருமையை நினைத்து தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தைத்தன் பரமக்ருபையாலே வெளியிட்டபடியையும், அந்த சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களின் விஷய பேதாதிகளையும்,

ததுபயநிஷ்டரான அதிகாரிகளுடைய ப்ரகாரங்களையும், அந்த வ்யாஜத்தாலே ப்ரஸ்துதமான திருவாய்மொழியினுடைய வைபவத்தையும், அதுக்கு வக்தாக்களான ஆழ்வார்களுடைய ப்ரபாவத்தையும் அந்த ப்ரபாவத்துக்கு மூலமான பகவந் நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தையும், அதடியாக இவர்க்குண்டான ஜ்ஞாந பக்திகளையும், அந்த ஜ்ஞாநபக்தி தசைகளில் இவர் பேசும் பேச்சுக்களையும், அந்த பக்திதசையில் பகவத்ப்ரேமயுக்தரெல்லாரோடுமிவர்க்குண்டான ஸாம்யத்தையும், அந்த பக்தி தசையில் பேசும் அந்யாபதேசங்களுக்கு ஸ்வாபதேசங்களையும், அந்த பக்தி விஷயமான திவ்யதேசங்களில் நிற்கிற ஈச்வரனுடைய குண விசேஷங்களையும், அந்த குண விசிஷ்ட வஸ்துவிலுண்டான அநுபவ ஜநித ப்ரீதிப்ரேரிதமாய்க்கொண்டு இப்ப்ரபந்தங்கள் அவதரித்தபடியையும், ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தாலே ஸ்ரீகீதையோடு திருவாய்மொழிக்குண்டான ஸாம்யத்தையும், தத்வ்யாவ்ருத்தியையும், இதில் இவருபதேசிக்கிற விஷய பேதத்தையும் அவ்வோ விஷயங்கள் தோறும் உபதேசிக்கிற அர்த்த விசேஷங்களையும், அந்த வ்யாஜத்தாலே உபதேச விஷயமான சிஷ்ய லக்ஷணத்தையும், அந்த லக்ஷணமில்லாதார்க்கும் இவருபதேசிக்கைக்கு ஹேதுக்களையும். க்யாதி லாபாதி நிரபேக்ஷராய் பகவத்கைங்கர்யபுத்த்யா உபதேசிக்கையாலே உபதேசம் ஸபலமானபடியையும் உபதேசிக்கிற இப்ப்ரபந்தங்கள் தான் ரஹஸ்யத்ரயார்த்தமென்னுமத்தையும். அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அர்த்தபஞ்சகமும் இப்ப்ரபந்தங்களிலே ஸங்க்ரஹ விவரணரூபேண சொல்லப்படுகிற ப்ரகாரத்தையும், ப்ரபந்தாரம்பங்களில் அபேக்ஷிதமான மங்களாசரணங்கள் இப்ப்ரபந்தாதியிலுண்டான படியையும், ஸாதுபரித்ராணாதிகளாலே ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமான ஸர்வேச்வராவதாரம்போலே இப்ப்ரபந்தாவதாரமென்னுமத்தையும், இதில் பத்துப்பத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட வீச்வரனுடைய பரத்வாதி குணங்களையும், அக்குண விசிஷ்டனானவன் இப்பத்துப்பத்தாலு மிவ்வாழ்வார்க்கு, தத்வஜ்ஞாநம் முதலாக ப்ராப்தி பர்யந்தமாகப் பிறப்பித்த தசாவிசேஷங்களையும், பத்துத்தோறு மிவர்தாம் பிறர்க்குபதேசித்த ப்ரகாரங்களையும், இவர்க்கு ப்ரதமத்திலே ஆர்த்தி பிறந்திருக்கச்செய்தே ஈச்வரனிவரை வைக்கைக்கு ப்ரதாநாப்ரதாந ஹேதுக்களையும், இவர்க்குப் பிறப்பித்த பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாகிற தசாவிசேஷ ஸ்தலங்களையும் அஜ்ஞாந நிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரத பகவத் ப்ரஸாதமே அநிஷ்டமான ஸம்ஸாரத்தை யறுத்து அபீஷ்டமான மோக்ஷ லாபத்தையுண்டாக்குமென்கை இப்ப்ரபந்தத்துக் கொன்றான தாத்பர்யமென்னுமத்தையும், ஆஸ்திகராய் ஆழ்வாரபிமானத்திலே யொதுங்கி அவருடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் ப்ரவணராய் அநந்யபரராயிருப்பாரெல்லாருமநுஸந்தித்துவாழும்படி அதிஸ்புடமாகவருளிச்செய்துதலைக் கட்டினார். .... (234—16.)

நான்காம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

தந்தருள வேணும் தவத்தோர் தவப்பயனாய்
வந்த முடும்பை மண்ணவாளா—சிந்தையினால்
நீயுரைத்த மாறன் நினைவின் பொருளனைத்தென்
வாயுரைத்து வாழும் வகை.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்யானம் முற்றிற்று.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணைகளின் அட்டவணை.

லக்கம்—சூர்ணைகளின் வரிசை லக்கம்

ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணைகளின் அட்டவணை.

லக்கம்—சூர்ணைகளின் வரிசை லக்கம்

4. ஆசார்ய ஹ்ருதய வ்யாக்யான ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணனுக்ரமணிகை

ஆசார்யஹ்ருதயவ்யாக்யான ப்ரமாணானுக்ரமணிகை

முற்றிற்று.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணைகளின் அட்டவணை

முற்றிற்று.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★